

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

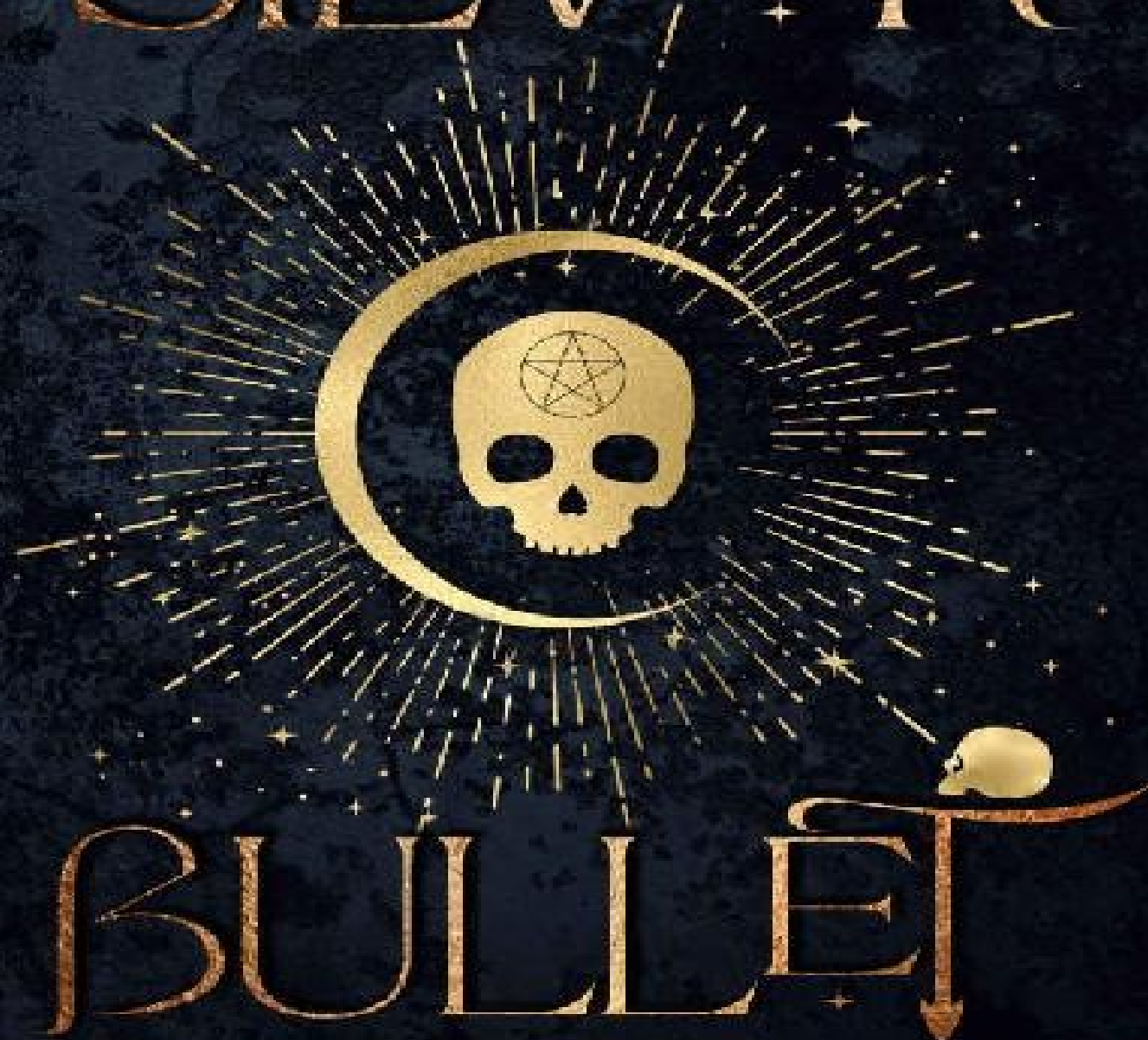
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STATE OF GRACE
SILVER

BULLET

COLETTE RHODES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Silver Bullet

LÜTUF HALI 2

OceanofPDF.com

Colette Rhodes

Colette Rhodes

OceanofPDF.com

Copyright © Colette Rhodes 2021

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Colette Rhodes

OceanofPDF.com

"Ölüm günahkârlar ve azizler arasında ayrım yapmaz, alır ve alır ve alır ve biz yine de yaşamaya devam ederiz..."

- Lin Manuel Miranda

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HIZLI BİR ÖZET

Melek agathosumuz Grace, zorba ailesinden ve çevresinden kaçmak için taşındığı daimon kasabası Milton'daki bir kulübün dışında kötü çocuk daimon Riot ile tanıştı. 25 yaşındaki Grace, şimdiye kadar dört agathos ruh bağına doğru bir çekim hissetmeyi beklemişti, ancak bu hiç gelmedi. Bunun yerine, Anesidora'ya tapan ve insanlığın hizmetkârları olan agathoslar ile La Nuit'e tapan ve insanları yoldan çıkarmak için tasarlanmış daimonlar arasında bir bağlantı mümkün olmamasına rağmen Riot'a doğru çekildiğini hissetti.

Grace'in ailesi Riot'tan haberdar oldu ve Grace'i bir sığınma evindeki işinden aldırıp, bağlantıyı koparmak için bir arınma ayini için Auburn'deki bodrum tapınağına sürükletti. Riot'a gizemli Bullet tarafından Grace'i nerede bulacağına dair talimatlar verildi ve hikayemiz burada başlıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 1

I Auburn Belediye Binası'nın arka otoparkına girdiğimde Bullet'ın uğursuz geri sayımı hâlâ kulaklarımda çınliyordu. Agathos

Grace, bu onu güvenli bir şekilde dışarı çıkarma şansındı. Belki de tek .

Agathosların saçma kurallarına uymayan kendi türlerine ne yaptıkları hakkında pek bir şey bilmiyordum ama iyi bir şey olduğundan şüpheliydim.

O iyi. İyi olacak. İyi olmasaydı Bullet sana söylerdi.

Değil mi?

Viper'ın barından aldığım modifiye votka şişesini kapüşonumun içine soktum ve arabadan atlayıp tuğla duvarlara yakın durarak binanın etrafında koşmaya başladım. Bullet bana bir zaman sınırı vermişti ve muhtemelen bir güncelleme beklediğini biliyordum, ama beklemek zorunda kalacaktı. Benim bir son tarihim vardı.

Geç kalmış olsam bile pes etmeyecektim. Bullet bana Grace'in geleceği için farklı yollar olduğunu, bunlardan birinin de yalnız yürüyeceği yol olduğunu söylemişti ama ben bunu kabul etmeyi reddettim. Ben yaşadığım sürece Grace asla yalnız kalmayacaktı. Onu bu ürkütücü idari mezardan çıkaracak, sonra da güvenli bir yere götürecektim.

Bu sabah işe gitmesine neden izin vermiştim? Onunla daha sıkı mücadele etmeliydim. Grace her zaman doğru ve saygılı olanı yapmak isterdi ve ben de çoğu zaman nasıl çalışacağıma dair en ufak bir fikrim olmadığı için onun yolundan gitmiştim. Bugünün riskli olduğunu biliyordum ama yine de izin verdim.

Acı çekiyor muydu? Korkuyor muydu? Aramızdaki bağlantıdan korkunun ipuçlarını aldığımı sanıyordum ama bu benim korkum da olabilirdi. Çok korkmuştum. Eğer ikimiz de buradan canlı çıkarsak, kelepçelemeyi ciddi ciddi düşünecektim. Biz birlikte. Ve bkz. nerede Grace durdu üzerinde ve bütün Bağ olayını tamamlamak.

Seni korkutan şeyi yap. Bullet böyle demişti. Belediye binasının ön girişinin dışındaki gölgelerin arasında, sırtımı ön verandayı kaplayan devasa beyaz sütunlardan birine dayamış bir şekilde beklerken bu sözleri bir mantra gibi tekrarlardım. Fuaye, masanın üzerine yığılmış, başını elinin üzerine koymuş, ekranında boş boş bir şeyler karıştıran sıkılmış bir resepsiyonist dışında çoğunlukla boş görünüyordu. Tek yapmam gereken onu geçip alt bodrumun girişinin nerede olduğunu bulmaktı.

Ve sonra... kızımı kurtar, bir şekilde.

Bunu Gece Tanrıçası mı planladı? Ya da belki Grace'in korkunç tanrıçası Anesidora?

Kim benden kahraman olmamı ister ki?

"Gece Tanrıçası," diye mırıldandım nefesimin altında, dua becerilerim paslanmıştı. Grace'i dışarı çıkarmamda bana yüzde bir bile avantaj sağlayacak olsa, bunu yapardım. "Lütfen, lütfen, lütfen, Grace'i buradan sağ salim çıkarmam için bana yardım et. Ne yapmamı istersen yaparım. Sadece onu geri almama izin ver."

Bir 'amin' ile bitirmem gerekip gerekmediğini merak ederek nefes verdim. Boş , umarım Bullet bizim adımıza teknik olarak doğru dualar ediyordur.

Resepsiyonist masanın diğer tarafındaki bir şeye baktı ve ben de sabırsızlıkla çantasından bir cep telefonu çıkarıp aramayı cevaplamadan önce etrafına bakınmasını izledim. Kapıya doğru döndü, telefonu saklamak için hafifçe eğildi ve bunun muhtemelen alabileceğim en iyi şey olduğunu kabul ettim.

Resepsiyon görevlisinin dikkatinin dağılmasından yararlanarak ön kapıdan olabildiğince sessizce geçtim, sonra açık alanda duvara doğru ilerledim ve sırtımı duvara dayadım. Uygun bir şekilde, beyaz sütunlar da fuayeyi kaplıyor, duvarları ve kapıları gölgede bırakıyordu. Agathos'un dekor seçimlerinde bu kadar gösterişli olması benim için ne büyük şanstı.

Şimdi nereye gideceğim?

Dışarıdan baktığımda fuayenin boş *olmadığını* görememiştim. Bir sütunun arkasına gizlenmiş, tuhaf görünümlü bir kapının önünde ileri geri volta atan, uzun boylu, kıvılc saçlı, opal renkli agathos gözlü bir adam vardı.

Bana bakmak için döndüğünde olduğum yerde donakaldım, kaslarım gerildi, savaşmaya hazırdım. Grace'e ulaşmak için gerektiği kadar agathosla savaşmaya hazırdım ama birkaç silah daha alabilirdim. Hay sikeyim.

Dövmelerime ve koyu kırmızı ve mor gözlerime bakarken benimle dövüşmek istiyormuş gibi görünmüyordu. Daimon gözleri. Hatta biraz *üzgün* görünüyordu.

Adam bana yaklaşmamı işaret ettikten sonra çenesini taş bir kemerle çevrili eski görünümlü ahşap bir kapıya doğru eğdi.

Gitsem mi...? Bu gerçekten bir tuzak gibi görünüyordu. Aynı zamanda, Bullet bana alt bodrumun kapısından geçmek için kana ihtiyacım olduğunu söylemişti, *benim* kanıma değil. Agathos kanına ihtiyacım vardı.

Belki burnunu kapıya falan çarpabilirdim. Karşı koymaya çalışırsa diye ceketimin içine sıkıştırdığım votka şişesi hâlâ duruyordu.

Birkaç adım ötede durdum ve adam elini cebine attı, ben silahı fark etmeye fırsat bulamadan parmağını hızla bir bıçağa geçirdi. Tanrı aşkına. Bu bok için yanımda bir Keres daimon'a ihtiyacım vardı. Fiziksel şiddet için donanımlı değildim.

"Küçük kızıma iyi bak," diye fısıldadı, yarasını taşa bastırırken bakışlarımı tuttu. Kapı hafif bir tıkırtıyla açıldı ve adam geçmem için geri çekildi.

"Her zaman," dedim beceriksizce, kapıyı itip açmadan ve loş merdivenlerden aşağı koşmadan önce adama çenemi eğdim. Bu Grace'in babalarından biri miydi? Dün Grace'in dairesine gelen, kışına kadar sopaya batmış adamdan çok daha kibar görünüyordu.

Dar geçit, ferforje apliklerdeki ateşli meşalelerle aydınlatılıyordu; basamaklar ve duvarlar koyu renkli taştan yapılmıştı ve az önce geldiğim floresan aydınlatmalı ve çalan cep telefonlu fuayeye kıyasla eski ve yersiz görünüyordu. Bu, hayatımda gördüğüm en ürkütücü şeydi; *Mumya*'dan fırlamış bir sahne gibiydi. Agathoslar dehşet vericiydi.

Dolambaçlı merdivenlerin dibinden gelen sesleri takip ettim, kendimi nefes alıp vermeye, Grace için panik yapmamaya zorlayarak aşağıya, aşağıya, dibine indim. *Orada ne yapıyorlardı? Onlar mı*

Onu incitmek mi? Agathoslar birbirlerine zarar veriyor muydu? Bazı telaşlı, paniklemiş hareketlerin altında hafif bir ilahi sesi duyuluyordu ve bacaklarımı daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı hareket etmeye zorladım.

Grace'in korkusunu hissedebiliyordum ama bu korku beklenmedik bir gurur ve yüksek dozda hayal kırıklığıyla karıştı. Tabii ki hayal kırıklığına uğramıştı. Ailesine güvenmişti ve onlar da bu güvenin ne kadar yanlış olduğunu ona açıkça göstermişlerdi. Onlara duyduğu inancı bir silaha dönüştürmüşler, sonra da onu sırtından vurmuşlardı.

Merdivenlerin dibinde kemer şeklinde tek bir ahşap kapı ve yanında yanan bir aplik vardı. Kapıda nöbet tutan kimse yoktu ama sanırım sadece Agathos'un ürkütücü kan bariyerinden geçebileceğini düşünüyorlarsa, burada kimseye ihtiyaçları yoktu.

Benim için uygun.

Ceketimden votka şişesini çıkardım, ıslanmış kumaşın hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettim, ahşap kapıyı tekmeleyerek açarken yanımda tuttum, incelik umurumda değildi. Bu gizlilikle ilgili değildi.

Bu algıyla ilgiliydi.

Affet beni, Grace. Olduğumu varsaydıkları kadar pervasız bir daimon olmak üzereyim.

Oda zifiri karanlıktı ama arkamdan sızan ışık etrafı aydınlatıyor, karanlık odada yerlerinde çırpınan insanları donduruyordu. Burada neden bu kadar çok insan vardı? Hepsi bedava bir gösteri için mi gelmişti?

Kahretsin, belki de tam daimon'a gitmeli ve bu orospu çocuğunu yakmalıyım.

Hayır, Grace bundan hoşlanmazdı. Muhtemelen.

Odanın en ucundaki tuhaf bir şekilde uygunsuz bir güç kıyafeti giyen siyah saçlı küçük kadın bana doğru döndü ve vücudu lanet olası bir *sunagı* gizledi. Gerçek hayattaki bir sunagı.

İdari bir binanın bodrum katında eski bir taş sunak. Kraliyet mavisi kalem etek ve 80'ler tarzı vatkalı ceket giyen bir rahibe olduğu anlaşıyordu. İlahiler söylüyor, otlar yakıyor, her şeyi yapıyordu.

Bugün karşılaşacağım tarikat benzeri çılgınlık seviyesine kendimi zihinsel olarak hazırlamamıştım.

Adamlar hızla küçük kadının yanında belirip sunagı tamamen gizlediler ama ben Grace'in ayak bileklerinden iple bağlanmış bacaklarını çoktan görmüştüm.

Onu bir sunağa bağlamışlardı. Bunun farkına varmak midemi bulandırdı.

Şişeyi arkamdan süzülen ışıktaki görünecek şekilde eğerek cebimden güvenilir bronz ejderha çıkardım ve maksimum dramatik etki için gelişigüzel çakarak çalıştırdım.

Odadaki her agathosun yüzünde korku vardı ama Grace'in rahatladığını hissedebiliyordum ve önemsemişim tek şey onun duygularıydı.

"Grace için buradayım," dedim pek de umurumda değilmiş gibi, kafa karışıklığının izlerini fark ettiğimde anlamasını dileyerek.

Grace'in önündeki kadın, "Git buradan *daimon*," diye hırladı, yanındaki adamlar koruyucu bir şekilde Grace'in yanlarına yaklaştılar. *Cidden* bana "*git*" mi dedi? Sanki 80'lerden kalma bir Katolik korku filmi falan mı bu?

"Bu kutsal yere ait değilsin," diye devam etti. "İçeri nasıl girdin?"

Botlarım her yavaş adımda yankılanıyordu ama kapıdan fazla uzaklaşmadım. Sadece içeride kendimi hissetmediğimi düşünmelerini sağlayacak kadar uzağa.

Koruma. Grace'in korkusu tekrar arttı ve artık kendisinden ziyade benim için korktuğunu hissedebiliyordum. *Sana ne kadar değer verdiğimi hisset*, diye düşündüm sessizce.

Bu kişi olmaktan ne kadar nefret ettiğimi hisset.

"Grace için buradayım," diye tekrarladım aynı düz tonda, sanki olduğumu varsaydıkları ruhsuz canavarmışım gibi, çakmağımı yeniden çakarak.

Grace'in duygularını yatıştırmaya, benim iyiliğim için sakın kalmaya çalıştığını neredeyse hissedebiliyordum ve ne düşündüğünü merak ediyordum. Sabahları birbirimize sarılmış olarak uyanmanın ve birbirimizin kollarında uykuya dalmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor muydu ve bu anılar beni yatıştırdığı gibi onu da yatıştırıyor muydu?

İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, bizi ayakta tutacak anılarımız vardı. Hiçbir agathos'un koparamayacağı, yüce bir güç tarafından emredilmiş bir bağ.

Görevli kadın -belki de bir rahibe- itiraz etmeye başladı ama benim sabrım tükenmek üzereydi. Bir amfora koleksiyonu durduğum yerin yanındaki duvara yaslanmıştı ve cam votka şişesini vazounun tepesine vurdum, çoğunlukla sessiz olan odada çıkan sesin ne kadar uğursuz olduğunu görünce içimde bir tatmin duygusu oluştu. Rahibe itiraz etmeyi hemen bıraktı, elimdeki şişeden arkamdaki kapıya bakarken gözleri panikle irileşti.

"Yerdeki saman mı?" Sanki cevap beni rahatsız etmiyormuş gibi rahatça sordum. Ayaklarının altındaki sunağı çevreleyen zemine yayıldığını görebiliyordum.

Bu beni çok rahatsız etti. Grace'in kanını emmesi için saman koysalardı, ailesi hakkında ne hisse derse hissetsin onu buradan çıkaracak ve bu lanet binayı havaya uçuracaktım. *Üzgünüm, Gracie.*

"Düşüncesizce bir şey yapma," diye uyardı kadın, elimdeki çakmağa bakarken sesindeki titreme takınmaya çalıştığı sert tavrı ele veriyordu.

"Korkunç yanıcı saman," diye devam ettim sesimi çıkarmadan. "Bunu biliyor muydun?" "Kendine zarar vereceksin," diye işaret etti durduğu yerde titreyerek. "Öyle mi? gerçekten buna değer mi?"

Ciddi miydi? Bu insanların ruh bağıyla ilgili olduğunu sanıyordum. Tabii ki Grace buna değerdı.

"İsyan mı?" Grace fısıldadı, benim zarar göreceğim fikri onu bir korku dalgasına daha sürüklemişti. Benim tatlı Gracie'm, ben de dahil olmak üzere bu odadaki herkes için fazla iyiydi. Sesini duyunca kalbim küt küt atmaya başladı ve umarım konuşmasını duyduğumda ne kadar rahatladığımı hissedebilmiştir.

"Ben senin gibi değilim," diye sabırsızca iç geçirdim, sesime umursamazlık katmaya zorlayarak. "Bana ait olan bir şeyi aldın ve ben onu geri istiyorum. Ama zorluk çıkaracaksan... eğer ben ona sahip olamıyorsam, sen de kesinlikle olamazsın."

Çakmağı tekrar çaktım ve odadaki herkesin sestten gözle görülür bir şekilde irkilmesinin keyfini çıkardım. Başka bir durumda, bu insanların benim hakkımda sahip oldukları düşük fikirler karşısında hakarete uğrayabilirdim. Grace'e *zarar* vereceğimi düşünmeleri gerçekten gülünçtü ama belli ki buna inanıyorlardı.

Aptallar. Atlarının üzerinde o kadar yükselmişlerdi ki altlarındaki dünyayı göremiyorlardı.

"Ona gitmesini söyle," diye tısladı Grace'in annesi sunağa doğru, o hain lanet yılana. "Ona ailenle kalmak istediğini söyle."

"Yalan söyleyemem," diye basitçe cevap verdi Grace, saklamaya çalıştığı tereddüde rağmen sesindeki inanç güçlüydü. Memnun gülümsemem muhtemelen beni dikkatle izleyen agathos'a biraz uğursuz göründü. Odada sanki oraya ait değilmiş gibi hissettiren garip bir serinlik vardı, *başka* bir şey.

sarıyordu, daraltıcı bir şekilde değil, gölgelerden oluşan bir pelerin gibi, beni olduğumdan daha korkutucu gösteriyordu.

görüyorsun.

"Sen-" diye tısladı annesi.

"Bırak onu," diye emretti Rahibe, onun sözünü keserek.

"Basilinna-" diye araya girdi Grace'in babası, dün daireye gelen kişi. İki numaralı yılan.

"Daimonların yaşama değer vermediklerini biliyoruz, kendi yaşamlarına bile. Anesidora sonumuzun bu şekilde gelmesini istemezdi. Hâlâ bu kadar çok kişiye hizmet edebilecekken olmaz," dedi kadın -Basilinna- ve onun sözünü kesti. Tanrıça, eğer düşündüğü buysa gerçekten de daimonlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Babam gibi normal daimonlar bile *kendi* hayatlarını korumayı önemserdi. Ayrıca, kızımı kaçırp bir sunağa bağladıkları halde bu kadının benim türüm hakkında bu şekilde konuşması çok çirkindi.

"Bırakın onu!" diye bağırdı Basilinna, yanında hâlâ hareket etmemiş olan adamlara. Sesi tizdi ve Grace'in kadının bariz korkusundan duyduğu karanlık memnuniyeti sezdim. Bunun için mutluydum. Kendini tatlı olmaya, aklına gelen olumsuz düşünceleri sağlıklı bir savunma mekanizması yerine korkulacak bir şeymiş gibi görmezden gelmeye zorladığını biliyordum.

İki adam el ve ayak bileklerini bağlayan ipleri kesmek için hızla harekete geçti ve bıçaklarının girmemesi gereken bir yere girmediğinden emin olmak için dikkatle izledim.

Grace'in uzuvları serbest kaldığı anda kendini yukarı itti, yarı zıpladı, yarı sunaktan düştü. Her ne kadar yanına gidip onu kollarıma almak istesem de, ikimizi de burada tuzağa düşürmeye karar vermeleri ihtimaline karşı kapı aralığından ayrılmak istemiyordum. Hayır, ikimizi de buradan canlı çıkarmak istiyorsam bu konuda taktiksel davranmalıydım.

Grace'in ayakları yere değdiği anda arkamdan gelen ılık yüzünü aydınlattı ve hissettiğim öfkeyi taklit etmeme gerek kalmadı. Ona ne *yapmışlardı* böyle? Acı çekiyormuş gibi hissetmiyordum ama yüzüne kan bulaşmıştı, elbisesi ve saçları sıırıslıklam olmuş ve derisine yapışmıştı.

Biraz daha dayan, Gracie. Seni buradan çıkaracağım. Bu insanların hiçbirini bir daha görmeyeceksin.

Basilinna sunaktan uzaklaşırken Grace'e döndü ve kızım çenesini yukarı kaldırarak başka tarafa bakmayı reddetti. Hayatı boyunca yapmaya şartlandırıldığı gibi saygıyla eğilmeyi reddediyordu. Onunla duyduğum gurur, göğsümün ağrmasına neden oldu.

"Senin için dua ediyor olacağız Grace," dedi Basilinna kasvetli bir sesle. "Senin için geleceğiz. Seni *kurtaracağız*. Sizi doğru yola, ait olduğunuz yola geri götürmekten vazgeçmeyeceğiz. "

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye tersledi Grace kadından uzaklaşırken, dönüp odadaki insan sayısını görünce irkildi. Zayıf bacaklarının üzerinde bana doğru hızla ilerlerken sanki vebanın vücut bulmuş hali gibiydi, hissettiği rahatlama o kadar aşikârdı ki damarlarımda nabız gibi atıyordu.

O buradaydı. İyiydi. Çoğunlukla. Onu buradan, bu berbat kasabadan, berbat insanların ve berbat ailesinden sonsuza dek uzaklaştıracaktım.

Grace bana ulaşmadan, annesi yoluna çıktı, yolunu kesti, zorlukla dizginlenen öfkeyle sert bir duruş sergiledi ve ben belli belirsiz hain kadını ateşe vermeyi düşündüm.

"Artık bu ailenin bir parçası değilsin. Sen benim kızım değilsin. Sen *Helen*'sin," diye tükürdü annesi, görünüşe göre Basilinna'nın mesajını almamıştı

bunun sadece geçici bir aksilik olduğunu düşündü. Grace onun ses tonundaki zehirle irkildi, sonra ayaklarının üzerinde durup omuzlarını dikleştirdi.

Seni korkutan şeyi yap, demişti Bullet ona.

Mesele buydu. Ne işe gitmek, ne istifasını vermek, ne de aramızdaki bu şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken agathos topluluğundan bir adım geri çekilmekti.

Bu, bildiği her şeyi sonsuza dek geride bırakmaya yönelik geri dönüşü olmayan bir karardı çünkü bunun geri dönüşü yoktu. Ne olursa olsun, Grace bir daha asla Agathoslar arasında hoş karşılanmayacaktı. Kendi *ailisinin* arasında da.

Tabii ki onu korkutan da buydu.

"Medea olmaktansa Helen olmayı tercih ederim," dedi Grace annesine, düşmemesini istediği gözyaşlarını kırıştıtırırken bile başını dik tutarak. Odanın geri kalanı bir şekilde daha da sessizleşirken Grace'in babası dehşet dolu bir nefes çekti.

"Güle güle, Faith."

Gerçekten yapmıştı. Agathos dilinde "git kendini becer" demişti.

Şimdi bunu düşünecek zamanım yok, Grace'i buradan çıkarmalı ve yüzünün neden kanadığını öğrenmeliydim.

Grace savaşa giden bir asker gibi annesinin yanından omuzlayarak geçti ve ona ulaşır ulaşmaz, her iki durumda da umurunda değilmiş gibi bir kolumu gevşekçe omuzlarına attım, çakmak parmaklarımın arasında kolunun yanında sallanıyordu.

Grace'in duyguları her zamankinden daha somuttu. Onun rahatlaması üzerimden geçmekten çok tenime işledi ve içimdeki dehşetin bir kısmını yatıştırdı.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti," dedim psikopat rahip kadına, hayali şapkamı devirdim ve Grace'i geriye doğru sürükledim. Ana tapınak alanından çıkar çıkmaz, sahte molotof kokteyli odaya fırlattım, votka şişesini parçaladım ve kapıyı arkamızdan çarpmadan önce agathos'un korkuyla çılgılık atmasını sağladım.

Bez tıpayı çalıntı arabada bulduğum bir şişe suya batırmıştım. *Aslında* onları canlı canlı yakmak niyetinde değildim ama tam da bir daimon'un yapmasını bekledikleri türden bir şeydi. "Hadi Gracie," diye ısrar ettim, merdivenleri olabildiğince hızlı çıkmasına yardım ederek. "Buradan siktir olup gitmeliyiz."

"Anlaştık," diye mırıldandı, ayak uydurmaya çalışarak. Tanrıça, berbat haldeydi. Uzun siyah saçları sıırıslılandı, tıpkı üzerine ikinci bir deri gibi yapışan soluk mavi elbisesi gibi. Altın sarısı teni soğuktan mavimsi bir renk almış, üzerine savaş boyası gibi kan bulaşmıştı.

Bakışlarımın nereye gittiğini görünce, "Benim değil," diye beni temin etti.

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor," diye mırıldandım, göğsüm onun için endişelenmekten ağrıyordu ve bu garip ve alışılmadık bir duyguydu.

Loş ışıklı iki kat beton merdiveni olabildiğince hızlı çıkarken bir daha konuşmadık, ikimiz de çabalamaktan hırıltılar çıkarıyorduk. Eski ahşap kapı görünüşe göre içeriden kan akmadan açıldı ve Grace'i içeri çekip ses çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde arkamdan kapattım.

Fuaye, öğleden sonra mola yeriymiş gibi ellerinde kahve fincanlarıyla dolaşan agathoslarla dolmuştu ve Grace'i kapıya doğru çektim, hala çirkin sütunların gölgesinde saklanıyor, görünmeden bizi dışarı çıkaracak bir plan düşünmeye çalışıyordum.

"Siktir," diye fısıldadım.

Bir daimon ve kanla kaplı bir agathosun olay çıkarmadan buradan el ele çıkmasına imkân yoktu. Gitmemize asla izin vermezlerdi. Lanet votka şişesini saklamalıydim.

Grace yanımda titredi ve ben de hızla siyah kapüşonumu çıkardım, vücudumu Grace'inkinin önüne doğru eğdim ve ince elbisesinin üzerine çekmeden önce kapüşonla yüzünü hafifçe sildim. "Donacaksın," diye mırıldandım, ele alınması daha kolay olan sorunu çözmeye çalışıyordum. Buradan nasıl emin değildim ama onu sıcak tutabilirdim.

"Ben sonra ısınırım, gitmemiz gerek," diye ısrar etti Grace, korkudan gözleri büyümüştü. Önden giderek beni duvar boyunca çekti, bu binaya benden daha aşına olduğu belliydi ama yine de birkaç metrelik iyi aydınlatılmış zemini geçmeden ön kapılara ulaşamazdık. Kaçmak zorunda kalacaktık.

Ne yapacağımı bulmaya çalışırken kararsızlık kafamın içinde savaşıyordu. Karar verici olmaktan *nefret ederdim*. Hayatım boyunca neredeyse hiç karar , ancak bugün onlarla doluydu ve tüm zaman boyunca kanatlanıyordum. İkimizi de öldürtmemiş olmam bir mucizeydi açıkçası.

Grace'in de büyük aramalar yapmaktan hoşlanmadığı izlenimine kapıldım. Belki de bu çoklu ruh bağı işinde bir şeyler vardı.

Arkama baktım ve bana yardım eden uzun boylu, kızıl saçlı Agathoslu adamın hâlâ orada durduğunu görünce irkildim. *Grace'in babası*.

Bir an için üzüntüyle onu inceledikten sonra ifadesi değişti ve dikkati bana kaydı. Mavi plastik bir çakmak çıkarıp çakmağı çakarken benimle göz temasını bir an bile kesmedi, ardından sessizce yangın alarmı koluna uzandı ve kolu aşağı çekti.

Aniden bir korna çalmaya başladı, duvarların üst kısımlarında yanıp sönen flaşlar patladı ve ani sestten irkilen herkesin dikkatini çekti.

Gürültü sağanağı.

Neden çakmak? Boş boş merak ettim. Gereksiz görünüyordu.

"Yangın kapısı!" Grace gürültü üzerine bağırdı ve girdiğim ön kapıların yakınında olmayan dar bir kapıya doğru koştu. Grace onu fark edemeden bir sütunun arkasına kayan umutsuz bakışlı adamla göz temasını kestim. Birlikte kapıya doğru koştuk, Grace'in buz gibi soğuk eli benimkini hiç bırakmayacakmış gibi kavriyordu.

Bu benim için iyi oldu. Bugünden sonra, onu bir daha asla bırakmak istemedim.

Yangın kapısına doğru el yordamıyla ilerleyerek çubuğu indirmeye çalıştı ve ben de bir kolumu beline dolayarak onu yoldan çektim, böylece dirseğimle kapıyı zorlayarak açıp onu dışarı sürükleyebildim. Yönümü bir saniye sürdü ve binanın arka tarafından, Dare'in benim için çaldığı aracı bıraktığım yere yakın bir yerden çıktığımızı fark ettim.

Bunun için tanrıçaya şükürler olsun.

"Neredeyse geldik, Gracie."

"Tamam," diye nefes aldı Grace, yanımda tökezleyerek. Orada çok güçlüydü ve bir arada durmaya çalıştığını biliyordum ama çatlakların oluştuğunu hissedebiliyordum.

Grace'i yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak el koyduğum siyah cipe götürürken arkamızdan alarm çalmaya devam etti. Onu elimden geldiğince nazıkçe yolcu koltuğuna oturtuktan sonra koşarak sürücü tarafına geçtim ve daha kapıyı kapatmadan motoru çalıştırdım.

Grace yolcu tarafına doğru yığıldı, gözlerini kapatıp başını koltuğa yaslamadan önce zayıf parmaklarıyla kemerini bağladı, liderliği ele alıp bizi bu binadan ve içinde onu tamamen hayal kırıklığına uğratan tüm insanlardan uzaklaştırmam için bana tamamen güvendi.

Ana yola çıktığımda lastikler patinaj yaptı ve dikkat çekmeden olabildiğince hızlı sürdüm, ayağımı gaza basıp bu lanetli Stepford Kadınları kasabasından siktir olup gitme dürtüsüyle savaştım.

Grace'in üzerinde sadece ince, sıırsıklam bir elbise ve artık nemli olan kapüşonum olduğu gerçeğinden nefret ederek ısıtıcıyı sonuna kadar açtım.

"Teşekkür ," dedi nazikçe, başını yana çevirip beni izledi.

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok Grace," diye cevap verdim kuşkuyla. Onu orada öylece *bırakacak* değildim. Bu fikir aklıma bile gelmemişti.

Göz ucuyla ona baktım ve yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdiğini fark ettim.

"Sana teşekkür etmek istiyorum, Riot. Benim için geleceğini biliyordum."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

T Riot'un beni kurtarmaya geleceğinden hiç şüphem yoktu. Birbirimizi sadece bir haftadır tanıdığımızı düşünürsek, bu gerçeğe olan şaşmaz güvenim muhtemelen beni endişelendirmeliydi, ama . Bizler ruh bağlarıydık -aynı yapbozun farklı parçalarıydık- ve kavrayışımızın ötesindeki güçler tarafından birbirimize bağlanmıştık. Bağımız henüz mühürlenmemiş olsa bile, parçalanmamıza asla izin vermezdik.

Beni alan agathos bunu bilmeliydi ama Riot'la olan bağıma diğer ruh bağlarına davrandıkları gibi davranmıyorlardı. Ona yok edilmesi gereken bir iğrençlikmiş gibi davranıyorlardı. Yeterince dua ederlerse yok edebilecekleri bir şey. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum ama onlara bir deneme fırsatı daha vermek istemiyordum.

Onlara güvenmiştim, aileme güvenmiştim ve bu yüzden çok zor bir ders almıştım.

"Beni nasıl buldun?" Riot'a penceremden dışarı bakarak sordum. Bodrumdaki mihrapta tanık oldukları için beni asla yargılamayacağını biliyordum ama yine de utanmaktan kendimi alamıyordum. Bırakın kendilerinden birini, herhangi birine bu şekilde davranan bir topluluktan için utandım ve yaptıklarını göremeyecek kadar güven duyduğum için utandım.

"Muhtemelen seni sadece bağı takip ederek de bulabilirdim," diye düşündü Riot. "Gittikçe güçleniyor gibi hissediyorum. Utanmanı gerektirecek bir şey yok Gracie. *Onların* var. Onlar utanmalı, sen değil."

Ellerim adrenalinden titriyordu ve o da dalgınca konsolun diğer ucuna uzanıp bir tanesini tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi. Aramızdaki büyüyen bağı Riot'un nasıl hissettiğini incelemek için kullanmak istedim ama yaşadığım korku, öfke, rahatlama, aşağılanma ve kemik kıran hayal kırıklığı beni o kadar bunaltmıştı ki Riot'un duygularını bile *bulamıyordum*. Sanki kendi duygularımdan oluşan bir okyanusta kaybolmuş gibiydim.

Elini sımsıkı tutuyordum, aniden ulaşamayacağım bir yerde kaybolmayacağından emin değildim. Birkaç sakinleştirici nefesten sonra, hissettiğim korkunun tamamen bana ait olmadığını fark edebildim. Riot'un eli benimkinin etrafında sıkılaştı, dokunuşunda normalde olmayan bir çaresizlik vardı.

"Bağ daha güçlü hissettiriyor," diye kabul ettim. *Tamamlandığında nasıl hissettirecekti?*

"Her neyse, sana verdiğim telefona yüklediğim takip uygulamasını kullandım ve Auburn'de olduğunu fark ettim," dedi Riot özür dilemeden. "Sonra Bullet bana tam konumunu verdi."

"Ah," diye cevap verdim, bu konuda ne hissettiğime karar vermeye çalışıyordum. Bu fikir muhtemelen beni rahatsız etmeliydi ama etmedi.

"Bunun mahremiyetine tecavüz olduğunu biliyorum ama bunun için özür dileyemem Gracie. Senin ailene duyduğun inancı ben duymadım."

Riot bu itirafı yaparken yüzünü buruşturdu ve ailem hakkında inanılmaz derecede yanıldığım gerçeğini yüzüme vurmamak için dikkatli davrandığını biliyordum. Çok *safmışım*. Bana istediğim zamanı vereceklerini ve ilk fırsatta Basilinna'ya koşacaklarını varsaymışım.

Açıkçası, 'Ben sana söylemişim' demeye hakkı vardı ama demedi. Riot kendini iyi bir insan olarak görmezdi ama tanıdığım en iyi insanlardan biriydi.

"Aptallık ettim," dedim sessizce. "Birine söyleyerek itibarlarını riske atacaklarını *düşünmemiştim* ama sanırım hiçbir şey söylemeyerek itibarlarının daha fazla risk altında olduğunu düşündüler. Mutlu olmalarını beklemiyordum-"

"Onlardan asla mutlu olmalarını istemedin," diye sertçe araya girdi Riot. "Onlardan zaman istedin. Sana bir *gün* bile veremediler," diye tükürdü, direksiyonu kavradığı eklemleri bembeyaz olmuştu. "Ve sen aptal değildin, Gracie. Güvenebilmen gereken insanlara güvendin."

"Artık onlara güvenmiyorum," dedim sessizce.

Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek fiziksel olarak *acı veriyordu*. Hiçbir zaman mükemmel ebeveynler olmamışlardı ve beni de kesinlikle mükemmel bir çocuk olarak görmemişlerdi ama onlar benim ailemdi ve bildiğim tek şey onlardı. Kötü anılarım olduğu kadar iyi da vardı; özellikle de en yakın olduğum iki baba olan Chance ve Creed ile. Plaj günleri ve tatil yemekleri, doğum günü partileri ve kış tatilleri, film geceleri ve arka bahçede kamp yapma anıları.

Onları memnun etmeye çalışmamın nedeni o güzel anılardı ama artık o güzel anılara bile sahip . Onlar

son 24 saatin lekesi. Artık *kötünün* merceği olmadan *iyiyi* asla göremeyeceğim.

Hayır. Mercy'nin ve iki küçük kardeşim Leon ve Tobin'in bugün olanlar yüzünden lekelenmesine izin veremezdim. Bunun onlarla hiçbir ilgisi yoktu.

"Özür dilerim Riot. Bu sabah seni dinlemeliydim," diye boğazımdaki yumrunun içinden çıkmayı başardım, üzüntü ve hayal kırıklığı gözyaşlarımı tutmak için hızla göz kırptım. Onu *dinlemeliydim* ve tüm bunlardan kaçınabilirdik.

"Özür dileme," dedi Riot hemen ve birleşen ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Bullet zaten bunun kaçınılmaz olduğunu söylemişti. Hatta daha iyi bir seçenek," diye ekledi yüzünü buruşturarak. Kulağa öyle gelmişti ama *daha kötü* bir şey yaşayacağımı hayal bile edemezdim.

Birkaç mil boyunca sessizce yol aldık, ikimiz de az önce yaşadığımız yoğunluğun ardından sakinleşiyorduk. Riot'un sözleri bana büyük olasılıkla ikinci ruh bağım olan kişiyle buluşmak üzere yola çıktığımızı hatırlatmıştı ve ben bunu kafamda toparlayacak bir an bile bulamamıştım.

Bugünden önce Bullet'la tanışmaktan korkuyordum. Çok gerçekçi gelmişti. İkinci bir daimonik ruh bağı bir sapkınlık olarak açıklanamazdı ve agathos ruh bağlarını bile *istemezken* -özellikle şimdi- dışarıda benim kaderim olan daha fazla daimon olduğu fikri biraz bunaltıcıydı.

Zihnimin arkasında yaşayan karanlık canavar öyle düşünmüyordu. Karanlık bu fikirden zevk alıyordu. Gece Tanrıçası'nı ikinci kez çağırmış ve yine yanıt almıştım. Bu noktada ikinci bir daimon ruh bağına sahip olmaktan korkmak saflık gibi görünüyordu.

"Yüzündeki kanın kime ait olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim," dedi Riot, açıkça dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

İşe yaradı.

"*Şekerim*, hâlâ orada mı?" çektim, yansıma bakmak için güneşliği indirdim. "İğrenç. Hayvan kanı, muhtemelen koyun. Arınma ritüelinin bir parçası."

Korkutucu görünüyordum. Bullet ile bu şekilde tanışmak istemezdim. Basilinna katharmosun bir parçası olarak beni tuzlu suya batırmıştı ve uzun siyah saçlarım yüzümün etrafında ıslak ve tel tel sarkıyordu. Herhangi bir rakunu utandıracak lekeli siyah göz makyajının üzerine ritüelden dolayı kan bulaşmış bir yüz. Riot'un kapüşonunun kolunu elimin üzerinden çekiştirerek indirdim ve Riot'un beni bu halde görmesinden dehşete düşerek hasarı olabildiğince azaltmaya çalıştım.

"Yalan söylemeyeceğim, siz tapınakta koyun kanıyla yıkanırken daimonların beslenmek için bakirelerin kanını içtiğine inanmanız beni biraz rahatsız etti," dedi Riot bana sert bir şekilde ve ağır ruh halime rağmen şaşkın bir kahkaha attım.

"Bu tamamen adil," diye cevap verdim, hala sessiz kahkahalarla titriyordum. "Bu çok sık olan bir şey değil. Ağır *enfekte* olanlar için acil bir önlem. Miasma ile kirlendiğime ve Anesidora'dan af dileyebilmem için önce temizlenmem gerektiğine inanıyorlar."

"Bu çok boktan," diye mırıldandı, Auburn'ün şehir sınırlarından çıkıp otoyola girdiğimizde omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Sahilden uzakta, kırsal kesime doğru ilerliyorduk ama bu bölge hâlâ agathosların yoğun olarak yaşadığı bir yerdi. Auburn'dekiler kadar varlıklı ve elitist değillerdi ama bölgelerinde bir daimon fark ederlerse harekete geçmekte tereddüt etmezlerdi. Bizi dinliyor olabilecek tüm tanrıçalara, güvenli bir geçiş sağlamaları için sessizce dua ettim.

Hiçbir ilah bize bir şey borçlu değildi ama açıkçası bir molayı hak ettiğimizi hissediyordum. Kibrim için daha sonra af dileyecektim.

Riot beni "Burada araçları değiştiriyoruz," diye uyardı ve ben de sessizce başımı salladım. Bu cipin nereden geldiği ya da bir sonraki bineceğimiz araba hakkında soru sormak istemiyordum. Agathos yalan söyleyemez, hile yapamaz ya da çalamazdı ve bana arabanın çalıntı olduğunu söylerse bedenimin bana ne yaptıracağından emin değildim. Muhtemelen yolun kenarında inatla dururdum.

Riot kenara çekip motoru durdurdu, anahtarı kontakta bıraktı ve beni birkaç metre ötede park etmiş olan siyah klasik kaslı arabaya doğru götürdü. Sürücü koltuğuna tırmanırken arabaya takdir dolu bir bakış attı ve Riot'un tam da tercih edeceği türden bir araba olduğu izlenimine kapıldım.

"Bu buraya nasıl geldi?" Yolcu koltuğuna kayarak merakla sordum.

"Cesaret," dedi Riot dalgınca, anahtarı çevirdiğinde motor kükreyerek canlandı. "Ayrıksız olmanın yolu," diye homurdandı, gürültülü motoru devirdi ve otoyolda gaza bastı.

"Dare," diye tekrarladım yavaşça. Riot daha önce ondan bahsetmiş miydi?

Riot bana meraklı bir bakış fırlattı. "Sana bahsettiğim arkadaşım," diye ekledi. "Çalıştığım dövme stüdyosu."

Bu isimde beni çağıran bir şey vardı. Tam bir aşinalık hissi değildi ama yine de bir şeyler vardı.

"Dövmelerini o mu yaptı?" Bakışlarım Riot'un direksiyonda duran elinden gömleğinin kolunun yukarıya doğru itildiği dirseğine doğru ilerlerken sordum.

"Yaptı. Bazen sağduyusuna rağmen," dedi Riot sert bir şekilde. "Bunlar pek Dare'in tarzı değil. Onun yeteneğini Bullet'ın derisinde daha iyi göreceksiniz."

Riot'ın her yerinde dövmeler vardı ama ön kolunda gri bir kukuleta ile örtülmüş bir Azrail başı ve başının üzerinde kıvrılmış bıçağın ucundan kırmızı kan damlayan bir tırpan bulunuyordu.

Riot'un dövmelerinin her birinin temsil ettiği karanlık ve şiddet beni korkutmalıydı, ama asla korkutmadı. Aksine, Riot'un kendisini böyle gördüğünden endişelenmeme neden oldu. Daimonların Moros soyundan gelen biri olarak, insanları kıyametlerine doğru sürüklüyor, zayıflıklarına dair doğuştan gelen bilgisini kullanarak onları nihai sonlarına doğru itiyordu.

Belki o da aynı şeyleri düşünüyordu, çünkü ruh halinin düştüğünü ve kendinden nefret ettiğini hissediyordum.

"Düşüncelerin karanlık bir hal almış," dedim sessizce. Tekrar elini tutmak istedim ama şimdi ikisi de direksiyonu sıkıca kavramıştı. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü hız sınırını aştığımızdan emindim.

"Karanlık düşüncelerle dolu bir gün," diye cevap verdi Riot, muhtemelen umduğu kadar rahat görünmeyen bir omuz silkmeye.

"Bullet geldiğimizi biliyor mu?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum.

Riot bana eğlenen bir bakış attı, duruşundaki gerginlik hemen kayboldu. "O bir medyum, Gracie."

"Doğru." Kendi aptallığıma başımı sallayarak bir kahkaha attım. Elbette Bullet geleceğimizi biliyordu. Benim hakkımda başka ne biliyordu ki? Yeteneğinin insanları rüyalarında ziyaret etmesine izin verdiğini biliyordum ve Riot, Bullet'ın rüyalarımı *çok* ziyaret ettiğinden şüpheleniyordu.

Ama bu ziyaretlerin hiçbirini hatırlayamıyordum. Birinin bu kadar çok kez kafamın içinde olduğunu ve bunu hatırlamadığımı düşünmek rahatsız ediciydi.

Riot, "İşbirliğine yatkın olsaydım Bullet'ı arardım," diye devam etti. "Ama bu sabah işe gitmen konusunda verdiği cevapsızlık yüzünden ona hâlâ kızgıyım, o yüzden siktir et onu. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsa aptal kartlarına bakabilir."

Şekerim, eğer Bullet gerçekten benimse, bu ruh bağı ilişkileri için en iyi başlangıç değildi. Umarım Riot kin tutacak bir tip değildir. Eğer öyleyse... onun da bana karşı tutacağı bir kini olabilirdi. Aramızda bir sır vardı ve bunun daha devam etmesine izin veremezdim. Zaten çok uzun sürmesine izin vermiştim.

"Riot, Bullet'in evine gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var," diye iç geçirdim, alt dudağımı gergin bir şekilde çiğneyerek.

"Sana bir şey mi yaptılar?" diye sordu sessizce ve beni şaşırttı. O kadar hızlı cevap vermişti ki, bu soruyu sormayı *beklememiş* olmasına imkân yoktu. "Onları ateşe vermeliydim," diye mırıldandı nefesinin altında.

"İşin içine kolluk kuvvetleri girdiğinde pişman olurdun," diye cevap verdim ve sessiz bir kahkaha attım. "Beni oradan çıkarmak için işte sakinleştirdiler, sonra da arınma ayini yaptılar ama konuşmak istediğim bu değil. Benimle ilgili. Benim yaptığım bir şey."

"Tamam," dedi Riot yavaşça, yola dönmeden önce gözleri bana kaydı.

"Tanıştığımız gece, Onslaught'un dışında," diye başladım, sonra durup bir Derin bir nefes al. *Lütfen benden nefret etme*. "O gecenin erken saatlerinde Anesidora'ya ruh bağlarımı bulması için dua etmiştim."

"Pekâlâ," diye mırıldandı ve kendi zamanımda konuşmama izin verdi.

"Ve daha sonra, yanıt gelmeyince ve kendimi biraz *pervasız* hissedince, Gece Tanrıçası'na da dua ettim."

Kendimi tuttum, koltuğuma geri çekildim ve Riot'un bunu ona daha önce söylemediğim için bana patlamasını bekledim.

"Cevap falan verdi mi?" diye sordu merakla. "Gece Tanrıçası'na en son ne zaman dua ettiğimi bile hatırlamıyorum. Daimon'lar genellikle Bullet gibi Oneiroi'lere ihtiyaç duyduğumuzda tanrıçayla bağlantı kurmaları için güvenirler."

"Gerçekten sessizleşti. Ve mum söndü," diye ekledim, yüksek sesle söylediğimde kulağa ne kadar ezik geldiğini düşünerek kaşlarımı çattım. "O anda çok derin hissettim. Sonra onlar ayini yaparken ben de tekrar yaptım. Gece Tanrıçası'ndan yardım istedim ve tüm meşaleler söndü ve odada onları ürküten bir *enerji* vardı."

Riot düşünceli bir şekilde mırıldandı ve acaba aklımı kaçırdığımı düşünüp düşünmediğini merak ettim, garip enerjilerden ve cevap veren tanrıçalardan bahsediyordum.

Riot onaylarcasına, "Akıllıca bir düşünce," deyince kafam daha da karıştı. Neden kızmamıştı ki? Bana baktı, dudakları eğlenerek seğiriyordu. "Birbirimizi sadece bir haftadır tanıyoruz Gracie. Hâlâ birbirimiz hakkında bir şeyler öğreniyoruz, karanlık sırlarımızı paylaşıyoruz, vesaire, vesaire."

Tamamen şaşkın görünüyordu ve beni tam olarak anlamamış olma ihtimaline karşı tekrar paylaşıp paylaşmamam gerektiğini düşündüm.

"Yani bizi bir araya getiren şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? La Nuit'ten isteğinize anlık bir cevap mı?" Riot sordu.

"musun?" Şaşkınlıkla sordum. "Kızgın olmadığına emin misin?"

"Öyle olmadığımı hissedebilirsin Gracie. Ama La Nuit'in sizin türünüz üzerinde böyle bir gücü olduğunu sanmıyorum. Daha ilginç bulduğum şey ise

Milton altı ay önce, yani artık babam için uyuşturucu satmayı reddettiğim zaman."

Anlaşılan Riot benden çok daha fazla dikkat etmişti çünkü haklıydı, bu ilginç bir "tesadüf"tü.

"Ayrıca, Bullet'in seni rüyalarında ziyaret edebildiğine dair söylediklerine bakılırsa, bizi bir araya getiren şeyin anlık bir karar olmadığı çok açık," diye tahmin yürüten Riot, tekrar elimi tutmak için uzandı.

Bu ifadenin açıklığı yüzüme bir tokat gibi çarptı. *Elbette* o dua ile bir şeyleri harekete geçirmemiştim. Bullet rüyalarımı ziyaret ettiğine göre zaten harekete geçmiş olmalıydılar. Belki La Nuit'e ulaşarak işleri hızlandırmıştım ama onları ben başlatmamıştım.

Hayatım boyunca ruh bağlarının biz daha doğmadan önce belirlendiğini öğrenmiştim ama Riot bir daimon olduğu için bu bilgiyi göz ardı etmiştim.

"Sana şimdi söylemeye korktuğum için kendimi aptal gibi hissediyorum," diye itiraf ettim utangaç bir şekilde. Aslında kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Riot bana bir kaşını kaldırarak baktı. "Umarım bana bir şey söylemekten korkman için sana herhangi bir sebep vermemişimdir. Kızgın değilim ama birbirimizden sır saklamadan da baş etmemiz gereken yeterince gizem var."

"Haklısın," diye kabul ettim ve başımı bir gümbürtüyle koltuk başlığına yasladım. "Kesinlikle haklısın."

"Artık sır yok mu?" Riot elimi sıkarak sordu.

"Artık sır yok," diye yemin ettim, karşılığında ona sıkıca sarıldım. "Peki, şu anda bir planın var mı? Bullet'in evine gitmek dışında?"

Bunu sorduğum için kendimi kaba hissettim çünkü Riot tapınağa girdiği andan itibaren çok kararlı bir şekilde hareket ediyordu ve belli ki bize bir araç bulmak için Dare ile koordinasyon *kurmuştu* ama bunları gerçekten organize etmek için ne zaman fırsatı olduğunu düşünemiyordum.

". Şu anda agathos'a karşı güvende olmadığınız açık ve Bullet'in sağlayabileceğini umduğum cevaplara ihtiyacımız var - özellikle de La Nuit ile iletişim kurduğunuzdan beri. Ayrıca, ikinizin tanışma zamanı geldi, çünkü o muhtemelen sizin ikinci ruh bağınız."

"Doğru," diye kabul ettim, sinirlerim yeniden yükselirken pencereden dışarı baktım. Muhtemelen ruh bağımı tanışacağımı *bilmek*, Riot ve benim bir kulübün dışında tesadüfen karşılaşmamızdan çok daha korkutucuydu.

"Milton'dan çıkmak iyi bir fikir. Agathos yalan söyleyemez - Basilinna benimle işinin bitmediğini söylediğinde ciddiydi. Belki kuzenimin iyi olduğumu bilmesini sağlayabilirim..." Yüzümdeki hayvan kanı izlerini hatırlayıp durmadan önce yine dudağımı çiğneyerek sözümü kestim. "Mercy'ye bu yükü yüklemeli miyim bilmiyorum. Benim için çok endişelenecek ama nerede olduğumu bilirse ve ailem sorarsa yalan söyleyemez."

Riot derin bir iç çekti ve duymak istediği cevabın bu olmadığı hissine kapıldım.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Seni tekrar kaybetme riskini göze alamam Gracie," dedi sonunda boğuk bir sesle ve başını salladı. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. İnsanlara ulaşmak ya da yarım kalan işleri tamamlamak isteyebileceğini biliyorum ama şimdilik ortalıkta görünmemek daha iyi olabilir. Seni güvende tutmak için bazı *şeyleri* harekete geçirdim - muhtemelen aşırı tepki verdiğimi düşüneceksin."

"Yaptın mı? Bunu yapmak için ne zaman vaktin oldu ki?" Şaşkınlığımı gizleyemeyerek sordum.

Riot yüzünü buruşturdu. "Çok son dakikada oldu. Tanıdığım bir daimon'dan izlerini örtmesini ve seni takip etmeyi zorlaştırmasını istedim. Açıkçası seni ülke dışına çıkarmayı tercih ederdim ama bunu organize etmek daha uzun sürer. Seni lanet olası bir sunağa bağlayan psikopat insanları peşimizden uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapalım."

"Ama yalan söyleyemem," diye cevap verdim hemen, bu planda büyük bir boşluk olduğunu görerek. "Ya da hile yapamam. Ya da çalamam."

Bana söyledikleri yüzünden şimdiden biraz sinirlenmeye başlamıştım. Sanki bir yalana yaklaşıyordum ve kendimi temize çıkarmak için nerede olduğumu yüksek sesle açıklamam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve içimdeki dürtüyü dışarı atmaya çalıştım.

"Senin için yalan söyleyeceğim, hile yapacağım ve çalacağım," diye cevap verdi Riot, sanki çok kolaymış gibi. "Her şey ayarlandı, Dare hazır olduğunda evrak işlerini halledecek. Sadece eski hayatını geride bırakma konusunda açık fikirli olmanı ve şimdilik ayrıntıları bana bırakmanı istiyorum. Bunun küçük bir istek olmadığını biliyorum."

"Sana güveniyorum ve açık fikirli olmak zorundayım," dedim üzüntüyle, Riot ana otoyoldan ağaçlarla kaplı, dolambaçlı bir caddeye dönerken pencereden tekrar baktım, hala agathos malikâneleriyle doluydu, ama giderek birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. "Sanırım Bullet'in kastettiği de buydu. Her şeyi geride bırakmak beni korkutuyor. Ya da beni *korkutan*, geçmiş zaman," diye düzelttim.

"Bence Bullet saçmalıyor," diye mırıldandı Riot nefesinin altından. "Bize tüm cevapları veremeyeceksen psişik olmanın ne anlamı var?"

"Psişik yetenekler hakkında pek bilgim yok ama bu kadar basit olduğundan şüpheliyim. Yaklaştık mı?" Pencereden dışarı bakarak sordum. Umarım Riot biz oraya varmadan önce Bullet'a biraz ısınmıştır.

"Uzak değil. Sanmıyorum zaten. Uzun zaman oldu," diye cevap verdi, yüzünü buruşturarak sanki en son ne zaman

buradaydı. Umarım Bullet'ın başka ziyaretçileri vardır, yoksa burada yaşamının çok yalnız olacağını hayal ettim.

"Annen sana neden 'Helen' diyordu?" Riot sessizce sordu.

Şeker. Bencilce, Riot'un konuşmanın bu kısmını dinlemediğini ummuştum.

"Helen gerçek kocasını, çocuğunu, her şeyini geride bırakıp Paris'le birlikte Truva'ya kaçtı. Helen pervasız ve bencildi ve binlerce kişinin öldüğü bir savaş başlattı," diye anlattım monoton bir sesle, dışarıdaki ağaçlara bakarak. "Bir agathos kadınının olması gereken her şeyin tam tersiydi. En büyük hakaret olması amaçlanmıştı."

"Sanki onu geri almışsın gibi geldi. Ona ne diyordun?"

"Medea." Bu itirafın getirdiği suçluluk duygusu düşünüldüğünde sesim etkileyici bir şekilde düzdü. "Medea çocuklarını öldürdü."

Riot boğazının arkasından boğuk bir şaşkınlık sesi çıkardı ve yüzüm kızardı. Tıpkı annem gibi Medea da doğru şeyi yaptığına tamamen inanıyordu.

Söylediğim şey çok acımasızcaydı ve kendimden utanmalıyım.

"Daimon'lar agathos'ların aldığı kapsamlı dini eğitimi almazlar," diye başladı Riot. "Medea hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Paris ve Helen'in hikâyesini az çok biliyorum. Ben bir Wolfgang Petersen hayranıyım, filmi izledim."

Kendime rağmen gülümsedim, ancak penceredeki kanlı yansıamamı görünce gülümsemem neredeyse anında kayboldu.

"Helen ve Paris birbirlerine aşıklardı," diye devam etti Riot bana sert bir bakış atarak. Yüzümü soğuk tuttum çünkü Riot'un bana aşkını ilan ettiğini *düşünmüyordum*, her ne kadar bu şekilde yorumlanabilse de. Birbirimize aşık değildik.

O seviyede, bu kesin. Onun hakkında ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum ama *bu* sözlere hazır değildim.

"Aşk bencildir. Bu yüzden Anesidora bizim için seçim yapıyor," diye cevap verdim sonunda, annemin yıllarca verdiği dersleri ve dersleri düşünürken kelimelerimi dikkatle seçiyordum. "O bize ruh bağlarımızı veriyor ve biz başkası için arzu hissedemiyoruz. Rekabet yok, kalp kırıklığı yok."

"Senin tanrıçan bencil," diye yanıtladı Riot, benim dehşetle nefes alışımına neredeyse gülümseyerek. Artık dehşete mi kapılmıştım yoksa bu sadece bir refleks *miydi*, emin bile değildim. "Aşk bir angarya listesi gibi *belirlenemez* ve seçme yeteneğini elinden almak bir hediye değildir."

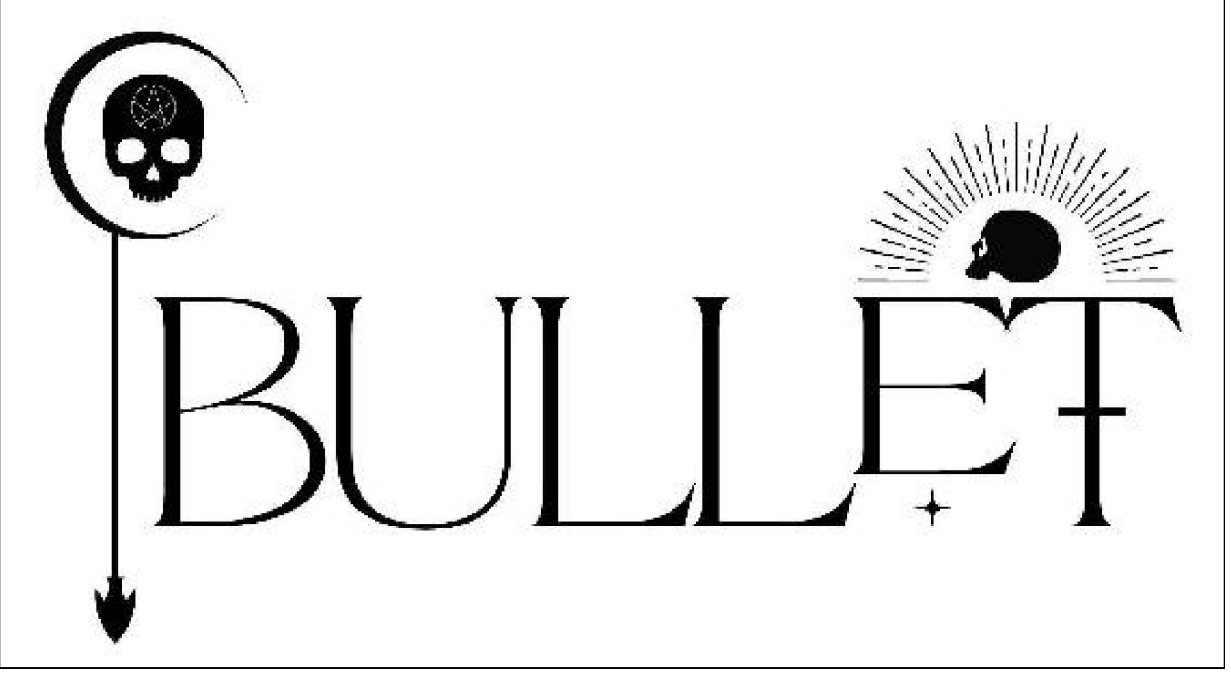
"Çok akıllısın," dedim, sonunda yüzümü ona döndüm, muhtemelen nefret edeceği onun yanında olmaktan biraz huşu duyuyordum. Riot hayatımda hiç kimsenin yapamadığı kadar içimi rahatlatıyordu.

"Biraz bile değil," diye homurdandı Riot. "Yine de annen haklı olabilir. Eğer sen Helen'san, bu beni Paris yapar ve seni elimde tutmak için seve seve bir savaşı göze alırım."

"Sanırım o gemi çoktan kalktı," diye cevap verdim gergin bir gülümsemeyle. "Savaş çoktan başlamış olabilir."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Telecekle ilgili ayrıntılı bilgi edinmenin benim için en iyi yolu uykuya dalmaktır. La Nuit bana rüyalar aracılığıyla vizyonlar verdi ve bunlar her zaman sabit olmasa da ve kart okumalarım aracılığıyla Kaderlerden her zaman içgörü alabilsem de, rüyalar açık ara en güçlü kaynağımdı. Bilgi.

Ancak, hayatımın aşkı tehlikedeysen uykuya dalmak çok zordu, Riot'a onu nasıl çıkaracağına dair açık talimatlar vermiş olmama ve Riot'un bunları uyguladığından yüzde doksan emin olmama rağmen.

Yüzde elli eminim. Riot talimat almakta pek iyi değildi.

Onunla gerçek hayatta ilk kez *tanışmak* üzereysen nasıl uyuyabilirdim ki? Benim kim olduğumu bilmeyen Muhteşem Grace'im.

Anlambilim.

Tanıştık ve hayatı boyunca bana aşık olduğunu fark ederdi çünkü ben onun HAYALİNDEKİ ADAM'dım. Hayatının her gecesi rüyalarının ziyaretçisiydim. Hiçbirini hatırlayamazdı, ki bu ideal değildi, ama kesinlikle bana aşık olurdu. Değil mi? Grace beni nasıl sevmez? Çok sevimliydim.

Ben olsam emin olmak için kartları kontrol ederdim.

Dönüştürülmüş bir ahır ve oldukça kasvetli olmasına rağmen 'salon' olarak adlandırdığım alt kattaki oda bugün neredeyse boştu geliyordu. Burası müşterilerle yaptığım okumalar için kullandığım odaydı çünkü bu müstemilatta başka bir yer yoktu ama burada sadece ben kaldığımda büyük evden taşınmışım.

Başlangıçta, arazinin ortasındaki 7000 metrekarelik ana evde, ergenlik yıllarımda ilk geldiğimde burada bulunan diğer Oneiroi'lerle birlikte yaşıyordum ve aşırı duyusal yükten kurtulmaya ihtiyacım vardı. Geçtiğimiz on yıl içinde hepsi ölmüştü ve bu devasa ev beni biraz yalnız hissettirmenin yanı sıra temizlemesi de zor bir yerdi. Bugünlerde, ben arazinin daha sakin bir bölümündeki dönüştürülmüş bir ahırda kalırken, at yetiştiriciliği işleri için dönümlük arazi de dahil olmak üzere mülkün çoğunu kiralayan insanlar tarafından işgal edildi. Üst kat benim yaşam alanımdı, alt kat ise insanların sevdiği tüm ürkütücü mistik şeyleri sakladığım ve ara sıra isteyenler için kart okumaları yaptığım yerdi.

Alçak sehpanın önünde hazırladığım minderlere bağdaş kurup otururken, siyah ve altın renkli tarot kartlarımı yeniden karıştırdım. Yüzlerce yıllık, Oneiroi nesilleri tarafından aktarılmışlardı ama Kader'in kendi sihriyle korunmuş, nane gibi görünüyorlardı.

İçimde dolaşan ve beni zamankinden daha da kıpır kıpır yapan beklentiyle, istediğim kartı bulana kadar Büyük Arkana kartlarını karıştırdım.

. Aşıklar. İç içe geçmiş iki yılan kartın en altından en üstüne doğru ilerliyor, yılanların başlarının iki yanında birbirine bakan birer kafatası profili yer alıyordu. Kafataslarından birinde güneş, diğerinde ay amblemi vardı. Hayat sanatı taklit ediyordu -Grace güneşti, ama hayatında birden fazla ay adam vardı. Ya da en azından yakında olacaktı.

Riot paylaşmaya alırsa iyi olur. Bu konuda tam bir pislik gibi davranacaktı, bunu söyleyebilirim. Bunu bilmek için psişik yeteneklere ihtiyacım yoktu.

"Grace'in bu hayata geçişini kolaylaştırmak için neye ihtiyacı var?" Kaderlere gözlerimi kapatıp kendimi merkezleyerek ve zihnimi onların etkisine açarak sordum.

Kadim büyü - ölümlülerin bu dünyadaki varlığından önce gelen derin, ağır büyü - içimden yükseldi, damarlarımda ince iplikler gibi hareket etti. Bana cevap verme lütfunda bulundukları için sessiz bir şükran duası göndererek ellerimi kartlara doğru uzattım, gözlerim hâlâ kapalıydı ve Kader'in hareketlerime rehberlik etmesine izin verdim. Kader'in neredeyse her zaman çağırma cevap vermesini hak etmek için hayatta ne yaptığımı bilmiyordum ama bunun Grace ile bir ilgisi olduğundan emindim. Birden fazla yönden anormal biriydim.

Aşıkların amblemi zihnimde belirdi; yılanlar birbirinden ayrılıyor, büyüyüp değişiyor, ta ki Budala ve Ölüm karşı karşıya durana kadar. Arka planda Şeytan-İsyan duruyordu - Budala'nın sağ omzunda, Grace'e sürekli destek olarak metanetle duruyordu.

Bu, Kader'in gelişmekte olan ilişkilerine müdahale etmemesi için açık bir işaret; Riot'un yerinin de benimki kadar Grace'in yanı olduğunu hatırlatıyordu. Bunu teoride biliyordum ama yine de onu kendime saklamak istiyordum.

Daimonların genel olarak paylaşmamaları gerekirdi ve ben tüm hayatımı Grace'le her gece tekrar tekrar buluşarak geçirmiştım. Tanrıça'nın onunla ilk benim tanışmama izin vermemiş olması zalimce bir şakaydı. Agathos'un ilk ruh bağının her zaman olduğu gibi onun eşı olmama. Acı, hoşgördüğüm bir duygu değildi - kaygan bir zemin olurdu - ama alıştığımdan daha fazla karşı koyuyordum.

Riot masaya ne getiriyordu ki? Güzeldi, sanırım, düşünceli, huysuz bir şekilde. Grace'in onu ilk bulmasının nedeni bu muydu? Onun fiziksel tipine daha uygun olduğu için mi?

Düşüncelere dalmış olabilirim.

İçimde işleyen sihrin ipleri, kopan bir lastik bant gibi gerildi, sinirlenen Kaderler bana dikkat etmem gerektiğini hatırlattı. Ağır bir şekilde nefes verdim ve konsantrasyonumu zihnimin gözünde oynayan kartlara geri dönmeye zorladım. Ellerimin desteyi karıştırdığının belli belirsiz farkındaydım ama onları insanların yaptığı gibi "okumuyordum". Kafamda canlı bir aksiyon versiyonu vardı.

Çok daha etkiliydi. Film müziğıyle gelmemesi çok kötü. *All I Ask Of You'nun* unutulmaz bir yorumu şu anki havayı gerçekten belirlerdi.

Dokuz asa etrafımızda havada süzülüyordu, Grace ile ilgili kart okumalarımnda neredeyse sürekli bir varlıktı. Asaların Dokuzlusu cesareti, dayanıklılığı, bir savaşıyla yüzleşmeyi ve bir sonrakine devam etmeyi temsil ediyordu. Sadece bir teste daha dayanmak, ama bu her zaman *sadece bir* testti.

Grace'e *seni korkutan şeyi yap* demiştım. Bu biraz basite indirgemektı ama psişik okuma yaptığım yıllarda çoğı insanın kısa notları tercih ettiğini keşfetmişim.

Beni temsil eden Ölüm, Grace'in ayaklarının dibinde diz çökmüş, kafatası yalvarırcasına yukarı doğru eğilmiş, Budala ise sevgiyle aşağıya bakıyordu. Ölüm bir kart çekti

cübbesinden çıkardı ve alması için ona uzattı. Kılıçların Sayfası. *Merak, yeni fikirler, bilgiye susamışlık.* Rolümün Grace'i her zaman rahatsız eden sorulara cevap vermek olduğunu her zaman biliyordum, Kaderler bana sadece hatırlatıyordu.

Konuşmayı öğrendiğinden beri her gece Grace'in sorularını yanıtlıyordum, sadece yanıtları hatırlamıyordu. Ne kadar meraklı bir çocuk olduğunu hatırlayarak kendi kendime gülümsedim. O üç yaşındayken ben yedi yaşındaydım ve her gece onun her şeyin nasıl çalıştığına dair sorularından kurtulmak için bulduğumuz ormandaki hayal dünyasında bir saklambaç oyunu oynamayı önerirdim.

Riot, Şeytan, cübbesinden bir kart çıkardı, siyah yarasa kanatları arkasında gürültüsüzce çırpınıyordu. Kartın Grace'e geçişini izledim ve ön yüzündeki resmi inceledim. Kılıç Altılısı - zorlukların üstesinden gelmek, sakın sular, rahatlama, şifa.

Acı çekmeye zaman yok, diye hatırlattım kendime. Hayat kısaydı ve benimki çoğundan daha kısaydı. Grace'in öğretmeni olabileceğimi ama Riot'un onun evi olduğunu fark etmek beni kalbimden vursa da üzüntü için zamanım yoktu.

Yanında durmak yerine ayaklarının dibinde diz çökmemin bir nedeni vardı. Ben bu işin dışında kaldığımda onun önündeki yol açık olacaktı.

Kader'in damarlarımdaki büyüü sabit bir uğultuya dönüşmüş, kaçınılmaz soru akışımı bekliyordu. Son iki gündür agathosla yüzleşmenin nasıl sonuçlanacağını düşünerek onların gücünden faydalanıyordum ve Kaderler bana karşı sabırlı davranmıştı. Grace'in güvenli bir şekilde geçtiğinden emin olmak için aklıma gelen her türlü soruyu sormuş ve sorularıma verdikleri cevaplar ile La Nuit'in rüya vizyonlarının bir kombinasyonuna dayanarak Riot'a verebileceğim en spesifik talimatları vermiştim.

Gerçek dünyaya dönme vakti gelmişti. Buluşmam gereken bir ruh eşim vardı.

"Rehberliğiniz için teşekkür ederim, kardeşlerim," diye fısıldadım, büyü ipliklerinin çekildiğini hissederek. Damarlarımdan geçip avuçlarımdan dışarı çıkan ve havaya karışan lif iplikleri gibi rahatsız edici olmaktan asla vazgeçmedi ama en azından hızlıydı. Gözlerimi açtım ve etrafıma göz kırptım. İmgelemlerimden çıkmak biraz dengesizleştiriciydi. Kafamdaki kartların dans eden, hareket eden eylemleri karanlıkta gerçekleşiyordu - zifiri karanlık bir zeminde hareket eden parlayan koyu sarı figürler. Gerçek dünya buna kıyasla rahatsız edici derecede renkliydi.

Muhtemelen uyuşturucu kullanmak da böyle bir şeydi. Bilemezdim, çünkü Oneiroi diğer daimonların yaptığı gibi rock yıldızları gibi , ama öyle hissettirdiğini varsayacaktım. Belki Riot'a sorardım.

Telefonunu aradım ama yine telesekretere düştü, sinsî şeytan. Kartlara bakarak onu iyi bir şekilde çıkardığından oldukça emindim ve bu, onlara daha spesifik talimatlar vermediğim ve daha fazla bildirimde bulunmadığım için bir cezaydı - o böyle küçük biriydi. *Her şeyi* bildiğimden değil, her zaman değişkenler vardı.

İşin içine agathoslar girdiğinde durum daha da zorlaşıyordu. Kartlar bana agatholar hakkında biraz fikir verdi -kimse Kader'den kaçamazdı- ama La Nuit'in rüya ortamında bana verdiği ayrıntılı vizyonlar gelecekteki agathoları asla göstermedi çünkü onları "göremiyordu". Grace'in açıklanamayan istisnası dışında, onlara rehberlik etmek ona düşmezdi.

Kılıçların Sayfası kartı tekrar zihnimin ön saflarında belirdi, kalbim göğsümde agresif bir şekilde sertçe çarpıyordu. Benim işim Grace'in sorularını yanıtlamak, ona yolunda rehberlik etmektir. 'Açıklanamayan istisna' artık yeterli değildi, kesin cevaplara ihtiyacım vardı.

Grace'in geleceği için eskiden çok fazla yol vardı ama Riot'la tanıştığından beri seçenekler daralmıştı ve hepsi de zordu. Ama Grace -Aptal- yanında olabildiğimiz sürece bizi yanında tutacaktı. Şeytan. Ölüm. Savaş arabası. Dünya.

Tüm bu ciddi düşünceler başımı ağrıyordu. Böyle devam ederse beni canlandırmak için bir galon yeşil çaya ve yedi Disney filmine ihtiyacım .

Kartlarımı titizlikle yeniden sıraladım ve her zaman cebimde duran siyah kadife çantalarına koydum, ardından da alanı temizlemek için beton bir kâsede küçük bir adaçayı demeti yaktım. Birkaç dakika sonra kalp atışlarımın yavaşlamadığını fark ettim. Hâlâ göğüs kafesime doğru acı verici bir hızda durmaksızın çarpıyordu.

"Sonunda," diye fısıldadım boş odaya. Tanrıçaya şükürler olsun. *Hayatım* boyunca sadece beklemiştim. Riot beni ilk aradığından beri geçen hafta işkence gibiydi ve artık zamanı gelmişti.

Büyük evden topladığım minderleri ve dekoratif battaniyeleri buraya yerleştirmek için uğraşmaya başlamıştım bile, neredeyse yanmış adaçayının ahır ateşe vermemesini umuyordum. Muhtemelen bir şey olmazdı, bu Kader'in bana önceden haber vereceği türden bir şey gibi görünüyordu. Çene hizasındaki soluk sarı saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak lacivert gömleğimin kırılmış tüvit pantolonumun içine düzgünce sokulduğundan ve beyaz spor ayakkabılarımın lekesiz olduğundan emin oldum. Kız arkadaşımın üzerinde hemen kötü bir izlenim bırakmak istemiyordum. Tuhaf kişiliğimle onu korkutmak için bolca zamanım vardı. Kollarım dirseklerimin altına kadar kıvrılmıştı ve Dare'in ön kollarıma dövme olarak yaptırdığı tarot kartlarını gösteriyordu. Grace yakından bakarsa, tüm ruh bağlarının sağ kolumdaki kartlarda temsil edildiğini görecekti.

Kalbimin üzerinde, yine onun şerefine güllerle çevrili Aşıklar kartı vardı. Belki de Grace beni inceleyebilmek için hemen kıyafetlerimi çıkarmamı isterdi? Rüya aleminde böyle biri değildi ama daha garip şeyler de olmuştu.

Harika görüldüğümünden emin bir şekilde, alt kattaki dükkânın girişindeki kapı pervazına yaslandım, sanki tamamen havalıymışım ve heyecandan altıma işlemek üzere değilmişim gibi. Kesinlikle anladım. Önemli bir şey değil.

Arazinin bu kısmına çakıllı bir araba yolundan ulaşılıyordu, ancak çoğunlukla ana evden gizlenen çimen ve ağaçlarla çevriliydi. Gökyüzü giderek kararıyor ve yağmur aralıksız yağıyordu ama ben o kadar heyecanlıydım ki sanki güneş parlıyor ve kuşlar şarkı söylüyordu.

Beklediğim ön kapı, aynı zamanda dairenin dış girişi olan üst güverte tarafından korunuyordu, ancak Riot daha önce mülkün bu kısmına hiç gelmemişti ve nereye gideceğini bilemezdi. O ve Dare on iki yıl önce taşındıktan bir ay kadar sonra beni burada ziyaret etmişlerdi ama o zamandan beri onları sadece Milton'ı ziyaret ettiğimde görmüştüm.

Ve bu konuda hiç de kırgın değildim, hayır efendim. En yakın iki arkadaşımın beni burada terk etmesinde hiçbir sorun yoktu. Olmadı. Gücenmedim. Hiç. Hiç.

Riot, Dare'in onlar için temin ettiği iğrenç derecede gürültülü arabayla - benim talimatlarımla- dolambaçlı garaj yolundan yukarı çıktı ve ön koltuktaki iki yüzü görebilmek için gözlerimi kısıtım. Riot hiç görmediğim kadar stresli görünüyordu ama ben onu fark etmedim bile. Yanında oturan güzel, hafif travma geçirmiş kadın bana hayalet görmüş gibi bakarken değil.

Bu doğru, Amazing Grace. Ben senin Gelecek Noel Hayaletimim.

Ama Noel değil. Sadece gelecek. Ve bir hayalet değil.

Tamam, yeni bir metafora ihtiyacım vardı ama Grace için ne olduğumu tarif etmek zordu.

Grace benim için tüm evrendi.

Onun hakkında her şeyi biliyordum. Her şeyi. Çocukken bana anlattığı ejderhalar ve tek boynuzlu atlarla ilgili fantastik masallardan, ortaokuldaki utanç verici okul fotoğrafı gününe ve son yıllarda paylaştığımız masum flörtlere kadar yaptığımız her konuşmayı hatırlıyordum.

Bu haftaya kadar aramızda bir ruh bağı olduğunu hiç ima etmemiştim -bu Grace'in zamanı geldiğinde yapacağı bir keşifti- ama rüyalarında her zaman gerçek hayatta olduğundan şüphelendiğimden daha dışa dönük olmuştu. Hâlâ ilkel ve düzgündü ama biraz daha rahattı. İçinde yaşadığına inandığı "karanlığın" yüzeye çıkmasına izin vermekten biraz daha memnun. Sadece birazcık.

Grace bugün böyle olur muydu? Benim yanımda rahat olur muydu? Onu korkutur muydum? Tanrım, umarım onu korkutmamışımdır. Karşılıksız aşk, benden korkmadan da yeterince zordu.

Riot sonunda evin önünde durdu, motoru durdurdu ve araçtan inmeden önce bana sinirli bir bakış attı. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim, onun bok listesinde olduğumu biliyordum ama bu uzun sürmeyecekti. Riot doğası gereği kin tutan biri değildi, bunu dert etmeyecek kadar kötümserdi. Her şey mutsuzken ve hayat zaten beyhudeyken birine kızmanın ne anlamı vardı ki?

Yaşamak için ne güzel bir yol.

Grace'in kapısını açmak için hızla arabanın etrafından dolaştı ve araçtan inmesine yardım etti.

Onu bu halde görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu; yüzünde hayvan kanı kalıntıları vardı, giysileri ve saçları ıslaktı, agathos'un ona dolayı titriyordu. Ayaklarım hareket ediyordu

Grace'e doğru bir adım attığımı fark etmeden önce. Bunun *tatsız* olacağını biliyordum ama bugün olanlar en iyi senaryoydu. Riot'la aralarındaki bağı koparamamaları ve onu dünyanın öbür ucuna bir sosyal yardım gezisine göndermelerinden daha iyiydi. Bu benim onunla tanışmamı *aylarca* geciktirirdi ve tüm yollar değişirdi.

Riot kollarını Grace'in beline korumacı bir şekilde doladı ve onu kızımı böyle tutarken görmek şaşırtıcı derecede garipti.

Belki de kimliği ancak son zamanlarda gördüğüm imgelemlerde netleştiği için, Grace'in sadece bana ait olmayacağını hep biliyordum. Muhtemelen Riot'un bu *paylaşım* meselesini nasıl halledeceği konusunda Kader'e daha fazla soru sormalıydım.

Ben yaklaşırken Grace'i geri çekmeye çalışmadı. Sadece bana baktı, bir eliyle Grace'i sarmış, diğer eliyle de cebinden çakmağını çıkarıp seğiren bir piroman gibi oynuyordu.

Onu kazanabilirim.

Grace bana opal renginde gözlerle baktı - turkuaz ve lavantanın büyüleyici bir karışımı, altınla beneklenmiş. Hayatım boyunca her gece o gözlere bakmıştım ama hiçbir şey beni onları şahsen görmeye hazırlamamıştı. O... *nefes kesiciydi*. Kalbim hâlâ fazla mesai yapıyordu ve ciğerlerimin çalıştığından bile emin değildim. Belki de böyle tanışmıştım? Grace'in gözlerine ilk kez *şahsen* bakmak. Bom. Varışta ölmüştüm.

"Bullet," diye nefes aldı Grace, ben onun alanına girerken eli tereddütle bana doğru .

Bu anı milyonlarca kez hayal etmiştim ama Grace tam karşımdayken panik kaslarımı dondurdu ve ona uzanamadım.

Grace aramızdaki mesafeyi kapattı, eli çenemi kavrayacak kadar yaklaştı, serin avuç içi tenimde bir tüy kadar hafıftı. Kararsızdı, sanki o da benim kadar gergindi.

Rüyalar aleminde paylaştığımız her masum dokunuşa dair anılar zihnimde dönüp duruyordu -ne kadar tatlı ve iffetli olsa da- ama bu tamamen farklı hissettiriyordu. Çok *gerçekçiydi*. Elim onunkini örtmek için yukarı çıktı ve onu yerinde tuttu.

"Amazing Grace," dedim, gülümsemem tüm yüzümü kaplamıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim ona, her gece yaptığım gibi. Bu kez kelimeler sanki ruhumun derinliklerinden kopup gelmiş gibiydi. *Hoş mu?* Hoş kelimesi bunu karşılamıyordu bile.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel," diye cevap verdi, sesi duygu yüklüdü. Benim için mi? Bu fikir gülünç görünüyordu.

"Donuyorsun," dedim, elinin tenimde ne kadar soğuk olduğunu fark edince aniden göz kırptım. Üzerinde kesinlikle Riot'a ait olan büyük boy siyah bir kapüşon vardı, ama gözle görülür şekilde nemliydi, uzun siyah saçları ıslaktı ve dolgun dudakları rahat olduğumdan biraz daha mavi görünüyordu. "Hadi, seni içeri alalım."

"Sonunda yardımcı olmaya karar verdi," diye homurdandı Riot, dağınık düz saçlarını geriye iterken, elleri parlak renkli dövmelerle kaplıydı. Simsiyah kıyafetleri ve simsiyah saçları arasında, dövmeleri ve kırmızı-mor gözleri üzerindeki tek renk sıçramasıydı.

Neyse ki buradayken giymesi için ona korkunç derecede sıkıcı olmayan kıyafetler almıştım. Bana daha sonra teşekkür edebilir.

"Ah sus, çok yardımcı oldum," diye azarladım, isteksizce Grace'in elini bıraktım ve arkamdaki binaya doğru işaret ettim. Alt kattaki dükkândan geçmek yerine onları merdivenlerden yukarı, güverteye çıkardım.

Dükkânın üstündeki kapalı verandayı oluşturan çift kapıdan geçip mütevazı evime giriyor, bizi hafif yağmurdan mümkün olduğunca çabuk kurtarmak için koşuyordum.

Çok konforlu bir ev değildi. Üst kattaki dairede merkezi bir oturma alanı, küçük bir banyo ve Grace ile Riot'un kalacağı yan tarafta bir yatak odası vardı. Ve belki bir gün benim de kalacağım. Tavanlar alçaktı ve binanın her iki tarafındaki açık kirişler ve eğimli tavanlar durumu daha da kötüleştiriyordu. Mutfak yan duvara dayanıyordu ve bazen kambur durmaktan sırtım ağrımaya başladığında, tezgahta çalışmak için yere diz çöküyordum.

Neyse ki Grace benden biraz daha kısaydı. Ne yazık ki Riot değildi.

Evi ısıtmak için ayaklı dökme demir şömineye yöneldim. Neyse ki odunları daha önce koymuştum, Riot Grace'i kanepenin arkasındaki yorgana sararken ben de şömineyi yaktım. Bu ahır doksanlı yıllarda donatıldığından, buradaki her şey eski kadın şıklığındaydı. Ya da seksenlerde. Ya da belki yetmişlerde. Tam olarak emin değildim ama ben taşınmaya karar verene kadar ahır kullanılmadığı için her şey hâlâ oldukça iyi durumdaydı.

"Burası çok rahat," dedi Grace, vernikli sarı ahşap zeminlere ve mobilyalara, her yerde krem rengi döşemelere ve yorganlara bakarak.

"Bir şeyler eksik..." Riot çizdi. "Tığ işi örtüler, belki? Birkaç düzine kedi?"

Gıcırdayan yangın kapısını kapattım ve ayağa kalkıp Riot'a gülümsemeden önce emniyete almak için kolu aşağı doğru çevirdim. Şu halimize bak, şimdiden kaynaşıyoruz. "Haklısın, bir kedi almalıyız. Ama adını ben koyacağım. Sen ona Poe ya da Morrissey gibi iç karartıcı derecede gösterişli bir isim verirsin."

Bakışları aramızda gidip gelirken Grace'in ağzı seğirdi ve yorganı titreyen bedenine sıkıca sardı. "Kedi Poe kulağa sevimli geliyor aslında."

"Teşekkür ederim Gracie," dedi Riot, onu yanındaki kanepeye çekerek. "*Cats the Musical* temalı ne tür bir isim bulacağını bilmek bile istemiyorum."

"Bay Mistoffelees," diye cevap verdim hemen. Bu bir soru bile değildi. Bay Mistoffelees.

Mistoffelees benim kurgusal ruh hayvanımdı.

"Saçmalıyorsun," diye homurdandı Riot, şaşkınlıkla başını sallayarak, ama ağzının kenarının birazcık seğirdiğini gördüm. "Bu konuya nasıl girdik? Öğleden sonra yaşadığımız saçmalığı tartışıyor olmamız gerekiyordu."

"Kuzeydoğu'nun agathos patroniçesi Grace'i işten kaçırdı, sen bazı *ayarlamalar* yaptın, Dare birkaç araba çaldı, içeriden biraz yardımla Grace'i kurtardın, buraya geldin ve şimdi yeni kankan ayrıntılarla ilgilenecek," diye sıraladım, elimi dalgınca sallayarak, Grace'in agathos'un yalan söylemeye karşı nefretinin alevlenmesi ihtimaline karşı Riot'un Viper'la yaptığı anlaşmayla ilgili ayrıntıları belirsiz tuttum. "Sanırım yemek yememişsinizdir," diye ekledim, küçük mutfağa doğru ilerlerken.

Daimonlar vejetaryendi ama agathoslar değildi. Muhtemelen ürpertici *et* stoklamalıydım.

"İçeriden yardım?" Grace ona getirdiğim bir bardak suyu kabul ederek sordu. Riot da aynısını yaptı ve ben yiyecek bir şeyler almak için mutfağa dönmeden önce başını sallayarak teşekkür etti.

"*Sanırım* babalarınızdan biriydi," dedi Riot mahcup bir ifadeyle, Grace'i yanına yaklaştırarak. "Uzun boylu. Kızıl saçlı. Çilli. Muhasebeci gibi giyinmişti. Alt bodrum kapısını açmak için kanını kullandı ve bana

seninle ilgilenirdi. Biz ayrıldıktan sonra bir nedenle çakmağını yaktı ve yangın alarımını çalıştırdı."

"Yalan söyleyemezler, unuttun mu?" Mutfakta dolaşırken söyledim. "Gerçek bir yangın olmadığı sürece yangın alarımını çalıştıramazdı."

Agathos'un, tanrıçalarının binlerce yıl önce onlara dayattığı ve değiştirmeye hiç zahmet etmediği bazı keyfi kurallar etrafında çalışmak zorunda kalması çok saçmaydı.

"Babam Chance binada çalışıyor. Ailem içinde bana en çok destek olan hep o olmuştur. Ne planladıklarını bilseydi, belki de yardım etmek isterdi? Yine de bunu beklemezdim..." Grace yavaşça söyledi.

Onun üzüntüsünü *hissettim*. En hafif esinti gibi tenime çarptı ve bir an donakaldım, acaba hayal mi gördüm diye düşündüm. Yıllar boyunca ruh bağları hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmiştim ve duyguları hissetmenin bunun bir parçası olduğunu biliyordum - ilk fiziksel temastan sonra - ama bunu ilk elden deneyimlemek bambaşka bir şeydi.

"Agathos'u gerçekten *göremiyorum*," diye önerdim. "Ama zamanında yetişirse Riot için yardımın orada olacağını biliyordum. Chance sana yardım etmek *istedi*."

"Bu güzel bir düşünce," dedi Grace yumuşak bir sesle. "Ailemin hepsi beni kurtların önüne atmaya istekli değildi. Sadece çoğu."

Sadece beşte dört.

"Belki de Bullet yemek hazırlarken sen de duş almalısın?" Riot ona sempatik bir bakış atarak önerdi. "Kanı temizler, biraz ısınırsın."

Bunu neden düşünemedim ki? Grace, Riot'un benden daha iyi bir erkek arkadaş olduğunu düşünecekti. Lanet olsun.

"Bu iyi bir fikir," diye hemen kabul etti Grace. Rüyalarını ziyaret ettiğimden beri Grace'in insanların onun mücadelesini görmesinden hoşlanmadığını biliyordum.

agathos yolu. Muhtemelen Riot ve ben yanında olmadan kendini toparlamak için bir dakika istedi.

Grace ayağa kalktı ve bana mahcup bir bakış fırlattı. "Sanırım ödünç alabileceğim kıyafetiniz yoktur?" diye sordu, Riot'un büyük boy kapüşonlu tişörtünü ve altına giydiği soluk mavi elbiseyi işaret ederek, olan biten her şey göz önüne alındığında muhtemelen takdir etmemem gereken bir şekilde bacaklarına yapışuyordu.

Grace başını kaldırdı ve muhtemelen heyecanlı sırıtışım biraz manik olduğu için bana ürkmüş bir bakış attı. "Kıyafetleri halledebilirim. Beni takip et, Muhteşem Grace."

Aklını başından almak üzereyim.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

"W Bu nedir?" Kapının girişinde durdum ve gördüklerime inanmakta güçlük çekerek sordum. Ahırın yaşam alanı

Daire 90'ların sitcom setlerinden biri gibi görünüyordu ama bu oda... bu oda sevdiğim her şeyin küçücük bir alana sığdırılmış haliydi. Açık ahşap zeminler, kirli beyaz duvarlar ve eğimli bir tavan. Krem keten yatak takımının üzerinde dokulu yastıklar ve *bitkiler*. Kapının yanındaki pişmiş toprak saksıda yetiştirdiklerimden çok daha etkileyici bir monstera vardı ve pencere pervazında tıpkı evimin mutfağındaki gibi bir örümcek eğreltiotu vardı.

Benim dairem. Ağlamak istedim. Dairemi gerçekten özleyecektim.

"Ürkansam mı etkilensem mi bilemiyorum," dedi Riot kısık bir ısıklıkla, arkamda ısısını hissedebileceğim kadar yakın durarak.

Vücudunu.

Bullet neşeyle, "Etkilendim," diye cevap verdi, ancak gözlerinde cesurca örtmeye çalıştığı gerginliğin titreşimini görebiliyordum. "Ama eğer ürktüysen, dolaba bakma."

"Dolaba bak," dedi Riot hemen, omzumdaki bir şeytan gibi.

Her zaman kendi iyiliğim için fazla meraklı olmuşumdur. Hayatım boyunca başımı *Anne-İnanç*'la belaya sokan şey buydu. En azından artık bu meraktan utanmama gerek yoktu sanırım. Hiçliğe doğru serbest düşüş yapıyor ve evrenin beni yakalamasını umuyor olabilirdim ama en azından prangalarım çözülmüştü. Bugün öğrendiğim bir şey varsa o da geleceğimden mutsuz olmaktansa emin olmamayı tercih ettiğimdi.

Yeni keşfettiğim cesaretimi kucaklayarak küçük odayı geçtim ve odanın büyük bir bölümünü kaplayan beyaz badanalı bağımsız gardırobun çift kapağını açtım. Üst kısımda ağzına kadar asılı kıyafetlerle dolu uzun bir raf, aynı derecede iyi stoklanmış olduğunu varsaydığım gömme çekmeceler ve altta şimdiye kadar gördüğüm en güzel ayakkabılardan bazılarının bulunduğu çekilebilir bir raf vardı.

Odanın geri kalanının aksine, dolabın içi dairemde bulduklarıma hiç benzemiyordu. Çok fazla *renk* vardı. Asla giymeye cesaret edemeyeceğim parlak, cesur renkler. Ve siyah! Siyah giymeme asla izin verilmezdi -sadece cenazelerde giyilirdi- ama hep giymek istemiştim. Her zaman çok yönlü ve az bakım gerektiren bir şey gibi görünmüştü ve şimdi beni hiçbir şey durduramıyordu.

Sessizce rafları ve rafları inceledim, dar siyah kot pantolon, kolsuz bluz ve tereyağı yumuşaklığında lacivert bir kazak çıkardım. *Şekerim, bir iç çamaşırı çekmecesine bile vardı!*

Hiç iç çamaşırı olmamasından daha iyiydi ama Bullet'ın dışarı çıkıp bana iç çamaşırı alması fikri... Beynimin mantıklı kısmı biraz utanç duymaya çalışsa da içimdeki canavar bu fikir karşısında ahlaksız bir heyecanla ayağa kalktı.

Bullet'i *tanımıyordum* bile, ama görünüşe göre o beni tanıyordu. Aramızdaki bağda, olduğundan daha eski hissettiren bir *rahatlık* vardı ama aynı zamanda beynim isyan ediyor, bana onun bir yabancı olduğunu söylüyordu. Öyle olmasa bile, Bullet'tan biraz çekiniyordum.

Her şeyi *bilme* şekli hayranlık uyandırıcıydı ama biraz korkutucuydu da.

"Bedenimi nasıl bildiniz?" Etiketten tam bana göre olduklarını doğrulayarak sordum.

"Sana sordum," diye cevap verdi Bullet, sanki cevap belliymiş gibi. "Rüyalarında hep kendi kıyafetlerini seçiyorsun, ben de seni takip ettim. Her şey ya koyu renk ya da koyu renk ve çok fazla kot pantolon giyiyorsun."

Riot kapı pervazına yaslanarak, "Ben hâlâ ürkütücü olma ," diye gönüllü oldu. "Ama en azından sana giyecek bir şeyler bulmak listedeki maddelerden biri. Sizi temizlenmeniz için yalnız bırakalım, eminim yüzünüzdeki kanı temizlemek istersiniz."

Silme çabalarımın rağmen hâlâ orada olduğunu hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Ne gündü ama. Bu sabah uyandığımdan beri on yıl yaşlanmış gibi hissediyordum.

"Banyo hemen yan tarafta," dedi Bullet. "Ben gidip yemeğe başlayacağım. Israr ediyorum," diye ekledi itiraz etmek için ağzımı açtığımda. Birdenbire içeri dalmıştık ve o zaten çok şey yapmıştı, ben de katkıda bulunmak istiyordum.

"Kendini suçlu hissetme Gracie," diye seslendi Riot omzunun üzerinden, çoktan oturma alanına geri dönmüştü. "Geleceğimizi biliyordu, unuttun mu?"

Mantiken bunu anlıyordum ama inanmakta güçlük çekiyordum. Bugünün geleceğini gören biri nasıl bu kadar rahat olabilirdi? Belki de Bullet benden çok daha ilginç bir yaşam sürüyordu, çünkü varlığımızdan hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Onunla düzgün bir şekilde konuşmam gerekiyordu. Henüz fırsatım olmamıştı ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum. Riot'la tanıştığımızda hemen baş başa vakit geçirmiştik.

Yakında, kendime söz verdim.

Dairesel pencereden görebildiğim kararmakta olan gökyüzüne bakılırsa henüz akşamın erken saatleriydi ama bozulmamış krem rengi keten nevresimleriyle orta boy yatak *çok* davetkâr görünüyordu. İğrenç kıyafetlerim yatak örtüsünü mahvetmeseydi bir dakikalığına uzanmak isteyebilirdim. Bunun yerine, eşyalarımı toplayıp banyoya koştum ve geçerken çocuklara özür dileyen bir gülümseme attım.

Banyo da 90'lardan fırlamış gibiydi ama temiz ve düzenliydi ve küvetin üstündeki duşu açıp suyun ısınmasını beklemek için hiç vakit kaybetmedim.

Gün beni yakaladığında kendimi hafifçe yıpranmaya başlamış hissediyordum, ama kendimi hareketleri yapmaya zorladım, zaten hiç sevmediğim sıırıslıkla, lekeli elbiseyi çıkardım -kesinlikle onu yaktım- ve dumanı tüten sıcak duşa girdim. Her zaman kullandığım şampuan ve vücut deterjanlarının küvetin kenarında beni beklediğini fark etmemiştim bile. Kendimi temizlerken saçlarımı bir kez yıkadım, sonra iki kez daha yıkadım ve yüzümdeki tüm kan izlerini temizlemek için yüzümü .

Agathos benim kirlendiğimi düşünüyordu ama onlar beni o sunağa koyana kadar *kendimi* hiç kirli *hissetmemiştim*. Onların sözde arındırmasıydı beni kirli hissettiren.

ilk kez kirletildi.

Giderin içinde dönen su temiz akıyordu. Dışarıdan normal göründüğümü biliyordum, ama bu sadece her şeyin ağırlığının aniden bana daha sert çarpmasına, suyun yaptığı gibi üzerime çökmesine neden oldu. Bacaklarım altımda büküldü ve dizlerimin üzerine düştüm, duygusal acım bu kadar felç ediciyken porselen küvete çarpmanın etkisini bile hissetmedim.

Oturdum ve dizlerimi göğsüme doğru çektim, kollarımı dizlerime doladım ve başımı öne eğdim. Her şey bitmişti. Basilinna bunun bir son olmadığı hakkında ne söylemiş olursa olsun, öyleydi. Bu benim için bir sondu. Kendimi ihanete uğramış ve tecavüze uğramış hissediyordum ve bir daha asla bir Agathos tapınağına adım atmak istemiyordum. Beni tekrar aralarına almak konusunda kendilerine ne söylemiş olurlarsa olsunlar, gitmeyi reddedecektim.

Sürekli dışlanan biriydim. Bir sürgün.

Bu farkındalık, artık kendimi asla sığamayacağım bir kutuya sokmaya çalışmak zorunda olmadığım için bir parça rahatlama getirse de, aynı zamanda dünyada başıboş olduğum anlamına geliyordu ve Riot ve şimdi Bullet yanımdayken bile bu düşünce korkutucuydu.

Bir de Mercy vardı, küçük kuzenim ve en iyi arkadaşım. Kardeşlerim küçüktü ve beni zaten çok az tanıyorlardı ve ailem şüphesiz onları bana güvenilmemesi gerektiğine, adımın yasak olduğuna ikna edecekti. Zamanla belki de beni unutacaklardı. Bunun farkına varmak acı veriyordu ama Mercy için ne kadar zor olacağını bilmek daha çok acı veriyordu. Ona bir daimonla ruh bağı kurduğum gerçeğini söyleyecekler miydi, yoksa annem ona söylediğim en kötü şeyleri seçip hiçbir açıklama yapmadan Mercy'ye mi aktaracaktı, bilmiyordum.

Beni affet, dedim sessizce. Seçme şansım olsaydı seni asla geride bırakmazdım.

Banyo kapısının açıldığını ve sonra sessiz bir tıkırtıyla kapandığını hayal meyal fark ettim ama kim olduğunu kontrol etmek için başımı dizlerimden kaldıracak enerjim yoktu.

Mercy bana ulaşmaya çalışsa bile, normal telefonum Basilinna'nın beni kaçırmak için işe geldiği zamanki çantamda, sığınakta duruyordu ve Riot'un bana verdiği kullan-at telefon hiçbir yerde yoktu. Beni tapınağa götürdüklerinde ceplerimi karıştırmış olmalılar. İhlaller listesinin tepesinde bir başka ihlal daha.

"Gracie," diye mırıldandı Riot, benimle birlikte duşa girmek için boxer'ına kadar soyunmuştu bile. Beni ayağa kaldırdı ve kollarını belime dolayarak beni dik tuttu. Alnımı göğsüne bastırıp gözyaşlarımın düşmesine izin verirken, Riot'un kollarında güvende olduğum için derin bir nefes verdim.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum - *tamamen çıplakken*, ki o anda bunu fark etmemiştim bile - duygular birbiri ardına içimden geçerken. Önce korktum, sonra rahatladım. Ailemin bana sırt çevirmesine çok üzüldüm, ardından Bullet'le tanıştığım için umut ve merak hissettim. Kızgın, bitkin, şaşkın, *hepsi*.

Yavaş yavaş, kendi duygusal karmaşamda yolumu bulup Riot'un sakinleştirici varlığına ulaşabildim. Aramızdaki bağ daha da derinleşmişti ve yüzeyin altında onun izin verdiğinden çok daha fazla şey olduğunu biliyordum, ama çoğunlukla sakindi. Benim iyiliğim için kendini sakin olmaya zorluyordu ve bunun için daha fazla minnettar olamazdım.

"," dedi usulca, sırtımı okşayarak. "Yemek yemen lazım, sonra biraz dinleniriz, tamam mı?"

Riot artık soğuk olan suyu kapatmak için uzaklaştı ve duştan çıkıp bize havlu getirmek için döndüğünde gözlerimin fincan tabağı kadar açıldığını biliyordum. Sırtındaki güçlü kaslardan aşağıya doğru akan su, olağanüstü büyüklükteki...

Grace! Kendimi azarladım, bir kolumu göğüslerimin üzerinden geçirdim ve diğer kolumu da *kadınsı* yerlerimi korumak için kullandım. Bakışlarımı tavana dikmeye zorladım, böylece sıırıslıkam olmuş boxer'ının saklamakta pek de başarılı olamadığı poposunu dikizlemiyordum.

Olan bitenlerden sonra hiç *havamda* değildim ama merak etmekten de kendimi alamıyordum - Riot'u şimdiye kadar gördüğüm çıplaklığa en yakın haliydi bu. Ve kendi çıplaklığımın *da çok* farkındaydım.

Beline bir havlu sardı, ikinci bir havluyu omuzlarıma atarken dudaklarında belli belirsiz bir sırıtışla bana döndü ve bakışlarını yüzümden ayırmadı.

"Kıçımın bu kadar iyi bir dikkat dağıtıcı olduğunu kim bilebilirdi?" diye dalga geçti, eğlencesi tenimi gıdıklıyordu. Yüzümü gizlemek için büyük havlunun köşelerini yukarı çektim. *Yakalandım.*

"Eminim bunu biliyorsundur," diye mırıldandım, hızla yüzümü kuruladım, yanaklarım ne kadar sert ovduğum için hafifçe yanıyordu.

"Harika bir kıçım var," diye ciddiyetle kabul etti ve kapının arkasından krem rengi kabarık bir bornoz çıkarıp kollarımı içine sokmam için bana uzattı. Üzerinde 'G' harfi mi işlenmişti? Grace için mi? Kesinlikle hayır. "Bullet'in ödünç alabileceğim gösterişsiz kıyafetleri var mı diye bakmaya gidiyorum. Seninle mutfakta buluşuruz, tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor. Um, Riot?"

"Bana teşekkür etme," dedi ve alnıma bir öpücük bıraktı. "Gerek yok."

"Sadece bu değil," diye itiraz ettim, duşu işaret ederek. "Benim için geldin ve her şeyi hallettin-"

"Bu benim ayrıcalığımdı," dedi kararlı bir şekilde. "Ben... ben kahraman değilim. Ama senin için yleymişim gibi davranacağım Gracie."

"Sen her zaman benim kahramanımsın," diye cevap verdim, zengin kıkırdamasına gülümseyerek.

"Sevimsiz," diye azarladı burnumun ucuna dokunarak. "Giyin. Ev sahibimize soracak bir sürü sorum var."

Seçtiğim koyu renk kıyafetleri hızla giydim, şık kot pantolonların cazibesine kapılmak rahat etmek için çekmecede gördüğüm tasarımcı salon takımlarından birini almayı diledim.

Kazak lüks bir yumuşaklıktaydı - belli ki Bullet gardırobum söz konusu olduğunda hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Bu kadar şeyi nasıl karşılayabiliyordu ki? Gizemli ikinci ruh bağım için başka bir soru sanırım.

Sa kurutma makinesini fişe taktım ve saımın en kötü kısmıyla ilgilenirken, tezgahın üzerinde duran ve daha önce hiç makyaj yapmamış biri tarafından satın alınmış gibi görünen makyaj malzemelerini inceledim. Yine de iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Yüzümü biraz daha az çıplak hissettirecek renkli bir nemlendirici bulana kadar ürünleri karıştırdım, ardından biraz göz kalemi ve maskara ekledim. O zaman bile kendimi açıkta hissediyordum.

Nasıl görünmem gerektiğine dair bir ömür boyu süren beklentiler ve annemin kıyafet ve makyaj konusundaki kuralları. Bavulumdan çıkarmam gereken ve giderek artan ykme bir yenisi daha eklenmişti.

şimdi daha sakin hissediyordum, Riot'un güçlü endişesinin yanı sıra Bullet'inkinin zayıf yankılarını da hissedebiliyordum, ki bu beklenmedik bir şeydi. Aramızdaki bağ

Hemen mi? Neden agathos derslerimizde bu konuda daha fazla şey öğretilmedi?

Erteleyebildiğim kadar erteledikten sonra, pişmiş sarımsak ve soğanın yanı sıra taze fesleğen kokan oturma odasında onlara katıldım.

"Makarna yapıyorum," diye seslendi Bullet oturma alanının karşı tarafından, eğimli tavanlı küçük mutfığa eğilmişti. "Uzun sürmez."

"Harika kokuyor," diye cevap verdim küçük bir gülümsemeyle, aniden utandığımı hissettim. Riot elimi tuttu ve beni yemek masasına doğru çekti, ben beceriksizce yardım teklif edemeden oturmam için ısrar etti.

"Güzel görünüyorsun," dedim Riot'a. Giydiği kot pantolonu ve kömür kaşmir kazağını beğenerek.

Bullet gülerken o bana inanmaz bir bakış attı. "Onu cesaretlendirme," diye uyardı Riot. "Beni daha kaslı, koyu renk saçlı klonu gibi giydirmeye çalışıyor."

"Rica ederim," diye şarkı söyledi Bullet ve her şeye rağmen maskaralıklarına gülümsemekten kendimi alamadım. Kesinlikle eski arkadaşlar gibi görünüyorlardı ve yıllar içinde iletişimlerini kaybettikleri fikri beni biraz üzdü.

"Bullet ve ben yemekten sonra biraz dışarı çıkacağız," dedi Riot özür dileyen bir yüz ifadesiyle. "Arabayı *iade etmemiz* gerekiyor. Bir süre tek başına idare edebilir misin?"

"Burada güvende olacaksın," diye söz verdi Bullet, ne kadar sıkışık olmasına rağmen mutfakta kendinden emin bir şekilde dolaşırken. "Burası ileride bizim için bir sığınak olacak."

"Oh, bu iyi," diye cevap verdim, gelecekte bahsederken sesindeki kesinliğe nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

"Belirsiz ifadelere alıştığımı söyleyebilirim ama alıştığmdan emin değilim," dedi Riot sert bir şekilde, eli saçlarının altından boynunu ovmak için ilerlerken.

"Onlara alışacaksın," diye güldü Bullet, masanın ortasına parlak kiraz domatesler, ıspanak ve fesleğenle dolu kocaman bir kase makarna koyduktan sonra kaseleri ve kapları almak için mutfağa döndü. "Bazen bazı şeyleri kesin olarak söyleyebiliyorum, bazen de . Hedefler bellidir ama oraya giden yollar çeşitlidir. Bazen size bir şeyler söylemek rotamızı değiştirebilir, bu yüzden bu bilgiyi gizli tutacağım. Büyük güç, büyük sorumluluk ve tüm bunlar."

Kaseleri dağıttı ve Riot ile benim karşıma oturup bana ısıll ısıll bir gülümseme attı. Bullet'in yakışıklı olduğuna hiç şüphe yoktu, neredeyse mankenlere yakışır bir şekilde. Riot'tan daha zayıftı ve bir moda dergisinde yer almayacak özel giysiler giymişti. Düz, soluk sarı saçları çene hizasındaydı ve kulaklarının arkasında dağınık bir şekilde toplanmıştı, da centilmen kıyafetlerine bir rock yıldızı havası veriyordu, tıpkı görebildiğim kadarıyla kollarının her santimini kaplayan siyah mürekkep gibi. Ve boynundaki uzun, ince gümüş zincirden sarkan altın mermi.

Ve *gözleri*. Tüm daimonların gözleri kıvıll ve mor karışımıydı, tıpkı tüm agathoların opal renkli gözleri olduğu gibi, ama Bullet'ınki gibi daimonik gözleri hiç görmemiştim. Neredeyse saf ametist rengindeydiler ve kenarlarında hafif bir kıvılllık vardı.

Onunla ilgili tek olağandışı şey bu değildi. Bullet neredeyse *parlıyor* gibiydi. Sanki içinde içten dışa doğru parlayan ruhani bir tür ay ışığı vardı. Bu kesinlikle onu biraz daha az yaklaşılabılır kılıyordu -sanki ona dokunmak yıldızlara dokunmak gibi bir şeydi.

Bu konuda hiç şüphe yoktu-Bullet inanılmaz derecede yakışıklıydı.

Riot homurdandı, elini boynumdan çekti ve başparmağını dudağımın köşesinde gezdirdi. "Biraz salyaların akmış Gracie."

"Ne?!" Hemen parmaklarımla çenemi sıvazlayarak ciyakladım.

Yüzüm kızarıırken Bullet bana "Hayır," diye güvence verdi. "Gerçi öyle olsaydı anlaşılabilir bir durum olurdu. Gözlere inanılmaz derecede kolay görünüyorum."

"Bu adam için ruhunun karıncalandığını hissettiğine emin misin?" Riot yan gözle masanın karşısındaki Bullet'a bakarak sordu.

"Kesinlikle," diye güldüm ve kendime biraz makarna servis etmeden önce Riot'un kolunu sıktım.

"Nasıl oluyor da burada yaşıyorsun?" Riot Bullet'a sordu. "Önce büyük eve gittik, geçen sefer ziyaret ettiğim eve, ama bu ahıra taşındığınızı söylediler."

"Yaklaşık beş yıl önce taşındım," diye karşılık verdi Bullet, dudakları hâlâ kalkık olmasına rağmen Riot'a bir kaşını kaldırarak. Yüzünde neredeyse sürekli eğlenen bir ifade vardı ama ben onun tüm dişlerini gösteren ve gözlerinin kenarlarını kırıştıran düzgün sırtışılarından birini daha arzuluyordum. Bullet'ın tüm yüzüyle gülümsemesi bağımlılık yapıyordu. "Bir zamanlar orada sadece ben yaşıyordum, büyük ev biraz cereyanlı görünüyordu. Orayı insanlara kiraladım ve onlar da arazide at yetiştiriciliği yapıyorlar. Benim için daha az iş."

"Son beş yıl içinde buraya başka Oneiroi taşınmadı mı?" Riot bana dönmeden önce kaşlarını çatarak sordu. "Bu mülk nesiller boyunca Oneiroi'den Oneiroi'ye geçti. Bu bir aile meselesi değil, sadece hangi Oneiroi burada yaşamak isterse yaşayabilir. Değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti Bullet, kendi kâsesini doldururken. "Daimonların yaşadığı tüm kasabaların yakınlarında bunun gibi mülkler vardır. Oneiroi aşırı duyusal yüklenmeden muzdarip, sanırım buna böyle de diyebilirsiniz. Ne kadar çok insanla tanışırsak, o kadar çok

gördüğümüz gelecekler. Ben 17 yaşına kadar oldukça düzenli bir hayat sürmeyi başardım ama bu bir Oneiroi'nin gerçek dünyada kalması için çok uzun bir süre."

Bana bakarken gözleri gizli bir duyguyla parlıyordu ve buraya taşınmayı benim yüzümden geciktirdiği izlenimine kapıldım.

"Sen taşındığında burada başka Oneiroi'ler de var mıydı?" Spagettimi çatalımın etrafında döndürürken boğazımı temizleyerek sordum.

"Altı," dedi Bullet düşünceli bir şekilde. "Hepsi benden daha yaşlı. Şimdi hepsi vefat etti, arazinin arka tarafındaki mezarlığa gömüldüler. Hepsi çok ürkütücü. Ben taşındıktan sonra daha gençlerinin geleceğini düşünmüştüm ama hiç kimse gelmedi."

Riot'un kafa karışıklığını hissedebiliyordum ama neden kafasının karışık olduğunu anlayacak kadar durumdan haberim yoktu. Belki de genç Oneiroi henüz buraya taşınmaya hazır değildi? Zaten gençlerin çoğu artık daha içe dönük, bilgisayar ekranlarının arkasına saklanarak yaşamaya meyilliydi, belki de bir kır evine *ihtiyaçları yoktu*?

"Peki, gelecek hakkında bize vermek istediğin başka belirsiz, yararsız var mı?" Riot, Bullet'a lokmalar arasında rahatça sordu ve konuyu ustalıkla değiştirdi.

"Sana *dakikasına* kadar talimat verdim," diye karşılık verdi Bullet, hâlâ gülümseyerek. "Muhtemelen hayatımda gördüğüm en yardımsever, en az belirsiz davranıştı."

Riot cevap vermeden önce hızla, "Çok minnettarım," dedim. "Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Amazing Grace. Ruh bağları bunu yapar."

Bullet konunun uzmanıymış gibi omuz silkti ve Riot ona beni neredeyse kıkırdatacak kadar sert bir bakış attı. Bu, o zamanki durumla tam bir tezat oluşturuyordu.

Riot'a ruh bağının ne olduğunu açıklamak zorunda kaldım.

İmkânsız göründüğü için öyle olduğumuza *inanıyorduk*.

Şimdi Riot'un benim ruh bağım olmaması imkânsız . Tabii ki birbirimiz için öyleydik.

"Ruh bağları hakkında ne biliyorsun?" Riot şüpheyile sordu.

"Grace ve ben daha önce bu konu hakkında konuşmuştuk," diye cevap verdi Bullet kolayca ve bu konuşmaların hiçbirini hatırlayamadığım için suçluluk duygusu göğsümün derinliklerine doğru ilerledi. "Ruh bağı olmamız hakkında değil tabii ki, sadece soyut bir fikir. Ve yıllar boyunca gözlem amacıyla bir grup agathos'u takip ettim."

Riot kayıtsızca, "Onları gözetlemişsin," dedi.

"Onları *gözlemledim*. Bir antropolog gibi."

"Ya da bir sapık," diye karşılık verdi Riot, tepkimi ölçmek için bana endişeli bir bakış atmadan önce gülmemek için kendini zor tutarak.

Gönülsüzce omuz silktim. "En azından birimiz biraz bilgi sahibi olacak, şimdiye kadar bu konuda pek yardımcı olamadım."

"Çok yardımcı oldun," dedi Riot otomatik olarak, bana hak ettiğimden çok daha fazla kredi vererek.

Başımı salladım ve lezzetli makarna kâsemi yerken ona küçük bir gülümseme verdim. Bullet *yemek yapabiliyordu*. Ben duştayken bunu nasıl hazırlamıştı? Ev hanımı olarak yetiştirildiğim için mutfakta oldukça rahattım ama bir anda yemek yapmak sahip olmadığım bir süper güçtü. Listelere, hazırlık süresine ve talimatlara ihtiyacım vardı.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Yemeğimin çoğunu mideye indirdikten sonra sordum.

Dolu mide kendimi daha iyi hissetmem için harikalar yarattı.

"Okul," dedi Bullet, benden çok daha yavaş bir tempoda yemek yerken. "Hepimiz Milton'da aynı okullara gittik ve birbirimizi yıllardır tanıyoruz."

"Biz ve Dare," diye ekledi Riot, Bullet'a anlaşılmaz bir bakış atarak.

"Biz ve Dare," diye cevap verdi Bullet geniş bir sırıtışla. "Her neyse, ben buraya taşındım ve o ikisi Milton'da kaldı, bu yüzden yıllar boyunca birbirimizi çok fazla görmedik. Hâlâ bazen kasabaya iniyorum. Dare dövmelerimi yapıyor."

"İnanılmazlar," dedim ona dürüstçe, kollarındaki mürekkebe bakarak. Hepsi tarot kartlarının tasvirleri gibi görünüyordu, onları birbirine bağlayan sarmaşıklar ve çiçeklerle çevriliydi ve her kartta nefes kesici miktarda ayrıntı vardı.

İyi bir agathos kızı tarot kartlarından ve onlarla ilişkili tüm kara büyülerden korkardı ama ben ne kadar rol yaparsam yapayım hiçbir zaman iyi bir agathos kızı olmamıştım. Karanlık beni çağırıyordu.

Bullet, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi, "Bana ne alacağımı gösteren imgelemler alıyorum," dedi.

"Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldandı Riot. Dirseğimle onu hafifçe dürttüm ve bana eğlenen gözlerle baktı, çatalını bıraktı ve omzumu ovma için sandalyemin arkasına uzandı. Bazen onu sinir bozucu bulsa da aslında Bullet'tan o kadar da hoşlanmadığını düşünmüyordum. Hepimiz birbirimize alışmak zorundaydık.

"Grace, bugün olanlarla ilgili konuşmak istediğin bir şey var mı?" Bullet alışılmadık bir resmiyetle sordu. Şakacı ve güler yüzlü olmak onun varsayılan ayarı gibi görünüyordu ve bu kadar ciddi olmaya çalışırken kesinlikle kendi elementinin dışında görünüyordu.

"Yani, işin özünü *gördün*, değil mi?" Kekeledim.

Bullet başıyla onayladı ve Riot omzumu destekleyici bir şekilde sıktı. "Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun?" Bullet sordu.

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım ve bu soruya nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalıştım. "İhanete uğradım," diye karar verdim sonunda. "Gelecek için endişeliyim ve hoşuma gitmeyen kısımları olsa da eski hayatımı geride bıraktığım için gerginim. Ama en çok ihanete uğramış hissediyorum."

Bullet bana sempatik bir gülümseme atarken Riot sıkıntılı bir onay sesi çıkardı.

"Agathos... bunu düzeltmeye, *beni* düzeltmeye kararlı ve Basilinna, Harmony, pes etmeyeceklerini söyledi," diye ekledim çünkü bu gerçekten en önemli ayrıntıydı ve her ikisinin de bilmesi gereken şeydi.

Bullet düşünceli bir şekilde başını sallayarak, "Bunu ben de gördüm," diye cevap verdi. "Merak etme, Amazing Grace. Seni güvende tutacağız. Yine de birilerinin izini sürmesi ihtimaline karşı o arabayı *geri götürmeliyiz*."

"Bunu ben temizlerim," diye hemen gönüllü oldum ve Bullet itiraz edince başımı salladım. "Gerçekten, bu beni meşgul eder, istiyorum."

Bu ikisinin benim ruh bağlarım olduğunu bilsem bile, açıkça dürüst ve savunmasız olmak hala tam olarak rahat olmadığım bir şeydi. Agathos'lar duygularını gizlemek için yaratılmışlardı.

"Madem yalan söyleyemiyorsun, o zaman senin sözüne güvenmek zorundayım, değil mi?" Bullet alay etti. "Riot'a ona aldığım süslü ceketini bulacağım ve bisikletimin anahtarlarını alacağım. Dönüş yolunda arkama sokulmak için heyecanlanmıyormuş gibi davranmasını izleyin."

"Araban yok mu senin?!" diye seslendi Bullet merdivenlerden aşağı, odasının olduğunu tahmin ettiğim yere doğru gözden kaybolurken.

"Onu gördüğüne seviniyorsun gerçekten," dedim usulca, ayağa kalkıp mutfığa götürmek üzere kaseleri toplarken. Riot geri kalanları aldı ve arkamdan geldi.

eğimli tavanın altında dramatik bir şekilde kamburlaşıyor ve sanki bu durum onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi yukarı bakıyordu. "Ondan gerçekten nefret etmediğini hissedebiliyorum."

"Sinir bozucu biri," diye homurdandı Riot.

"Öyle mi? Yoksa tüm bu durum biraz gerçeküstü mü?"

Riot eğildi ve yanağıma şaşırtıcı derecede şefkatli bir öpücük kondurdu. "İkiniz de. Burada tek başına iyi olacağına emin misin? Mümkün olduğunca çabuk geleceğiz."

"İyi olacağım," diye ona güvence verdim. Onlarla birlikte olmaktan ne kadar keyif alsam da, kendime ayıracağım bir saat hiç de fena olmayabilirdi. Riot'la tanışmadan önce altı aydır yalnız yaşıyordum ve her gün kafamı dağıtmak için kendime zaman ayırmak oldukça iyi gelmişti.

Bugünden sonra yapmam gereken çok şey vardı.

Riot mutfaktan çıkmak için hamle yaptı ve ben son anda kolundan tutup onu kendime doğru çektim. O daha konuşmadan başını eğdim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, aramızdaki gergin, gergin bağ neredeyse anında yatıştı, sahip olduğumu bile fark etmediğim bir siniri hafifletti.

Daha ileri gitmeyi planlamamıştım ama Riot'un kolları belime dolanarak beni kendine doğru çekti ve bunun iffetli bir görüşürüz öpücüğü olması gerektiğini tamamen unuttuğum için dudaklarım ayrıldı. Ellerim Riot'ın saçma sapan yumuşaklıktaki kazağını kavradı ve bağ bizi ilişkimizi tamamlamaya zorlarken Riot'ın bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiğine dair anılar aklımdan geçti.

Ona kendini iyi hissettirmek istedim.

Artık Agathos topluluğundan kurtulmuştum ve bunu yapmamak için nedenlerim tükeniyordu.

Arkamızdan bir gırtlak sesi duyuldu ve Riot sinirli bir şekilde homurdandı, ben hızla geri çekilip omzumun üzerinden eğlenen Bullet'e baktım.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Belli ki hayır," diye Riot.

"Git," diye ısrar ettim, onu nazıkçe mutfaktan dışarı ittim ve Bullet'e mahcup bir gülümseme attım.

Görünüşe göre yeni yaşam düzenimize alışması gereken tek kişi Riot değildi. Benim de öğrenmem gereken çok şey vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

***I** Etrafıma ve birden kendimi Onslaught'ın karşısındaki terk edilmiş çimenlik alanda, Riot'la ilk kez karşılaştığım yerde buldum.*

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Sokağın karşısındaki pis bardan gelen bas seslerini, alçak seslerin mırıltısını ve ara sıra patlayan kahkahaları duyabiliyordum ama sesler çok uzakta geliyordu. Sanki tüm bunları kulağımı duvara dayamış dinliyordum.

Geceydi, Riot'la ilk tanıştığım zamanki gibi ama daha serindi. Kıyafetime bakmadan önce parkamı üzerime doğru çekerek titredim. Kabarık siyah su geçirmez bir ceket, dar bir kot pantolon ve diz üstü çizmeler. Bunu ben mi seçmiştim?

"Hm, dolabında böyle bir ceket yok," diye gözlemledi Bullet, görünüşte yanımda cisimlendi ve kıyafetimi eleştirel bir şekilde gözden geçirdi. "Yarın sana bir tane sipariş edeceğim."

"Bana gereğinden fazla kıyafet aldın," diye itiraz ettim zayıf bir kahkaha atarak, dolaptaki eşyaların miktarını düşünmek bile beni bunaltmıştı. "Demek hâlâ rüya olayını yapıyoruz, ha?" Ona omzumla vurarak alay ettim.

Bullet bir an için bana göz kırptı ve haddimi aştığımdan endişelendim ama sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Kendimi tanıtmak zorunda olmamak çok garip. Ve eğer istemiyorsan artık bunu yapmak zorunda değiliz," diye ekledi, etrafımızdaki rüyayı işaret ederek.

"İstiyorum," dedim ve elimi sıkması için uzatmadan önce ona hemen güvence verdim. "Merhaba. Ben Grace."

Elimi tutup sıkarken o muzip gözleri hafifçe yumuşadı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Amazing Grace. Benim adım Bullet."

Elini gereğinden uzun bir süre tuttum ve yüz hatlarını inceledim. Rüyalarında gerçek hayattakinden farklı mı görünüyordu? Ben öyle düşünmüyordum. Yıllarca gördüğüm rüyaların bana geri dönmesini umuyordum ama gerçekten dönerlerse nasıl hissedeceğimden tam olarak emin değildim.

"Biz dışarıdayken kanepede uyuyakalmışsın," dedi Bullet, ellerini gri yün paltosunun içine sokarak. "Riot seni yatağına taşıdı."

Şekerim, o kadar kendimden geçmiş olmalıyım ki geri geldiklerini bile fark etmedim. Bullet'e nerede uyuduğunu sormak istedim ama onu gücendirmek istemedim.

"Üzgünüm, çok yorulmuştum. Peki, neden buradayız?" Ellerimi ceplerime sokarak sordum, aniden utandığımı hissettim. "Riot ve benim ilk buluşmamızı yeniden canlandırmak için mi?"

Bullet alay etti. "Hayır. Bu bok çukurunda hiçbir şeyi yeniden yaratmazdım. Buluşmak için daha az romantik bir yer olamazdı, Amazing Grace. Yerde kirli iğneler var."

Telaşla yere baktım ama kullanılmış iğnelerin rüyamda bana zarar veremeyeceğini tahmin ediyordum. Öyle değil mi? Doğru.

"Peki o zaman neden burası?" diye sordum. Uzaktan gelen araç seslerini duyabiliyordum, bu sesler Milton'ın gece kakofonisine ekleniyordu.

Bullet'ın gülümsemesi gerginleşti. "İlahi olandan küçük bir dürtme. Görmemi istediği bir şey var ve ışınlanırken seni yanımda getirmem içgüdüsel. Yine de bu imgelem her neyse içimde pek iyi bir his yok. Belki de seni geri göndermeliyim."

"Bunu çok yapar mısın? İmgelemlerin kötüleştiğinde beni gönderir misin?"

"Ne olduğunu hatırlamayabilirsin ama uyandığında etkilerini hissedeceksin. Seni asla kasıtlı olarak korkutmam," diye cevap verdi Bullet, biraz sert bir şekilde, sanki bu fikir onu üzmüş gibi.

Ah canım. Bu adamlara çok kolay aşık olabilirdim, bunu hissedebiliyordum.

Teknik olarak daha bugün tanıştığımız için Bullet'la herhangi bir fiziksel yakınlık kurmak garip geliyordu ama aramızdaki mesafe o kadar yanlış geliyordu ki yaklaşıp kollarımızı birleştirmekten kendimi alamadım.

"Yapmayacağını biliyorum," dedim ona usulca, ikimiz de caddeye dönerken kolunu nazikçe sıktım.

Araçların sesi giderek yaklaşıyor, motorları korkutucu bir şekilde devirleniyordu. Hızlı gidiyorlardı, bu dar ara sokaklar için çok hızlıydılar. Hareket halindeki arabaların sesinin agresif olabileceğini bilmiyordum ama bu araçların sesi kesinlikle bir şekilde tehditkârdı. Sanki önlerine çıkan her şeyi ezip geçmeyi umursamıyorlardı.

"Neler oluyor?" Nefes aldım, kalp atışlarım göğsümde hızlanıyordu, her ne kadar olan bitenin bir parçası değil, sadece gözlemcisi olduğumuzu hissedebilsem de.

İlk araçlar görüldüğünde Bullet pozisyon değiştirdi, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve elimi sıkıca kavradı. Genellikle Milton'da görülen türden araçlar değil, ailem gibi agatoların kullandığı türden büyük, parlak, yeni SUV'lar.

Araçlar birbiri ardına yolun ortasında durdu ve kapılar açıldı, yüzleri burunlarının üzerine çektikleri eşarplarla kısmen gizlenmiş, ellerinde beyzbol sopaları ve spreyci boya kutuları olan adamlar ciplerden dışarı döküldü. Bir tanesi durduğumuz yere doğru baktı, soluk, opal renkli agathos gözleriyle sanki orada değilmişiz gibi bize doğru baktı.

"Hayır," diye fısıldadım, gördüğüm şey karşısında dehşete kapılmıştım. Yaklaşmaya çalıştım ama ayaklarım sanki etraflarında buz oluşmuş gibi yere yapışmıştı. Bullet elimi destekleyici bir şekilde sıktı ve parmaklarını kavrayışım muhtemelen acıya yakın bir hal aldı.

"Sadece izlemek için buradayız, Amazing Grace," dedi hüüzünlü bir gülümsemeyle. "Bunu neden yapıyorlar?" Agathos'lu bir adam elindeki berber dükkânının camına beyzbol sopası vurarak camı anında kırdı.

"Riot nerede?!" diye bağırdı içlerinden biri, sokağın ortasında durarak. Sesi tanıdıkta ama olarak çıkaramadım. "Bize Riot'u kaçıranı getirin, biz de gidelim! Grace! Çık dışarı!"

"Bu bir yalan," diye fısıldadım. Nasıl yalan söylüyorlardı? Agathos yalan söyleyemezdi. "Beni Riot kaçırmadı. Bu... saçmalık."

"Yine de bunun doğru olduğuna inanıyorlar," diye yanıtladı Bullet. "Bu yeterli, değil mi?"

Haklıydı, bu kadarı yeterliydi. Tapınaktaki insanların tek yapması gereken agathos'a Riot'un içeri dalıp beni bırakmazlarsa burayı ateşe verip hepimizi öldürmekle tehdit ettiğini söylemekti. Ve onlarla dövüştüğüm ve fırsatını bulduğum anda Riot'un kollarına koştüğüm kısmı rahatlıkla atlayacaktı.

Daimon'lar ve insanlar dövüşmek için sokaklara döküldüler ve dövüşen insanlar bunun farkında olmasa bile, üzerimdeki tüm bu katliamı görünce boğazımın arkasından boğuk bir ses çıkardım.

Ya da belki de öyleydiler, çünkü agatholar adımı bağırmaktan ve varlığımı talep etmekten çekinmiyorlardı. İnsanlardan kaçınıyorlardı, isteseler bile onlara fiziksel zarar veremiyorlardı ama daimonlar adil bir avdı. Yerleşik şiddetsizlik sınırlamalarımız daimonlar için geçerli değildi.

Sarhoş olduğu her halinden belli olan bir daimon bir agathosa yumruk attı ve bağırıp çağırırken adamın çenesini sıyırdı. Agathos sopasını kaldırdı ve Bullet beni ona doğru döndürdü, sopanın saplandığını görmeden önce yüzümü ceketine bastırdı, ancak mide bulandırıcı kemik çatırtısını ve acı ulumasını gizlemek mümkün değildi.

"Gidiyoruz," dedi Bullet gergin bir sesle, elleri beni kendisine bastırdıkları yerde hafifçe titriyordu.

"Hayır." Başımı ceketine doğru salladım, sonra başımı geriye doğru eğip ona baktım ve kalmak için nedenlerimi kelimelere dökmekte zorlandım. Tüm hayatım bir dizi sorudan ibaretti ve bu cevaplar tatsız olsa bile cevaplar istiyordum. Tatsızdan da beter.

"Bunların hiçbirini hatırlamayacağını bile bile mi?" Bullet iç geçirdi, görünüşe göre aklımı okuyordu. Belki de beni sandığımdan daha iyi tanıyordu?

"Bana hatırlatacak mısın? Uyandığımızda?"

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Amazing Grace," diye kolayca cevap veren Bullet kalbimin göğsümde teklemesine neden oldu.

Bu açıklamaya nasıl karşılık vereceğimden tam olarak emin olamadan Bullet'in elini tuttum ve koşmaya başladım. Evim buradan çok uzakta değildi - gerçi bu yolculuğu hiç yaya olarak yapmamıştım - ve orayı görmem gerektiğini hissettim, çünkü bu katliam treninin gittiği yer kesinlikle orasıydı. Görmem gerekiyordu.

Kendi halkım evime giriyor, bakım ve saygı eksikliğini ilk elden görüyor. Bu ani mazoşist eğilimin nereden geldiğini bilmiyorum. Muhtemelen üzerime kan bulaştırdıkları sunaktan.

Uzun zamandır kendimi bakmamaya, geceleri beni uyutmayan soruları dile getirmemeye, görmemek için çok çabaladığım adaletsizliğe karşı çıkmamaya özenle zorlamıştım.

Artık böyle bir lüksüm yoktu. Agatholar beyzbol sopalarıyla bu daimon kasabasına saldırırken ve arkamızda havai fişekler patlarken olmazdı. Kendi ailem beni ilk fırsatta kurtların önüne atmışken olmazdı. Gerçek bir anda zihnimde inanılmaz derecede açık bir şekilde belirdi

-Eğer dikkat etmezsem, görmezden geldiğim rahatsız edici gerçekleri kendime göstermezsem, bundan sağ çıkamazdım. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama bu kadarı açıktı.

Bullet'in eli zihnimi sıktı ve şaşkınlıkla nefes nefese kalarak oturma odamın ortasında aniden durdum.

Bullet neşeyle "Rüya yolculuğu," diye ekledi. "Çok kullanışlı. Tüm kuyrukları atlayabilirsiniz."

Kendim için yarattığım sığınak olan güzel dairemde geriye kalanlara bakarken kulaklarımdaki çınlamadan onu zar zor duydum. Gerçi tahmin ettiğim kadar kötü değildi - beklediğim gibi kirletilmemişti. Her yerde sadece eşyalar vardı. Ve görünürde agathos yoktu.

"Burada ne oldu?" Bullet'in cevap vermesini beklemeden sordum.

Sessizce mırıldanarak yere saçılmış kitapları karıştırdı. "Bavulun var mı, Amazing Grace?"

"Bavul mu?" Aptalca tekrarladım. "Evet. Dolabımda."

Bullet gülümseyerek yatak odamın kapısını işaret etti ve ona son bir kez şaşkınca bakarak yolu gösterdim. Bu oda daha da kötüydü; dolabımın sürgülü kapısı rayında sallanıyordu, tüm çekmeceler açılmıştı ve her yere gelişigüzel kıyafetler saçılmıştı. Genellikle dolabımın köşesinde duran beyaz sert kabuklu bavul kayıptı ve giysilerimin yarısı yoktu.

"Eşyalarımı biri mi topladı?" Şaşkınlıkla sordum. Riot'un zamanı olmazdı. Dönüp buruşuk yatağında uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuş olan Bullet'a baktım. Dairemin düzenini iyi bildiği belliydi, belki de gelip eşyalarımı toplamıştı? İhtiyacı olduğundan değil - benim için fazlasıyla yeterli bir gardırop sağlamıştı.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi Bullet, kendi kendine bir melodi mırıldanarak. Odamı karıştırdım, eşyaları hareket ettirecek kadar sağlam olmadığım için sinirliydim. Mücevherlerim gitmişti, telefonumun şarj aleti de öyle... Gerçi telefonum sığınağa geri dönmüştü ve muhtemelen şu anda ailemin elindeydi.

"Ne mırıldanıyorsun?" Odadan çıkıp banyoya ilerlerken dalgınca sordum.

"Ne kaçırdım," diye Bullet. "Bir Hamilton klasiği daha."

Bunun aynı zamanda sivri bir gönderme olduğu hissine kapıldım ve koşullara rağmen kendi kendime biraz gülümsedim. Ecza dolabı bomboştu - tüm makyaj ve güzellik ürünlerim gitmişti.

"Bunu Riot organize etti," dedim, Bullet'ın hâlâ kendi kendine mırıldandığı yatak odasına geri dönerken yüksek sesle düşünerek. "İzlerimi örtbas etmekten kastettiği buydu."

"Büyük kişisel bedeller ödemedен olmaz," diye içini çekti Bullet, gözlerini tavana dikerek. "Bu gerekli bir kötülüktü, ama bunu sana söylemekten nefret ediyorum, İnanılmaz"

Grace, eğer kaderin sana bir şans vereceğini düşündüysen, büyük bir yanılğı içindesin."

"Bana bu konuşmayı hatırlatacak mısın?" Hissettiğim çaresizlik sesime yansiyarak sordum.

Bullet bana gözleriyle tam olarak buluşmayan sıkı bir gülümseme verdi. "Sana anlatabileceğim her şeyi anlatacağım."

Yaptıkları şeylerden bana bahsetmediklerinden çünkü beni yalan söylemek zorunda kalacağım bir duruma sokmak istemiyorlardı. Daha doğrusu, yalan söyleyemeyecektim. Gerçi şu anda, katlandıkları mesafeye bakınca, kendimi aldattıcı davranıyormuşum gibi hissetmiyordum. Belki bir rüya olduğu için, belki de bu hayatı geride bırakacağımı tamamen açık bir şekilde söylediğim için.

Ön kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve Bullet'ten başka kimsenin beni göremeyeceğini hatırlamadan önce dürtüsel olarak saklanmak için hareket ederek sıçradım.

Merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri onu takip ederken erkeksi bir ses "Burada biri var," diye bağırdı. Öylece dururken kendimi biraz kaybolmuş hissederek yatağa doğru ilerledim, Bullet arkamda uzanırken ben de kenarına tünedim. Vücut dili rahattı -aslında komaya girmek üzereydi- ama görüldüğünden daha fazla dikkat ettiği hissine kapıldım.

Eğer yanımda yatan Riot olsaydı, ona sokulmakta tereddüt etmezdim. Onu çok uzun zamandır tanıdığımdan değil, ama fiziksel temas söz konusu olduğunda başı o çekiyordu ve ben de onu takip etmekten mutluluk duyuyordum. Bullet ilk hamleyi benim yapmamı bekliyor gibiydi ve nasıl yapacağımdan tam olarak emin değildim.

Özellikle de biz buradayken ve o yeteneğinin büyüklüğünü hiçbir şey değilmiş gibi gösterirken. Ben uyurken aklıma geldi ve beni geleceğe doğru bir geziye çıkardı. Bu bir

İnsanlara şans bahşetme yeteneğimi bir parti numarası gibi gösteren akıllara durgunluk veren miktarda güç.

"Buraya geri dönmüş olmalı," diye yakındı öfkeli bir ses oturma odasından. "Ailesi neden buraya taşınmasına izin verdi ki? Neden onu tapınaktan almasına izin verdiler?"

"Eğer yapmasalardı bütün binayı ateşe verecekti. Nasıl olduklarını bilirsin," diye öfkeyle tükürdü bir başkası. Sesleri bana belli belirsiz tanıdık geliyordu ve muhtemelen hayatım boyunca tanıdığım insanların benim ve Riot hakkında bu şekilde konuştuğunu düşünmek kalbimi acıtiyordu.

Babalarımın burada olmasına izin verme, diye sessizce dua ettim, yakarışlarımı hangi tanrıçaya yönelttiğimden tam olarak emin değildim. Belki de beni dinleyen herhangi birine. Çok az tanıdığım Agathos'un bu kadar utanç verici davrandığını görünce bir şekilde kendimi tutuyordum ama kendi aile üyelerimin bu seviyeye düştüğünü görürsem baş edemezdim.

Bir adam odama daldı ve içgüdüsel olarak irkildim. Görünmez olmak çok tuhaftı ve uyandığımda bunun nasıl bir his olduğunu unutacağım için hayal kırıklığına uğramıştım. Agathos benim yaşımdaydı, vahşi gözlerle yatak odamı arıyordu, koyu giysiler içindeydi ve elinde ağlama isteği uyandıran bir sopa vardı.

Bir ara eşarbını indirmişti ve onun Verity Mae'nin bağlarından biri olan ve Auburn'de arkadaşım olan Pax olduğunu fark ettim. Ya da en azından arkadaşımdı. İlk bebeğiyle her an tanışabileceğimi sanıyordum ama bu . Annem gibi o da benden nefret muydu? Ya da Basilinna'nın yaptığı gibi bana acıyor, beni sert bir el ve yüzümde soğuk hayvan kanıyla hizaya sokulması gereken Anesidora'nın asi bir kızı olarak görüyor muydu?

Ona dokunma konusundaki ön gerginliğimi unutarak Bullet'in yataktaki elini tuttum ve parmaklarını sıkıca kavradım, o da beni sıkınca hafifçe nefes verdim.

Pax tanıdıklarına, "Kıyafetlerini toplamış," diye seslendi. "Kışlık montları hâlâ burada. Tahminimce sıcak bir yere gitti."

Kaşlarım havaya kalkarken Bullet kıkırdadı. Belki de bu çılgınlığın başlangıçta fark ettiğimden daha fazla yöntemi vardı.

"Telefonda Valor var," diye bir ses geri döndü ve babalarımın birine yapılan bu sıradan gönderme karşısında nefesim kesildi. "Pasaportunun süresinin dolduğunu söylüyor. Islip ve White Plains'den binmiş iç hat uçuşlarına bakıyor."

Birkaç aptalca gözyaşı döküldü ve Bullet'in beni böyle onursuz bir durumda görmesini istemediğim için başımı eğdim. Hakkını yemeyelim, sadece elimi sıktı ve hiçbir şey söylemedi, hayal meyal tanıdığım daha fazla agathos'un benim alanımı umursamadan nihai sığınağım olan yere girmesini izledi.

"Yeter," diye mırıldandı Bullet sessizce. "Yeterince gördük."

"Uyan, Amazing Grace," diye şarkı söyledi Bullet, yatağın kenarına tünemiş, bana ışık saçarak. Gözlerimi yavaşça kırıştırarak uyandım ve inleyen Riot'tan uzaklaştım.

"Siktir git," diye homurdandı Riot, ön tarafına doğru yuvarlanarak.

Bullet neşeyle, "Yapamam, kanka," diye cevap verdi. "Dare'i aramak isteyeceksin. Hem de en kısa zamanda. Acil durum falan."

"Ne oluyor ?" Riot hemen doğrulup telefonuna uzanarak sordu, endişesi dalga dalga yayılıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ara onu," diye yineledi Bullet, gözleri hâlâ gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bana dikilmişti.

Riot telefonun bağlanmasını beklerken, "Dün gece rüyalarım giridin," dedim.

"Evet," diye onayladı Bullet, cevabında en ufak bir utanç belirtisi yoktu. Sanırım bu kadar uzun süre ziyaret ettikten sonra beni ziyaret etmemiş olması garip olurdu. İkimiz için de garip.

Bullet uzun bir süre bana baktı ve bakışları altında hafifçe kıpırdandım. İçinde bir şeyler vardı... *beklenti*. Ya da belki umutlu? Sanki detaylandırmamı istiyordu, ama detaylandıracak bir rüya hatırlamıyordum ve elimde olmadan onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyordum.

"Cesaret mi?" Riot sertçe söyledi. "Sen iyi misin?"

Kıpırdamadan oturamayacak kadar heyecanlıymış gibi yataktan kalkıp pencereye doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Bullet dikkatini tekrar bana çevirmeden önce ona sempatik bir bakış attı. "Agathos dün gece senin için geldi."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, parmaklarımı battaniyeye gömdüm. Bullet'in bakışlarında yine bir şeylerin titreşimi vardı, sanki yaşadığım şoktan dolayı üzölmüş gibiydi.

"Milton'a geldiler ve seni ve Riot'u bulmaya çalıştıklarını söylediler, onu seni kaçırmakla suçladılar. Ayrıca bunu daimonlara, evlerine ve işlerine mümkün olduğunca çok zarar vermek için bir bahane olarak kullandılar," diye açıkladı Bullet yüzünü buruşturarak.

"Ne? Nasıl? Beni o kaçırmadı-"

"Teknik olarak doğruyu ya da tapınaktaki agathosun ilettiği mesaja dayanarak inandıkları doğruyu söylüyorlardı, ama bu

çok ince bir gerçektir. Ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, konu daimonlara geldiğinde tüm o iyi niyet kuralları geçerli değildir."

Korku ve dehşet karışımı bir duygu vücudumun merkezinden çıkıp damarlarıma buz gibi yayılıyordu. Bir kısmı kesinlikle Riot'a, hatta belki Bullet'a aitti ama çoğu bana aitti.

Dehşete düştüm, dehşete kapıldım ve utandım.

Altı ay boyunca Milton'daki daimonların arasında rahatsız edilmeden yaşadım. Bölgelerinin dışına taşınmıştım ve onlar da beni -yalnız bir agathos kadını- kendi halime bırakmışlardı. Agathoslar bir bahane bulur bulmaz, bunu birkaç saat içinde bir daimon kasabasına saldırmak için kullandılar.

"Neredesin sen?" Riot elini yüzüne sürerek Dare'e sordu. "Buraya gelmeliydin."

Bullet sessizce başını salladı, yüzünde dingin bir ifade vardı. Dare'in nerede olduğunu zaten biliyor muydu? Başka insanların hayatları hakkında, *onlar* daha bilmeden bu kadar çok şey bildiğimi hayal bile edemezdim. Bu çok büyük bir sorumluluk olurdu.

"Kahretsin," diye iç geçirdi Riot. "Ama sen iyisin, değil mi?"

"Bana daimonların gerçekten arkadaşları olmadığını söyledi," diye mırıldandım, Riot'un itiraf etmek istemese de arkadaşı olduğu belli olan adam için hissettiği korku ve panik karışımı yüzünden kalbim sızlıyordu.

"Çoğu öyle değil," diye onayladı Bullet, ben Riot'a bakarken bana bakarak. "Yine de biz çoğu daimon değiliz, sen de çoğu agathos değilsin. Bunu sen de biliyorsun."

Bunu biliyordum.

"Gece Tanrıçası bana cevap verdi," dedim ona dalgınca, battaniyeyi parmaklarımla arasında döndürerek. "Şimdi iki kez. Anesidora bana hiç cevap vermedi."

"Yapabileceğinden emin değilim, Amazing Grace," dedi Bullet dostça. Ben onu sorgulamadan devam etti. "Hem agathoslar hem de daimonlar arasında tanrıçalar arasında bir düşmanlık olduğu izlenimi var ama benim imgelemlerimde öyle hissetmiyorum. Kız kardeşi hakkında konuştuğunda üzgün görünüyor. Pişman."

Riot telefonu kapattı ve yüz hatları gergin bir şekilde bize döndü.

"Dare güvende, stüdyodan alabildiği kadar eşyayı kamyonuna yükledi ve Jersey'deki annesinin evine varana kadar arabayı kullanmayı bırakmadı."

Bullet bu yeni bir bilgi değilmiş gibi başını salladı ve Riot gözlerini kısarak ona değerlendirci bir bakış attı.

"Agathos'un Milton'a saldıracağını biliyor muydun?" Riot, sesi tehlikeli derecede alçak olan Bullet'a sordu.

"Pek sayılmaz," diye omuz silkerek cevap verdi Bullet. "Bu sefer sadece canlı bir şovum var.

Kaosun ön sıralarında."

"O zaman neden bir şey *yapmadınız*?" Riot ellerini öfkeyle havaya kaldırarak tersledi. Riot'un hayal kırıklığını anlasam da, Bullet'ın tehlikeye atılma fikri beni hasta hissettirdi ve bencilce yapmadığına sevindim.

"Çok cazipti ama bu gerekliydi," diye cevap verdi Bullet hayranlık uyandıran bir sakinlikle, parmaklarını kalçasına sessizce vurarak. "Daimon'lar, çoğunun asla etkileşime girmediği bir tanrıçaya gevşek bir şekilde bağlıdırlar, açık olmaktan ziyade içsel olan ahlaki - belki de *ahlaksız* - bir *koda* bağlıdırlar ve bu kodu topluluk temelinden ziyade bireysel olarak takip ederler."

Riot buna göz kırptı ve Bullet ona kendini beğenmiş bir sırıtışla karşılık verdi.

"Daimonların toplanmasına ihtiyacımız var. Toplanmak için de bir nedene ihtiyacımız var. Göreceksiniz." "İçin neden onlara ihtiyacımız olsun ki?"

Endişeyle sordum. Bütün bunlar

son iki günde inanılmaz derecede hızlı bir şekilde tırmandı ve ben gergindim

Bu konuda.

Agathos'un yaptığı şey tartışmasız yanlıştı, ama *hepsini* kötü insanlar olarak düşünmeye kendimi ikna edemiyordum. Mercy bir Auburn agathosuydu. Benim masum küçük kardeşlerim de öyleydi. Tatlı, zaman zaman saldırgan olsa da, her an doğum yapabilecek olan Verity Mae, üzerinde yürüdüğü toprağa tapan dört bağılıyla çevrili... onlar kötü insanlar değildi.

"Büyük çaplı bir karşı saldırı başlatmayacaklar, merak etmeyin," dedi Bullet parlak bir gülümsemeyle. "Daimonlar o kadar organize değiller. Ama *senin* etrafında toplanacaklardır ve güven bana, bu işlerine yarayacaktır."

Riot'un ağzı kapandı, itirazları görünüşe göre unutulmuştu.

"Ben mi? Eminim benden nefret ediyorlardır. Milton'a taşındığımda hepsi beni yalnız bıraktıktan sonra kasabalarına tüm bu belayı ben getirdim."

Bullet homurdandı. "Senden nefret etmiyorlar, azıcık bile. Onlara göre sen bir sığınmacısın. Milton'a taşındığın andan itibaren öyleydin - isteğiyle karanlık tarafa geçen iyi bir kız," diye neşeyle devam etti. "Sanki sen ve Riot Romeo ve Juliet gibisiniz ve Juliet 'Capulet'leri siktir et, Montague'lerin daha iyi partileri ve daha büyük sikleri var zaten" dedi."

"Capulet'ler onun ailesi değil miydi? Ve *bunun* kararında bir etkisi olduğundan şüpheliyim," diye ekledim, kendimi yakalamadan önce gözlerim yarım saniyeliğine Riot'un kasıklarına kayd. *Şeker*. Aramızdaki bağı sağlamlaştırmak için duyduğum o umutsuz istek son bir gündür derinlere itilmişti ama şimdi intikam hırsıyla yeniden ortaya çıkıyordu.

"Anlambilim," diye cevap verdi Bullet omuz silkerek. "İşin özü, Agathos'un eylemleri sizi bir grup müttefik yaptı ve tapınak fiyaskosu hakkında onlarla kim konuştuysa, onları o kadar heyecanlandırdı ki, bu konuda ince davranmayı denemeyi bile unuttular. Milton'da olanları saklamak mümkün değil.

dün gece, dalgalanma etkileri dışarıya doğru ilerlemeye devam edecek. Hiçbir şey bedelsiz olmaz, Amazing Grace. Bunu biliyorsun."

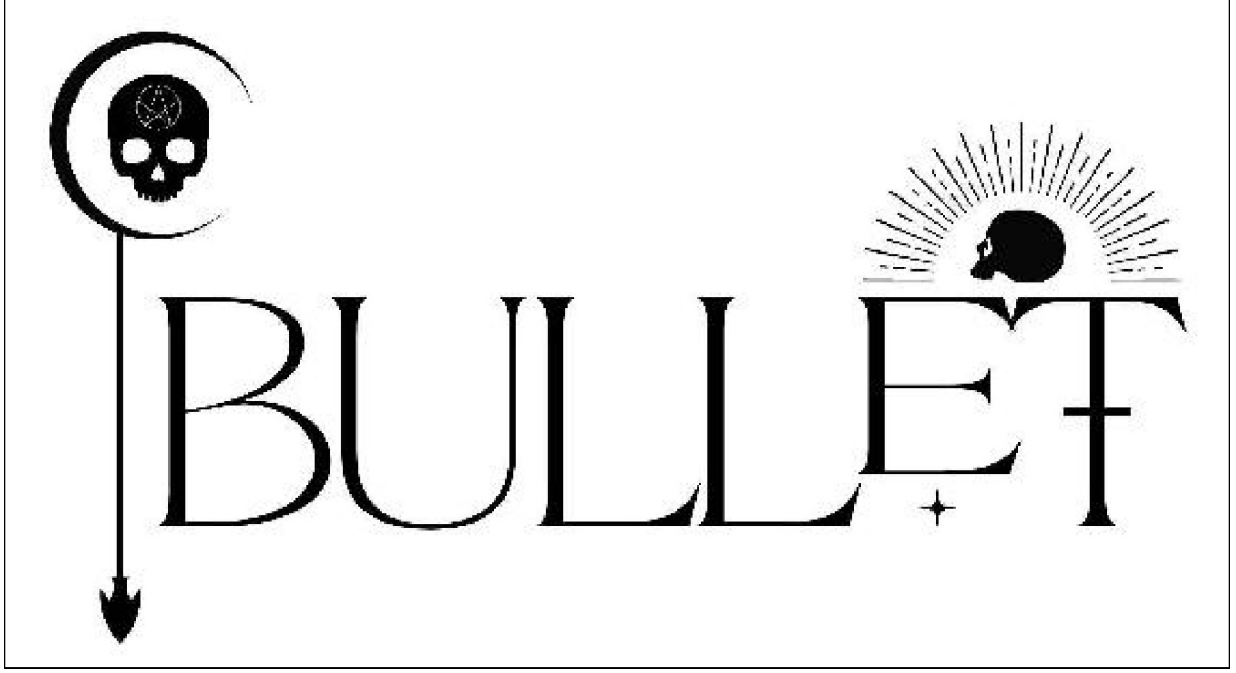
Kesinlikle öyle. Kendi Eutychia yeteneğim -iyi şans- insanlara bahşedilebilirdi, ancak karşılığında her zaman kendi kötü şansıma yol açardı. Onların acılarını hafifletebilirdim ama kendim acı çekerdim. Bir agathos olmak fedakârlık yapmak demektir.

Yine de bu *benim* fedakârlığım değildi. Bu, her zaman beni takip eden fırtınaya yakalanan masum insanlardı.

Riot'un telefonu elinde titredi ve kaşları kendisini arayan kişiye şaşkınlıkla kalktı. "Tuhaf, arayan babam. Onu son gördüğümde benden pek hoşlanmamıştı," diye ekledi nefes almadan ve aramayı cevaplamadan önce.

Sunaktaki olayın bir şeylerin *sonu* olduğunu düşünecek kadar safmışım. Agathos'un bağlarımı yok etme ve bir şekilde kendi seçtikleri agathos erkekleriyle yeni bağlar oluşturma çabalarının doruk noktası. Bu başarısız girişim sadece bir başlangıçtı.

Bölüm 6

Race, Riot'tan aldığı duygular karşısında kaşlarını çattı, kendi
Gendişesinin fısıltıları tenimi okşuyordu. Riot'un eski sevgilisiyle tanışmıştım.

adam, Kill, yıllar içinde birkaç kez. Kendi neslinin çoğu daimonu gibiydi - ne pahasına olursa olsun insanları yok etmek üzere programlanmış duygusuz bir robot. Empati yok, babalık içgüdüleri yok, 'kapatma' düğmesi yok. Her zaman öfkeliydi, her zaman. Bu biraz üzücüydü.

Birkaç dakika boyunca Riot telefonu kulağının yanında tutarken babası söyleniyordu, hoparlörden gelen ses benim anlayamayacağım kadar boğuktu.

Riot'un soğukkanlı yüz ifadelerini okumaya çalışmaktan sıkıldım ve dikkatimi tekrar Riot'u izlerken alt dudağını gergin bir şekilde ısırarak Amazing Grace'e çevirdim.

Grace doğduğundan beri her sabah, o uyurken olan hiçbir şeyi hatırlamayacağını bilerek uyandım. Onunla olan ilişkimin gerçekliği buydu ve olumsuz duygulara ayıracak vaktim olmadığı için bunun üzerine düşünmedim.

Bu sabah Grace'in evimde, dokunma mesafesinde olması ve bana sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi bakması beni biraz rahatsız ediyordu. *Zaman yok*, diye hatırlattım kendime, nefesimin altında *Sevgi Mevsimleri*'ni mırıldanarak. *Acı için zaman yok*. Zaman hiçbir zaman benim tarafımda olmadı.

"Grace benim."

Grace Riot'un sözleri şaşkın bir nefes aldı ve kaşlarımın kalktığını hissettim. Bu beklenmedik bir şeydi. Riot hayatı boyunca üzölmüş ve sızlanmıştı ama nadiren herhangi bir şey için *mücadele etmişti*. Grace'in onun üzerinde şimdiden olumlu bir etkisi olmuştu ve birbirlerini çok az tanıyorlardı.

Babası telefonun diğer ucunda söylenirken Riot, "Anlamamı beklemiyorum," diye kestirip attı. Bazen anne babasız olmak çok daha kolaydı. Biraz daha yalnız, ama hey ho, hayat böyleydi. "Bu konuşmayı seninle yapmayacağım. Grace benim ve onun için gelen tüm agathoslarla savaşacağım. Ya benim tarafımdasın ya da değilsin, ikisi de umurumda değil."

Riot etkileyici bir sakinlikle telefonu kapattı, yüzündeki kızgınlık ifadesinin kaşlarını çatmasına izin vermeden önce telefonunu cebine geri soktu. Tamamen değişmiş bir adam olmadığını biliyordum.

Riot şakaklarını ovuşturarak, "Tam bir baş belası," diye mırıldandı. "Sanırım işleri daha da karmaşık hale getirecek?" diye sordu, sorusunu bana yönelterek.

Başımı yana eğdim, rüyalarımda Riot'un babasıyla ilgili bir şey görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım ve bir şey bulamadım. Onunla birçok kez karşılaştığım için, rüyalarımda yer almaması için hiçbir neden yoktu.

"Aklıma bir şey gelmiyor ama kartlara sorarım," dedim omuz silkerek.

"Sesi oldukça tutkulu geliyordu?" Grace ikimizin arasına bakarak çekingen bir tavır takındı. Sanırım ailesinden hiç şiddetli destek görmemiş biri olarak, Riot'un babasının bu kadar öfkeli olduğunu duymak ona olumlu bir şey gibi gelmiş olabilirdi.

Riot garip bir şekilde boğazını temizledi. "Sanırım sözlerini cömertçe onurumu korumak istediği şeklinde yorumlayabilirsin..."

Grace sabırla onun devam etmesini bekledi ve ben de sonunda bir zamanlar çok sevdiğim ruhuma acıdım ve atladım.

"Kill gibi eski tarz daimonlar-"

"Öldürmek mi?" Grace ciyakladı.

"Lütfen sorma," diye mırıldandı Riot.

"-Buradaki çocuklar gibi değiller. Bilirsiniz, nazik, yardımsever, düşünceli-"

"Biz hiçbirini değiliz," diye kestirip attı Riot.

"Kendi adına konuş," diye karşılık verdim. "Ben bunların hepsiyim. Muhtemelen yatakta da harikayımdır. Her neyse, dikkatim dağıldı. Eski tip daimonlar yavrularını kendi insanlarından ziyade kendilerinin bir uzantısı olarak görme eğilimindedirler. Kill, Riot'a yapılan agathos saldırısını kendisine karşı yapılmış kişisel bir hakaret olarak görecektir."

"Ve bu... kötü," diye açıkladı Grace, kaşları çatılmıştı.

Riot, "Daimon'lar intikam arayışlarında çok kararlı olabiliyorlar," diye açıkladı. "Genellikle en kötü kararları almalarına ve en fazla zararı vermelerine neden olan bu öfkeli ve kararlı duruma giriyorlar."

Yüzünü buruşturdu ve ben de Kill'in bir içki dükkanını yaktığı zamanı hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim, çünkü ona eksik ödeme yaptıklarına karar vermişti.

Ne hakkında konuştuğumuzu anlamasını istiyorsa bu hikâyeyi Grace'e anlatmalıydı. Bu tür konuşmalarda liderliği daha sık ben üstlenmeliydim. Belli ki kadınlarla aram ondan çok daha iyiydi.

"'Eski usul daimonlar' konusuna geri dönebilir miyiz?" Riot kaşlarını çatarak bana sordu. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Bazılarımız farklı yaratılmışız," dedim, bariz olanı ifade ederek. *Merhaba, Agathos ruh bağı, tam şurada oturuyor.* "Son yıllarda belirginleştiği gibi."

"Biraz mı?" Riot bastırdı. "Neden?"

"Tanrılar ve tanrıçalar neden bir şey yaparlar?" Omuz silktim. "Onlar bize söylemedikçe bunu bilmek bize düşmez."

"Bu saçmalık," diye hırladı Riot. "Bizler ipleri istenildiği zaman çekilebilecek kuklalar değiliz."

Ona göz kırptım. "Biz tam olarak buyuz."

Kendime not: Riot'un derinlemesine tarih

derslerine ihtiyacı var. "Şey... siktir et onu," dedi

Riot anlamlı bir şekilde.

Baskı! Grace'in açık sözlü ruh bağı, bilge ve her şeyi bilen ruh bağı olmak zorundayım. Ve yakışıklı olan. Riot'un partiye ne getirdiğini gerçekten değerlendirmesi gerekiyordu.

Gerçi Riot'un bir keresinde kafayı bulup Dare'i kendisine Prince Albert piercingi yapmaya ikna ettiğine dair bir söylenti duymuştum.

"Beynin büyüleyici bir yer olmalı," dedi Grace, bana tamamen uygun bir hayranlıkla bakarak. "Duyguların çok beklenmedik."

"Kendini beğenmiş mi?" Riot homurdandı.

"Eminim kendini beğenmiştir." Ona sııttım.

Kesinlikle kendini beğenmişim.

"Tanrıçaların *neden* bazı şeyleri değıştirdiğine dair bir teorin var mı?" diye sordu Grace. "Bana olanın bu olduğunu tahmin ediyorum ama benim gibi başka bir agathos tanımıyorum. Senin gibi çok daimon tanıyor musun?"

"Daimon'lar çoğunlukla birbirlerini rahat bırakırlar, biz tuhaf olsak bile. Örneğin Riot'u ele alalım." Söz konusu adam bana ters ters baktı. "Babası Riot'un böyle başarısız bir Moro olmasından biraz rahatsız oldu ama o, bilirsin işte..."

"Onu hayvan kanına bulayıp tuhaflığı yok etmek için ilahi söylemeye mi çalışalım?" Grace önerdi.

"Büyüleyici," diye alay etti Riot, ona başarısız bir Moros dediğim için suratını asarak. Doğru.

"Şey, evet," diye cevap verdim sempatik bir gülümsemeyle. "Demek istediğim, ilk Agathos tuhaflığının sen olduğunu kim söyleyebilir?"

Grace parmağındaki opal yüzüğü düşünceli bir şekilde çevirdi. "Hiç ama sanırım çok da uzak bir fikir değil. Agathos kütüphanesinde tarih kitaplarına bakarken, benim gibi biri hakkında bir şeyler yazılıp yazılmayacağını ya da kayıtlarının lekelenmemesini tercih edip etmeyeceklerini merak ettim."

Riot'un telefonu tekrar çaldı ve konuşmamızı böldü. O bugün Bay Popüler değil miydi? Belki de partiye getirdiğı şey buydu. İnsanlar beni sadece bir şey istediklerinde arardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, aramayı cevapladı ve karşı taraftakini selamlama zahmetine girmeden telefonu kulağına götürdü ve yatak odasından dışarı çıktı.

Kartlarımın bulunduğu siyah kadife keseyi cebimden çıkarıp elime aldım ve bir yandan kartlarımı kolaylıkla karıştırırken bir yandan da

Grace şaşkınlıkla arkasından baktı. Riot'un sesini duyamıyordum, muhtemelen biraz kalmak için kendini güverteye bırakmıştı. Örümcek hislerim harekete geçmişti.

Ya da belki de benim *sinsi* hislerim.

"Seni bir süreliğine terk etmem çok mu kaba olur?" Grace'e sordum. "Kartlar beni çağırıyor."

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Grace telaşla, elimdeki kâğıt destesine merakla bakarak. "Normalde yapacağın bir şey varsa beni engelleme."

"Sen asla yoluma çıkamazsın," diye onu temin ettim. Grace Yol'du. Grace her şeydi. "Mutfakta ne istersen alabilirsin," diye ekledim, yatak odasından çıktım ve aşağı salona inmeden önce verandada volta atan Riot'u gördüm.

Grace'in en sevdiği kahve markasını ve mutfağını son teftişimde gördüğüm birkaç kahvaltılık yiyeceği çoktan stoklamıştım, bu yüzden sevdiği bir şey bulacağından ve aynı zamanda benden yine ürkeceğinden emindim.

Merdivenlerin dibindeki arka odada kendime hazırladığım yatak odası, Grace ve Riot'ın kurduğu sıcak ilişkiye ait olmadığımı hatırlatan temiz ve düzenli bir hatırlatıcıydı ama kendimi salona bırakıp ağır bir şekilde minder yığınının üzerine çökerken bunun üzerinde durmayı reddettim.

Mumları yakmak ve kendimi merkeze almak için bir an durdum, mumlardan çıkan hafif dumanı içime çektim ve güneş ışığıyla dolu beynime sızma tehdidinde bulunan olumsuzluğu dışarı attım. Belki güneş ışığı dolu değildi ama kesinlikle floresan ışığı doluydu, bu da bir şeydi.

Kart destemi çekip Şeytan en üstte görüneneye kadar karıştırdım ve gözlerimi kapatıp kendimi Kader'in büyüünün ipliklerine açtım.

"Riot'un Grace'i güvende tutmak için yaptığı anlaşma ona zarar verecek mi?" Kaderlere sordum, zaten cevabı bildiğimden şüpheleniyordum.

Tanrıça, Riot'un Grace'in izlerini örtmek için dışarıdan yardım alması gerektiğini çok net bir şekilde görmüştü -ki bu mantıklıydı, ikimizin de bu alanda uzmanlığı yoktu- ama bu talebin bedelinin ağır olacağını hissediyordum.

Kadim büyüler derimin içinden geçerek damarlarımda dolaşmaya başladı, ta ki ellerim bilinçsizce elimdeki desteyi karıştırmaya başlayana kadar.

Şeytan kafamın içinde belirdi, tüm kanatlı ihtişamıyla Riot. Yarasa kanatlarını arkasına doğru uzattı ve havaya sıçgibi dizlerini büktü, ancak sıçradığı anda boynuna bir ilmik dolandı ve onu tekrar yere çekti. Tasmanın ucu yavaşça cisimleşti ve onu tutan bir Temperance temsili belirdi ki bu hem beklenen hem de tamamen beklenmedik bir şeydi.

Viper'ın dengeyi ve ölçülü olmayı öğrenmeye ihtiyacı olması beni gerçekten şaşırtmamalıydı.

İmgelem kayboldu ve büyü damarlarımda durmadan mırıldanarak düşünceli bir şekilde beklemeye başladı.

"Riot bundan nasıl kurtulacak?" Kaderin bugün bana biraz daha yol göstereceğini umarak sordum. '*Ne zaman*' diye sorulmaması gerektiğini iyi biliyordum, bu sorulara asla cevap vermezlerdi. İnatla değil, sanmıyorum. Ölümsüzlerin zamanı bizden farklı algıladıklarını hayal ediyordum.

Hiçbir figür yoktu, sadece havada görünmez eller tarafından tokuşturuluyormuş gibi hareket eden üç altın kupa vardı. Üç Kupa. Arkadaşlık. Bir topluluk ve neşe duygusu.

Bu üçümüz anlamına gelebilirdi - ben, Grace ve Riot - ama bundan şüpheliydim. Eğer durum böyle olsaydı bana fincanlar yerine rakamlarımızı gösterirlerdi. Hayır, benim tahminim Grace'in üçüncü ruh bağına ihtiyacımız olduğu ve Riot'un onunla olan arkadaşlığının onu Engerek'le olan anlaşmasından kurtaracağı yönündeydi.

"Teşekkür ederim kardeşlerim," diye mırıldandım, büyüünün dağılmasına izin verdim ve kart temizleme ritüelime başladım, adaçayı odadaki enerjiyi temizlemek için yanarken bir süre sessizce oturdum.

Engerek'in Grace'in üçüncü ruh bağı *olabileceğini düşünmüştüm* ama öyle olduğunu hissetmiyordum. Daimonların gerçekten arkadaşları olmazdı ama Riot'la tanıştığım andan itibaren onunla bir yakınlık, bir yoldaşlık duygusu hissetmiştim. Viper'la aynı okula gitmiştik ve onunla çok fazla kötü karşılaştıktan sonra ona öyle bir kâbus yaşatmıştım ki altına işemişti. Orada kesinlikle yoldaşlık yoktu.

Hayır, Grace'in üçüncü ve dördüncüsünün kim olduğuna dair kendi teorilerim vardı ama Riot'un onlarla olan ilişkisi bu teorileri karmaşıktırılıyordu. Eğer önsezim doğruysa, Riot sıradakinin kim olduğunu anladığında beni ruh ikizi yaptığı için aklına gelen her tanrı ve tanrıçaya diz çöküp şükredecekti.

Dürüst olmak gerekirse, hak ettiğim hayranlık buydu. Bir zamanlar Oneiroi'lere saygı duyulurdu ama artık o kadar az kişi kalmıştık ki, ben unutulmuştum. Riot'a hak ettiğim övgüyü daha sonra hatırlatmam gerekecekti.

Üst kattaki yepyeni aileme yeniden , Grace her birimiz için masaya yulaf ve meyve kaseleri koyuyordu ve daire onlar için özel olarak satın aldığım taze kahve kokuyordu. Şimdiden

Utangaç ruh eşimde en ufak bir izi hissetsem bile, onun burada olması *cennet* gibiydi. Sorun değildi, yeni çevresine alışması zaman alacaktı. Ayrıca, sonsuza kadar bu küçük dairede yaşamayacaktık.

Ya da yapmazlardı. Benim geleceğim daha az kesindi.

"Bu gece bir araba ödünç almam gerekiyor," diye açıkladı Riot, masada otururken öfkeli görünüyordu.

"Herhangi bir zarar karşılığında hayatından vazgeçmeye Harley'i alabilirsin. Ne zaman gidiyorsun?" Rahatça sordum ve papatya çayı yapmak için doğruca mutfağa yöneldim.

Riot homurdandı. "Sanki zaten bilmiyormuşsun gibi."

Grace ona kızgın bir bakış attı ama Riot'un iğnelemelerine aldırmış etmedim. Bu sadece bir savunma mekanizmasıydı çünkü ay gibi yükselmeden rahatsız edici duygularla nasıl başa çıkacağını asla öğrenememiş huysuz bir daimondtu.

"İster inanın ister inanmayın, programınızla ilgili küçük ayrıntılar hakkında ilahi sorular sormaktan daha ilginç işlerim var," diye kestirip attım ve Riot'tan onaylayan bir baş selamı aldım.

"*Gidiyor* musun?" Grace telaşla Riot'a bakarak sordu. Tüm bu bağlanma sürecini hızlandırmak için onun duygularını yakalamaya odaklandım ve çoğunlukla korkuyla karşılaştım.

Benimle yalnız kalmak istemiyor muydu?

Tüm hayatı boyunca her geceyi birlikte geçirmişken Grace'in benden korkması çılgınca geliyordu ama sanırım dezavantajı buydu. Sikişmek. Hatırlamıyor. Hiçbirini. Hatırlamıyor. Hatırlamıyor.

"Bu gece daimonların hepsi ayağa kalkıp çalışmaya hazır olduğunda biraz dışarı çıkmam gerekiyor," dedi Riot, özür dileyen bir ifadeyle.

sesinde hayal kırıklığı. "Agathos'tan dolayı çok fazla maddi hasar var ve birine borcum var, bu yüzden temizliğe yardım etmem gerekiyor."

Hm, bu oldukça zararsız görünüyordu. Belki de Kader fazla abartıyordu. Ya da Engerek bizi yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklüyordu ki bu muhtemelen daha olası bir seçenektir. Ne de olsa Engerek Apate soyundan geliyordu, sahtekârlık ve düzenbazlıkta uzmanlaşmıştı. Daimon dostları arasında bile Engerek pek sevilmezdi.

Sadece bir Apate olduğu için değil. Çoğunlukla öfkeli bir pislik olduğu için.

"Bu mantıklı," dedi Grace suçlulukla. "Yardıma olacağını düşünseydim seninle gelirdim ama muhtemelen yarardan çok zararı olur."

"Daimonların yanında güvende olduğuna eminim," diye onu temin ettim ve dirseklerimi tezgâha dayayarak masadakileri izledim. "Artık bizden biri sayılırsın ama şimdilik Milton'dan uzak durmalısın."

Muhtemelen güven verme oyunum üzerinde çalışmam gerekiyordu, çünkü Grace bundan istediğim kadar rahatlamış görünmüyordu. Kahretsin, onunla rüyalarında konuşmak gerçek hayatta konuşmaktan çok daha kolaydı.

"Bir şey mi gördün?" Grace dalgın bir şekilde kahvesine en sevdiği fındık kremasını ekleyerek sordu. "Kartlarında mı?"

"Bilseydin bize söyler miydin?" Riot ekledi.

"Bazen." Omuz silktim. "Gece Tanrıçası'ndan gelen rüya vizyonlarımda genellikle 'ne' olduğunu görüyorum ama 'nasıl' ya da 'neden' olduğunu göremiyorum. Bunlar kartlarımı kullanarak Kader'e sorabileceğim sorular, ama bazen cevapları söylemek onları tartışmalı hale getirir, bu yüzden cevap vermiyorum. Bazen hiç cevap vermiyorlar, eğer istemezlerse. Burada herhangi bir kontrolüm yok."

Çoğunlukla tanrıların oyuncağı olduğumuzdan beri. Ölümsüz gözlerinin bir kırpışında burada ve gitmiştik.

"Vay canına," diye nefes aldı Grace, bana bakarak. "Bu..."

"İnanılmaz mı?" Ben de ekledim. "Hayranlık uyandırıcı mı?"

İnanılmaz mı?"

"*Dehşet* verici," diye bitirdi Grace başını sallayarak. "Gece Tanrıçası onunla konuştuğumda bazı mumları söndürdü ve o zamandan beri bunun sonuçları üzerine endişeleniyorum, ondan vizyonlar almanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ve Kaderler... onlar hakkında bir şeyler öğrendik ama her zaman sadece insanlar için tanrıçalar olarak sunuldular."

"Kader, *ölümlü* ve *ölümsüz herkes* için tanrıçadır. Ama merak etme, Amazing Grace. Benden yepyeni bir din eğitimi alacaksın," diye sırtarak cevap verdim ve çayımı bitirip masada onlara katıldım.

Ne de olsa kalan ömrüm boyunca benim işim buydu. Sanırım son günlerimi bir eğitimci olarak geçirmek zorunda kalsaydım, Grace'in kişisel öğretmeni olmak, gerçek çocuklarla ve onların berbat ebeveynleriyle aşağılayıcı ücretler karşılığında uğraşmaktan daha iyiydi.

Daha kötüsü de olabilirdi, diye kendime neşeyle hatırlattım. Genç ölebilirdim ama maksimum iş tatmini ile.

"Derslere bugün başlayabilirsen harika olur," diye homurdandı Riot, elini siyah saçlarının arasından geçirirken. "Daha fazla soru yerine bazı cevaplar almaya başlamak güzel olurdu."

Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve dün gece ne kadar uyuduğunu merak ettim. Grace'in burnunun dibinde kaybolmasının yarattığı panik bir yana, Riot genel olarak bu düzeyde bir duyguyla başa çıkmaya alışık değildi. Daimonlar ilgisizlikte ustaydı.

"Her ikisinden de biraz alacağımıza eminim," diye omuz silktim. "Bazı cevaplar, çok daha fazla soru. Bu tür şeyler nadiren basittir."

"Yani Gece Tanrıçası'ndan ya da Kader'den bilgi talep edebiliyorsun ve onlar da sana verip vermeyeceklerine karar mı veriyorlar?" Grace bastırdı.

"Doğru," diye cevap verdim, yeteneklerimin nasıl çalıştığıyla bu kadar ilgilenmesinden memnun olmuştum. "Cevapları kendimizin aramasını istiyorlarsa, genellikle bu farklı bir dizi domino taşını harekete geçireceği için, o zaman naz yaparlar. Anladığım kadarıyla diğer Oneiroi'lerden daha çok *kayırıldım*. Umarım bu, sizinle ilgili sorular söz konusu olduğunda bana karşı açık sözlü olacakları anlamına gelir. Bizim hakkımızda. Bu konuda."

Bunun üzerine Grace'in yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve ben de gökyüzündeki tüm yıldızlar adına bunu başarabileceğimi umdum.

"Bana bu *borç* hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?" Riot perişan bir halde sordu.

Onun için yüzde bir oranında kötü hissediyordum - Tanrıça bana Engerek'le anlaşmanın gerekli olduğunu *göstermişti*, ancak gizemli yollarla çalışıyordu çünkü Engerek gerçekten Grace'in ruh bağı değilse ve varsayımlarım çok yanlış değilse, nedenini hayatım boyunca anlayamadım. Agathos'u onun izinden uzak tutma konusundaki yardımı yardımcı olsa da, bunu imgelemelerimle tek başıma başarabilir miydim? İşler yolunda gitmiyordu.

Viper bir şekilde önemliydi ama nasıl olduğunu anlayamıyordum. "Borç ne?" Grace Riot'a bakarak sordu.

Vay canına, dün gece dairesine yaptığımız yolculuğu hatırlayamaması sinir bozucuydu.

Riot belli belirsiz, "Milton'da evrak işlerine yardım eden daimon'dan bahsetmiştim," diye açıkladı. "Aslında hepsini Dare'in alması gerekiyordu ama en azından şimdi temizliğe yardım ederken kendim alabilirim."

"Tamam..." Grace yavaşça söyledi. "Ödeme olarak temizlik yapmasına yardım edecek misin?"

"Evet," diye homurdandı Riot, verdiği sözü büyük ölçüde küçümseyerek. Viper'ın hayatı karanlık anlaşımlara adanmıştı, çoğunlukla da pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getirmekte zorlanan insanlarla. Nöbetçi bir felaket tellalına çok ihtiyacı olacaktı.

Grace de Riot'ın olayı küçümsediğini biliyordu, yüzünde boyun eğmiş bir kabulleniş vardı. Muhtemelen ailesine itiraf etmek zorunda hissetmemesi için ayrıntılar hakkında onu çoğunlukla karanlıkta tutmamız gerektiğini kabul ediyordu. Agathos'un yükümlülük duygusu güçlüydü.

Göreceli yabancılara güvenmek olağanüstü bir seviyeydi ama Grace ruh bağı kavramıyla yetiştirilmişti. Bir gün yabancılarla hemen hayatlarını birleştirmeyi ve bunun olacağını umuyordu.

"Bu arada biz de bazı deneyler yapacağız," dedim Grace'e neşeyle, ortamı neşelendirmeye çalışarak.

"Ne tür deneyler?" diye sordu.

"Gece Tanrıçası'nın sizin için birkaç mum üflemeden daha fazlasını yapmaya istekli olup olmadığını göreceğiz."

Riot ve Grace'i kahvaltıdan sonra temizlik yapabilmeleri için mutfaktan çıkardım ve Riot dışarı çıkmadan önce biraz dinlenmeleri için ısrar ettim. Riot'un bu süre zarfında Engerek'in emrinde olacağını düşünürsek, muhtemelen gece daimon saatlerine geri dönmesi gerekecekti. Özellikle de Engerek'in spor salonu devre dışı kaldığından ve onun tek yarı meşru, gün ışığına uygun işi bu olduğundan.

İmgelemlerimde Engerek ve Riot'un Grace'in izini artık ona ihtiyacı kalmayana kadar ya da bir yıl boyunca (hangisi önce gelirse) saklamak için bir anlaşma yaptıklarını ve Riot'un bu süre boyunca Engerek'in ayak işlerine bakacağını görmüştüm. Engerek'in Riot'tan yapmasını istediği şeylerin çoğunun Riot'un yapmaktan hoşlanmayacağı şeyler olacağını biliyordum - en iyi zamanlarda bile Moros olmaktan nefret ederdi ve Engerek için nöbetçi Moros olmayı kesinlikle istemezdi - ama bu Riot'un çözmesi gereken bir şeydi. Moros olmadan nasıl Moros olunacağını. Birlikte yaşayabileceği kararları nasıl alacağını. Grace'ten önce umursamayacağı şeyler.

Bir ürkütücü gibi, ikisini güverteye açılan çift kapıdan izledim, ben lavaboda dururken ormana bakıyorlardı. Grace'in kolları Riot'un beline dolanmış, Riot da Grace'in omuzlarına sarılmış, çenesini de başının üzerine koymuştu.

Belki de dışarıda ona sarıldığı için biraz kıskançlık . Mutlu olmalarını istiyordum ama aynı zamanda sarılmak da istiyordum ve bunu nasıl yapacağımdan pek emin değildim.

Rüya aleminde bile fiziksel bir dokunuş yoktu. En azından ergenlikten beri. Çocukken Grace her zaman üzerime atlar ve histerik bir şekilde gülerken onu sırtımda taşımamı isterdi çünkü ailesinin pek eğlenceli olmadığı hissine kapılırdım ve o da istekli bir oyun arkadaşına sahip olmanın tadını çıkarırdı. Büyüdükçe ve yabancı tehlikesi arttıkça, genellikle günlerimiz hakkında sohbet ederdik ya da ona gelecekle ilgili imgelemler gösterirdim, ama hiçbir zaman fiziksel bir yakınlık söz konusu olmazdı.

Belki de ilk hamleyi benim yapmam gerekiyordu? Riot ne yapmıştı? Belli ki işe yaramıştı.

Hayır, siktir et. Grace'i daha iyi tanıyorsun. Riot'tan tüyo almaya gerek yok.

İç sesim haklıydı. Tavsiyeye ihtiyacım yoktu. Belki de.

Grace, gözleriyle tam olarak buluşmayan yüzüne parlak bir gülümseme yapıştırarak içeri geri döndü. Yarı agathos, yarı daimon bir kıyafet seçmişti; siyah ve bronz etek dizlerinin altına kadar iniyordu ve içine soktuğu siyah bluzun yüksek bir yakası ve dirseklerinin altına kadar inen dökümlü kolları vardı. Eski hayatında asla giymesine izin verilmeyecek koyu renklerle birleşen agathos tarzı bir mütevazılıktı bu.

Riot onun arkasından geldi, saat daha sabahın yarısı olmasına rağmen esniyordu. "Muhtemelen geç kalkacağım için biraz kestireceğim, sorun olur mu?" diye sordu, sanki bunun Grace'le beklediğim kaliteli zaman geçirme fırsatı olduğunu biliyormuş gibi gözlerini bana dikerek.

"Hiç sorun değil," diyerek ona en çekici gülümsememi verdim ve karşılığında sınırdaki bir bakışla karşılaştım. Kaba. Onun için aldığım tüm güzel kıyafetleri iade edecektim. "*Gece Tanrıçası'nı* çağırmaya hazır mısınız?" Grace'e en ürkütücü sesimle sordum.

"Biraz bile değil," diye itiraf etti Grace huzursuz bir kahkahayla, uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Sanırım... Sanırım bunu yapmalıyım. Bana yardım ettiği için ona hiç teşekkür etmedim."

Başımı salladım, tezgâha doğru ilerledim ve beni merdivenlerden aşağıya kadar takip etmesini işaret ettim. "Tanrıçalara teşekkür etmek her zaman iyi bir fikirdir. Uygun bir minnettarlık gösterilmezse vefasız olabilirler."

Grace hâlâ somurtmakta olan Riot'a hızlıca veda ettikten sonra arkamdaki dar merdivenden aşağı indi. Grace ve Riot üst kattaki yatak odasını kullanırken, benim için geçici bir yatak odasına dönüştürdüğüm depodan geçmek zorunda kaldık. Pek bir şey yoktu; katlanabilir bir kanepe ve bir duvar boyunca uzanan derme çatma bir elbise askısı, ama umurumda değildi. Belki Grace bir gün beni yatağını paylaşmaya davet ederdi. Kendi zamanında.

"Burada mı uyuyorsun?" Grace hafifçe dehşete düşmüş bir sesle sordu.

"Evet," diye cevap verdim, onu neredeyse zifiri karanlık salona götürdüm, bunun onu kötü uyku ve sınırda acı verici mastürbasyon seanslarının deposundan uzaklaştıracağını umuyordum.

"Vay canına," diye nefes aldı Grace, yanımda durdu, kollarımız birbirine sürtündü. Fiziksel teması fark etmemiş gibi görünüyordu ve ben de kendimi bir heykel gibi hareketsiz tutarak olabildiğince içine çekmeye çalıştım. Agathoslar üzerinde yıllar boyunca yaptığım sinsî araştırmalardan, fiziksel temasın ruh bağına derinleştirmenin önemli bir parçası olduğunu biliyordum. Genellikle seks yapmadan önce uzun süre beklediklerinden değil, bu da bağı tamamen yerine getirir, ama Grace açıkça buna hazır değildi.

"Hüzünlü ahır salonuna hoş geldiniz. Burası müşteriler için kart okumaları yapmak üzere kuruldu," diye açıkladım, siyah ve mor minderlerle çevrili alçak yuvarlak ahşap masayı işaret ederek. Duvarlar, genel Cadılar Bayramı süslemelerinin arkasına gizlenmiş eski metinlerle dolu kitap raflarıyla kaplıydı. Masanın üzerinde sade beyaz soya mumları, adaçayı yakmak için beton bir kase ve çoğunlukla estetik olması için etrafa saçılmış birkaç kristal vardı.

"Müşterilerimin çoğu fal baktırmak için kuş uçmaz kervan geçmez bir yere giden, batıl inançları yoğun insanlar, dolayısıyla dekor da çok abartılı. İdeal değil ama şimdilik işe yarıyor."

"Neden ideal değil?" Grace odanın kenarlarında dolaşırken kolunu benimkinden ayırdı ve karanlıkta gözlerini kısarak raflardaki kitap ve bibloları baktı.

"Ay ışığı altında kart okumayı tercih ederiz. Soyundan geldiğimiz orijinal daimonlar gibi, Kaderler de La Nuit'in çocuklarıdır. Gece gökyüzünün altında olmak aramızdaki bağı güçlendirir," diye açıkladım köşelerdeki loş lambaları yakarken.

"Burada yaşıyan Oneiroi yıllar önce bu ahır insan müşterilerin ziyaret edebileceği bir alana dönüştürdü, ama dürüst olacağım, okumaları çoğunlukla yarım yamalak yapıyoruz. Birinin terfi alıp almayacağına dair sorularla Kaderleri rahatsız edemem, anlıyor musunuz? Ben bir vizyon otomatı değilim," diye homurdandım.

"Tabii ki hayır," diye onayladı Grace, sesi biraz eğlenmiş gibi çıkıyordu.

"Her neyse, buraya taşındıktan sonra tüm kitapları ve kutsal eşyaları yanımda getirdim ve onları raflardaki plastik kafatasları ve pille çalışan jack-o-lantern'lerin arasına gizledim. Ahır o kadar da kötü değil ama depolama alanı kesinlikle eksik."

"Bütün bunlar inanılmaz. Sen konuştukça bilmediğimi daha iyi anlıyorum," diye mırıldandı Grace, yer minderlerinden birine zarifçe tünemiş ve bacaklarını altına katlamıştı. O kadar hanımefendiydi ki bütün gün onun hareketlerini izleyebilirdim. "Kart okuma, ay ışığı ve imgelemler... Hepsi çok şaşırtıcı."

Yanına oturdum, yüzümü ona dönmek için yana doğru döndüm ve dirseğimi sehpaye dayayıp bize en yakın mumları yakmak için kibritleri aldım. Işık Grace'in yüzünde titriyor, agathos gözlerinin ne kadar solgun olduğunu vurguluyordu.

"Başlangıç olarak size kısaltılmış bir tarih dersi vereceğim, tamam mı? Şimdilik basit turalım çünkü çok kafa karıştırıcı olabilir. Temel olarak, Gece Tanrıçası - süslü olduğu için tercih ettiği La Nuit ya da bu konuda rahat olmak istiyorsanız Nyx olarak da bilinir - Kaos'tan ortaya çıkan iki ilkel tanrıçadan biriydi. Bazıları eşiyle birlikte, bazıları ise tek başına ürettiği çocukları daimonlar, Olimposlu olmayan hemen hemen tüm karanlık ve korkutucu tanrılar ve Kaderler gibi karanlık ve korkutucu olmayan birkaç tanesidir."

Kaderler de dürüst olmak gerekirse biraz karanlık ve korkutucuydu, ancak teorik olarak tarafsızdılar.

Grace cesaretle başını salladı ve devam etmem için beni teşvik etti. Sözlerime gözlerinde o kadar mutlak bir güven vardı ki, istesem bile kendimi konuşmaktan alıkoyamazdım. Belki Riot'u istediği gibi beni kucaklamak ve güven vermek için istemiyordu ama ben ona bilgi verebilirdim. Benim ruh bağım olmasaydı bile, bildiğim her şeyi ona anlatırdım. Benim zamanım geliyordu ve bir zamanlar bana aktarıldığı gibi bilgilerimi aktaracak yeni Oneiroi yoktu.

"Temelde var olan diğer her şey senin tanrıçanın izniyle," dedim omuz silkerek.

"Anesidora," dedi Grace, ama ses tonunda bir tereddüt vardı.

"Evet, ama ona sadece agathoslar öyle diyor," diye takıldım. "Anlamı, 'armağan gönderen' uygun, ama tanrılar ona Gaia diyor."

"Bunu söylemek dindarlık gibi geliyor," diye itiraf etti, düşünceli görünüyor. "Biliyor musun, bence bu daha uygun. Kulağa daha az..."

"Görkemli mi?" Ben önerdim. "Gaia görkemli bir tanrıça değil, gerçekten değil. Fırtınalı olabilir ama o hayat, toprak ve berekettir. Gaia Titanların annesi ve Olimposluların büyükannesidir. Temel olarak, La Nuit'in soyundan gelmeyen her tanrı Gaia'dandır."

"Peki ya ölümlüler?" Grace sordu.

"Daimon olmayanlar Gaia'nın izniyle," diye onayladım. "Gerçi artık çizgiler bulanıklaştı. Orijinal ölümsüz daimonlar, kendi başlarına tanrılar, insanlığın üzerine salındılar ve birçok tanrının yaptığı gibi insanlarla ürediler. İnsanların kendileri Gaia'nın toprağından gelirler, onlar oluşan khtonik doğumlardır. Daimonik yanımız bir parazit gibi sanırım. Bu

insani yanımızı ele geçiriyor. Bundan daha karmaşık ama özü bu."

"Neden bunların hiçbirini öğrenmiyoruz?" Grace benden çok kendine sordu ama ben yine de cevap verdim.

"Daimonların çoğu da öyle değil," diye omuz silkerek cevap verdim. "Oneiroi, daimonların rahip ve rahibelere en yakın oldukları şeydir. Biz bunları öğreniyoruz ama diğer daimonlar zahmet etmiyor. Sizi temin ederim, Riot 'ilkel' ya da 'chthonic'in ne anlama geldiğini bilmiyor."

Grace'in ağzı bir gülümsemeyi bastırmaya çalışırken yukarı kalktı. "Yargılayamam, görünüşe göre ben de yargılamıyorum."

"Korkma, Amazing Grace. Ben harika bir öğretmenim." Ona göz kırptım. Yani, daha önce hiç kimseye öğretmenlik yapmamıştım ama muhtemelen bu konuda harika olurdum. "Ruh bağlarınızda rastgele bir şey yok. Her birimiz yolculuğunuzda bir amaca hizmet ediyoruz ve benimki de öğretmek."

"Bu kulağa çok önceden belirlenmiş gibi geliyor."

Kahretsin, kaşlarını çattırıp durdum. Fikrimi değiştirdim. Bu iş en kötüsüydü.

"Hepimizin bir dereceye kadar önceden belirlenmiş bir yolculuğu var," dedim, ancak Grace'inki diğerlerinden çok daha karmaşıktı. Sıradan insanların yolculuklarıyla kişisel olarak ilgilenen ilkel Gece Tanrıçası yoktu. "Bazı insanların diğerlerinden daha fazla ilahi katılımı var."

"Doğru, sanırım bu mantıklı," diye onayladı Grace başını sallayarak. "Gece Tanrıçası'nın yolculuğum için herhangi bir rehberliği olduğunu düşünüyor musun?"

"Ah evet," diye cevap verdim acımasız bir gülümsemeyle. "Doğduğun günden beri La Nuit'in radarındasın, Amazing Grace. Sen onunla olan bağının yeni yeni farkına varıyor olabilirsin ama o seninle olan bağının her zaman farkındaydı."

Grace yüzünü buruşturdu ve ona söyleyecek daha rahatlatıcı bir şeyim olmasını diledim. Ya da en azından onun duymayı tercih edeceği bir şey. Yine de hayatın günlük tatsızlıklarını inkâr etme işinde değildim.

"Sana kehanetler gönderiyor mu?" Grace sordu. "Eski kahinler gibi mi?"

Sorgulama tarzını onaylarcasına başımı salladım - en azından çoğu daimondan daha fazla temel bilgiye sahipti.

"Pek sayılmaz. Ya da *genellikle* değil, ama yakında bir tane alırsam şaşırmam. Daha doğrusu seninle doğrudan iletişim kurmak isterlerse," diye iç geçirdim, ayağa kalktım ve raftan devasa bir soyağacı kitabı aldım. Grace'in önüne koydum ve ön sayfadaki tanrıların soy ağacını açtım. "Kahinlere yetenekleri çoğunlukla bu tanrılar tarafından verildi," dedim Olimposluların sırasını daire içine alarak. "En çok da bu," diye ekledim, Apollo'nun adına dokunarak.

"Ama ham güç bu tanrılardan geliyor," diye devam ettim, Primordial'ların en üst sırasını daire içine alarak. "Neredeyse sınır tanımayan türden bir güç. Onlar kaostan, hatta belki de hiçlikten doğan asıllardır. Titanlar ve ardından Olimposlular aracılığıyla aktarılan her ne ise, bu *gerçek* gücün sulandırılmış bir versiyonudur. Pythia çok güçlü bir kahindi çünkü Gaia'nın kendisi, yanında oturduğu topraktaki çatlaktan yükselen buharlar aracılığıyla onunla konuşuyordu."

Grace beni pür dikkat dinliyordu, her kelimeyi özümserken gözleri kocaman açılmıştı. Bu bağımlılık yapabilir. Hiç kimse tanrılar hakkında saçmalamamı dinlemek istemezdi.

"Her neyse, benim gücüm *buradan* geliyor," dedim parmağımı La Nuit'nin adının altında gezdirerek. "Kaderler ve ben hepimiz Gece Tanrıçası'nın çocuklarıyız, ancak açıkçası benim soyum büyük ölçüde seyreltilmiş durumda. Zihnim şunları yapabiliyor

Vizyonları doğrudan kabul etmek, kafamın patlamasını engellemek için filtrelenmiş bir şekilde belirsiz bir kehanet olarak gelmelerine gerek yok."

Nasıl olsa eninde sonunda patlayacaktı -hiçbir ölümünün bu tür bir güce uzun süre sahip olmaması gerekiyordu- ama bu konuşmayı başka bir güne saklayacaktım.

La Vie Boheme'i nefesimin altında hızla mırıldanmaya başlarken, yakmak için birkaç mum daha seçip masanın etrafına dizerken ve ortasına temizleyici bir kase adaçayı koyarken kendime her zamankinden daha agresif bir şekilde *acının zamanı olmadığını* hatırlattım.

Grace sessizce oturmuş, ben mırıldanarak mumları ve adaçayını yakarken çalışmamı izliyordu. İşim bittiğinde, küçük bir gülümsemeyle masanın üzerindeki düzenlemeyi işaret ettim, kötü ruh halimi *Rent*'in müzikal stiliyle başarılı bir şekilde savuşturmuştum.

"Dua etmeye hazır mısın?"

OceanofPDF.com

Bölüm 7

"O kay. Dua edelim," diye mırıldandım, önümde titreyen alevlere bakıyor ve ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Nerede olabilirdim ki Başlamak mı? Gece Tanrıçası La Nuit -Nyx, gerçi ona asla böyle hitap etmezdim- iki kez yardımına gelmişti ve bunun için ona henüz doğru dürüst teşekkür etmemiştim.

Bunun sadece rastgele bir hareket olduğunu düşünmüştüm... şey, nezaket değil, belki merhamet. Karanlık bir tanrıça, ışığın kayıp bir hizmetkârına acımişti ama Bullet bundan çok daha fazlasıymış gibi göstermişti. Sanki hiç bilmediğim bir hedefe doğru yol alıyormuşum gibi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim, parmağımdaki opal yüzüğü çevirirken. "Yanlış bir şey söyleyip onu kızdırmak istemiyorum."

Bullet omuz silkerek, "Ona hakaret etme," diye cevap verdi. "Rehberlik isteyin, ona teşekkür edin, aklınızdan geçenleri söyleyin. İlahlar söz konusu olduğunda, La Nuit

ve sen onun en sevdiği ölümlülerden birisin."

Gece Tanrıçası'ndan sanki onunla ilk isim bazında konuşuyormuş gibi bahsetmesi biraz tedirgin ediciydi ama yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım. Belki de agathoslar özellikle ruhani yönleriyle bağlarını koparmışlardı? Yine de Riot şimdiye kadar karşılaştığım en az sadık takipçiydi, belki de bu sadece Bullet'e özgü bir şeydi.

Gözlerimi kapadım, yanan adaçayının tuhaf kokusunu içime çektim aplikler patlayıp beni tuzağa düşüren agathos paniğe kapılırken tanrıçaya duyduğum minnettarlığı hatırladım.

"Gece Tanrıçası, dün bana yardım ettiğin ve çağrıma cevap verdiğin için teşekkür ederim. Şimdiye kadar benim için yaptığın her şey için minnettarım ve geleceğim için her türlü rehberliğini memnuniyetle karşılıyorum."

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için tereddüt ettim. Onu daha fazla mı övmem gerekiyordu? Bir tür fedakârlığa mı ihtiyacı vardı? Agathos'un pek çok konuda yanıldığını kabul etsem de, yine de onların öğretilerini unutmam gerekiyordu. Hayatım boyunca Gece Tanrıçası hakkında bana korkunç şeyler anlatılmıştı ve ona dua etmek biraz elimi alevlerin içine sokup beni yakmamasını ummak gibi geliyordu.

Bir vınlamayla mumlar ve loş lamba ışığı kayboldu ve gözlerimi bir solukta açtım, tamamen karanlıkta olduğumuzu fark ettim. Salondaki pencereler tahtalarla kapatılmıştı ve hiçbir yerde ışık kaynağı yoktu.

Karanlıkta ürpertici bir *varlık* vardı. Tanıdık geliyordu ve dün öğleden sonra zindanda da benzer bir şey hissettiğimi fark ettim. Açıklayamadığım bir tür kadim enerji. Garip bir , bunun Tanrıça olduğunu düşünmüyordum, ya da onu hayal ettiğim gibi değil. Hiçbir rahatlık yoktu.

Bu varlıkta sıcaklık ya da sıcaklık yoktu ama nahoş da değildi. Nötr, güçlü ve zamansız hissettiriyordu.

Bullet yumuşak bir şekilde mırıldanmaya başladı, hayal ettiğim başka bir gösteri melodisi. Saçma bir şekilde bağlam dışı görünüyordu ama aynı zamanda beni biraz rahatlattı. Eğer o endişelenmiyorsa, benim de endişelenmeme gerek yoktu, değil mi? Bu tür şeylere benden daha aşinaydı. Endişelenecek bir şey yok.

Ta ki tırmalama sesi başlayana kadar, sonra biraz endişelendim. Aslında dehşete kapıldım.

Bullet'ın yumuşak mırıltısı boş bir şarkıya dönüştü, korkunç tırmalama ve oyma sesini bastırmaya yetmiyordu ama melodinin The Jungle Book'tan The *Bare Necessities*'in yavaşlatılmış bir versiyonu olduğunu fark ettim. Çok hoş ve yatıştırıcı bir sesi vardı ve bu sesle o anın yoğunluğu birleşince duygularım kabardı, boğazım düğümlendi ve gözyaşlarım yanaklarımdan kontrolsüzce süzüldü.

Bunu düşünmedim bile, karanlıkta Bullet'a uzandım, parmaklarım onun şaşırtıcı derecede sert karnına garip bir şekilde sürtündü, sonra o parmaklarımızı birbirine bağladı ve nazikçe sıktı. Karanlıkta öylece otururken, Bullet şarkı söylerken ve odadaki görünmeyen *güç* bir şeyleri tırmalarken etrafı ürpertirken saniyeler, dakikalar, hatta saatler geçmiş olabilirdi.

Bullet'ın parmakları bileğimde belli belirsiz hareket ediyor, tenimde rahatlatıcı ama aynı zamanda midemde kelebekler uçuşmasına neden olan daireler çiziyordu. Parmaklarını bileğime bastırduğunda bile dokunuşu inanılmaz derecede nazikti, şüphesiz nabzımın nasıl attığını fark etmişti. Bana dokunma şekli beklenmedik bir şekilde içimi acıttı. *Kalbimi* acıttı. Bullet bana sanki gerçek değilmişim gibi dokundu.

Gözlerimi kapattım ve ruh bağımlı yanımdayken, kadim ve ilkel bir şeyin varlığında kendimi o anın içinde kaybolmaya bıraktım. Bunun pek çok insanın hayatında yaşadığı bir deneyim olduğundan şüpheliydim. Odadaki varlık, Bullet'ın yumuşak şarkısının altından duyulan tırmalama sesi ve onun tenimin üzerindeki acı verici yumuşak bakımları arasında, her şey hayatımın en dokunaklı, güzel, korkunç deneyimiydi ve bunu günlerimin geri kalanında hatırlayacağımı biliyordum.

Geldiği kadar hızlı bir şekilde aura kayboldu. Bullet şarkıyı bitirdi ve parmaklarımızı nazikçe ayırmadan önce elimin arkasını okşadı. Şaşırtıcı bir şekilde kibritleri buldu ve zifiri karanlıkta hiç zorlanmadan mumları yaktı, ben de titrememi gizlemek için ellerimi altına sokmadan önce kolumun tersiyle gözyaşlarımı hızla sildim.

Gözlerim ışığa yavaşça alıştı ve oyma seslerinin nereden geldiğini anlamam bir anımı aldı. Bir zamanlar pürüzsüz bir yüzeye sahip olan alçak ahşap sehpa şimdi kesinlikle tanımadığım harflerle oyulmuştu. Çizgiler o kadar zarifti ki, sanki elle oyulmak yerine masaya damgalanmış gibiydiler.

Bullet homurdandı, az önce olanlardan dikkat çekici bir şekilde rahatsız olmamıştı. "Bunu kolaylaştırmış olamazlar, değil mi?"

Ayağa kalktı, kitaplığa doğru ilerlerken hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu, kocaman bir Eski Yunanca sözlük, bir not defteri ve kalemle geri döndü, ben ise muhtemelen şoka girerek ellerimin üzerinde oturmaya devam ettim.

Neden bu kadar rahattı? Ben mi aşırı tepki veriyordum, yoksa o mu az tepki veriyordu?

"O muydu," diye başladım, sesimi fısıltının biraz üstüne düşürerek. "*Gece Tanrıçası mı?*"

"Ne? Hayır," diye kıkırdadı Bullet. "Yani, neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum, ama sadece geceleri oynamak için dışarı çıkıyor ve o zaman bile daha

annelik hissi."

"O zaman kimdi o?"

"*Bu onun eşiydi. Erebus, Karanlıklar Tanrısı. Köşende büyük silahlar var, Amazing Grace,*" diye ekledi Bullet muzip bir sırıtışla, sehpanın üzerindeki mesajı not defterine titizlikle kopyalamadan önce, devasa sözlüğü açarken tanımadığım farklı bir melodi mırıldanıyordu.

Erebus. Karanlıklar Tanrısı.

Minderin üzerinde bir heykel gibi oturdum, hareket edersem yarattığım garip illüzyonu bozacağımdan endişe ediyordum. Karanlık tanrı ve tanrıçaların dualarımı duymakla kalmayıp çağrılarına cevap verdiği bir illüzyon. Beni ziyaret ettiler. *Masanın üzerine elle oyulmuş bir mesaj bıraktılar.*

Yirmi beş yaşındaki hayatımı hayal ettiğimde hiç de böyle bir şey düşünmemiştim. Çoğunlukla yalnız öleceğimi, ev bitkileri ve güvertedeki saksı gülleriyle çevrili olacağımı, ailem için mümkün olan her şekilde bir hayal kırıklığı olacağımı varsaymışım.

Sonuncusu düşündüğümde daha doğru çıktı ama en azından dünyada yalnız değildim.

Bullet sözlüğü karıştırırken, "İstersen gidip televizyon falan izleyebilirsin," diye önerdi. Ara sıra bir şeyler yazıyor, sonra üstünü çizip başka bir şey yazıyor ve hâlâ neşeyle mırıldanıyordu. "Eski Yunancam paslanmış durumda ve bunu aceleye getirerek yanlış bir anlam çıkarmak istemiyorum."

Yazdığı kelimeleri okuyamayacak kadar gergindim.

"Kalabilir miyim? Eğer sorun olmazsa," diye tereddütle cevap verdim, bana çalışırken yalnız kalmayı tercih ettiğini mi söylemeye çalıştığından emin değildim.

"Tamamdan da öte."

Bullet bir an için yaptığı işe ara verdi ve bana öyle gizli anlamlarla dolu yumuşak bir gülümseme verdi ki ciğerlerimdeki havayı çaldı. Onun tarafında aramızda çok şey vardı, *yılların* anıları, konuşmaları ve duyguları. Bunun bu kadar tek taraflı olması onu sinirlendiriyor olmalıydı ama bundan hiç bahsetmemişti.

"İsterseniz raftaki kitaplara bir göz atın. Sana yardımcı olacak bir sürü şey var."

Bu muhtemelen burada oturup akıl sağlığımı sorgulamaktan daha iyi bir fikirdi.

Kendimi ayağa kaldırdım ve titreyen bacaklarımla odada dolaştım, kitap raflarına doğru ilerlemeden önce lambaları tekrar yaktım. Raflar derindi ve önleri alışılmadık çeşitlilikte süslemelerle kaplanmıştı. İki yanından yarasa kanatları çıkan siyah plastik bir Jack-o-Lantern'in önünde durdum ve Gece Tanrıçası'yla hiçbir ilgisi olmadığına ikna olup yavaşça kenara ittim.

Garip dekorun arkasında gördüğüm en eski kitaplardan bazıları vardı. Agathos'un tüm büyük topluluklarda kütüphaneleri vardı ama bunlar gizliydi ve sadece agathos kanı kullanılarak erişilebilirdi. Solmuş deri sırtlarıyla bu kitapların, Bullet'in insanlar için psişik okuma salonu olarak kullanılan ahırında, Walmart Cadılar Bayramı süslemeleriyle gevşekçe gizlenmiş bir şekilde oturuyor olması fikrini anlamak zordu.

Sırtlarındaki yazılar -İngilizce olduğunda- genellikle soluktu ve kitapların çoğu yıllar içinde yangın veya su hasarından nasibini almış gibi görünüyordu. Sakar parmaklarımla yanlışlıkla paha biçilmez bir kitabı yok edeceğimden çok endişeliydim, rafın sonundaki, diğerlerinden biraz daha kalın bir toz tabakası olan daha yeni görünümlü kitaplardan birini seçtim. Ön yüzünde altın kabartmalı bir tarot kartı resmi olan siyah deri bir kapağı vardı.

Resim Bullet'ın kolundaki dövmelele aynı tarzdaydı; bir kafatası, etrafı parlıyormuş gibi yayılan çizgilerle çevrili, kenarlarında farklı ay evreleri vardı. Bu dövmede insan bir rahibin takacağı türden uzun bir şapka vardı ve ben de parmağımın ucuyla kabartmalı derinin izini sürerek görüntüyü düşündüm.

Bullet hala masada meşguldü, ben de kitabı kolumun kıvrımında dengeledim ve her tarot kartı için ayrıntılı açıklamalar görerek sayfalara bakmaya başladım. Ön yüzdeki resim Hierophant'tı. Ruhani bilgelik, inanç, bir sonraki nesli başlatmak... Tüm bunlar bana Bullet'i hatırlatıyordu.

Odanın diğer ucuna geçip tekrar minderlere gömüldüğümü ve sayfalara daldığımı fark etmedim bile. Annem bu kitaba *baktığım* için beni anında sunağa geri gönderirdi. Bullet'in sağ kolunda, bileğinin üstünde dövmele olarak daha önce bir kez gördüğüm, soytarı şapkası takmış bir kafatası resminde durakladım. Orada birden fazla kart vardı, hepsi dağınık ama bir grup halindeydi. Bugün uzun kollarını aşağıya çekmişti ve tasarımı tekrar görebilmek için kollarını sıvamasını rica etmek istedim ama o bu kadar odaklanmışken sözünü kesmek istemedim.

Bu seferki Budala'ydı. *Masumiyet, başlangıçlar, kendiliğindenlik*. Budala bir maceraya atılıyor, gelecekte zorluklar var, ama Budala inançlı, hala deneyimsiz ve masumiyet dolu. Şekerim, bu tam olarak bendim. Kendimi bir *aptal* olarak düşünmekten hoşlandığımdan değil, ama kesinlikle bir tür maceraya atılmışım, ancak ne tür olduğu henüz belirlenmemiştir.

Bullet "Eureka!" diye bağııp bana keyifli bir sırıtış attığında Savaş Arabası'nın açıklamasını okuyordum.

"Bakmaya çok korkuyorum," diye mırıldandım, üzerinde çalıştığı kağıt parçasına göz ucuyla bakıyordum, sanki bakarsam beni yakabilirmiş gibi

çok yakın.

"Korkma, Amazing Grace," dedi Bullet yumuşak bir sesle ve bana yaklaşmamı işaret etti. "Önünde parlak bir gelecek var, söz veriyorum. Ben bunu gördüm."

Bu güvenceyi aklımda tutarak, omuzlarımız birbirine değecek şekilde onun yanında durmak için minderimin üzerinde yer değiştirdim ve Bullet'in kusursuz, eğimli el yazısıyla yazılmış kelimeleri okuyarak kâğıt parçasını kendime doğru çektim.

*Derinlerde saklanan hazineyi özgürleştirin,
Hiçbir güzel kokulu dumanın ya da duanın ulaşamadığı
yere, Kahramanların İkinci Çağını getir.*

"Bu ne anlama geliyor?" Sayfadaki kelimelere bakarak nefes aldım. İngilizce çevirisi Eski Yunanca'dan çok daha bilgilendirici değildi.

Hazine mi? Güzel kokulu duman?

Kahramanlar mı?

Bir an için Bullet'e baktım, ifadesini düzeltmeden önce kaşlarını çatıldığını görmek için tam zamanında. "Kahramanların İkinci Çağı'nın anlamı yeterince açık sanırım. Kahramanlar tanrılar tarafından kutsanmış ya da bazen onlar tarafından evlat edinilmiş ve büyük işler yapmakla görevlendirilmiş ölümlülerdi."

Bullet'a göz kırptım. Kahraman olmamı mı istiyorlardı? İnsanlık tarihinde kahraman olmak için en az donanımlı kişi bendim. Kendi anneme karşı durabilmem için 25 yıl boyunca sözlü tacize uğramam gerekmişti.

"Ama o zamanlar tanrılar yeryüzünde dolaşıyordu," diye devam etti Bullet kaşlarını çatarak. "Bilmiyorum. Kehanetler belirsiz ve sinir bozucudur. Yakın geleceğe ya da yıllar sonrasına işaret ediyor olabilir. Ama bunu çözeceğiz, Amazing Grace."

Başımı salladım, bunu yapabilecek biri varsa onun da Bullet olduğuna inanıyordum ama yine de kendimi pek iyi hissetmiyordum. Kafamı kuma gömmek ve bunların hiçbiri olmuyormuş gibi davranmak istiyordum. Neden diğer agatholar gibi korkunç kaderim olmadan ruh bağlarına sahip olamıyordum?

Neden *ben*?

Tanıdığım tüm agathoslar arasında kendine en az güvenen, en az konuşan ve kesinlikle en az yardımcı yeteneğe sahip olanlardan biriydim. Tüm bunlarla barışmıştım ama herhangi bir kehanet için en uygun kişi olduğum bir evren yoktu.

"Şimdi birkaç kart okuması yapacağım," diye gönüllü oldu Bullet, muhtemelen yükselen paniğimi hissetmişti. "Belki Kaderler derinlerdeki bu hazineye biraz ışık tutmaya istekli olurlar."

"Tamam," diye kabul ettim, bu görev için gönüllü olmasına bencilce sevinmiştim. "Belki Riot uyanmış mı diye bakmaya giderim?"

Dünya etrafımda parçalanıyormuş gibi hissederken Riot'un rahatlatıcı, boyun eğmeyen varlığını arzuluyordum ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış bir şey söylediğimi hissettim.

Bullet'ın yüzündeki hayal kırıklığı parıltısı geldiği gibi kayboldu. O da en az Riot kadar benim ruh bağımdı, ancak şimdiye kadar benim ilgimi çekmekte yetersiz kalmıştı.

Ama Riot'la tanıştıktan hemen sonra İlkel tanrılar tarafından bana bir kehanet verilmemişti, bu da birbirimizi tanımamızı kolaylaştırmıştı.

Tereddüt ettim, kendimi sorguladım ama Bullet bana tüm dertlerimi uzakta hissettiren ışıltılı bir gülümseme attı. Bir daimon için, parlak gülümsemesi ve ışıltılı gözleriyle inanılmaz derecede melek gibi bir yüzü vardı ve mum ışığı soluk sarı saçlarını altın bir hale gibi parlatıyordu.

"Gidip onunla biraz vakit geçirmelisin," dedi Bullet neşeyle. "Bu gece yapması gereken iş beklenenden daha uzun sürebilir," diye ekledi üstü kapalı bir şekilde.

Bunun üzerine kalbim sıkıştı. Riot'tan uzakta birkaç saat geçirme fikri korkunçtu, özellikle de dün olanlardan sonra.

"Beni uyardığın için teşekkür ederim," dedim usulca, uzanıp Bullet'in kolunu minnetle sıktıktan sonra karanlık salondan, ruhsuz yatak odasından geçip merdivenlerden çıkarken kalbimin yarısını arkamda bırakmış gibi hissediyordum.

Bullet çekici ve cazibeli olsa da, onda ne olduğunu tam olarak anlayamadığım, neredeyse ürkütücü bir şey de vardı. Riot'a benzer bir boyu vardı ama daha zayıftı, yani bu onun ezici cüssesinden kaynaklanmıyordu. Modaya uygun, neredeyse eğlenceli kıyafetleri ve gevşekçe arkaya itilmiş sarı saçlarıyla kendini sunuş şekli de değildi. Belki de boynunda asılı duran kurşundan kaynaklanıyordu? Bu cesur bir moda seçimiydi.

Ya da belki de *aurasıydı*. Onda *dünya dışı* bir şey vardı, doğaüstü bir şey. Bullet'in enerjisi, Gece Tanrıçası'na ilk dua ettiğim gece odanın hissettiği gibi hissettiriyordu. Hayranlık uyandırıcı ve biraz da bunaltıcıydı.

Riot hâlâ uyuyordur diye üst kata çıkarken adımlarımı sessiz tuttum, yatak odasının kapısını sessizce açtım ve içeri süzüldüm.

Eğer Bullet tuhaf bir şekilde melek gibi görünüyorsa, Riot uykusunda bile tamamen şeytani görünüyordu. Dağınık siyah saçları alnına düşüyor, uzun siyah kirpikleri bronzlaşmış elmacık kemiklerinin üzerinde duruyordu. Uyku Riot'u genç ve savunmasız göstermiyordu - her zaman o koyu kırmızı ve mor gözlerini açmaya bir saniye kadar yakın görünüyordu, ağzı baştan çıkarıcı bir sırıtışla kıvrılıyor, beni ona katılmaya davet ediyordu.

Bugün davete ihtiyacım yoktu. Beynim uyumak için fazla çalışıyordu ama o anda hiçbir şey, onunla tanıştığım andan itibaren bana inanılmaz bir destek olan adamdan kıvrılıp biraz rahatlık çalmaktan daha çekici olamazdı.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde battaniyeleri kaldırdım ve yanına kaydım, uykuda bile bana doğru dönüp bir kolunu belime dolayınca kendi kendime gülümsedim. Yüzümü göğsüne gömdüm, sıcaklığını ve rahatlığını içime çektim. Bullet'in Riot'un yapacağı işin beklenenden daha uzun süreceği konusunda yanılmış olmasını umuyordum ama yeteneklerinin bu şekilde işlemediğini hissediyordum. Eğer Bullet Riot'un gecikeceğini düşünseydi, muhtemelen gecikirdi.

Gözlerimi kapattım ve hayatımda ilk kez belli belirsiz meditasyon yapmaya, aşırı kalabalık zihnimi boşaltmaya çalıştım. Sonunda uyumuş olmalıydım, uyanıklık arasında gidip geliyordum, Riot yanımda eşit bir şekilde nefes alıyordu. Sonunda Bullet'in mutfakta dolaşırken çıkardığı sessiz ses, içinde kozalandığım neredeyse sessizlik balonunun içine süzüldü.

Riot'un uyanması birkaç dakika daha sürdü ve sırt üstü dönerek gerinirken çıkardığı gürleyen iniltiye kıkırdamamı bastırdım. Çocukluğumda erkeklerle fazla vakit geçirmemiştım - dört babam vardı ama onlarla kaliteli vakit geçirdiğim nadir olmuştu. Kendimi Riot'la birlikte yaşarken bulana kadar ne kadar *huysuz* olduklarını fark etmemiştim.

"Kahretsin, bütün gün uyudum mu?" Riot dairesel pencereden süzülen alçak ışığa gözlerini kısarak bakarak mırıldandı.

"Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama sanırım öyle," diye cevap verdim, kıvrılarak yatak başlığına yaslandım. "Saatim yok ve telefonum da yok."

Riot yüzünü buruşturdu. "Her zaman benimkini ya da Bullet'inkini kullanabilirsin."

"Zaten iletişim kuracak kimsem yok," diye belirttim, ona alaycı bir gülümseme vererek. "Ama Milton'dayken bana mesaj atmak için Bullet'i kullandığından emin ol. Şu anda ayrı olmamız fikrinden nefret ediyorum."

"Aynen," diye cevap verdi Riot, yanıma oturup başını yatak başlığına yaslayarak tavana baktı. "Bunu hiç de dört gözle beklemiyorum. Senin günün nasıldı?" diye sordu.

Bu zararsız soru karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve bütün gün kaçmaya çalıştığım düşünceyle yüzleşmek zorunda kaldım.

"Akşam yemeği hazır!" Bullet diğer odadan seslendi ve Riot inleyerek battaniyeleri tekmelerken ben de yataktan fırladım. Ona aşağıda olanları anlatmalıydım ama bunu Bullet'la da konuşmak daha mantıklıydı. Ayrıca biraz korkmuştum ve konuşmayı onun yapmasını istiyordum.

Riot, beni yatak odasından dışarı kadar takip ederken kendisi için asla seçmeyeceğinden emin olduğum bordo bir tişörtü çekiştirdi ve çıplak göğsü olan dikkat dağıtıcı şeyi çıkardı. Bullet'e yardım etmek için mutfığa doğru ilerledim çünkü geldiğimden beri ona tam bir yük olmakla kalmamış, ikinci ruh bağım ile neredeyse hiç vakit geçirmemiştım.

Yeterince iyi değildi, hem de hiç.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bullet, bir tabağı hayal edebileceğim her tür vejetaryen sandviçle doldururken ve ikinci bir tabağı da cömertçe kesilmiş meyvelerle doldururken, bana o silahsız gülümsemelerinden birini daha attı. "Buzdolabından meyve suyunu al, diğer her şey hazır. Umarım sandviçler akşam yemeği için uygundur, kartlarla biraz dikkatim dağıldı ve zamanım kalmadı."

"Sandviçler harika olur," dedim ve ona güven verici bir gülümseme gönderdim. Kahvaltı etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, hemen her şeyi yiyebilirdim.

Etrafindan dolanarak küçük mutfığa girdim ve doğruca buzdolabına yöneldim, açtığımda içindekilerin ne kadar *sağlıklı* olduğunu fark ettim. Her zaman sağlık konusunda oldukça bilinçli bir yiyiciydim -çünkü annem bana kalori kompleksi vermişti- ama buzdolabımda kesinlikle bu kadar taze meyve ve sebze yoktu.

Alçak duvar boyunca, küçük bir tezgahın üzerinde, aynı zamanda bir kiler görevi de gören yemeklerle dolu raflar vardı - şaşırtıcı derecede sağlıklı da. Raflar boyunca her türden tahıl ve mercimekle dolu kavanozlar vardı ve hepsi estetik bilincime hitap edecek şekilde düzgünce etiketlenmişti.

Ben elimde meyve suyu şişesiyle rafı incelerken Riot tezgâhın yanından homurdandı. "Güzel yemeklerden nefret ettiğini unutmuşum," dedi Bullet'a.

Bullet neşeyle, "Zihnim ve bedenim birer tapınak," diye cevap verdi. "Ama korkmayın, tapınak gibi olmayan bedeninizin tadını çıkarması için acil işlenmiş atıştırma lıklar aldım."

"Sağlıklı beslenmeyi seviyor musun?" Riot sandviç tabağını alırken ben de bir yığın bardak alıp masaya getirerek sordum.

Bullet meyveyi getirirken sırtarak "Zihnim bir silahtır," diye cevap verdi. "Besleyici bir diyet, düzenli sıvı alımı, uyku ve meditasyon ile onu keskin tutmalıyım."

Riot benim için tabağımı doldururken masaya oturup, "Şikayet etmiyorum çünkü bu harika görünüyor," dedim. "Ne zaman daimonları anladığımı düşünsem, yeni ve şaşırtıcı bir şey öğreniyorum."

"Bullet'e biraz hak vermek gerekirse, o bir *Oneiroi*. O bizim gibi değil. Ben sadece bir Moros'um - daimonların mayonezi gibi bir şey," diye alay etti Riot.

İnanamayarak biraz güldüm. "Bence tüm daimonlar ekstra baharatlı biberlerin bir versiyonu. Yeteneklerin mayonezli sandviçi *Arete*'dir. Onlar bilginin agathos dağıtıcılarıdır."

Sesimdeki acıyı tam olarak engelleyemedim. Arete'ler kendilerinden çok daha kutsaldı, etrafta dolaşıp insanlara bilgelik külçeleri saçıyorlardı. Karşılığında kendi bilgilerinden biraz kaybederlerdi ama ne kaybettiklerini *bilmedikleri* için bu onları rahatsız etmezdi ve bağlandıklarında bu bilgi kaybı beş kişiye yayılırdı.

Yönetmesi en kolay hediye idi ve en yaygın agathos türüydü. Daha önce Anesidora-Gaia'nın hediyelerine içerlememe hiç izin vermemiştim çünkü bu kutsala saygısızlığın doruk noktasıydı ama şimdi kendime bu konuda acı hissetmek için bir dakika verdim. Yeteneğimi ne zaman insanlara şans bahşetmek için kullansam, karşılığında kötü şansla baş başa kalıyordum ve bunun sonuçlarının *çok* farkındaydım. Neden bazılarını idare etmek bu kadar kolayken diğerlerini idare etmek bu kadar zordu?

Sonra Bullet'in yeteneklerini hatırladım ve kendim için üzölmeyi anında bıraktım. Burada hiç insanla karşılaşmamıştım, bu yüzden içgüdülerim yeteneklerimi kullanmamı talep etmemişti. Bu bir tür tatildi. Bullet'in böyle bir lüksü yoktu, o her zaman *işinin* başındaydı.

Bullet, Riot'a eğlenen bir bakış atarak, "Moros olmanın ne demek olduğunu hiç anlamamışsın," dedi. "Orijinal Moros - Yaklaşan Kıyamet Tanrısı - hem ölümlülerin hem de ölümsüzlerin kalbine korku salmıştır."

"Gerçekten mi?" Riot havalı görünmeye çalışarak sordu ama bu haberle egosunun şiştiğini *hissettim*.

"Ah evet," dedi Bullet, dilimlenmiş elmaları tabağının kenarına özenle dizerken başını sallayarak. "Ölümlüleri ölümcül kaderlerine doğru sürüklemek oldukça

Büyük olay. Kaderler gibi, Moros'un iradesi de diğer tanrılar tarafından bile alt edilemeyecek kadar güçlüydü."

"Nasıl oldu da ben bütün bunları hiç öğrenemedim?" Riot, Bullet'ın sahip olduğu bilgi miktarından gerçekten rahatsız olmuş görünerek sordu.

"Buna gerek yoktu," diye cevap verdi Bullet omuz silkerek. "Bu bilgiyi yeni nesle aktarmak Oneiroi'nin taşımak zorunda olduğu yüklere eklendi. Burada bunu aktaracak yeni bir Oneiroi olmaması biraz tedirgin edici ama olsun. Şimdi bunu ikinize bahşediyorum."

Bullet sırtırken Riot ona tuhaf bir bakış attı ve bunun konuşmasını kasıtlı olarak olumlu bir notla bitirdiği ilk sefer olmadığını fark ettim. Sanki ne zaman bir konuda çok olumsuz davrandığını hissetse, kendini kasıtlı olarak mutlu olmaya zorluyordu.

Bu iyi bir şey miydi? İyi tarafından bakmakta yanlış bir şey yoktu ama bu ondan daha fazlası gibi görünüyordu. Sanki pozitif olmaktan başka bir şeye izin vermiyordu.

"Bu sabahki dua festivaliniz sırasında bir şey keşfettiniz mi?" Riot sandviçinden bir ısırık almadan önce sordu.

Bullet merakla bana baktı, muhtemelen neden henüz bundan bahsetmediğimi merak ediyordu.

Korkak olduğum için mi?

"Belki sen açıklayabilirsin?" İhtiyatlı davrandım.

"Elbette," diye kabul etti Bullet. "Grace Gece Tanrıçası'ndan yardım istedi, sonra Karanlığın Tanrısı Erebus dramatik bir şekilde ortaya çıktı ve mükemmel kahve masama bir kehanet kazıdı."

Riot yediği bir lokma yemeği boğazına tıkadı ve ben de sırtına vurarak ona utangaç bir gülümseme verdim.

"Kehanet neydi?" diye sormayı başardı ve meyve suyu bardağına uzandı.

"Derinlerde saklanan hazineyi kurtarın,

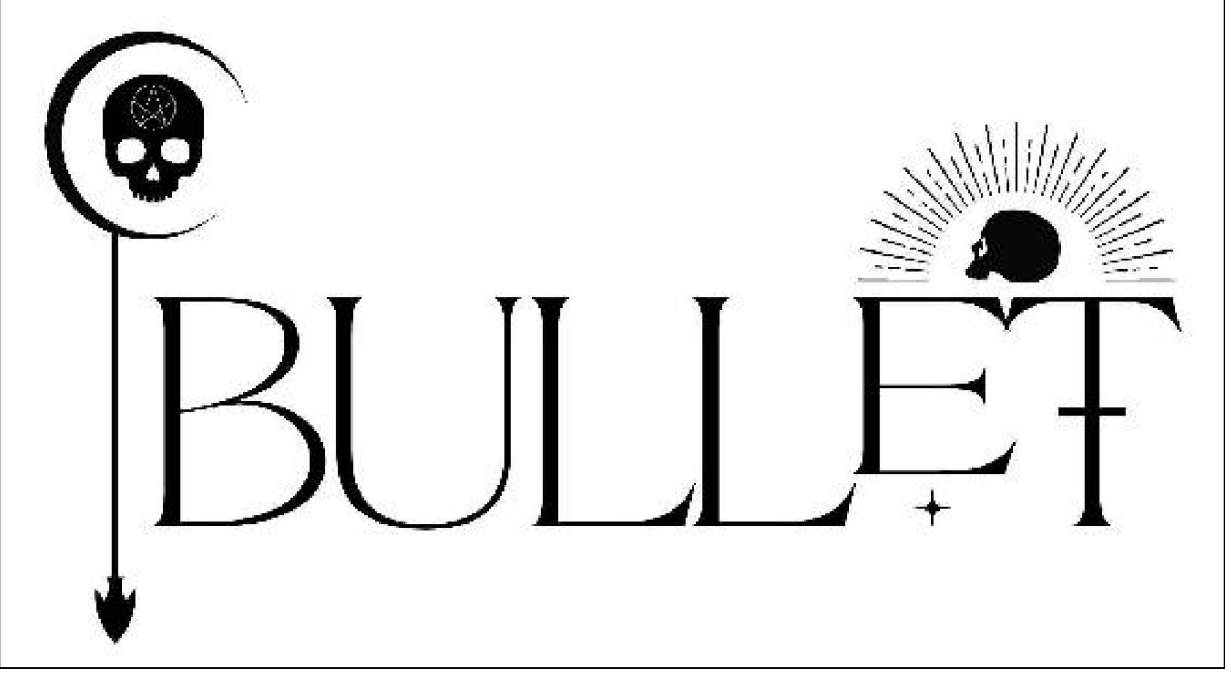
Hiçbir güzel kokulu dumanın ya da duanın ulaşamadığı yerde,

Kahramanların İkinci Çağını getirin," diye sessizce, peynirli pesto sandviçimden aldığım ısırık midemde kurşun gibi oturuyordu.

Yüksek sesle söyledikten sonra daha az korkutucu gelmedi.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

"T O ne? Ne hazinesi? Okyanus gibi derin mi?" Riot sordu. Uygun bir şekilde rahatsız görünüyordu ki bu iyiydi. Çoğu daimon Dindar tipler değillerdi, tanrılar sadece ihtiyaç duyduklarında anlamak için bana geldikleri soyut figürlerdi.

Bu artık işe yaramayacaktı. Ne Riot için, ne de dışarıdaki daimon için. Bu kehanetle ilgili şüphelerim doğruysa, dini eğitimlerini çok hızlı bir şekilde tazelemeleri gerekecekti.

Hem o hem de Riot bana bakarken Grace tereddütle, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Kahramanlar Çağı nedir?" Riot kaşlarını daha da aşağı çekerek sordu.

"Kartlar, ölümlüler ve ilahi olanın yeniden etkileşime girdiği bir çağa işaret ediyordu." Günün geri kalanını takıntı haline getirdiğim şey buydu.

salon. "Muhtemelen bu denklemdeki *ilahi* olan biziz, çünkü ne Gaia ne de Gece Tanrıçası ölümlü düzlemde yaşamaya hiç ilgi göstermedi. Belki de insanların bizden haberdar olduğu ya da agathos ve daimonların ezeli düşman olmadığı bir dünyadır."

Bana en mantıklı gelen buydu - Kaderler bizi birbirimize düşmediğimiz bir çağı müjdelemek için değilse neden ruh bağı olarak birbirine bağlasın ki?

"Bundan hoşlanmadım," diye Riot. "Her ne ." Riot

hiçbir şeyi sevmiyordu, Grace hariç.

Belki iyi bir günümde ben.

Grace rahatsız bir şekilde gülerek, "Ben de bu konuda pek iyi hissetmiyorum," dedi. "Ama Bullet'ın tahmini doğruysa, potansiyel..."

Umudu o kadar güçlüydü ki, aramızdaki bağ çok zayıf olsa da, güneş ışınları gibi tenime değdiğini hissettim.

"Agathos ve daimonların birbirlerini hor görmemeleri harika olmaz mıydı?" Grace hüznle sordu. "Hayatlarımız üzerinde bir ölçüde kontrolümüz olsaydı daha da iyi olurdu. Karşılaştığımız insanların ihtiyaçlarına ve zayıflıklarına tabi olmasak?"

"Sanırım," diye tedirgin bir şekilde cevap verdi Riot, altı yalnız beyin hücresi muhtemelen birbirimize karşı var olmak üzere tasarlanmışken bunun nasıl mümkün olabileceğini hayal etmek için gerçekten çok çalışıyordu. "Güzel bir hayal ama ya tanrıların senden yapmanı istediği şeyi yapamazsan ne olacak? Ya da yapmamayı seçerseniz? O zaman ne olacak?"

Grace tekrar bana bakmadan önce ona göz kırptı.

Omuz silktim. "Sana bir fark yaratma şansı verilseydi, Kader senin için bu yolu çizseydi, gerçekten bundan vazgeçebilir miydin? Hayır deyip daha iyi olabileceğini bildiğin bir dünyada sıradan bir hayat yaşayabilir miydin?"

Riot hemen "Evet," diye cevap verdi.

Grace kaşlarını çattı. "Agathos'un iş yapma şeklini değiştirme şansım olsaydı? Onlara daimonların ille de düşman olmadığını göstermek için? Bu görünmez savaşın ortasında kalan insanların kötü durumunu hafifletmek için?"

Tereddüt ettiği belliydi ve o anda Grace'in neden bu görev için seçildiğini tamamen anladım. Şöhretin ve ebedi zaferin cazibesine kapılamazdı, her ne kadar bu bir yan ürün olsa da. Grace *insanları* önemsiyordu, belki de çok fazla önemsiyordu ve başkalarının iyiliği söz konusu olduğunda ne yapması gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

"Cezbedici, değil mi?" Riot hafif bir panik halinde bakarken ben alay ettim.

Grace kaşlarını çatarak, "Çok," diye onayladı.

"İşte *bu* yüzden Kader'den kaçmak imkânsızdır," diye omuz silktim. "Seni istedikleri yola sürükleyecekleri için değil, buna karşı koyamayacağın için. Özellikle sizin için tasarlandı."

Bununla birlikte, Grace'in yolunun *her zaman* bu olmadığı izlenimine kapıldım. Grace'in geleceğiyle ilgili imgelemlerimde her zaman bir belirsizlik vardı ama artık yoktu. Sanki sonunda bir yön seçene kadar bir kavşakta asılı kalmış gibiydi ve artık geri dönüşü yoktu. Belki o kadar bilinçli değildi ama Grace Riot'u seçtiğinde her şeyi harekete geçirmişti.

Grace derin bir iç çekti ve keşke ona daha fazla güvence verebilseydim, ama ona asla açıkça yalan söylemezdim. Bu temelde psişik bir kuraldı-her zaman doğruyu söylerdim, sadece belki de tüm gerçeği değil.

Ondan sonra oldukça sessiz bir yemek oldu, bu utanç vericiydi, çünkü pesto ızgara peynirli sandviçler için her şeyi yapmışım ve şimdi kimse onları beğenmiyordu. *Geleceğin ne getireceğini öğrendiğinizde hayat böyleydi.*

Cehalet mutluluk olabilir ama bilgi güçtür. Grace'e öğretmek zorunda kaldığım en acı ders bu olabilir.

Ben ortalığı toplarken ikisinin masaya oturup birlikte vakit geçirmeleri için ısrar ettim, tabakları yıkarken *Don't Rain On My Parade* şarkısını mırıldandım ve Riot, Grace'e izlemeyi çok sevdiği gençlik filmleri hakkında takıldı. Cesurca Grace'in ruh halini neşelendirmeye çalışıyordu ve bu işe yarıyor gibiydi ama Riot'un gidişi yaklaştıkça Grace'in içinde oluşan sıkıntı dalgalarını gizleyemiyordu. Onun duygularını henüz tam olarak okuyamıyordum ve bunun ipuçlarını alıyordum, bu yüzden onu çıldırtıyor olmalıydı.

Sonunda Riot ayağa kalktı, bir elini her zamankinden daha dağınık saçlarına götürdü ve Grace'in tüm tavrı anında değişti.

"Gitme vaktin geldi," dedi usulca, o da ayağa kalktı ve kollarını onun beline doladı.

"Sen uyanmadan dönmüş olacağım," diye güvence verdi Riot, kollarını Grace'in omuzlarına dolamış ve çenesini başının üstüne koymuştu. Kucaklaşmaları, Grace ve benim birbirimizi gerçek hayatta tanıdığımız bir günün ardından henüz sahip olmadığımız bir rahatlık ve rahat bir sıcaklıktan bahsediyordu.

Ve birbirimizi rüyalarımızda tanıdığımız bir ömür.

Günün büyük bir bölümünü ayrı geçirmemize rağmen, o anda zaten burada istenmediğim hissine kapıldım. İtiraf etmek istediğimden biraz daha fazla acıdı.

Acı çekmeye vakit yok. Grace son birkaç gün içinde büyük bir çalkantı yaşamıştı ve buna kehanet ifşası da dâhil değildi. Onunla yüz yüze vakit geçirmek için bu kadar beklemiştim, bir gece daha neydi ki?

"Ben sizi yalnız bırakayım," diyerek bisikletin anahtarlarını aldım ve Riot'a fırlattım. "Bir şeye ihtiyacın olursa aşağıda olacağım, seslenmen yeterli," dedim.

Grace, Riot'a sempatik bir sırıtış atmadan önce. Gecemi -ve muhtemelen daha uzun bir süreyi- Viper'dan emir alarak geçirmekten nefret ederdim, orası kesin. "İyi şanslar."

"İhtiyacım olacak," diye içini çekti Riot, anahtarları parmağında döndürüyor ve boyun eğmiş görünüyordu. Kartlar bunu yapması gerektiği konusunda açıktı ve bu anlaşmanın getireceği engellerin başka gerekli şeylere yol açacağını varsaydım.

Bunun bir amaca hizmet ettiğini bilmek her zaman yardımcı olmuyordu. Bazen kader boktandı ve yapılması gereken şeyleri yapmak boktan hissettiriyordu.

"Şey, iyi geceler?" Grace hâlâ Riot'a tutunuyor ama bana tereddütlü bir bakış atıyordu.

Riot'la sahip olduğu fiziksel kimyaya benimle sahip olmaması kalbine saplanmış bir bıçak gibi mi hissettiriyordu? *Kesinlikle*, karar verdim. Ama bu tür şeylerin zamanla ortaya çıkacağına inanmak zorundaydım, bu yüzden bunu bir kenara bıraktım ve merdivenlerden yatak odamın zindanına inerken ona en çekici gülümsememi verdim.

Onu rüyalarında görürdüm zaten.

Yabancılarla ilgili saatler süren sıradan imgelemlerden ve Riot'un haftasının nasıl gelişeceğine dair oldukça üzücü bir imgelemden sonra, kendimi Tanrıça'nın arenasına çekildiğimi hissettim. Sanki göğüs kafesime bir kanca saplanmış, beni gitmem gereken yere sürüklüyor, bedenim parçalanıyor ve sonra tekrar sağlam zemine indiğimde bu süreçte yeniden maddeleşiyordu.

Gece Tanrıçası onunla her karşılaştığımda neredeyse görünmezdi. Her zaman tüm yüzünü kaplayan zift kadar karanlık bir peçe ile örtülüydü.

ve vücudu, sanki içine yıldızlar dikilmiş gibi parlıyordu. Onunla ilgili en görünür şey peçenin üzerine taktığı gümüş taçtı. Tacın kenarında ayın evreleri resmedilmişti ve o hareket ettikçe parıldayan karmaşık takımyıldız şeklindeki ince çubuklarla yerinde tutulmuştu.

La Nuit'yi bu haliyle bile görmek çok az kişiye nasip olan bir ayrıcalıktı. Hemen bir dizimin üzerine çöktüm ve başımı eğerek Tanrıça'nın konuşmasını bekledim, altımdaki neredeyse siyah çimenlere bakıyordum.

Hep burada, bu renksiz bahçede buluşurduk. Burada dünyanın her köşesinden çiçekler vardı, ama hepsi grinin tonlarındaydı, bazen La Nuit onlara dokunduğunda ay ışığı gibi gümüş rengi parlıyorlardı. Yukarıda gökyüzü ya da ufukta kara yoktu, sadece bu kül rengi vahanın ötesinde sonsuz karanlık vardı.

Adımları sessiz olsa da bana doğru ilerlediğini hissedebiliyordum. Buz gibi parmakları saçlarımı hafifçe okşayarak beni başımı kaldırmaya teşvik etti.

"Rise, Rüyaların Ruhu."

Tuhaf. Genelde sadece 'Rüyaların Ruhu'ydum, 'the' yoktu. Ek kelime kulağa çok tekil geliyordu.

Tanrıça karanlıktan kendisi için oniks bir taht ve benim oturmam için küçük bir bank yaratarak beni uygun bir şekilde onun altına yerleştirirken başımı saygıyla eğerek ayağa kalktım.

Tanrıçalara göre dost canlısı olabilirdi ama yine de bir .
Hiyerarşideki farklılaşma korunmalıdır.

"Artık yaşayan tek Oneiroi sensin," diye içini çekti Tanrıça, zarif bir şekilde tahtına doğru alçaldı, sonra da ağırbaşlı duruşunu korumak çok zormuş gibi yana doğru çöktü. "Biz konuşurken Charon bir başkasına Styx'ten geçerken eşlik ediyor. Dünya bir kez daha değişiyor."

Bankta oturup sessizce La Nuit'nin devam etmesini bekledim. Bencilce, kadının nasıl öldüğünü detaylandırmayacağını umuyordum. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama 30 yaşındaki başka bir Oneiroi'nin ilahi olanla kurduğu bağlantıyla başa çıkamadığı için beyninin eridiğini duymak istemiyordum.

Uzun bir süre sessizlik içinde oturdum. Yanımdaki gri güllerin gözlerimin önünde açıp ölmesini izledim, bu bahçeyle ilgili her şey sürekli hareket halindeydi. Hayat bu alemde gelip geçici bir şeydi.

"İnsanları hiç umursamadım," dedi Tanrıça boş boş. Önünde bir kadın silueti canlandırdı, iki boyutlu figür ay ışığından yapılmış gibi parlıyordu. Kadının dizlerinin üzerine çöküşünü, elleriyle toprağı kazıyormuş gibi çömelişini izledim. İleriye doğru uzandı ve görüntü durmadan önce elinde bir amfora belirdi.

Bu hikâyeyi avucumun içi gibi biliyordum ama bunu dile getirerek zaten kısa olan hayatımı daha da kısaltmak istemediğim için sessiz kaldım.

"İlk insanların hepsi erkekti. Sıkılmış, şımarık Olimposlular için akılsız küçük oyuncaklar. Kız kardeşimin toprağından şekillendirilip yapıldılar. Rahatsız ediciydiler ama sonuçta zararsızdılar. Onlar saf, lekesiz ruhlardı ve bu lekesiz ilk ölümlülerin ruhları sonunda ilk agathos neslini, her soyun başlangıcını yapmak için kullanıldı."

Kadının görüntüsü olduğu yerde donup kalırken, onun üzerinde, elinde ateşten bir rezene sapıyla dağın yamacından aşağıya doğru fırlayan bir adam figürü belirdi. İnsanoğluna gerçek bilinci, tanrıların onlara dayattıklarının bir iradeyi veren ateş. İnsanlık Çağı'nın ilk başlangıcı.

"O yufka yürekli aptal Prometheus, insanları bu kadar zayıf, tanrıların iradesine bu kadar tabi görmeye dayanamadı. Onlara ilahi ateşi verdi ve akılsız, sorgusuz sualsiz itaatleri sonsuza dek kaybıldı."

Adamın görüntüsü söndü ve La Nuit içini çekti. "Zeus benden hep korkardı ama bu konuda benden yardım istedi. O ve diğer kibirli küçük Olimposlular ilk kadını yarattılar, onun gözündeki bir hediye ve bir cezaydı. Pandora hediye idi, benim çocuklarım ise cezaydı."

Sesindeki gururu gizlemek mümkün değildi. Kadın figürü, Pandora, kavanozu açtı ve daimonlar korkunç orijinal formlarında dünyaya uçtular, her birimizin soyunun ilki. Kadın sessiz bir çığlık atarak ağzını açtı, kavanozun kapağını geri itti ve Elpis'i, umudun zor daimonunu içine hapsetti. Elpis, diğer daimonlar ve agathoslar gibi yeryüzünde fiziksel bir temsil olarak değil, bir fikir olarak kadar insanoğluyla birlikte kaldı. Ölümlülerin en karanlık zamanlarda tutunabilecekleri bir yaşam çizgisi.

"Gaia yarattığı ölümlüleri seviyordu, en azından o zamanlar, ama fazla hırslıydı. Dünya'nın mükemmelliğini bozdukları için ölümlülerden nefret ediyordum, ama onları yaratan ilahlara çok kızgındım, çok intikamcıydım. Şimdi Gaia kendi kendini yok ediyor, çok sevdiğim Dünya bakımsızlık içinde ve ölümlüler tanrıları tamamen unuttu."

Ben bunu zihnimde düşünürken o sessizliğe gömüldü. Bu, bir tanrı ya da tanrıçanın yapabileceği bir kabahat itirafına çok yakındı ve bunu nasıl değerlendireceğimi tam olarak bilmiyordum.

"Aşkınız sorunlu," dedi La Nuit sonunda, konunun aniden değişmesine rağmen ölümsüzler gibi sesi oldukça sıkılmış geliyordu.

Bu toplantılarda her zamanki alışkanlığım, Tanrıça bana söylemek istediği şeyi söyleyip beni yollayana kadar özenle oturup dinlemektir,

Genellikle kendi seçtiği bir imgeleme girerdi. Her ne kadar benden hoşlansa da, bir ölümlünün bir tanrıyla fazla yakınlaşması asla iyi bir fikir değildi - biz arkadaş değildik ve küstahlık yüzünden lanetlenmek için acelem yoktu.

Ama sadece bir Oneiroi kalmıştı ve zamanım . Sanırım şimdi lanetlensem bile en azından önce Grace'le tanışmış olacaktım. En azından onunla yüz yüze bir gün geçirmiştım ve o beni gerçekten hatırlayacaktı. Belki de sessizlik zamanı geçmişti.

"Neden o?" Sessizce sordum.

Neden Grace? Neden ona açılan yollar aniden kapanıyordu? Neden şimdi?

Tanrıça'nın eğlendiğini görmekten ziyade hissettim.

"Bu görev için uygun agathos ve daimon'ları yaratmak kızlarımın çok fazla deneme yanılma yapmasını gerektirdi," diye sakın bir şekilde cevap verdi ve Kaderleri kastettiğini anladım. "Başkalari da var ve kehanet onların herhangi birinin omuzlarına da düşebilirdi. Majesteleri, geleceği için benden rehberlik talep ettiğinde kendisi gönüllü oldu."

Lanet olsun.

Grace ve ben, yaşam ve ölüm güçlerine sahip olan gölgeli tanrıçalara yapılacak uygun dualar hakkında sohbet edecektik.

"Üzölme, Rüyaların Ruhü. Ölümlülerin hayatı kısa olabilir, seninki diğerlerinden daha kısa olabilir ama her zaman öbür dünya vardır.

Kahramanlar başarıları için iyi ödüllendirilirler. Başarılı olmak için daha fazla teşvike ihtiyacın varsa, şimdi buna sahıpsin." Aniden görüntü kayboldu, La Nuit'in ininin karanlığı gecenin içine çekildi. Vedalaşmayı uzatacak bir tip değildi, ama varlığının aniden ortadan kalkması kafamı karıştırmaktan asla vazgeçmedi. Özellikle de giderken beni genellikle başka bir yere bıraktığı için, bana geleceğe dair faydalı bulabileceğim başka bir bakış açısı gösteriyor.

Grace ile sonsuza dek mutlu bir öbür dünya vaadi kolayca göz ardı edebileceğim bir şey değildi. Ölümlülerin çoğu Asphodel'e, en kötülerini Tartarus'a giderdi ama ölümlü hayatlarında harika şeyler yapanlar Elysian Fields'a giderdi.

Ayaklarımın altındaki zemin katılaştı ve Yeraltı Dünyası'na dair hastalıklı düşüncelerimi daha sonrası için bir kenara bırakarak etrafımı özümsemek için bir an durdum. Buraya daha önce geldiğimi sanmıyordum, gerçi şimdiye kadar o kadar çok gelecek görmüştüm ki hepsini hatırlayamıyordum. Çıplak tuğla duvarlı küçük bir çatı katı dairesinde, iki kişilik deri bir kanepenin yanında duruyordum. Kanepenin arkasındaki köşede komik derecede büyük bir yatak, durduğum yerin yanında başka bir koltuk ve sehpa ve yemek masası yerine kahvaltı barı olan rahat bir mutfak vardı.

Tüm daire koyu renk mobilyalarla açık ahşap tonlarında döşenmişti ve hiçbir yerde tek bir kişisel dokunuş yoktu. Koltuğun arkasındaki duvara hakim olan kitaplığa doğru ilerledim ve kitap zevklerinden buranın kimin evi olduğunu anlamaya çalıştım.

Fitness kitapları ve otobiyografiler. Heyecan verici şeyler.

Romantizm neredeydi? YA fantezisi? Müstehcenlik? Bu her , uyandığında ona bir kitap listesi yazacak ve kapısının altından atacaktım.

Kilit sesini duydum ve ön kapı açıldı; Muhteşem Grace'im içeri girdiğinde kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi dairenin etrafına bakındı. Görünüşe göre ben sadece bir izleyici olarak buradaydım, çünkü varlığımı hiç kabul etmedi.

Güzel, güzel. Buna hiç üzülmedim. Her şey yolunda.

Bu geleceğin ne zaman ortaya çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Grace'in kıyafeti konuda kafamı daha da karıştırdı. Agathos'larından birini giyiyordu-

tarzında yeşil bir elbise - ona almadığım bir elbise - ama alt kattaki bir kutuda durduğunu bildiğim bilekten askılı düz ayakkabılarla eşleştirmişti. Aşağıdaki dolapta, ana dolabına sığdıramadığım bir sürü şey vardı.

Sade bir at kuyruğu yaptığı uzun siyah saçları ve yüzündeki kararlı ifadeyle benim kızım güzelliğiyle her zaman nefesimi keserdi. Yıllar boyunca onunla ilgili düşüncelerimin ürkütücü olmaması için çok çalışmışım, ama şimdi bakışlarımın alt dudağının dolgunluğunda, mütevazı elbisesinin içindeki göğüslerinin kabarıklığında, kalçaları çok cazip bir şekilde genişlemeden önce belinin kıvrılışında oyalanmasına izin verdim.

Ellerim tüm belini kaplar mıydı? Kaburgalarının etrafı gıdıklanır mıydı? Zihnim Grace'in elbisesinin fermuarını açtığı, kollarını indirirken utangaç bir şekilde bana baktığı ve giysisinin yere düşmesine izin verirken bir kolunu göğüslerinin üzerinden geçirdiği ayrıntılı bir fantezi kurdu.

Lanet olsun. Rüya aleminde bile sikim acıyordu.

Tezgâhın üzerine zıplamadan önce kendimi sakinleştirmeye ve seksi olmayan şeyler düşünmeye çalıştım, Tanrıça'nın görmemi istediği her neyse onu görmek için yerleşirken hayalet bacaklarım sessizce altımdaki dolaba çarpıyordu. Birkaç dakika geçti ve Grace garip bir şekilde daire kapısının hemen içinde durdu, parmağındaki opal yüzüğü gergin bir şekilde çevirdi, amatör porno fantezimi pek canlandırmadı. Uzanıp ona dokunmayı her şeyden çok istiyordum -sadece elini tutmak için bile olsa- ama bu şekilde yapamazdım, sürücü koltuğunda La Nuit varken olmazdı.

Bundan sonra Grace'in rüyalarını kesinlikle ziyaret edeceğim. Biraz kaliteli zaman geçirmemiz . Belki bana sarılırdı.

Dairenin dışındaki merdivenlerden gelen ağır ayak sesleri Grace'in sıçramasına neden oldu. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapının arkasına geçti.

içeri girenin üzerine atlamak üzereydi ki bu pek Grace'e göre değildi. Belki de bu düşündüğümünden daha ilerideydi? Grace'in kendinden, ruh bağlarıyla olan ilişkisinden ve dünyadaki yerinden daha emin olduğu bir zamanın geleceğini biliyordum ama o zamana kadar çok şey olması gerekiyordu.

Ön kapı açıldı ve Savaş Arabası görüldüğünde hayal kırıklığı içinde inledim. Figür erkeksiye ve Savaş Arabası kartının geleneksel işaretlerini taşıyordu - hilallerle süslü bir zırhın altında bir tunik, figürün başında ortasında bir yıldız olan defneden bir taç - ama onlarla ilgili diğer her şey hareketli gölgelerden oluşan bir pelerinle gizlenmişti.

Oyunun bu noktasında kimliğin sağlam bir şekilde teyit edilmesini ummak çok mu fazlaydı? Görünüşe göre öyle.

Adam içeri girer girmez Grace kapıyı arkasından çarparak kapattı ve kapının önüne geçerek, adam yüzünü ona döndüğünde vücudundan birkaç santim uzaklaştı. Adamın yüzünü göremiyor olabilirdim ama kadının yüzündeki sinir ve sessiz kararlılık karışımını inkâr etmek mümkün değildi.

"Neden benden kaçıyorsun?" Grace ellerini yumruk yapmış bir şekilde yan tarafına doğru uzattı. Öfkeli bir tepkiden çok endişeli bir tepki gibi görünüyordu, sanki kendini bu yüzleşmeye hazırlıyordu.

Adam hiçbir şey söylemedi ama aptal tünığının altındaki omuzlarının sertliğini hayal ettiğimi sanmıyordum.

"Benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsan neden bize yardım etmek ve bizi buraya geri getirmek için çaba sarf ediyorsun?"

"Söyle ona, Grace! Bu iş sende!"

Kimse beni duymasa da alkışladım ve buranın neresi olduğu ya da görünüşe göre "bizi" getiren bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir yerlerde. Bizden biri miydin?

O anda Grace'in kafasının içine girebilmeyi dilerdim. Ona o kadar çok şaşkınlık, acı ve şehvetle ki, sanki o solgun gözlerinin ardında her an patlamaya hazır bir duygu kasırgası yaşanıyordu.

"Eski Grace" gibi giyiniyor ama bildiğim Grace gibi davranıyordu. Kafasında fırtınalar kopuyormuş gibi hissettiğinde bile dünyanın yükünü sonsuz bir sakinlikle omuzlarında taşıyan cesur, kendine güvenen genç kadın.

Savaş Arabası'nda ürkütücü bir sessizlik vardı. Bunun imgelemin bir parçası mı yoksa La Nuit'in kimliğini tahmin etmemem için yaptığı bir şey mi olduğunu bilemiyordum ama görünüşe göre bu gece alacağım tek şey buydu.

Görüntü etrafımdaki hiçlikte kayboldu, rüzgârdaki toz gibi uçup gitti. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Grace uyanmadan önce onu kendi seçtiğim bir rüya alemine götürüp ziyaret etmek için yeterli zaman vardı. Henüz hiçbir geceyi kaçırmamıştım, alarmı çalmadan önce sadece birkaç dakikalığına bile olsa çünkü bütün gece umursamadığım insanlarla ilgili bir sürü hayalin içine çekilmiştim.

Bir Oneiro olmanın pek çok dezavantajından biri -kısa yaşam beklentisinin yanı sıra- tanıştığımız herkesle ilgili imgelemlere maruz kalmaktı. O gün bakkaldaki tezgâhtarla konuştunuz mu? On yıl sonra Şükran Günü'nde bir aile futbol maçında bacağını kırdığını görmek.

Ne büyük bir hediye.

Grace için yarattığım, çoğunlukla kim olduğumu bilmeden önce onu rahat ettirmek için tasarladığım birkaç rüya manzarası vardı. Bu gece bizi nereye götüreceksin?

Kızıma uzanmadan önce zihnimde sahneyi oluşturmaya odaklandım, ruhlarımızı birbirine bağlayan parlayan ipliği aradım ve onu kendime doğru çektim. Grace bunu yapabileceğim tek kişiydi. Diğer herkesi, kafalarının içinde oldukları yerde ziyaret etmek zorundaydım. Grace benim bir parçamdı, bu yüzden çoğunlukla benim gittiğim yere gidebilirdi. Sadece Tanrıça'yı görmek için değil.

Grace irkilerek yanımda belirdi, şaşkınlıkla etrafına bakındı ama bu günlerde en azından kim olduğumu bildiği için alışkın olduğumdan çok daha az şaşırmıştı. "Biz... gölde miyiz?"

"Tam olarak Union Gölü," diye cevap verdim. Oturduğumuz kürekli tekneyi başımla işaret ederek, "Ayaklarınızı hareket ettirmeniz gerekiyor," diye ekledim. "Kat ve Patrick deneyimini tam anlamıyla yaşamak için."

Grace'le yüz yüze görüşmeyi beklediğim kadar kendime güvenmiyordum ama onun hakkında neredeyse her şeyi biliyordum. Senin Hakkında Nefret Ettiğim 10 Şey'e sınırda sağlıklı bir takıntısı olması da buna dahildi.

"Bullet... bu şimdiye kadar yaptığım en romantik şey," diye mırıldandı, tıpkı bunu son yaptığımızda olduğu gibi. Bilinçsizce spor kıyafetlerini seçmişti ve gür siyah saçlarını dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplamış, uçlarını bir omzunun üzerinden kıvrırmıştı. "Olay nedir?" Grace sordu.

"Seni hatırlamayacağın romantik bir randevuya götürmek için mi?" Güldüm. "İhtiyacım var mı? Belki de sadece senin rüya gibi arkadaşılığından hoşlanıyorumdur."

Grace mırıldandı ve yüzündeki sahte güneşi hissetmek için başını arkaya eğdi. "Peki ya gerçek hayattaki şirketim? Burada bugün olduğundan çok daha rahat görünüyorsun."

Gerçek bu değil miydi? Bu benim elementimdi. Teorik olarak bu konuda harika olmam gerekse de gerçek hayat kesinlikle değildi. Tüm araştırmaları yapmıştım! Agathos ruh bağlarından, G noktasının gerçek olup olmadığına kadar her şeyi,

ve eğer öyleyse, nerede olduğunu (Cosmo'nun bu konudaki değişen tutumu bende büyük bir şaşkınlık yaratmıştı).

Tereddütüm çok saçmaydı. Yarın hayatta tam bir patron çocuğu olacaktım.

"Zamanımın çoğunu burada geçiriyorum," diye kaçamak bir cevap verdim.

"Ben bir

Sonuçta Rüyaların Ruhu."

Bir süre sessizce kürek çektik ve ben kürekli tekneye vuran suyun sesinin uygun bir şekilde otantik olduğundan emin olmaya odaklandım. Grace'in hatırlayamadığı bu geziler için detayları atlamadım.

"Bunların hiçbirini hatırlamamam konusunda gerçekten ne hissediyorsun?" Grace tam da benim konuya girerek beni şaşırttı. "İstediğin kadar acımasızca dürüst olabilirsin, çünkü uyandığımda bunların hepsi yok olacak," diye ekledi Grace alaycı bir tavırla.

Yapabilir miydim? İlk refleksim Put On A Happy Face'in neşeli bir yorumunu yapmaktı ama Grace artık kim olduğumu bildiğine göre konuşmayı o kadar kolay yönlendiremez ve bu bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi davranamazdım.

Neden bir an için dürüst olmayayım? Uyanıklığın dallarının beni rüya ortamından uzaklaştırdığını hissedebiliyordum. Birkaç dakika içinde tüm bunlar ve Grace'in konuşmayla ilgili hatırladıkları yok olacaktı.

"Bundan nefret ediyorum. Hayatımız boyunca yaptığımız bu tür konuşmaları ve anları hatırlamıyor olmaktan nefret ediyorum. Geçtiğimiz 25 yıl boyunca benimle paylaştığın tüm korkuları ve umutları bilmeme rağmen senin benimkilerin hiçbirini bilmemenden nefret ediyorum. Her şeyden çok, sen benim her şeyimken benim sana yabancı olmamdan nefret ediyorum."

"Mermi," diye nefes aldı Grace, çarpılmış gibi görünüyordu. Rüya manzarası rüzgarda savrulan kum taneleri gibi hiçliğe karışarak bizi karaya oturttu. "Bullet!" Grace bağırdı, ayrı düştüğümüz sırada bana uzandı.

Yüz yüze tanıştıktan sonra duymamayı umduğum tek ses buydu. Zorla ayrıldığımızda Grace'in çıkardığı acı dolu sesler.

Acı çekecek zamanım yoktu. Yasak duygulara kendimi kaptırmıştım ve şimdi iş işten geçmişti. Şimdi gerçekten mutlu bir yüz takınmanın zamanı gelmişti.

Alt kattaki rahatsız kanepede tek başıma uyandım, kendimi sinirli ve huzursuz hissediyordum ama bunu atmaya kararlıyım. Bugün yeni bir gündü ve Tanrıça'yı doğrudan gördüğümde ve o gece görmemi istediği şeye maruz kaldığımda kendimi hep biraz dengesiz hissedirdim.

Bavulları boşaltmak için her zamankinden daha çok şey vardı - bu kimin dairesiydi? Üçüncü ruh bağı mı yoksa dördüncü mü? Grace neden seksi görünerek ve ultimatolar vererek içeri giriyordu? Bu karşılaşma gerçekleşirken geri kalanımız neredeydi?

Grace benim mini çöküşümden sonra üzgün mü uyanacaktı?

Neden son Oneiroi bendim?

Bu konu üzerinde fazla düşünmek istemedim. Yıllar geçtikçe daha az Oneiroi'nin doğduğu anlaşılmıştı ama bu beklediğimden çok daha kötüydü.

Ne kadar zamanım kalmıştı?

Hayır, düşünecek zamanım yoktu. düşünmemem her zamankinden daha da önemliydi. Soyut sorulara değil, somut odaklanmalıyım. Mesela Riot neredeydi? Motor, araziye gizlice giremeyeceği kadar gürültülüydü. Belki Engerek oradayken ona yapacak birkaç iş daha bulmuştur.

Temiz kıyafetlerimi aldım ve merdivenleri koşarak çıkıp sessizce banyoya girerken içimden "*My Shot* "ı mırıldandım. Grace'in hâlâ uyuduğundan oldukça emindim ve umarım o uyanmadan önce duş alacak, Riot'ı arayacak ve belki biraz krep yapacak vaktim olur.

Acı için zaman yok. Hiçbir şey için zaman yok. Her ihtimale karşı bugün Grace'le yapacağım tarih dersine mümkün olduğunca çok bilgi sıkıştıracaktım. Tanrılar, agathoslar, daimonlar hakkında bildiğim *her* şeyi. Hepsi onun olacaktı.

Grace ile geçireceğim her an son anım olabilecekken kaybedecek zamanım yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

"Mazing Grace," diye seslendi Bullet usulca, yatağın yanına
"A" çömelmiş. Uykusuz bir gece geçirmiştım ve çok geçmeden
uyanmıştım.

Tekrar uykuya dalmadan önce kendimi *perişan* hissediyordum. Sadece battaniyenin altına girip birkaç saat daha dinlenmek istiyordum. "Uyan. Riot telefonda."

Bullet ile kafa kafaya çarpışmaktan kıl payı kurtularak dik durdum. "Özür dilerim," diye irkildim.

Dün gece onu çok özledikten ve ondan çok uzakta hissettikten sonra sabah ilk iş olarak Bullet'i gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Yüzüm ona o kadar yakındı ki, bir santim daha ileri gitsem dudaklarımız birbirine değecekti...

"Heyecanlandığın için özür dileme," diye yanıtladı Bullet, telefonu bana uzatırken gözlerinde eğlenen bir . "Yine de beklentilerini biraz azaltmalısın," diye ekledi yüzünü buruşturarak.

Bu, öpüşme düşüncelerimin üzerine soğuk su döktü.

"İsyan mı?" Telefonu kulağıma götürüp Bullet'a şaşkın bir bakış fırlatarak sordum. Şekerim, muhtemelen saçlarım örgüden dökülmüş ve cildim tek taraflı uyumaktan lekelenmiş halde berbat görünüyordum. Yine de Bullet bana hâlâ güzelmişim gibi bakıyordu.

"Gracie," diye iç geçirdi Riot, sesi hem rahatlamış hem de bitkin geliyordu. "Muhtemelen en iyisi beni hoparlöre almak, gerçi medyumun neler olduğunu zaten bildiğinden eminim."

"Her şeyi bilmiyorum, biliyorsun," diye neşeyle cevap verdi Bullet, ben hoparlörü açıp aramızda tutarken yatağın kenarına yerleşti.

"Sadece çoğu şey," diye alay etti Riot, ama içinde hiç sıcaklık yoktu. "Kötü haber şu ki bugün dönmeyeceğim. Ne zaman döneceğimden de emin değilim."

"Ben de emin değilim," diye ekledi Bullet, sesi gerçekten özür diler gibiydi. "Daha fazla bilgi edinmeye çalışıyorum ama cevapları bulmak zor."

"Neler oluyor?" Panikle boğazım düğümlenerek sordum. "Ne yapmışlar?"

Agathos olmalıydı. Başka hiçbir şey Riot'u benden uzak tutamazdı.

"Vali tüm ilçede olağanüstü hal ilan etti," diye sinirli bir şekilde içini çekti Riot. "Dün gece bazı misillemeler oldu. Bunun yanı sıra, ilk maddi hasarın Milton sakinleri sorumluymuş gibi gösterdiler. Bence kasabayı kapatıp bizi dışarı atmaya çalışmak için uyduruk bir bahane."

Vali bir Agathos-Felicity Wilkes'ti. Daha uzakta yaşamasına rağmen annemle aynı çevreden geliyordu. Milton'ın neredeyse tamamı daimon olabilir ama eyaletin geri kalanı öyle değildi.

"Olağanüstü hal ne anlama geliyor?" Belli belirsiz sordum. "Gidemez misin?"

"Ulusal Muhafızları getirdiler," diye cevap verdi Riot ve eğer bu kadar endişeli olmasaydım sesindeki göz devirmeye gülümseyebilirdim. "Bu çok saçma. Şehirde sokağa çıkma yasağı var, sokaklar asker kaynıyor ve bir araya gelemiyoruz. Bu tür şeyler. Hem sizi bulmak için hem de burada sizin bayrağınızı benimseyen herkesi kızdırmak için hayatı zorlaştırıyorlar."

Bullet'a çaresiz bir bakış attım, güven verici bir şeyler söyleyeceğini umuyordum ama bana sadece özür dileyen bir yüz ifadesiyle karşılık verdi.

"İkinizi de arıyorlar," diye yanıtladı Bullet. "Sizi ibret olsun diye cezalandırmak ve Riot'u kaçırma ya da her neyse, suçlayabilmek için yetkililere teslim etmek istiyorlar."

Alarmım katlanarak artarken Riot homurdandı. "Ama sen !" Çığlık attım. "Engerek yuvasında!"

Bullet'in kaşları saçlarına doğru kalkarken telefonun diğer ucunda sessizlik vardı.

"Ne diyordun sen?" Riot homurdandı.

"Hiçbir şey!" Bullet güldü. "Bu sadece mükemmel bir tesadüftü." "Neydi ?" diye sordum , sanki ben sadece ben yarısını alıyormuşum gibi hissediyordum.
konuşma.

"Riot'un çalıştığı adamın adı Viper," diye yanıtladı Bullet, hâlâ kıkırdarak. "Kelimenin tam anlamıyla engerek yuvasında."

"Tam anlamıyla değil," diye homurdandı Riot. "En azından şu anda değil. Spor salonunu temizledim ve askerler gelmeye başlayınca doğruca Dare'in dairesine gittim. Alt kattaki stüdyo darmadağın olmuş ama üst kattaki yaşam alanı yaşanabilir durumda."

Riot'un Bullet'in motosikletiyle Milton sokaklarında koşturarak güvenli bir yer bulma fikri midemi bulandırdı.

Daimonların aksine, agathoslar insan toplumunun her alanında, kolluk kuvvetleri de dahil olmak üzere çalışıyordu. Tüm Milton kasabasını cezalandırabilir ve bunu tamamen meşru gösterebilirlerdi. Zaten öyleydiler.

"Belki-"

"Bana asil davranma Gracie," dedi Riot, teslim olmayı önermeme fırsat vermeden sözümü kesti. "Eğer itiraf etmen gerektiğini düşünüyorsan, Bullet telefonunu saklasa ve bunu yapmanı fiziksel olarak engellese iyi olur. Viper'la seni gizli tutması için bir anlaşma yaptım - eğer bir şey varsa, bu sadece çabalarını artırması gerektiğini kanıtlıyor."

"Anlaştık," dedi Bullet, yatağın üzerinde dönerek başlığa yaslandı, aldatıcı bir şekilde rahatlamıştı. "Kendini asil hissediyor musun Grace?"

"İtiraf etmem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum," dedim yavaşça, agathos içgüdülerimin beni harekete geçmeye zorlayıp zorlamayacağına ya da bunun sadece bana mı ait olduğuna karar vermeye çalışarak. "Yerimi bilmeleri için onlara borçlu değilim."

"Haklısın, bilmiyorsun," diye sertçe onayladı Riot. Engerek'in her ne yaptığını bilmediğim sürece, bu konuda bir şey yapma ihtiyacı hissetmedim.

"Kimsenin benim yüzümden acı çekmesini istemiyorum," diye sessizce itiraf ettim. "Bu konuşan benim doğam değil, benim."

"Burada kimse acı çekmiyor," dedi Riot kararlılıkla. "Aksine, heyecanlılar," diye ekledi homurdanarak. "Rahatsız ama heyecanlı. Bu Milton'da yıllardır yaşanan en heyecan verici şey."

Bullet coşkuyla başını salladı. "Şiddet bizim kanımızda var, Amazing Grace. Bizim türümüz için iyi bir kavgadan daha tatmin edici bir şey yoktur."

Bunun tam olarak doğru olup olmadığından emin değildim - Riot ve Bullet özellikle şiddetten hoşlanıyor gibi görünmüyorlardı ama diğer daimonlara da pek benzemiyorlardı. Riot'un babası hakkında bana anlatılanlara bakılırsa, o muhtemelen

kasabalarına izinsiz giren agathos'tan intikam almaya oldukça hevesliydi.

Bu düşünce beni ne kadar dehşete düşürmüş *olsa* da düşürmedi. Tam olarak değil. Kimsenin zarar görmesi fikri hoşuma gitmiyordu ama Milton'daki daimonların kendi bölgelerini savunmaya hakları vardı.

"Beni hoparlörden çıkar," diye talimat verdi Riot. Riot'ın dediğini yaptıktan sonra gizlice yatak odasından çıkarken Bullet kıkırdadı.

Bullet kapıyı arkasından kapatırken Riot'a usulca "Tamam," dedim. "Artık sadece biz varız."

Yumuşak bir şekilde mırıldandı, ama içinde bir parça hüznü vardı ve burada olmasını ve kollarımı ona sarabilmeyi her şeyden çok diledim.

"Bir daha asla sadece biz olmayacağız, Gracie."

"Hayatımıza başka kim girerse girsin, biz hâlâ Riot ve Grace'iz," dedim ona, sesimdeki sertliğe şaşırarak. "Başka biriyle yaşadığım şey bizi bizden uzaklaştırmaz ve eğer böyle hissedersen, bana söyleyeceğine söz ver ki bunu düzeltebileyim."

"Sana bir şeyleri düzeltmek zorundaymışın gibi hissettirmek istememiştim," diye cevap verdi Riot derin bir iç çekerek. "Gerekmiyor, aramızda kırık dökük bir şey yok. Sen bu çoklu sevgili fikriyle büyüdün ama benim için her şey yeni ve tuhaf. Bana biraz zaman ver, tamam mı?"

"Ne kadar zamana ihtiyacın varsa," diye söz verdim. Bullet paylaşma kavramıyla Riot'tan daha iyi başa çıkıyordu ama sanırım onu buna hazırlamak için görümler görmüştü. Aslında bunu tartışmamıştık ama işin bu tarafına daha açık görünüyordu.

"Bu gece onun yanında yatmalısın," dedi Riot, sesi yorgun geliyordu. "Eğer istiyorsan."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet, bu konuda huysuz bir piç gibi davranıyorum ama Bullet o kadar da kötü değil ve senin yalnız olman düşüncesinden nefret ediyorum. Senden bu kadar uzakta olmak acı verici, eminim şimdi senin için iki kat daha kötüdür."

İki kat daha fazla yerine getirilmemiş bağa sahip olmak kesinlikle piknik değildi. Sürekli duygusal çalkantılar dikkatimi dağıtıyordu ama fiziksel yan etkilerini görmezden gelmek kesinlikle zorlaşıyordu.

"Bunu düşüneneğim," diye cevap verdim usulca. Bırakın farklı bir adamı, Riot'un yanında uyumak bile hâlâ garip bir kavramdı ama bağ, Bullet ile daha fazla fiziksel yakınlık kurmamı istiyordu ve sarılmak onu yatıştırmanın en kolay yoluydu. "Şimdi uyuyacak mısın? Sesin yorgun geliyor."

"Evet, perişan haldeyim," diye cevap verdi Riot esnerken. "Umarım Viper beni birkaç gün yalnız bırakır. O dönmeden önce Dare'in stüdyosunu temizlemek için biraz zaman harcayacağım." Riot durakladı, arkadaşı olmadığını iddia eden biri için sesi oldukça duygusal geliyordu. *"Burayı bu halde görmek Dare'i öldürür, buraya çok emek verdi, biliyor musun?"*

"Keşke sana yardım edebilseydim. Siz orada tüm işi yaparken, kırsalda tembellik etmek çok hoşuma gidiyor."

"Hiçbir yerde tembellik etmiyorsun," diye alay etti Riot. "Bullet'in saçmalıklarına daha önce pek etmemiştim, çünkü gelecek pek de umurumda olmayan soyut bir şeydi, ama artık düşündüğümde daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum. Ondan öğrendiğiniz şeyler şüphesiz önemli. Odaklanmanız gereken yer orası."

Kesinlikle kehaneti ima ediyordu. "Öyle. Odaklanacağım," diye söz verdim.

"Yapacağını biliyorum," dedi Riot kendinden emin bir şekilde. "Git biraz kahvaltı yap. Uyandığımda seni ararım, tamam mı?"

"Dikkatli ol. Seni özledim."

Kelimeler, onları durdurmaya fırsat bulamadan ağzımdan döküldü ve yüzüm anında alev aldı. Henüz böyle şeyler söyleyebileceğimiz bir aşamada mıydık? Birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyorduk ama sanki sonsuza dek tanışmışız gibi hissediyordum.

Riot her zaman tüylerimi diken diken eden o alçak, sessiz kahkahasıyla, *"Seni tahmin edemeyeceğim kadar çok özledim," diye cevap verdi. "Yakında görüşürüz."*

Ağır bir iç çekişle telefonu kapattım ve giyinmek için yataktan çıktım, Bullet'in benim için seçtiği egzersiz kıyafetlerine hayranlıkla bakmak için bir an ayırdım. Çoğunlukla şık siyah renkteydi, annem buna çok kızardı ama ben çok keyif alıyordum.

Siyah çok *kullanışlıydı*. Her şey her zaman birbirine uyuyordu, düşünmek ya da bir gece önceden kıyafet hazırlamak gerekmiyordu.

İnce, hımbıl siyah pantolonumu ve gri uzun kollu üstümü giydikten sonra, üstümü başımı düzeltmek için banyoya daldım ve mutfaktan geçerken Bullet'e garip bir şekilde el salladım.

Bugün kendime söz verdim. Riot için endişelenmeyi bırakmayacaktım ama Bullet ile daha fazla iletişim kurmak için çaba gösterecektim. En azından birazcık ilgimi hak ediyordu ve onu daha iyi tanımak istiyordum.

Biraz şık görüldüğümde, Bullet'a mutfakta katıldım; masanın ortasında bir yığın krep duruyordu ve etrafı eşlikçi kaselerle çevriliydi: taze meyveler, dilimlenmiş muz, çikolata parçacıkları, çırpılmış krema, akça ağaç şurubu, fıstık ezmesi ve daha fazlası.

"Bu harika," diye soluk soluğa söyledim, huşu içinde hazırladığı serpmeye bakıyordum. Çilekli ve şuruplu ayranlı krep benim en sevdiğim hoşgörülü kahvaltıydı - babam Chance, ben büyürken Cumartesi agathos derslerimden önce beni canlandırmak için yapardı çünkü onlarla ne kadar mücadele ettiğimi biliyordu.

Belki de bu bir tesadüftü. Ya da belki Bullet bunu zaten biliyordu. "Kahve cezvede," diye cevap verdi o silahsız sırtışlarından biriyle, bitki çayını yudumluyor.

"Çok tatlısın, teşekkür ederim." Bullet kıkırdarken ben de mutfakta hızlıca kahvemi karıştırdım ve masada ona katılmadan önce fındık kreması ekledim. Hem onun hem de Riot'un tatlı oldukları fikrini neden bu kadar gülünç buldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu - her ikisi de bana karşı tatlı olmaktan başka bir şey yapmamışlardı.

"Riot için endişeleniyor musun?" Bullet kreplerini fıstık ezmesi ve dilimlenmiş muzla kaplarken sohbet eder gibi sordu. Görünüşe göre hiçbir erkek mükemmel değildi.

Fıstık ezmesi dünyanın en kötü yiyeceğiydi.

"Evet," diye yanıtladım tabağımı doldururken. "Ama bencilce bir şeylerin ters gideceğini anlayıp bana haber vermeni umuyordum."

"Bu hiç de bencilce değil. Ama bazen bazı şeyleri değiştirecek zamanı *göremiyorum*, çünkü Kader'de böyle olması gerekiyordu. Örneğin Milton'a yapılan ilk agathos saldırısını, saldırı devam ederken göremedim." Sanki bunun bir anlamı varmış gibi bana araştıran bir bakış attı ve ben de yardım edemedim ama bilgisiz yüzümle onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim.

"Her neyse," diye devam etti Bullet, yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştirerek. "Riot'un yaralanacağını falan sanmıyorum ama gözüm üzerinde olacak. Yine de Viper'dan *çok sıkılacak*."

"Viper ile olan anlaşmasının ne kadar süreceğini bana hiç söylemedi. Belli ki spor salonunu temizlemekten daha fazlası var," diye alaycı bir şekilde belirttim. Evet, benden bazı şeyleri saklamaları gerekiyordu ama *her şeyi* değil.

"Bundan kurtulana kadar," diye cevap verdi Bullet, ifadesini tekrar düzeltmeden önce yarım an için ağzını eğdi. "O anın sıcaklığıyla Riot sizi güvende tutmak için açık çek imzaladı. Eğer Viper

Riot bu işten bu şekilde sıyrılabilir. Agathos'un şimdiye kadar sahte bir Grace'in peşinden Hawaii'ye falan gitmiş olmasını umuyordum."

Ona göz kırptım. Bu çok ayrıntılı görünüyordu.

"Viper nasıl biri?" Kreplerimin üzerine bol miktarda şurup dökerek sordum.

"Oh, o kesinlikle en kötüsü," diye kıkırdadı Bullet. "İyilik yapan, para düşkünü bir sülük. Milton'da karanlık anlaşımlar üzerine kurulu küçük bir derebeyliği var ama aslında küçük bir balık. O sadece kendini köpekbalığı sanıyor."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor," dedim belli belirsiz, bıçağım tabağa , krepim çoktan kesilmişti. "O ne tür bir daimon?"

"Aldatma ve sahtekârlığın Apate-daimon'u. Pisliğin teki ama çıktığımız bu yolculukta bir amaca hizmet ettiğine eminim. Bu amacın ne olduğundan tam olarak emin değilim."

Kötü şeylerin olacağını ve bunları sürecin bir parçası olarak kabul etmem gerektiğini öğrenmek zor bir dersti. Hoş olmayan şeylerin gerçekleşmesini engellemeye çalışmamak içgüdüsel olarak yanlış görünüyordu.

"O ve Riot, La Nuit'in şahitliğinde bir anlaşma yaptılar," diye devam etti Bullet. "Bu anlaşmalar, her iki taraf da onun gazabına uğramadan kabul etmedikçe bozulamaz. La Nuit'in insanlara işkence eden daimonlarına karşı katı bir onur kuralı var, biliyorsunuz."

Bullet, ağzına atmadan önce fıstık ezmesi kaplı krep çatalını beni selamlar gibi havaya kaldırdı.

"Peki, bugün başka bir dersimiz var mı?" diye sordum.

Bullet yüzünü buruşturdu. "Hemen değil, ama inanın bana, keşke yapabilirsek. Bu sabah birkaç insan müşterinin geleceğini unutmuşum.

düzenli olarak planladıkları psişik okumaları. Önümüzdeki kısa bir süre için gelecekteki tüm rezervasyonları iptal edeceğim, ancak bugün için Netflix ve alt kattaki kitaplardan bazılarıyla zaman öldürmenin iyi olacağını umuyordum."

"Oh, değil," diye onu temin ettim. "Boş olacağını , eminim çalışmak zorundasındır-"

Bullet alaycı bir sırıtışla araya girerek, "Pek sayılmaz," dedi. "Akıllı yatırımlar yapan önceki Oneiroi'ler - kesinlikle psişik içeriden bilginin yardımıyla - ve mülkle ilgili birkaç başka para kazanma planı arasında, burada yaşayan hiç kimse yıllarca geleneksel anlamda "çalışmak" zorunda kalmadı. Sanırım bu daha çok geleneklerle ilgili. Mirası korumak ya da her neyse."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama bunun onun için görüldüğünden daha önemli olduğu hissine kapıldım.

"Bu gerçekten harika," dedim ona içtenlikle. "Çoğu daimonun dini gelenekleri pek sevmediğini biliyorum, ama ben çok fazla ritüel ile büyüdüm ve diğer agathos tuzaklarının çoğundan hoşlanmasam bile bu yönünden her zaman hoşlandım."

Bullet'in minnettarlığını tenimde bir sıcaklık gibi hissettim ama yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

"Elimden geldiğince çabuk olacağım," diye söz verdi Bullet. "Bütün gün fal kurabiyesi tarzı okumalar, takip eden soru yok. İzin gününün tadını çıkar, Amazing Grace."

Bullet'ten birkaç saat sonra, Riot'u izlememin üzerinden koca bir gece geçmişti ve ben kanepede uzanmış, ciddi ciddi, bir insanın tatmin edilmemiş cinsel arzudan ölüp ölemeyeceğini sorguluyordum.

Bu gerçekten de Nasıl Agathos Olunur derslerinde ele almaları gereken bir soru gibi görünüyordu, ancak insanların genellikle ruh bağlarını bulduklarını, ilişkilerini çabucak tamamladıklarını ve benim yaşadığım ıştırpla uğraşmak zorunda kalmadıklarını sanıyordum.

Şüphesiz Bullet kartlarda benim samimiyetsizlikten öldüğümü görecekti.

Hâlâ aşağıda bir insanla birlikteydi ve sanırım benim kadar acı çekmiyordu, yoksa yukarı gelirdi, değil mi? Sonra tekrar, bağ eksikliği ve fiziksel mesafeden dolayı ifte darbe alıyordum

Riot'la benim aramda.

Oh şekerim, bundan gerçekten ölebilirim.

Kendim halletmediğim sürece. Bu bir agathos için *son derece* hoş karşılanmayan bir şeydi ama aynı zamanda... ölmekten daha iyiydi.

Ergenlik yıllarımda, merakımın daha *uçucu* olduğu zamanlarda, kendime dokunmayı denemiştim. Birinin bağıyla ilgili olmayan herhangi bir cinsel fikre kapılmanın kesinlikle yasak olduğunu biliyordum ama çok merak ediyordum ve bir kereden bir şey olmaz diye düşünmüştüm.

Agathos, ilk ruh bağımız onu içimizde uyandırana kadar gerçek arzuyu hissedememişti ama karşılaştıracak bir şey olmadığı için parmaklarım güneye doğru ilerlediğinde neler kaçırdığımı fark etmemiştim. Kuru, acılı, klinik sınırında bir muayeneden sonra banyoya koşmuş ve suçluluk duygusuyla kıvranarak o gün yediğim her şeyi kusmuştum.

Sonraki yıllar boyunca arkadaşlarımın ruh bağlarını bulmalarını izledim ve bunun Anesidora'nın benimkini asla bulamadığım o patavatsızlık için verdiği bir ceza olduğuna kendimi ikna ettim.

Ama onlar başından beri oradaydı, sadece ben onlarla henüz tanışmamıştım.

Şekerim, umarım rüyalarımı ziyaret ettiğinde Bullet' başarısız dokunma deneyinden bahsetmemişimdir. Görünüşe göre çok konuşkanmışım.

diğer konular.

Tekrar deneyebilirim. Geçen seferki gibi olmazdı. Aslında, vücudumun o kısmındaki sinir uçları uyandığı için muhtemelen *iyi* hissettirecekti. Ve henüz böyle bir bağlantımız yokken bu ağrıyı dindirmek için Bullet'a güvenmek zorunda kalmazdım.

Ve ben sadece biraz *istedim*. Bu yasak çizgiyi geçmek eski hayatımdan bir adım daha uzaklaşmak demekti. Atmaya hazır olduğum bir adım.

Okuyormuş gibi yaptığım kitabı yere bıraktım ve biraz sinsice dolaşıyormuşum gibi hissederek banyoya doğru ilerledim. Bu iyiydi, değil mi? Bullet acı çekmemi istemezdi.

Kimi kandırmaya çalışıyorsun, Grace? Ev sahibinin duşunda kendini tatmin etmek onun misafirperverliğini kötüye kullanmaktır.

Yine de suyu açtım ve yine de soyundum, kıyafetlerimi gergin bir şekilde bir yığın haline getirdim ve saçlarımı topuz yaptım.

Kendi *rahatımı* düşündüğüm için hiçbir tanrıça göklerden inip beni cezalandırmayacaktı. Bu, insanların her gün yaptığı son derece doğal bir uygulamaydı ve ben kimseye zarar vermiyordum.

Bu sefer kusmayacaktım.

Küvetin kenarına tırmandım, ılık suyun gergin bedenimi yıkamasına izin verdim ve ahlak kurallarım bana ne söylerse söylesin, bunu yapmaktan kendimi vazgeçiremeyeceğimi biliyordum.

Buna *ihtiyacım* vardı.

Cesaretimi toplayana kadar kendimi yıkamak niyetiyle ellerime biraz vücut yıkama suyu pompaladım ama avuçlarım tenimde anda sanki bir ateş yakılmış ve beni içten dışa yakmıştı. Çoğu zaman varlığından bile haberdar olmadığım göğüslerim ağırlaşmış ve ağrıyordu; parmaklarımın meme uçlarıma en ufak bir dokunuşu

kalçalarımın arasına bir farkındalık dalgası gönderdi. Hassas derimi yoğurdum ve sadece kendi ellerim olsa bile üzerimde ellerin olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek derin bir iç çektim.

Şeker.

İki ruh bağıyla tanışmış ve ikisiyle de bağ kurmamış olmanın doğal olmadığı açıktı. Bedenim bana bunun hiç de doğal olmadığını söylüyordu.

Bacaklarımın arasında daha fazla karşı koyamadığım ısrarlı bir zonklama vardı. Bir elim karnımın üzerinde, en çok acı çektiğim yere doğru kaydı ve bulduğum ıslaklık miktarı açıkçası endişe vericiydi. Bunu en son denediğimde kesinlikle böyle hissetmemiştim.

Bu çok daha zevkliydi.

Gözlerimi kapadım ve Riot'ın bana nasıl dokunduğunu hatırlayarak başımı arkaya eğdim, vücudumu neyin iyi hissettirdiğini benden daha iyi bildiği için utanmamaya çalıştım. Islaklığı *klitorisime* doğru sürükledim, bu kelimeyi düşününce bile öfkeyle kızardım ve etkisiyle irkilerek nefesimi çektim. İçimde elektrik gibi sarsıldı ve bu his karşısında inleme isteğimi bastırdım.

Bu tehlikeliydi. Buna bağımlı olabilirdim.

Orta parmağımı kullanarak hassas sinirleri yavaşça daire içine aldım, bacaklarımdaki güç beni yarı yolda bırakma tehlikesi geçirirken kendi üzerime doğru kıvrıldım ve bir kolumu fayans duvara dayadım.

Riot'un kendinden emin ellerini üzerimde hissetmeyi arzuluyor, vücudunun benimkine sarıldığını, sırtının önüme dayandığını, elinin hareketlerime rehberlik ettiğini hayal ediyordum. Bullet'ın önümde durması, beni tutması, o uzun zarif parmaklarının bedenimi keşfetmesi nasıl bir his olurdu?

sessiz kalmak için mücadele eder miydi? Birbirimizin içinde bu şekilde kaybolduğumuzda yüzü hala neşeyle parlıyor olacak mıydı?

Bullet'ın dudaklarını benimkilerin üzerinde, Riot'inkileri omzuma bastırırken hayal ettim ve *patlamadan* önce karnımda bir gerginlik oluştu. Zevk beni boğmakla tehdit ederken sesi bastırmak için ağzımı ön koluma bastırdım.

Bunun hoş karşılanmamasına imkân yoktu. Bu, tanrıların bir armağanından başka bir şey olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Yıkanmadan ve duştan zayıf bacaklarla çıkmadan önce kendime gelmek için biraz zaman ayırdım. O anki gerginliğim geçmişti ama Riot'la yaşadıklarım kadar etkili olmamıştı. Kumaşın hassas cildime hafifçe sürtünmesi bile çok fazlaydı.

Ağrımı geçirmemiş olabilirdi ama en azından beni rahatlatmıştı. Oturma odasına geri döndüm ve kanepeye kıvrıldım, battaniyeyi bacaklarımın üzerine çektim ve uzaktan kumandayı aldım.

Birkaç saat boyunca çekici insanların aşkı bulmasıyla ilgili bir reality şov izledim ve gün ortasında uzanıp televizyon izlemenin anlamsızlığından biraz keyif aldım. Ancak tüm bu dikkat dağıtıcı şeylere rağmen Riot'un *burada olmadığı* ve Bullet'in teselli edici sözlerine rağmen Milton'da tehlikede olabileceğinin aşırı derecede farkındaydım.

En iyi zamanlarda bile Riot'tan uzak kalmaktan nefret ederdim -iş yerinde geçirdiğim birkaç saat bile bana tam bir sefalet gibi gelirdi- ama bu çok daha kötüydü. Kendim için biraz üzüldüğümü hissederek televizyonu kapattım ve yatak odasına yöneldim, yatağa uzandım ve Riot'un üzerinde uyuduğu yastığı kendime doğru çekerek kokusunu almaya çalıştım.

Yeni ruh bağları arasında olması gereken bu değildi.

Riot'la iletişim kurabileceğim kendi telefonum bile yoktu ve o yapayalnızdı. Onsuz ne kadar yalnız hissetsem de, en azından Bullet yanımdaydı. Yalnızdım çünkü o şu anda yanımda değildi.

Bullet'tan kartlarına tekrar danışmasını istemek istesem de, bu yola girersem ikimizi de delirteceğimi hissediyordum. Riot'un zarar görmeyeceğinden emindi ve benim de buna güvenmem gerekiyordu.

Ben *tanıyordum*. Bullet'i Riot'tan bile daha az tanıyordum ama onun yanında kendimi inanılmaz rahat hissediyordum. Benimle sanki beni tanıyormuş gibi konuşmasının da yardımı oldu, ki sanırım biraz tanıyordu.

"Üzülme, Amazing Grace," diye seslendi Bullet, merdivenlerden çıkarken gıcırıyordu. "*Mamma Mia*'yı izleyeceğiz ve süslü peynir yiyeceğiz. Bir numaralı erkek arkadaşın sen farkına bile varmadan eve dönmüş olacak."

Endişeme rağmen gülümsedim, Bullet yanında üzgün olmanın neredeyse imkânsız olduğu türden bir insandı. Lavanta rengi kazağımı ve yün çoraplarımı giyerek yatak odasından çıktım ve oturma odasında ona katıldım.

Bullet gerçekten de olağanüstü bir kıyafet zevkine sahipti. Benim için muhteşem kıyafetler seçmişti ve beyaz gömleğinin üzerine keskin taba rengi bir yelek giymiş, lacivert bir kravat takmıştı. Psişik okumalarını iş olarak görmüyor olabilirdi ama kesinlikle çok şık bir ofiste geçireceği bir gün için giyinmişti.

"'Bir numaralı erkek arkadaş' unvanından hoşlandığımdan emin değilim," diye itiraf ettim ve Bullet'ın kafasını tavana vurmamak için tezgâhın üzerine eğildiği mutfığa doğru ilerledim.

"Hayır mı?" Bullet başını kaldırıp bana kaşlarını kaldırarak baktı ve dikkatini hazırladığı tabağa verdi. Peynir, kraker, dilimlenmiş meyve ve humustan oluşan o kadar etkileyici bir tabak hazırlamıştı ki, fırında kızarttığı dilimlenmiş pide ekmeğiyle birlikte etin yokluğunu neredeyse fark etmeyecektim. "O senin *eşin* değil mi?"

Bullet'ın ses tonunda ya da vücut dilinde bunun sıradan bir sorudan fazlası olduğunu ima eden hiçbir şey yoktu ama derin merakının ipuçlarını tenimde hissettim.

"Bu agathos geleneğini hiçbir zaman çok sevmedim," diye itiraf ettim, kalçamla tezgahın ucuna yaslanarak. "Çok adaletsiz görünüyor."

onayladı ve tabağı bitirmek için verimli bir şekilde çalıştı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum. Yukarı çıktığında üzüntümün izlerini hissetmişse, aşağıdayken de duygularımı hissetmiş miydi?

Kesinlikle hayır. Duşta ne yaptığımı *hissetseydi* bundan mutlaka bahsederdi. Bunu düşünmek bile yüzümü ısıttı.

"Sıkıcı," diye yanıtladı Bullet arsız bir sırıtışla. "Zengin insanlar sadece paralarıyla ilgili sorular sorarlar, bu da bana hep garip gelmiştir. Sanki zaten paran varmış gibi. Gelecekteki ruh eşini ya da çocuklarının mutlu büyüüp büyümeyeceğini falan sor, anlıyor musun?"

Gözlerini devirdi, sıcak pideyi tabağa ekledi ve kanepeye taşıdı. Kendimi rahatlık alanımın dışında hissederek arkasından gittim. Riot'la birlikte ben de rahatlık alanımın dışına çıkmıştım, ama yine de gündelik hayatım beni sınırlıyordu -evim, işim, arabam, *kıyafetlerim*. Şimdi Bullet'ın 90'lardan kalma zaman kapsülü ahır üstü dairesinde bunların hiçbirine sahip değildim.

"Gaia'nın neden ilk ruh bağıını diğer üçünün üzerine çıkardığını biliyor musun?" Bullet beni hazırlıksız yakalayarak sordu. Kanepenin diğer ucunda ondan uzakta oturmuş, soruyu düşünüyordum.

"Ouranos'tan en çok çocuğu olduğu için mi?" İhtiyatlı davrandım. Agathos, Anesidora-Gaia'nın *kendi* eşlerini, enest ilişkilerin ne kadar enest göz önüne alındığında, ayrıntılı olarak tartışmaktan hoşlanmıyordu. Tanrılar çok farklıydı

Bu açıdan ölümlülerden farklıydı ve öğretmenlerin Cumartesi sabahı derslerinde üzerinde düşünmekten hoşlandıkları bir şey değildi.

"Suçluluk duygusu," diye cevap verdi Bullet kolayca, kendine bir parça salam kesti ve bir tanesinde karar kılmadan önce her bir krakere değerlendirici bir bakış attı. "Çocuklarından bazılarını hapsetti ve Gaia sırayla diğerlerine giderek Ouranos'u tahttan indirmelerini istedi. Sadece Kronos kabul etti. Gaia ona adamantine bir orak yaptı ve o da tahta geçmeden önce kendi babasını hadım etti. Bir gök tanrısı olan Ouranos, çocuklarının düşüşünü tahmin ettikten sonra gökyüzündeki yerini kalıcı olarak aldı."

Bullet'in bana anlattıklarının hiçbirisi yeni bilgiler değildi. Bunların hepsini yıllar boyunca agathos tarihi derslerinde öğrenmişim ama o dersleri hiçbir zaman Bullet'i dinlediğim kadar ilgi çekici bulmamıştım. Tanrıların bu kadar *insani* duygularla tartışıldığını hiç duymamıştım.

"Gaia, agathos kadınlarının dört eşi olduğu gibi dört ruh bağına sahip olacağını, ancak ilkinin suçlarının kefareti olarak kendisinininki gibi diğerlerinin üzerine çıkarılacağını kabul etti. Ama sen diğer agathoslar gibi tasarlanmamışsın, Riot'u benim üzerime çıkarma dürtüsünü hissetmemen mantıklı."

Bu açıklamayla birlikte sırtarak peynir ve krakeri ağzına attı, ardından Amanda Seyfried'in *I Have A Dream* şarkısının sesi sessizliği doldururken play tuşuna bastı. Birkaç soru daha sormayı düşündüm ama Bullet'ın günün ardından gevşemeye ihtiyacı olduğunu ve bunu da böyle yaptığını hissettim.

Daha önce *kötü* bir ruh hali içinde değildi, ama şarkı başlar başlamaz gözle görülür bir şekilde canlandı ve hafif bir rahatlama duygusunun kapladığını hissedebiliyordum. Belki de Bullet'ın müzikallere olan sevgisi sadece bir müzikalden biraz daha derindi.

şarkıların tadını çıkarıyordu. Burası çok yalnızdı, belki de müzikaller Bullet'a arkadaşlık ediyordu.

Artık bana sahipti. Şu anda her şey biraz yeni ve garip gelebilir ama Bullet'ın bir daha asla yalnız hissetmesine izin vermeyecektim, bundan emindim.

Bir süre neredeyse sessizlik içinde filmi izledik, ara sıra Bullet'ın şarkılara mırıldanması ya da benim kraker yememle bölünen sesler, tüm bu süreçte eğitildiğim gibi ağırbaşlı ve hanımefendi olmaya çalışırken iğrenç derecede yüksek geliyordu. Riot aklımdan hiç çıkmıyordu ama Bullet'ın varlığı düşüncelerimin tedirgin kenarlarını yatıştırıyordu.

Riot'ın yanında hissettiklerimden farklı bir güvenceydi ama daha az güçlü değildi. Riot beni asla düşmeme izin vermeyen bir güvenlik ağı gibi hissettirirken, Bullet bana bağlanmış ve bilmem gereken her şeyi düzenli bir akışla besleyen bir cankurtaran halatı gibi hissettiriyordu.

Annem dört ruh bağıyla bunu deneyimledi mi? Her biri ona başka türlü sahip olamayacağı farklı bir şey mi verdi? Eğer durum böyleyse nasıl bu kadar acı bir insan olduğunu anlayamıyordum.

"Donna'nın gerçekten bir haremi olmalıydı," dedi Bullet, *Take A Chance On Me* şarkısı eşliğinde parmaklarını kalçasına vururken başını yana eğerek. "Sam, Harry ve Bill ile aynı anda yatmamak gerçekten boşa harcanmış bir fırsat gibi görünüyor."

Çiğnediğim bir lokma pideyle hafifçe öksürdüm, yüzüm aniden o kadar sıcaktı ki üzerinde yumurta kızartabileceğimden emindim.

"Katılmıyor musun?" Bullet muzip bir sırıtışla sordu. "*Mamma Mia 2*'yi izleyene kadar bekle. Genç Bill ürkütücü bir şekilde bana benziyor ama dövmeleeri yok. Sen de Dörtlü Takım'a katılacaksın. "

"Bilemiyorum," diye güldüm ve suyumdan bir yudum aldım. "*Dörtlü* Takım olmayı hiç hayal edemiyorum." Sanki *Gaia* apartman kapısından içeri dalacak ve sırf bu kelimeyi söylediğim için beni cezalandıracaktım gibi bu kelimeyi fısıldadım.

"Topladığın onca ruh bağı varken, *bu* bir rezalet olurdu," diye karşılık verdi Bullet, kendime rağmen glmsememe neden olan pişmanlık duymayan bir sırtışla. Tüm imalı konuşmalarına rağmen Bullet hâlâ kanepenin diğer ucunda oturuyordu ve aramızda iki kişinin daha sığabileceği kadar boşluk vardı. Onu kesin bir şey söyleyecek kadar iyi tanı mıyordum ama belli ettiğinden daha utangaç görünüyordu.

"Sence onlardan daha fazlasıyla tanışacak mıyım?" Bu flrtz şakayı görmezden gelmeyi tercih ederek sordum. Cevap vermek, Bullet'in de benim kadar kızarmasını sağlayacak komik ve biraz da küstah bir şey söylemek istiyordum ama *nasıl yapacağımı* bilmiyordum. Bu, hayatım boyunca bana öğretilen tüm konuşma becerilerinin tam tersiydi.

"Ruh bağları mı?" Bullet şaşırmış bir sesle sordu. "Kesinlikle, Amazing Grace. Drdyle de tanışacaksın. Er ya da geç."

Onlardan iki tanesiyle daha tanışma fikri hem heyecan verici hem de göz korkutucuydu. Onlarla *nerede* tanışacaktım? Öngörülebilir bir gelecek için buraya kapatılmıştık ve Bullet'in buradaki tek ziyaretçileri insan mşterileriy miş gibi görünüyordu.

"Kim olduklarından emin değilim," diye devam etti Bullet, ama şüpheleri var mış gibi konuşuyordu. "Yine de ikisi de daimon. Riot ve beni dengeleyecek iki temiz agathos beyefendisi umuyorsanız, sizi hayal kırıklığına uğrattığım için zgnm, ama onları alamayacaksınız."

"Sanırım benim için sorun yok," diye düşündüm. "Hepiniz daimon olursanız anlaşmanız daha olası, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diye homurdandı Bullet.

"Agathos'lu bir adamla anlaşmanızdan *daha* olası. Özellikle de kasabanızın yok edilmesinde rol almış ya da almamış biriyle," diye ekledim burnumu kırıstırarak. "Basilinna bana büyük planının Riot'la aramdaki bağı koparmak ve beni bir şekilde ölü bir kadının bağına bağlamaya çalışmak olduğunu söylediğinde, kesinlikle hiçbir parçam bu sonucu *istemedi*. Kendi ruh bağlarımla, herhangi bir agathos bağıyla olacağımdan daha *mutluydum*."

Bullet'in yumuşak ifadesi anında keskinleşti. Onunla tanıştığımdan beri eğlenceyle parıldayan ametist gözleri kısıldı ve neredeyse sürekli kalkık olan dudakları ince bir çizgi halinde düzleşti.

"Planladıkları şey bu muydu?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Seni eski bir bilgisayar gibi *sıfırlamak* mı istediler?"

"Riot'la tanıştığım günün Joy adında bir Agathos kadınının öldüğü gün olmasının A'dan, *Gaia*'dan bir işaret olduğunu düşündüler," diye açıkladım. Zihnimdeki karanlık anıya öfkelenirken bile sesimi korumakta zorlandım, sonra da neden bu konuda kibar olmaya çalıştığımı merak ettim. Artık agathos dünyasının en kötü yanlarıyla bir sorunum yokmuş gibi davranmak *zorunda değildim*.

Eski alışkanlıklar zor ölür, diye kendime hatırlattım, ama onları dinlendirmeye kararlıydım.

Waterloo ekranda çalmaya başladı ve Bullet'ın şarkının birkaç ölçüsüne mırıldanarak eşlik etmesini ve sanki zorluyormuş gibi içindeki gerginliği dışarı atmasını hayranlıkla izledim. Soğuk, öfkeli bakış sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu ve yerini gülen, parlak gözlü bir Bullet'a bıraktı.

Birdenbire Bullet ile tamamlanmış bir bağ kurmak istedim. Kafasının içinde göstermeyi reddettiğı çok şey vardı ve belli ki

Bu duyguları kilit altında tutmak için inanılmaz bir duygusal kontrol. Kontrolüne hayranlık duyuyordum ama benden bir parçasını saklamasından nefret ediyordum. Bunu yapmak zorundaymış gibi hissetmesinden nefret ediyordum.

"Tüm teorilerinin *saçma* olduğu gerçeği bir yana," dedi Bullet neşeyle, ancak sözlerinde duymamı istediğinden şüphe ettiğim bir ısıruk vardı. "Riot ve ben asla arkamıza yaslanıp bizimle olan bağlarınızı koparmalarına izin vermeyiz. Eğer bir şekilde başarılı olurlarsa, onları yeniden inşa ederiz. Gerçek bu."

"Sana inanıyorum," dedim ona küçük bir gülümsemeyle. Sunaktayken Riot'un benim için geleceğine kesin olarak inanmıştım ve Bullet ve Riot'un zorda kalırlarsa benim için tekrar savaşacaklarına kesin olarak inanmıştım. Bunu *hissettim*.

Yine de zorlamanın hiç gelmemesini umuyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Bir gece geçiriyor gibiydim. İmgeden imgeye sürüklenmek yerine, karanlık bir hiçliğin içinde durgun bir şekilde dinleniyordum, Sihrim bu gece keşfedeceğim yönü seçmemi bekliyor.

Belki de yatağa o kadar huzursuz bir zihinle gitmiştim ki her zamanki gibi rüyalar aleminde sürüklenmiyordum. Grace film bittikten sonra yatağa gitmek için izin istemiş, kışında yangın varmış gibi koşmadan önce sinirli bir şekilde istersem onun yanında uyuyabileceğimi söylemişti.

Bu teklife hayır diyecek değildim. Boynumda bir örs gibi asılı duran tamamlanmamış bağla ona dokunamamaktan dolayı sefalet içinde olduğum gerçeği bir yana, sadece ona sarılmak istiyordum.

Yine de Grace'in yatağına girmeden önce uyumasını bekledim. İkimizi de gariplikten kurtarmak için.

"Bana Grace'in geleceğini göster," diye sordum karanlığa, La Nuit'nin beni dinlediğini umarak. Önündeki zorluklara dair bir fikir edinebilme umuduyla gece soruyordum ama Gece Tanrıçası bana genellikle daha uzak geleceğe dair vizyonlar verdiği için bu konuya körlemesine istiyor gibi görünüyordu.

Benim etrafta olmadığım zamanlar. Yine de hep sorardım. Her ihtimale karşı.

Karanlık etrafımda dönüyor, kuma dönüşüp yeni bir şeye dönüşmeden önce kırık bir ayna gibi kırılıyordu.

Önce güneş ışığı vurdu, gözlerim alışana kadar beni geçici olarak kör etti. Bu sefer Grace'i yanımda getirmemiştim, önümde beliren görüntüsü sadece bir hayaldi, tıpkı bir film makarasını üç boyutlu izlemek gibi. Ayaklarımın altındaki kumu hissedebiliyordum ama gerçek olamayacak kadar yumuşaktı. Güneş tepemden aşağı vuruyordu ama sanki görünmez bir baloncuk tarafından filtrelenmiş gibi tenime vuruyordu.

Buradaydım, ama . Çünkü bu gelecek benim olmayabilir.

Riot bir çift siyah yüzme şortuyla sahilde koşarken kumların üzerinde durdum, Grace omzuna atılmıştı, dalgalara yaklaşırken ciyaklıyor ve gülüyorlardı. Grace'in saçları başında toplanmıştı ve mayosu bir çift minik mercan rengi sıcak pantolon ve eşleşen bir üsttü, bundan önceki plaj görüntülerinde giydiklerine kıyasla şaşırtıcı derecede açıktı, bu yüzden belki de bu çok daha ileride gerçekleşiyor?

Kendimi ne kadar dışlanmış hissetsem de Riot suya dalıp Grace'i dalgaların arasına bıraktığında gülümsemekten kendimi alamadım, kollarını Grace'in beline dolamıştı, böylece Grace tamamen suya batmamıştı. Grace ayağa kalktı, Riot'un tutuşuyla döndü ve Riot onu göğsüne doğru çekip sıçramaya çalıştığında onu yakınında tutarken güldü.

Onları göremiyordum ama burada yalnız olmadıklarını biliyordum. Arkamda, ama bir şekilde görünmeyen iki erkek sesi ve kumda oynarken gülen bir çocuk daha vardı. Grace kıyıya doğru baktı ve ben

Çocuğu ararken gözlerinde annelik bağılılığı vardı. Endişelenecek bir şey olmadığından emin olan Grace'in dikkati Riot'a döndü, gözleri hiç durmadan beni izliyordu.

Bu öngörülerini görmek hem bir lütuf hem de bir lanetti. Bana ne olursa olsun Grace'in önünde sevgi ve kahkahalarla dolu güzel bir gelecek olduğunu bilmek bir lütuftu. Bensiz.

Lanet buydu.

Bu imgelemdeki hiçbir şey bana yakın geleceğin ne dair bir işaret vermiyordu. Önümdeki Riot'un şimdikinden birkaç tane daha dövmesi vardı ve Grace'in bileğinin iç kısmında bir parça mürekkep gördüğümü sandım ama suda sıçrarken bunu söylemek çok zordu.

Tam olarak nerede olduğumuzu bile bilmiyordum. Grace'in uzun vadeli geleceği ne olursa olsun, her imgelemde her zaman çok farklı yerlerde oldukları için çok fazla seyahat içeriyor gibi görünüyordu. Bu onun için hoşuma gitti. Başına ne gelirse gelsin, Doğu Sahili dışındaki dünyayı da göreceğini düşünmek güzeldi. Bu da içimdeki acıyı dindirmek için beni rahatlatan bir başka düşünceydi. Sonsuza dek mutlu bir yaşam vaadi, ya da ben öyle umuyordum.

Bu tür imgelemler gördüğümde genellikle hemen Grace'i ziyaret ederdim çünkü rüyamda onunla vakit geçirmek çektiğim tüm acılara değerdii. Hayatı boyunca her gece, uyanmadan önce onunla en azından biraz zaman geçirmiştii. Beni hiç hatırlamazdı, bu yüzden hangi ruh halinde gelirim geleyim, kibarca merak eder ve benimle konuşacak kadar mutlu olurdu.

Ama şimdi ona bu şekilde gidersem, Grace bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Grace beni tanırdı ve beni rahatsız eden bir şey olduğunu hissettiğinde açıklama yapmamakla yetinmezdi. bilse bile,

Bu etkileşimin gerçekleştiğini asla bilmeyecekti, beni bu şekilde görmesi fikrini hazmedemiyordum.

Bu ben değildim. Bu duyguların beni yönetmesine izin verme lüksüne sahip değildim. Ne bu dünyada ne de başka bir yerde Grace'le geçirdiğim değerli zamanı, hayattaki payıma üzümlere harcama lüksüne kesinlikle sahip değildim.

Bunun nasıl biteceğini hep biliyordum. Her zaman zamanımın erken bir son kullanma tarihi olduğunu biliyordum, çünkü Oneiroi olmak bunu gerektiriyordu.

Bu yüzden hayatımın aşkını büyülemek için pastoral bir rüya manzarası yaratmak ve onu da benimle birlikte bu manzaranın içine çekmek, hatta ona geleceğine dair bu mutlu vizyonu göstermek yerine, Grace'in hayatında ilk kez karanlığa tek başıma döndüm.

Erken uyandım, Grace'in hâlâ uyuduğu yataktan kayarak çıktım ve sürünerek hâlâ karanlık olan oturma odasına gittim. Kendime bir fincan papatya çayı demledim ve kötü ruh halimden uzaklaşmak için birkaç dakika meditasyon yaptım. Benim varoluşsal krizimden daha önemli şeylerimiz vardı ve o şeyler tüm dikkatimi hak ediyordu.

Kanepeye yerleşip haberleri açtım, üzgündüm ama gece boyunca dünyayı kasıp kavuran dev bir depremin daha olduğunu görünce şaşırmadım. Telefonumu çıkarıp tarihiyle birlikte tuttuğum listeye ekledim ve son birkaç gündür tek başıma Grace'e odaklanmışken hangi felaketleri kaçırdığımı görmek için interneti kontrol etmeyi not ettim.

Gaia huzursuzdu. Bu seviyede bir kontrol için savaşmış, ilahi besin zincirinin tepesine çıkmak için mücadele etmiş, sadece La

Nuit. Ama Gaia gerçekten *liderlik* etmek istemiyordu, güç istiyordu. Çağlar önce tanrılar ve tanrıçalar insanları mikro düzeyde yönetmişlerdi. Şimdi ise kendi hallerine bırakılmışlardı.

Belki de Gaia rekabet olmadan ölümlülerin sadece ona tapacağını düşünmüştü. Bunun yerine, onun yarattığı toprakları harap ettiler ve onun varlığını unuttular.

"Derinlerde saklanan hazineyi kurtarın."

Yeryüzünün derinliklerinde, Yeraltı Dünyası'nın altında, Tartarus yatıyordu - hem bir tanrı hem de bir yer. Tanrı Tartarus Gaia'nın eşlerinden biriydi ve diyar Tartarus onun gölgeli hapisane alanıydı. Gaia'yla olan bağlantısına rağmen Gece Tanrıçası'na orada bir ev vermişti. Belki de Grace'in araması gereken hazine orada yatıyordu.

Ya da belki de okyanusun dibinde gömülüydü ve ben her şeyi fazla mı düşünüyordum? Tüm cevapların parmaklarımın ucunda *olmamasına* alışık değildim ve söylemeliyim ki, şu ana kadar tüm bu düşünme ve tahmin etme işinin hayranı değildim.

Normal insanlar böyle hissediyor olmalı.

Ben kehaneti düşünürken Grace yatak odasından çıktı, monogramlı kabarık bornozunun içinde sevimli bir şekilde buruşmuş görünüyordu ve saçları örgüsünden ayrılmıştı.

"Erken kalkmışsın," dedi Grace kısıp bir sesle ve kahve yapmak için mutfığa doğru ilerlerken bana yumuşak bir gülümseme attı. Onu rahatsız eden bir şey olduğunu hissedebiliyordum, hoşnutsuz bir duygu ısrarla tenime değiyordu ama tanımlayamıyordum.

"Uyuyamadım," diye neşeyle cevap verdim, dizimde *In The Heights*'ın ritmini çalıyordum çünkü tempolu bir gündü, yoksa yıkılırdım.

"Oh." Bir süre Grace sessizce kahvesini hazırlarken ben Riot'a mesaj atıp onu kontrol ettim, içimden biraz agresifçe mırıldandım çünkü ruh halimi sıfırlama konusunda iyi bir iş çıkaramıyordum ve Grace bunu açıkça fark ediyordu.

Bunun için burada değildim. Bana bu yüzden sahip değildi. Onun öğretmeni, rehberi olmam gerekiyordu, tüm havasını bozan hüzünlü adam değil.

Bunun için zaten Riot vardı.

Sesime olabildiğince neşe katarak, "Üst dolapta paket servisi olan bir bardak var," dedim. "Hazırlanmak ve bugünkü dersimizi dışarıda yapmak ister misin?"

Ağaçlar altın ve kırmızının tüm tonlarındaydı ve sabahın erken saatlerinde parlayan güneş, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız, ağaçların özellikle yumuşak ve ışıltılı görünmesini sağlıyordu. Toprak Ana hakkında konuşmak için çok uygun bir yer gibi görünüyordu.

Grace'in gözleri parladı. "Bu fikre bayıldım. Sabah koşularımı dışarıda yapmayı özlüyordum. Giyinmem için bana beş dakika ver."

Kahvesini paket fincanda hazırlamayı çabucak bitirdi ve dün olduğundan çok daha heyecanlı görünerek onunla birlikte yatak odasında kayboldu.

Aptal. Neden ona koşabileceği bir yer göstermedin? Sabahları koşmayı sevdiğini biliyorsun.

Grace'i birden fazla şekilde hayal kırıklığına uğratiyordum.

O giyinirken ben de hızlıca aşağı inip montumu ve botlarımı aldım, sonra da dışarıda yerler biraz çamurlu olduğu için Grace için yepyeni bir çift koyu yeşil Hunter botun bulunduğu kutuyu çıkardım. Belki de büyük eve geri taşınmalıyım. İkinci bir evim daha vardı.

Grace için bir gardırop dolusu eşya burada depoda duruyor, ki bunları ana evdeki gömme dolaba koyabilirdim.

Herkes teker teker öldükten sonra orası iç karartıcı bir sessizliğe . Ayrıca, bir daha büyük evde yaşadığımı hiç görmemiştim, bu yüzden ahırın öldüğüm yer olduğunu varsaydım.

Güne başlamak için rahatlatıcı bir düşünce.

Grace yatak odasından çıkıyordu, üzerinde ona almayı unutmadığıma memnun olduğum yünlü siyah taytı ve ona uygun ceketı vardı, saçlarını düzgün bir şekilde at kuyruğı yapmış ve yüzüne hafif bir makyaj yapmıştı. Kutuyu güzel bir hareketle ona uzattığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kurşun," diye ciyakladı Grace. "Yapmamalıydın- aman Tanrım, onlara bayılıyorum," diye içini çekerek kutunun kapağını açtı. "Yine de almamalıydın."

"Aynı fikirde değiliz, spor ayakkabılarla çamurda dolaşamazsın," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde. Grace botları paketinden çıkarırken ben de kendi montumu ve ayakkabılarımı giydim ve botları giyerken onlara taparcasına gülümsedim.

Grace'in kıyafetinin ne kadar *dar* olduğú dikkatimden kaçmamıştı. Bir rahibe manastırına yakışacak türden, agathos onaylı pastel kıyafetlerden başka bir şey giydiğinde genellikle sahip olduğú öz-bilinçliliğın bir kısmını çoktan kaybetmişti. Grace ayağındaki botlara hayranlıkla bakmak için öne doğru eğildi ve ben de onun kışını tayt içinde görünce öğretmenlik dışı duygulara kapıldım.

Konsantre.

Rüya manzarasında görmediğim tüm küçük şeyleri ilk kez fark etmek çok *dikkat dağıtıcıydı*. Rüyalarında hiçbir zaman saçlarını yüzünden uzaklaştırmak zorunda kalmadı - ben rüzgar olmasını istemediğim sürece yoktu. Rüya

Onu ilk kez esnerken gördüğümde şoktan bayılabilirdim. Rüya aleminde hiç esnemezdi. Burnu o kadar sevimli bir şekilde kıvrılmıştı ki aynı anda hem bayılmak hem de öpmek istemişim.

Ceketinin eteklerini aşağı çekmeden önce ayaklarını botların içine sokup rahat etmesini izlerken aynı garip duygu kombinasyonunu hissediyordum. O kadar sıradan hareketlerdi ki bunlar, bana onun gerçek bir insan olduğunu ve sadece kafamda var olan bir hayal olmadığını hatırlatıyordu.

O sadece bir rüya değildi, ama yine de benim .

"Tamam, hadi gidelim!" Dizlerimin üzerine çökmeden önce mutlu düşünceler düşünerek ve benim ona olduğum kadar onun da bana takıntılı olması için yalvararak ilan ettim.

Grace kahvesini masadan kaptığı gibi beni takip etti ve çakıllı araba yoluna çıkan nemli dış merdivenlerden aşağı inerken korkuluğu sıkıca kavradı.

Dışarıya daha sık çıkmalıyım, burası çok güzeldi.

Yapmazdım, ama kendimi kapıdan dışarı her sürüklediğimde kendime hep bunu söylerdim. Temiz hava ve kuş cıvıltıları çok... gerçektir. Hayallere dalmak için o kadar çok zaman harcıyordum ki gerçek dünya bazen biraz tedirgin edici oluyordu.

Grace derin bir nefes aldı, kahvesini göğsüne bastırdı ve bana ısıltılı bir gülümseme attı. "Burası çok güzel."

"Şehri özlemiyor musun?" Onu çakıllı araba yolundan arazinin en ucundaki tarlaya doğru götürürken sordum. Orada oturabileceğimiz bir bankı olan bir gölet vardı ve lanet olsun, neden piknik için bir şeyler hazırlamamıştım? Öngörüsüzlüğüm yüzünden kendimi hayal kırıklığına uğratiyordum.

Grace kahvesinden bir yudum alarak düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Biraz. Koşuşturmayı *seviyorum* ama aynı zamanda dünyayı da fazla görmedim, bu yüzden

burada vakit geçirmek güzel."

"Saskatchewan'a birkaç kez gittin, değil mi? Ayrıca Montana'daki büyükanne ve büyükbabanı ziyarete gitmiştin. Bir de sekiz yaşındayken Florida'ya gitmiştin," diye cevap verdim, yıllar boyunca Grace ailesiyle uzaktayken onun hayallerini ziyaret ettiğim zamanları hatırlayarak, genellikle *daha fazla* aileyi ziyaret ediyordum.

Agathos'un saçma sayılabilecek *kadar* çok akrabası vardı ama nüfus açısından bakıldığında, en azından insanlara oranla çok fazla değillerdi. Ruh bağı olayının, Kader'in hepsinin kendi kuzenleriyle bağ kurmamasını sağlamanın bir yolu olduğundan oldukça emindim.

"Bunu yaptığında tuhaf olmaktan asla kurtulamayacaksın," diye güldü Grace. "Birlikte böyle bir geçmişimiz olması güzel ama hiçbirini hatırlayamamam da tuhaf."

Grace'e sıkı bir gülümseme verdim ve *Singing In The Rain* şarkısını avazım çıktığı kadar söyleme isteğime direndim. Bunu tanımlamak için kullanacağım kelime 'garip' değildi. Daha çok 'trajik' gibi ama pozitif kalmaya çalışıyordum.

"Çok tuhaf," diye cevap verdim onun yerine, Grace'i patikadan çimenlere doğru götürürken ayağı kayarsa diye yanından ayrılmadım. "Evet, bugünün dersi."

"Öğretin bana, ," dedi Grace alaycı bir şekilde, gülümsemesi yumuşaktı.

"Tanrıçan hakkında konuşarak biraz zaman geçirmeliyiz. Bu yüzden buradayız," diye ekledim, parmaklarımın tepede asılı duran nemli altın yaprakları taramasına izin vererek. "Bunların hepsi onun eseri. *Dünya*. O mutsuz olduğunda, yeryüzü de mutsuz olur. Hayal kırıklığı depremlerle, toprak kaymalarıyla, volkanik patlamalarla, sellerle, bu tür şeylerle gelir. Son zamanlarda çok mutsuz."

"Neden?" Grace kahvesini yudumlarken kaşlarını çattı ve ben de en iyi nasıl ilerleyebileceğimi düşündüm.

"Yani, nedenini bir şekilde anlıyorum," diye devam etti Grace. "Agathos bile toprağı onurlandırmıyor ve bu onun eseri idi. Bunu hep garip bulmuştumdur."

"Age of Heroes Part Two'nun büyük bir bölümünün tanrıların bizim için inşa ettiğı dünyaya yeniden değer vermek olacağını hayal ediyorum."

Grace parmağındaki opal yüzüğü çevirerek, "Bu kehanetin bize söylediğı şeyi yaparsak, tahmin edemeyeceğimiz sonuçlar doğacağından çok endişeleniyorum," dedi. "İçgüdülerim beni insanları kendimden üstün tutmaya itiyor ve bir Kahramanlar Çağı'nın onlar için kötü olup olmayacağını sorgulamadan edemiyorum."

"Gaia Dünya'yı patlatırsa işler oldukça kötü olacak," diye belirttim ve alaycı bir bakışla karşılaştım.

Rüzgâr etrafımızda hızlandı, altın renkli ağaçları hışırdattı ve bir serinlik getirdi. Bu Gaia'dan bir işaret miydi? Bunu ona söylemek zordu. Rüzgâr tanrıları onun soyundan geliyordu, eğer isterse çocuklarından herhangi biri aracılığıyla iletişim kurabilirdi. Sadece bunu hiç seçmedi.

Yas tuttu, savaştı ve mücadele etti.

"Neden ben?" Grace sessizce ayaklarının altındaki toprağı bakarak sordu, sanki Gaia toprağı yaracak ve Hades'in Persephone'yi annesinin bahçesinden çaldığı zaman yaptığı gibi içinden çıkacakmış gibi.

"Bu soruyu Tanrıça'ya kendim sordum," diye yanıtladım, topraktan yanıt bekliorsa uzun süre bekleyeceğini biliyordum.

"Ve?"

"Şey... Sanırım ona sordun?" Tereddütle söyledim. Neden hep kötü haberlerin taşıyıcısı ben oluyordum? Neden Grace'in hayatına biraz olsun ışık ve neşe getiremiyordum? "Önce La Nuit'ye ulaştın, geleceğin için ondan rehberlik istedin."

Grace'in gözleri tanıyarak genişledi.

"Sizin gibi başkalarının da olduğunu hissediyorum. Bizim gibi. Başka seçenekler de vardı ama siz rehberlik etmesi için ona dua ederek seçiminizi yaptınız. Sanırım söylediği şey buydu," diye devam ettim. "Belki *tam olarak* bizim gibi değil ama bir tür daimon-agathos kombinasyonu."

Grace hemen başını sallayarak, "Benim gibi başka bir Agathos'un asla olmayacağı çok açıktı," dedi. "Yaşlandıkça ve ruh bağlarımdan hiçbirini bulamadıkça bundan çok bahsedildi. Ailem Yaşlılar'a bile danıştı."

Ruh bağlarından birini başından beri tanıyordu, sadece beni hatırlamıyordu, ama anlamsızdı.

Acı değil.

Tamamen

iyi.

"Agathos toplumu çok düzenli bir yapıya sahiptir," diye belirttim. "Dünyanın bir yerinde olan bir şey, eğer o haberin yayılmasını istemiyorlarsa, sizin bölgenizdeki Yaşlılara ulaşmayabilir. Sizinle ilgili haberin yayılmasını istemeselerdi, yayılmazdı. Belli ki, her ne sebeple olursa olsun, sonuçlarının buna degeceğine karar vermişler."

Grace derin bir iç çekti, bir başka boktan ifşaattan dolayı acı çekiyordu çünkü ona verdiğim tek şey buydu. Kahve fincanının kapağını başparmaklarının arasında çevirdi ve yanımdan geçerek gölete doğru yürümeye devam etti. Grace'le bir ömür boyu konuşmuş biri olarak onun zayıf noktalarını kimsenin görmesinden hoşlanmadığını biliyordum, onun ailesinde bu eleştiriye açık bir davetiyeydi ve kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı olması beni şaşırtmadı.

Ama Riot burada olsaydı, doğruca onun kollarına atılırdı. Grace'in savunmasını aşmıştı ve desteğe ihtiyaç duyduğunda ona uzanırken kendini rahat hissediyordu.

Tepkisinin canımı yaktığını kabul etmek istemeyerek, içimden *Listen*'i mırıldanmaya başladım.

Grace'i bir ömür boyu sevdim ama hâlâ bu hakkı kazanamamıştım.

Acı için zaman yok.

Dinlemek çok pensieve idi, ruh halime yardımcı olmuyordu. *Hairspray*'den *You Can't Stop The Beat*'e geçtim ve bankta Grace'e katıldım, parmaklarımı uyluklarıma vurarak kendimi pozitif kalmaya zorladım. Aramızda filizlenmekte olan bağ, bir gülümsemenin ve akılda kalıcı bir gösteri melodisinin arkasına saklanmama izin vermiyordu. Bunu *hissetmek* zorundaydım.

"Olimposlulara ne oldu?" Grace sonunda aramızdaki garip sessizliği bozarak sordu. "Onlar ölümlülerin hayatlarına müdahale eden tanrılardı, değil mi? Nereye gittiler?"

Bankta arkama yaslandım, başımı geriye doğru eğdim ve güneşin tenimi ısıtmasına izin verdim. "Gece Tanrıçası ölümlülerden hiç hoşlanmıyordu ve hızla çoğalıyorlardı. Agathoslar zaten oradaydı, sanırım orijinal prototip insanlardan arta kalanlar ve La Nuit, Zeus'un onayıyla onlara karşı koymak için daimonları serbest bıraktı. Ne kadar çok insan olursa, o kadar kibirli oluyorlardı - tanrılara daha az kurban veriliyor, daha az dua ediliyordu, tüm bu şeyler. Olimposlular ölümlüleri izlemekten ve spor olsun diye hayatlarına müdahale etmekten zevk alıyorlardı ama kibirlerinin peşini bırakmadılar."

Tek gözümü açtım ve dikkatini verdiğiinden emin olmak için Grace'e baktım. Suyu bakıyordu ama beni dinlediğinden oldukça emindim.

"Olimposlular ölümlülerin onlara ihtiyacı olduğunu düşünüyorlardı ama tapınma ve olmadan zayıf kalıyorlardı," diye devam ettim. "Ölümlülerden güç aldılar

Tapınma, ölümlülerin tanrılardan hayat kazanması ve aynı zamanda onu alabilmesiydi. Bu hassas bir dengeydi."

"Yani Olimposlular tapınmadan öylece yok olup gittiler mi?" Grace etkilenmemiş gibi bir sesle sordu.

"Zayıflamışlardı. Gaia'nın soyundan gelseler ve onun küresine saygılı olsalar da, Gaia güç istemekten asla vazgeçmedi. Oğlunun onu devirmek için eşinin taşaklarını kestirdiği andan itibaren, ilahi besin zincirinin en tepesindeki o nihai noktayı arzulamıştı."

Grace'in gözleri fincan tabağı kadar genişti ve bunun agathoların doğuştan beslendiği Anesidora'nın yardımsever versiyonundan biraz farklı olduğunu tahmin ettim.

"Burada ayrıntılar çok kabataslak - benim bilgilerim La Nuit'ten geliyor ve o bile gerçekte ne olduğunu bilmiyor gibi görünüyor. Gaia bazı çocuklarıyla Olimpos'a saldırdı, Olimposlular insanların ilgisizliği yüzünden zaten zayıftı ve sonra kimse bilmiyor. Gaia'nın çocukları savaşta öldü ve İnsanlık Çağı başladı - çoğunlukla tanrılardan ve sihirden yoksun, sıradan insanların istediklerini yaptığı, gücün doğru yaptığı ve benzeri bir dünya."

"Gaia gücü kendisi için mi aldı?" Grace bu fikre yabancıymış gibi kaşlarını çatarak onayladı.

Yüzündeki onaylamayan ifadeye kıkırdadım. "Agathos Gaia'nın suretinde yaratıldı. Gücü ele geçirmek gerçekten bu kadar beklenmedik bir hareket mi?"

Grace yavaşça başını salladı, bankın üzerine doğru yığıldı, içindeki savunmacı duyguların bir kısmı dışarı sızdı.

"Bu hikayede gerçek bir kahraman ya da kötü adam yok, Amazing Grace. Kafanda taraf seçmeye çalıştığını görebiliyorum ama tanrılar ve tanrıçalar

Bizimle aynı ahlaki kurallara göre hareket ederler. Birinin iyi ya da kötü olduğunu söylemek zor, sadece *öyleler*."

Grace agathos saflık yüzüğünü parmağının etrafında döndürdü ve alt dudağını endişeyle çiğnedi. "Gaia kayıtsız olabilir ama ölümlülere karşı zalim değildir. Belki de gücü ele geçirmesi iyi bir şeydi..."

"İşler bu şekilde devam ederse Gaia Dünya'yı hayal kırıklığı yüzünden havaya uçurabilir, bu da kıyametle aranız iyi değilse seçenekleri biraz kısıtlıyor."

Zaten ölmüş olacaktım, bu yüzden beni pek rahatsız etmedi. Grace çoktan başını şiddetle sallamaya başlamıştı ve o anda Kader'in bu özel görev için neden bir agathos seçtiğini anladım.

En kötü agatholar bile insanlara değer vermek zorundaydı. Grace yardıma ihtiyacı olan bir insan gördüğünde, bunun sonuçlarına daha sonra katlanacağını çok iyi bildiğinden, onlara şans dilemeden çekip gidemezdi. Onlar Gaia'nın kurbanlık kuzularıydı, her zaman hizmet etmeye hazırdılar.

Şu anda Riot'la birlikte olabilirdim. Agathos olmanın saçma adaletsizliklerine işaret etmek için daha doğrudan bir yaklaşımı vardı.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa ve bir şekilde eski yöntemlere geri dönülmesi gerekiyorsa, tanrıların çoğu, nerede olurlarsa olsunlar, içinde bulundukları zayıflık durumuna geri dönmek için acele etmeyecektir. Eminim ölümlülerin hayatlarına müdahale edeceklerdir -bazen iyilik için, bazen daha şüpheli bir şekilde- ama insanlığın artık onlara karşı kullanabileceği bir silahı var."

Grace'in rahatlaması tenimi gıdıkladı ve yavaşça nefes verdim. Belki de bu konuşma için Riot'a ihtiyacım yoktu.

Sanki onu çağırmışım gibi cebimdeki telefonum çaldı ve Grace'in onunla konuşmak isteyeceğini bildiğim için aramayı kapatma dürtüsüne koydum.

"Hey," dedim ahizeye, onu Grace'e teslim etmeden önce gerçekten Riot olduğunu doğruladım. Viper'ın bir şekilde ruhunun yanı sıra telefonu için de pazarlık yapmadığından emin olmalıydım.

"*Hey. Grace orada mı?*" Üç Kupa mesajının ne anlama geldiğini bulmam gerekiyordu çünkü Riot'un sesi bok gibi geliyordu. Telefonu Grace'e uzattım, solgun gözleri hemen parladı.

"İsyan mı?" dedi, sesi rahatlamayla kalınlaşmıştı. Birazcık bile kıskanç değildi.

Ayağa kalktım, onları biraz yalnız bırakmak ve bir sonraki hamlemizi düşünmek için göletin kenarında dolaştım. Kehanetin bahsettiği "hazineyi" bulmamız gerekiyordu, her ne ise. Geçmişte tanrılar kahramanlara görevlerinde yardımcı olacak silahlar ve eşyalar vermişlerdi. Belki de bulmamız gereken şey buydu?

Grace kılıç ve kalkanla çok seksi görünürdü. Amazon tarzı deriler hakkında ne hissedeceğini merak ediyordum. Özellikle de şu minik etek olayı.

Bir rüzgâr estiğinde göletin suyu dalgalanıyordu, Gaia'nın yarattıklarının kanıtı etrafımızdaydı. Genelde ölümlülere cevap vermezdi, acısı içinde debelenmekle meşguldü ama belki Grace için bir istisna yapabilirdi. Elbette düzenli agathos duaları için değil ama Grace, Oneiroi'nin geçmesi gereken arınma ritüelinden geçerse...

Reşit olduğumda, tüm yerel Oneiroi'ler gibi ben de iki gün oruç tuttum ve Gaia'nın sağladığı doğal kaynak suyuna dalmak için Enders Şelalesi'ne gittim. Bu, Gece Tanrıçası'nın kendisinin gerekli gördüğü eski bir uygulamaydı - öfkesini her zaman ölümlüler için saklamıştı, onları yaratan kız kardeşi için değil.

Adımlarıma ara verip bankta oturan ve telefonu hâlâ kulağında olan kızıma baktım. Sabahın erken ışıklarında birkaç kırmızımsı

Koyu renk saçlarındaki teller, zaten solgun olan gözlerini daha da ruhani gösteriyordu. Kambur duruyordu, bir kolu ortasına sarılmıştı, Riot'un yokluğu vücudunda fiziksel bir ağrı gibi hissediliyordu.

Şu anda Enders Falls'a iki saatlik bir yolculuk yapmak istemesine imkân yoktu. Hele Riot Milton'da sıkışıp kalmışken ve o da bu mesafeyle mücadele etmeye başlamışken.

Hayır, Kader'in neden en başta Viper'a bulaşmamızı istediğini ve Üç Kupa kartının ne anlama geldiğini bulmalıydım. Riot'u geri almamız gerekiyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

I Riot'la görüşmeyi sonlandırdım, sesi perişan çıksa da en azından güvende olduğundan emindim ve beni bekleyen Bullet'in yanına gittim Ağacın yanında.

"Geri dönmemizin bir sakıncası var mı?" Bullet sordu. "Sanırım meditasyon yapmam gerek."

"Elbette," dedim hemen ve telefonu ona geri uzattım. Ahıra doğru hızlı adımlarla yürüyordu ve ben de ona yetişmek için neredeyse koşuyordum. Belli ki aklında bir şey vardı, ama bu konuda konuşmak mı istiyordu yoksa meditasyon onu rahatsız eden şeyle başa çıkmanın kendi yolu muydu anlayamadım.

Bullet belli ki her zaman tüm cevaplara sahip olmaya alışmış biriydi ama cevaplar şu anda gelmiyordu. Bu anlayabileceğim bir hayal kırıklığıydı. Gece Tanrıçası ve Kaderlerle olan bağlantısı anlayabileceğim bir şey değildi. Birazdan daha fazlasıydım

Bundan korkuyordum ve bu Bullet ile olan bağımlı etkililiyordu. Bundan nefret ediyordum. Bilinmeyene karşı duyduğum korkunun bizi bu kadar etkilemesine izin vermekten nefret ediyordum.

Dün gece aynı yatakta yatmıştık ama Riot'la aynı yatağı paylaştığım ve birbirimizin kollarına dolanmış bir şekilde uyandığımız zamanki gibi değildi. Bullet heykel gibi uyudu - muhtemelen tüm bu süre boyunca hayallere daldığı için

-Ve onun hareketsiz bedenine sokulduğumda kendimi garip hissettim. Bu, ona bağlanma ihtiyacımın en uç noktasını ortadan kaldırmıştı ama tatmin edici de olmamıştı.

Kendine gel Grace, diye azarladım. Bullet'in bir Oneiroi olduğu gerçeğini değiştiremeyeceği gibi ben de bir Eutychia olduğum gerçeğini değiştiremezdim. İkimiz de bu hediyeleri istememiştik.

Bullet beni dairenin merdivenlerinden yukarı çıkardı ve ikimiz de paltolarımızı ve botlarımızı kapının hemen önünde bıraktık.

"Bir süreliğine tek başına iyi olacak mısın?" Bullet kıpır kıpır görünerek sordu. Genellikle kalçalarına karşı sürekli ritim tutan parmakları, aralarındaki tarot kartının hissini şimdiden hayal edebiliyormuş gibi birbirlerine sürtünüyordu.

"İyi olacağım," diye onu temin ettim. "Biraz kahvaltı hazırlayacağım."

Bullet başıyla onayladı, merdivenlerin başına doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Durakladı, telefonunu pantolonunun cebinden çıkardı ve birkaç adım geri atıp ahırın alt katında kaybolmadan önce yemek masasının üzerine bıraktı.

Garip.

Bir kase yoğurt granola yapıp mutfak tezgahının üzerinde ayakta yedikten sonra bulaşık yıkayıp mutfağı topladım. Bullet buraya geldiğimden beri beni gerçekten şımartıyordu ama her zamanki rutinlerimi özliyordum. Sabah koşum gibi küçük şeyleri ya da mutfağı derinlemesine temizlemeyi.

ya da her salı çarşaf larımı de ğ iştirirdim. Kontrol listeleri ve telefonumda renklerle koordine edilmiş hatırlatıcılarla, yapıyla büyüyen biriydim.

Burada biraz başıboş hissettim, zaman öldürüyordum... kadar, *kadar, kadar*. Daha fazla cevabımız olana kadar. Riot geri dönene kadar. Agathos beni aramayı bırakana kadar.

O kadar çok 'kadar' senaryosu vardı ki, hepsini aklımda tutamıyordum bile. Bu beni geriyordu.

Sabah güneş i güverteye açılan çift kapıdan içeri süzülüyor, Bullet'in yemek masasının üzerinde bıraktığı cep telefonuna vuruyor ve bir siren şarkısı gibi beni çağırıyordu.

Yapma bunu.

Riot'un Viper'la yaptığı anlaşmanın neleri içerdiğinden tam olarak emin değildim ama beni güvende tutmak için bu anlaşmanın tuzağına düştüğünü biliyordum. Tek yapmam gereken nerede olduğumu kimseye söylememekti.

Telefon resmen beni çağırıyordu. Hayır, telefon değildi, kulağıma fısıldanan bir şeydi. Kadim ve güçlü bir şey, dostluk ve isyan, ittifaklar ve de ğ iş im vaatleriyle beni cihaza doğru itiyor gibiydi.

Beynim yetişmeden ayaklarım hareket etmeye başlamıştı. Telefonda şifre yoktu ve hemen tarayıcıyı açıp 'Lyon İnşaat'ı arattım, sahibi Felix 'un cep telefonu numarasının kayıtlı olduğunu görünce rahatlardım. Aramamı resepsiyon görevlisine nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ve ilk kez yalan söyleyebilmeyi diliyordum.

O doğruluk hissi hala kulağımdaydı, 'ara' tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüğümde bana doğru şeyi yaptığımı söylüyordu, kalbim

göğsümde gürlüyordu. Bullet'in alt katta meditasyon yaptığı yerden duygularımı hissedebilme ihtimaline karşı kendimi sakinleştirici nefesler almaya zorladım. Sadece birkaç kez çaldı ama sanki telefon bunu olabildiğince uğursuz hale getiriyormuş gibi daha yüksek sesle ve daha yavaş çalıyor gibiydi.

"Felix Lyon," diye huysuzca cevap verdi.

Felix'in sesi en son duyduğumdan daha durgundu - bağının anma töreninde - ama o iki kelimenin içindeki kederi hâlâ duyabildiğime yemin edebilirim. Mide bulantısı içimde çalkalandı ve zihnimdeki kadim varlık her şeyin yolunda olduğunu, her şeyin iyi olacağını fısıldıyor gibi görünse bile, bu aramayı yaptığım için akıl sağlığımı ciddi bir şekilde sorguladım.

"Alo?" diye sordu sabırsızlıkla. *"Orada kimse var mı?"*

"Merhaba," diye mırıldandım, sesim titriyordu.

Bunu yazmalı ya da ayna karşısında prova falan yapmalıydım.

"Hanımefendi? İyi misiniz?"

Bu çok güzel bir soruydu. Tanrıça onun aklından neler geçtiğini biliyordu, çünkü ben resmen hiperventilasyon geçiriyordum.

Derin bir nefes aldım, sinirlerimin yatışmasını diledim ve kelimeleri zorlayarak söyledim. "Seni aramamalıydım. Kendim ve değer verdiğim insanlar için büyük bir kişisel risk olarak arıyorum ve beni kurtların önüne atmayacağınızı umuyorum ama sizi uyarmak zorundaydım..."

Neden onu uyarmak zorundaydım ki? Ona hiçbir şey borçlu değildim. Aynı zamanda, bir şey söylememek de yanlış geliyordu.

"Grace Bellamy," dedi usulca. *"Kasabanın dilindesin, biliyorsun."*

"Eminim," diye cevap verdim titrek bir kahkahayla. Agathos her zaman arkamdan fısıldardı, şimdi daha büyük bir şey oluyordu.

ölçek. Muhtemelen benim şerefime dua çemberleri düzenleniyordu.

"Başın belada mı? Bir daimon'un seni kaçırdığını ve hepsini öldürmekle tehdit ettiğini söylediler. Gitmene izin vermezlerse seni öldürecekmiş."

Tartışmak için ağzımı açtım ve teknik olarak gerçeğin bu *olduğunu* fark ettim. Kendi kirli ilişkilerini bir kenara bırakarak bu hikayeye devam edebilecekleri kadar gerçek.

"Riot bir daimon ve benim *ruh bağım*," dedim kararlı bir şekilde, Felix'in şaşkınlık dolu nefesini duymazdan gelerek. "Basilinna ve Yaşlılar beni işyerimden *"kendi iyiliğim için"* alıp sunağa sürüklediklerinde beni geri almak için söylemesi gerekeni söyledi. Riot ile benim aramdaki bağı koparmak ve beni senin bağlı olduğun Joy'un yerine geçirmek amacıyla arınma ritüellerine başladılar."

Telefonun diğer ucunda *sessizlik* vardı ve bunu muhtemelen daha nazik bir şekilde halledebileceğimi düşünerek kendime kızdım. Konuşmaya başladıktan sonra kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

"Kaybınız için çok üzgünüm," diye ekledim aceleyle. "Anma töreninde Joy'u ne kadar çok sevdiğiniz herkes tarafından açıkça görülüyordu."

"Evet," diye homurdandı Felix. "İşte bu yüzden neden birinin onun yerini almakla ilgileneneğimizi düşündüğünü anlayamıyorum. Saygısızlık etmek istemem-"

"Eminim ikimiz de bu fikri dehşet verici buluyoruzdur," diyerek onu rahatlattım ve ikimizin de bu kavramdan duyduğu rahatsızlığa biraz gülümsedim. "Riot'la Joy'un kaza geçirdiği gün tanıştım. Basilinna bunu Anesidora'nın bir işareti olarak yorumlamayı seçti."

Bu riskli bir konuşmaydı. Basilinna'ya yönelik eleştirilerimde alttan almıyordum ve açıkçası bu, bir daha görülmemek üzere bir sosyal yardım gezisine gönderilmem için yeterli bir nedendi. Ama artık bir parçası olmadığım bir topluluğun kurallarına göre oynamayacaktım.

Beni çalışsınlar. Ben çoktan gitmiştim.

"Anesidora'nın sessizliğinin Basilinna ve İhtiyarların gündemine bu kadar iyi uyacak şekilde yorumlanabilmesi çok uygun."

Rahatlama, göğsümde sıkı bir top gibi açılarak damarlarımdan dışarı akıyor gibiydi.

"Uygun görünüyor," diye kabul ettim, şimdi ona tüm bilgileri verdiğim için ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim.

"Ruh bağınızla yüzleşmeyi tarif etme şekilleri de uygun. Daimonlar hakkında fazla bir şey bilmiyorum, onlarla fazla etkileşimim olmadı ama ruhunuzun bir parçasını başka bir insanda bulmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bu bağın kopmasını kimsenin istemezdim."

Bunu düşününce gözyaşlarına boğulmak istedim. Onun ve Joy'un diğer bağlarının çektiği acıyı anlayamıyordum bile.

"Gittiğin gece bir toplantı vardı," diye gönüllü oldu Felix. "Tüm yetişkinlerin katılması gerekiyordu. Daimon'unuzun sizi alabildiği için aldığı ağır bir şekilde ima edildi. Tüm Agathos kadınlarının sokakta riski altında olduğu söylendi. İtiraf etmekten utanıyorum ama ben de bu paranoyaya kapıldım. Auburn'deki agathos kadınlarının çoğu şu anda kendi güvenlikleri için evlerine kapanmış durumda."

Olamaz. Bunu istemedim. Daimonlar zaten benim yüzümden acı çekiyorlardı, hiçbir agathosun da acı çekmesini istemedim.

"Ama ailenizden üç kişi toplantıda konuşmak için ayağa kalktığında," diye devam etti ve ben nefesimi tuttum. "Odada bir rahatsızlık hissi vardı. Kimse bu konuda açıkça konuşmuyordu ama Faith ve Valor'un durum hakkında konuşma şekli... Senin hakkında hiç konuşmadılar."

"Bu hiç de beklenmedik bir şey değil," diye mırıldandım. Şimdi hayal edebiliyordum

-İkisi de metanetle yan yana durmuş, ahlak dersi veriyordu.

daimonların kötölükleri hakkında tartışmalar.

Felix alay etti. *"Benim bir kızım var. Özgürlük. Orada ben olsaydım ve onun tehlikede olduğunu düşünseydim, onu ne kadar çok sevdiğimi söylemekten başka bir şey yapmazdım. Onu geri almak için yalvarırdım. Odadaki herkese onun ne kadar tatlı ve nazik olduğunu anlatırdım ve onun sağ salim dönmesini sağlamak için onlara dünyalıklarımı bir tepside sunardım."*

Vay canına.

Kayıtsız, hatta düşmanca ebeveynlere sahip olmaya o kadar alışmışım ki, verdikleri tepkinin ne kadar anormal olduğunu fark etmemiş miydim? Çocuğum bile yoktu ama farazi çocuklarımın başının belada olduğunu düşünseydim tam da Felix'in tarif ettiği gibi hissedeceğimi iliklerime kadar biliyordum.

"Earnest ağladı," diye ekledi Felix. "Seni ne kadar özlediğinden ve güvende olmanı istediğinden bahsetti. Creed ve Chance orada değildi."

Bodrumda bulunanlar sadece Valor ve Faith'ti ve duyduğuma göre Riot'un beni kurtarmasına yardım eden kişi de Chance'ti. Annemle aramızdaki bağ sayesinde diğerleri ne kadarını biliyordu?

"Chance'in onların hareketlerini onayladığından emin değilim," dedim dikkatle. "Creed'in de onaylayacağından şüpheliyim ama o iki çocukla meşgul."

Felix bir an tereddüt etti. *"Chance'e senin için bir mesaj iletebilir miyim?"*

Bu fikir *çok* cazipti ama riskliydi.

"İstiyorum ama bir bağ ile sır saklamanın ne kadar kolay olduğunu bilmiyorum. Onu zor bir duruma sokmak istemiyorum." Az önce Riot'la bağımı tamamlamadığımı itiraf ettiğimi fark ederek kızardım.

"Haklısın, bu onun için zor olur. Fikrini değiştirirsen bana söyle. Her zaman bir yolu vardır."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım. "Auburn'de kalacak mısınız?"

Felix derin bir iç çekti. *"Küçük kardeşim Harbor uzaklara gönderildi. Sosyal yardım gezisi, nasıl olduğunu bilirsin."* Felix beni göremese de başımı salladım, boğazım düğümlendi. *"Mesajları... şifreli."*

Sustum. "Şifreli mi?"

"Ailem uzun zamandır onun gerçekte ne yaptığını merak ediyor. Gerçekte nerede olduğunu. Joy onu bulmamızı istedi..."

"Nereye gönderildi?"

"Teoride Rusya'ya."

"Peki gerçekte?"

"Bize Maine'den bir kartpostal göndermiş."

Maine kesinlikle Rusya değildi. Aynı zamanda Agathos yalan söyleyemezdi. Annemle babam beni Endonezya'ya gönderme planından bahsederken dürüst davranmışlardı.

Felix ağır bir sesle, *"Çocuklarımı burada olup bitenlerle birlikte istemiyorum,"* dedi. *"Ve Harbor'a ne olduğunu bilmek istiyorum. Ama numaram sende var. Kullanmaktan korkma Grace. Benim ve ailemin arasında her zaman bir müttefikin var."*

"Teşekkür , Felix. Kendinize iyi bakın."

Telefona bakarak ve Bullet'i telaşlandırmamak için duygu kasırgamı kontrol altında tutmaya çalışarak kapattım. Arama geçmişinden kaydı silmek istedim ama fiziksel olarak parmağımı hareket ettiremiyordum. Agathos içgüdülerim kafamın içinde kükreyerek bana bunun sahtekârlık olduğunu söylüyordu. *İzin verilmiyordu. Kabul edilemez.*

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak telefonu masaya bıraktım ve bir ileri bir geri volta attım. O aramayı yaptığımda içimde öyle güçlü bir *doğruluk* hissi vardı ki, sanki bir tanrıça kulağıma bunu yapmamı fısıldıyordu, ama

Şimdi bittiğine göre, bunun ilahi bir talimattan ziyade akıl sağlığındaki geçici bir kırılma olup olmadığını merak ettim.

Agathos'tan saklanıyordum ve bir agathos *çağırılmışım*. Geriye dönüp baktığımda bu son derece aptalca bir karar gibi görünüyor. Tanıdığım, güvendiğim biri olsaydı farklı olurdu ama Felix benim için bir yabancıydı ve beni satmayacağına dair ona çok güvenmişim.

Yine de bana Harbor'dan bahsederek bana da çok güvenmişti. Onu tanı mıyordum; hatırladığım kadarıyla Felix aslen Auburn'li değildi, Joy onu bulduğunda oraya taşınmıştı. Joy'un bağlarını sadece topluluk etkinliklerinde görmüşüm, aileleriyle kesinlikle hiç tanışmamışım.

Nereli olduğunu sormalıydim. Eğer her yerdeki Yaşlılar, Auburn'dekiler gibi olsalardı, sırf onların öngördüğü kalıba uymadığım için beni göndermekten çok mutlu olurlardı.

Sorgusuz sualsiz güvenilebileceğim tek agathos'u düşünürken telefon bana bakıyor gibiydi. Gerçekten konuşmak istediğim kişi.

Bu bencilce bir arzuydu. Birkaç saat eski hayatımın her parçasını bırakmış ve öylece çekip gitmişim. Gittiğim için memnun olsam da, kesinlikle özlediğim şeyler vardı - dairem, barınakta yardım ettiğim insanlar, rutinim, ama en çok da Mercy. Onu deli gibi özlüyordum ve yardım edemiyordum ama kalkıp giderek onun acı çekmesine neden olduğumu hissediyordum.

Keşke ona iyi olduğumu bildiren bir mesaj gönderebilseydim...

Telefona bakarak tırnaklarımı ahşap masaya geçirdim.

Yapma bunu. Birisi benden haber alıp almadığını soracak ve o da evet demek zorunda kalacak.

Mercy aptal değildi ama. Eğer ona yeterince inandırıcı bir yalanlama yaparsam... Mercy'nin numarası ezberlediğim birkaç numaradan biriydi ve hemen tuşlayıp yeni bir mesaj açtım. Auburn'e ilk taşındığında,

Büyüdüğü Saskatchewan'daki küçük kasabaya kıyasla Agathos topluluğunun devasa evleri ve gösterişli zenginliği gözünü çok korkutmuştu. İlk birkaç ay, onu rahatlatmak için sosyal etkinliklerde birbirimize fısıldamak için sessizce en kötü baba şakalarını yapardık, ancak son aylarda koltuk değneğine ihtiyaç duymadı.

Yine de, umarım küçük oyunumuzu hatırlar.

Ben:

Tereyağı hakkındaki söylentiye duydun mu?

Bunu yaymayacağım.

İki küçük tikin belirmesini izledim, cevap verip vermeyeceğini görmek için endişeyle bekledim. Bilinmeyen bir numaradan rastgele bir şaka alsaydım, muhtemelen ya yanlış kişiye gönderdiklerini ya da sapık olduklarını düşünürdüm.

Üç küçük nokta belirdi ve umutlu bir nefes aldım.

Merhamet:

Genç ağaçlar öğrenmek için nereye gider?

Elementree okulu.

Sessizce kıkırdadım, kendimi mesajlaşma uygulamasından çıkmaya zorladım ve telefonu yere bıraktım. Hâlâ mesajları silmeyi kendime yediremiyordum ama kafamda, kanıtlar ortadayken Bullet'a gerçekten yalan söylemediğime dair bir mantık yürüttüm.

Mercy'nin bu mesajın benden bildiğine dair bir garanti bile yoktu ama bildiğine inanmayı seçiyordum. Bunun ona biraz huzur verdiğine inanmayı seçiyordum, tıpkı onun yanıtının bana huzur verdiği gibi.

Kendi güvenliğime öncelik verirken, en iyi arkadaşımın olan ilişkimi kaybetmediğime ve belki bir gün bu ilişkiyi geri kazanabileceğimize inanmayı seçiyordum. Ben tanrılar ve kehanetlerle uğraşırken Mercy'nin güvende ve mutlu kalabileceğine ve bu durumdan nasıl bir dünya çıkarsa çıksın sonunda bir tür normallik bulabileceğimize. Umarım, agathos ve daimonların ölümcül düşmanlar yerine aynı madalyonun iki yüzü olduğu bir dünya.

Başım ağrıyordu, beynim kendime söylemeye çalıştığım yalanı fiziksel olarak reddediyordu. Belki o dünya var olabilirdi ve belki Mercy ve ben gelecekte yeniden bir tür arkadaşlık kurabilirdik.

Ama işler bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Yorgun ve ağrıyan bedenimi metal merdivenlerden Viper'ın ofisine sürüklerken, Gece Tanrıçası'nın Grace ve Bullet'tan yeterince hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordum.

Viper'a bana bir iyilik olarak yavaş ve acı dolu bir ölüm ver. Milton'daki en büyük sik kafalıya hizmet etmenin dördüncü günündeydim ve nispeten cinayete meyilli hissediyordum. En azından her gece eve, Grace'e gidiyor olsaydım belki daha iyi başa çıkabilirdim. Bu noktada, tamamlanmamış bir bağla ondan ayrı kalmanın verdiği ağırlı uyuşukluk, beni içten içe parçalayan daha vahşi bir şeye dönüşmüştü.

Her şeyi Grace'in hızına göre ayarlayacağıma yemin etmiştim ve bunda ciddiymdim ama ona geri döndüğümde tüm bu bağ meselesini gündeme getirecektim. Eğer ona geri dönebilirim. En azından bu konuşmayı yapmamız gerekiyordu. Bir gün o seviyeye ulaşacağımıza dair umudum olması gerekiyordu. Hayatımın geri kalanını

Hayatım, kemiklerime sızan sürekli bir acı uğultusu ve tenimde bir kaşıntıyla geçiyor.

Sikişmek ya da acı çekmek.

Agathos'un ne kadar yardımsever bir tanrıçası varmış.

Olağanüstü hal ve Milton'ın askerlerle dolu olması nedeniyle Viper beni istediği ölçüde kullanamadı. Ne de olsa aradıkları iki kişiden biri bendim. Boş zamanımı Dare'in stüdyosundaki pencereyi kapatıp elimden geldiğince temizleyerek geçirmiştım ama bugün iznim sona ermişti ve çağırılmışım.

Her zamanki gibi, Agathos'un daimonlar hakkındaki bilgi eksikliği bizim lehimize . Devriyeler çoğunlukla geceleri aktifti ve gündüzleri neredeyse hiç yoktu, çünkü açıkça tüm daimonların vampir ya da başka bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Moronlar.

Tüm bunlar bir yana, Milton bizim bölgemizdi. Baştan sona Daimon'du. Agathoslar istedikleri kadar oflayıp puflasınlar, kasabamızı yerle bir edemezlerdi.

"En sevdiğim hizmetkârım bugün nasıl?" Viper, ofis kapısını arkamdan kapatırken aptal suratını yumruklamak istediğim kendini beğenmiş bir sırıtışla sordu.

Buna değdiğini kendime hatırlattım. Dün Viper bana Grace'in babalarından ikisinin Viper'in onları gönderdiği vahşi kaz kovalamacasının ardından Florida'ya uçtuklarını vermişti. Agathos'un Grace'i aramak için buraya gelmesinden sonra oyununu arttırmıştı. Artık maaş bordrosunda iki dublör insan vardı ve Orlando'daki güvenlik kameralarında göründüklerinde şüpheli davranıyorlardı.

Viper hıyarın tekiydi ama işe yarar bir hıyardı, bu yüzden ruhumu ona sattığım gerçeğini kabul etmek zorundaydım. Yine de bu konuda mutlu görünmek zorunda değildim.

"Bana neden ihtiyacın var?" Gracie'mden ayrı kaldığım için ne kadar zor durumda olduğumu gizlemek için kollarımı göğsümde kavuşturarak düz bir şekilde sordum. Yılanın önünde herhangi bir zayıflık belirtisi gösterecek değildim. Yüzümle ilgili yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Engerek uğursuzca homurdandı. "Belki de biraz saygı öğrenmen için seni eğdirmeliyim."

"Sen boktan bir spor salonunun üstündeki ofisinde yaşayan pis bir anlaşmacısın, Serçeparmak değilsin. Sana zaten hak ettiğinden daha fazla saygı gösterdim," dedim.

"Dikkatli ol," diye uyardı Viper, gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak. "Kız arkadaşının ailesi aniden onun nerede olduğunu öğrenirse yazık olur."

Grace'e yönelik herhangi bir tehdit karşısında yükselen öfkemi, Viper onu görme zevkine erişmeden önce bastırdım. "Elbette, anlaşmayı boz. Tanrıça'nın en sevmediği daimonunu nasıl cezalandırdığını görmeyi çok isterim. Belki bu arada sana yeni bir lakap bulabiliriz. Yemin bozan, belki, eski günlerdeki gibi. Yalancı. Kendinden nefret eden ve baba sorunlarıyla dolu bir insan kabuğu-"

"Lanet olası boğazını kesersem Tanrıça anlaşmayı geçersiz saymaz," diye hırladı Engerek, ellerini masaya vurdu ve ayağa kalktı. "Senin hayatın anlaşmanın bir parçası değildi."

"Ah, ama o zaman en sevdiğin hizmetkârını kaybedersin. Peki, ne olacak, ey bilge sürüngen?"

Boğazımı kesmekle tehdit eden biri karşısında normalde olduğumdan biraz daha rahat davranıyordum, ama belki de Bullet'in kendine güveninin bir kısmı bana da bulaşıyordu. Hayatım tehlikede olsaydı beni buraya göndereceğinden şüpheliydim ve ona güvenmeyi seçiyordum.

Yani, Bullet'a hayatımdaki en değerli şeyi emanet ediyordum. Benim hayatım bunun yanında hiçbir şeydi.

"Bana olan Gary Moss adında bir insan var. Ona borcunu ödemezse hayatını cehenneme çevireceğimi söyledim ve sözümü tutmaya niyetliyim. Onu Stratford'daki kumarhanede, muhtemelen kumar makinelerinin başında bulacaksın. Devam et, *Moros*. Hayatını cehenneme çevir."

Viper tekrar yerine oturdu ve işten ayrıldığının açık bir işareti olarak dizüstü bilgisayarını kendisine doğru çekti.

"Elbette, en kaypak olanınız," diye cevap verdim, Viper'ın ofisinden çıkmadan önce başımı alaycı bir şekilde eğdim, cebimden çakmağımı çıkardım ve tüm bu lanet yeri yakmak için biraz cazip bir şekilde hayata geçirdim. Sıkı çalışmam sayesinde spor salonu Agathos saldırısından sonra iyi bir duruma gelmişti. Bazı açılardan burası ucuz atlatılmıştı çünkü zemin katta kırılacak pencere yoktu. Agathos yine de kapıdan içeri bir havai fişek fırlatmıştı.

Eğer temizlemek zorunda kalan ben olmasaydım, bunu kutlardım. Dare ve ben daha iyi bir seçeneğimiz olmadığı için burada çalıştık ama Viper bir porsiyon alçakgönüllü pastayı hak ediyordu. Kendini bir gangster sanıyordu ama Milton'daki en büyük güç sahibi bile değildi.

Grace'i tekrar kontrol etmek isteyerek merdivenlerden aşağı indim ama Viper'ın konuşmalarımızı duyabileceği bir yerde ona seslenmeye asla cesaret edemedim. Herkesin bildiği kadarıyla Grace sadece *benim* kız arkadaşımdı; Bullet'la aralarındaki bağ hâlâ gizliydi ve ben de tam olarak böyle kalmasını istiyordum. Yine de garip bir parçam onun tanınmamasından dolayı suçluluk duyuyordu. Sanki ondan bir şey alıyormuşum gibi.

Yaşlandıkça yumuşuyordum.

Çakmağı yerine koydum ve kapıdan çıkmadan önce bisiklet kaskımı taktım, Harley'e doğru ilerlerken kimliğimi gizlediği için minnettarım. Ayrıca genel olarak Harley için de minnettardım. Altımda kükreyerek canlandı ve Bullet'i onu bende tutmama izin vermeye ikna etmek için ona ne kadar iyi davranmam gerektiğini merak ettim. Gerçekten de onun tarzından çok benim tarzımdı, sadece adil görünüyordu.

Kumarhaneye doğru hızla ilerledim, oraya vardığımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yine de anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek için *bir şeyler* yapmalıyım. Ama sırf Viper'la anlaşma yapacak kadar aptal olduğu için Moros yeteneklerimi bir insan üzerinde kullanmak istemiyordum. Bu konuda yargılayabileceğim bir şey yoktu.

Kahretsin, onu ölümcül çöküşüne doğru kabaca itmeyi içermeyen hayatını cehenneme çevirmenin bir yolunu bulamazsam, onları kullanmak *zorunda* kalabilirim. İnsanların arasında olmak zaten Moros içgüdülerimle sürekli bir savaş halindeydim ve Grace'den uzakta olduğum ve Viper'ın pullu parmağının altında sıkıştığım için çok sinirliydim.

En azından buraya girebilirdim. Kumarhanenin sahibi Creep adında bir daimondu ve Milton'daki diğer kulüp sahiplerinin çoğunun aksine benden tamamen hoşlanmıyordu, bu da olumlu bir şeydi.

Bisikleti yeraltı garajına park ettim ve zihnimi Grace'e, onun yumuşak gülümsemesine ve bana huzur veren mücevher gibi gözlerine konsantre olmaya zorlayarak harap fuayeye doğru ilerledim. , elim yine çakmağımı buldu, çakmağı açıp kapatırken çıkan ses beni yere yapıştırdı.

Fısıltıları tam olarak bastıramadı - içimdeki Morolar bana bu insanları tam olarak neyin uçuruma iteceğini, onları kendi kendilerini yok etme yoluna sokacağını söylüyordu. Genellikle uyuşturucuydu, ama diğerleri için bu şiddet ya da açgözlülüktü,

Çok fazla güven ve yeterince dikkat. Her birini reddetme çabası başımı ağrıtıyor, içgüdülerimi harekete geçmeye zorluyordu.

Grace. Grace'le konuşmam gerek.

Konuşmak için sessiz bir yer bulmak amacıyla binanın önüne doğru yürüdüm ve etrafta dolaşan üniformalı agathoslara dikkat ettim. Eski dairesine yakın durma eğilimindeydiler, sanırım bir noktada oraya döneceğini varsayıyorlardı.

Şansı olsaydı muhtemelen yapardı. Grace orayı çok severdi ve orayı kendisi için mükemmel bir sığınak haline getirmişti. Orayı geride bırakmak zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Kahretsin, onu aklımın alamayacağı kadar çok özlemiştim. Grace'in tatlılığı kötü ruh halim için gezegendeki tüm ilaçlardan daha iyi bir tedaviydi. Beni zorlayan sadece onunla aramızdaki bağı mühürleme dürtüsü değildi, aynı zamanda Grace'i tanıyor ve ona değer veriyordum - bağ olsun ya da olmasın.

Belki de onu önemsemekten *daha fazlasıydı* ama bu duygunun neye benzediğini bildiğimden tam olarak emin değildim.

Tuğla binanın yan tarafında bir ara sokak vardı ve Grace'i aramak için biraz mahremiyet bulma niyetiyle oraya döndüm, ancak sesler beni duraklattı. Önümdeki dev çöp konteynırının arkasını göremiyordum, bu yüzden duvara yaslandım ve diğer taraftaki telaşlı adamı dinledim.

Babamın sesini nerede olsa tanırım.

"Dinle beni, seni küçük pislik."

Vay canına, çocukluğuma geri dönmüş gibiydim. 'Küçük pislik' sadece bana özel bir sevgi ifadesi olmadığı için neredeyse güceniyordum.

"Bana olan borcunu ödemek için bir günün var. Size hayatınızın en iyi deneyimini yaşatmadım mı? Sana özel bir karışım hazırlamadım mı?"

Hoşuna gitti mi?"

Buna neredeyse homurdanacaktım. En etkili bağımlılığı neyin yaratacağına göre bir karışım hazırlamıştı.

İnsan kekeleyerek özürler mırıldandı ve ne zaman yeteneklerimi kullansam içimi kemiren o suçluluk duygusu baş gösterdi. Yeteneklerimi Viper'ın beni üzerine saldığı insan üzerinde kullanmamın hiçbir yolu yoktu. Aynaya baktığımda babamın ruhsuz gözlerinin bana baktığını görmek istemiyordum çünkü farklı bir çözüm bulacak cesaretim yoktu.

Grace benim olduğumdan daha iyi bir adamı hak ediyordu. Benden daha iyisini hak ediyordu, nokta, ama bunun için çok geçti. Gracie'ye pençelerimi geçirmiştım ve gitmesine izin vermeyecektim.

Telefonumu çıkardım ve YouTube'da polis sireni ses efektlerini aradım, sesi daha uzakta duyulsun diye en düşük ayara getirdim, sonra çalmasına izin verdim.

"*Siktir,*" diye tısladı babam. Yere düşen zavallı insanın sesi olduğunu tahmin ettiğim bir gümbürtü duyuldu. "Paramı almak için geri döneceğim."

Babam hayatında hiç görmediğim kadar hızlı hareket ederek ara sokaktan çıkarken sırtımı duvara yasladım ve çöp konteynerinin gölgesinin beni saklamasına izin verdim. Tuhaf görünümlü bir insan arkasından tökezledi ve babamın adımlarını aynen takip etmesini izlerken gözlerimi devirdim.

Bir atı suya götürebilirdiniz ama az önce onu tehdit eden uyuşturucu satıcısını takip etmemesini sağlayamazdınız.

Videoyu kapatmadan önce sesin birkaç dakika dönmesine izin verdim, sirenler yaklaşıyormuş gibi duyulsun diye ara sıra sesini açtım. Ama Grace'i arayamadan telefonum çalmaya başladı.

"Cesaret mi?" Telefonu kulağıma götürerek şaşkınlıkla sordum. "Her şey yolunda mı?"

Güldü. *"Bunu bana mı soruyorsun? Aranan adam sensin, kafamdan sıkıldım. Hadi dedikodu yapalım. Kız arkadaşın hakkında konuşalım. Ne olursa."*

"Annen için yeterince uyarıcı bir arkadaş değil mi?" Alay ettim. Dare'in annesi, daimon ebeveynlerine göre oldukça harikaydı. Gerçi Philotes daimon'ları bizim kadar psikopat değildi, çünkü onların olayı seksti. 21. yüzyılda, her kim olursa olsun ahlaksızca seks yapmak eskiden olduğu kadar tabu değildi zaten.

Dare uzun bir nefes verdi. *"Annem biri ama stres şu anda ikimizi de çıldırıyor."*

"Burada olanlar yüzünden yaşadığınız stres mi?"

"Sadece Milton değil, dostum. Sen ve kız arkadaşın hakkındaki haberler her yere yayıldı. Jersey'de tansiyon çok yüksek. Geçen gece biri beni annemin evine kadar takip etmiş ve lastiklerimi kesmiş. İnsanlar sokakta kavga ediyor, gerektiği kadar sağduyulu değiller. Bu tür şeyler."

Lanet olsun. Tüm bu durum beklediğimin çok ötesine geçmişti. Grace ilişkimiz yüzünden daha fazla şiddetin ortaya çıktığını bilseydi yıkılırdı.

Bir de şu kehanet meselesi vardı. Diğer şehirlerde neler olup bittiğinden bağımsız olarak, ilişkimiz belli ki bizi çoktan aşmıştı.

Dare aklımdan geçenleri okuyarak, *"Bu senin hatan değil,"* dedi. *"Bazen bir fırsat kolladıklarını düşünüyorum, anlıyor musun? Bu, nezaketin ince cilasını atmak için ihtiyaç duydukları bahaneydi. Sen nasılsın? Ya kız? Grace, değil mi?"*

Dare Grace'i sorduğunda, Viper onu ima ettiğinde hissettiğim koruyucu içgüdünün aynısını hissetmemem garipti.

Varoluş. Bullet Grace hakkında konuştuğunda da içimde garip bir koruma içgüdüsü oluşmamıştı, beni ara sıra sinirlendirdiği zamanlarda bile.

En zeki adam olmayabilirdim ve Grace'in hareminin beyni olacağımdan da şüpheliydim ama tam bir moron değildim ve hem Bullet hem de Dare hakkında hissettiğim o içgüdü tesadüf değildi.

Gerçi bu telefonda yapılacak bir konuşma değildi.

"O güvende," diye cevap verdim, bu telefon görüşmesinin bir şekilde dinleniyor olma ihtimaline karşı ayrıntı vermek istemedim. "Ve ben yılanla baş başa kaldım, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeye çalışıyorum."

"Hangisiydi?"

"Yani, neredeyse açık bir çek gibiydi," diye itiraf ettim. "Görünüşe göre baskı altında iyi kararlar veremiyorum."

Dare homurdandı. *"Bunu sana söyleyebilirdim. Tanrı aşkına Riot, aklından ne geçiyordu?"*

"Evet, evet. İkilemimden kurtulmama yardım et. Viper'a borcu olduğu için Creep'in kumarhanesinde *bir adama cehennemi yaşatmam* gerekiyor. Yeteneklerimi kullanma konusunda ne hissettiğimi biliyorsun," diye homurdandım.

"Yani yapma mı?" Dare çok açılmış gibi cevap verdi. *"Kulağa yeterince belirsiz bir emir gibi geliyor. Kumarhaneyi seven bir adam olsaydım, sanırım cehennemim artık kumarhaneye gitmemek olurdu. Creep'e söyle, eğer adamı yasaklarsa göğsündeki o iğrenç kafatası dövmesini ücretsiz olarak düzelteceğim."*

Bu... bu çok akıllıca bir fikirdi. Önsezim doğruysa, belki de Dare haremin beyni .

"Sanırım sadece güzel bir yüz değilsin," diye takıldım, babamın izinden gitmemi gerektirmeyen bir planım olduğu için içim rahatlamıştı.

"Benim de kocaman bir sikim var," diye kabul etti Dare. "Sizi planlarınızla baş başa bırakayım, caddenin karşısında ütülenmiş haki pantolonları ve beyaz pololarıyla şehrin hangi bölgesine ait olduklarını hatırlatmaya ihtiyaç duyan bazı kaypak görünümlü herifler var."

Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. Dare kendini koruyabilirdi ama o bir aşıktı, dövüşçü değil. Onun çizgisi şiddet değildi. Çoğunlukla azgındılar.

"İyi şanslar. Sakın tutuklanmayın."

Dare güldü. *"Bu yüz hapishane için fazla güzel. İyi olacağım."*

Hat kesildi ve kendimi endişelenmemeye zorladım. O büyük bir çocuktu. Başının çaresine bakabilirdi.

Belki her ihtimale karşı Bullet'tan onu kontrol etmesini isteyebilirim.

Çöp konteynırının yanındaki üzgün yerime dönüp Bullet'i aramadan önce yalnız olduğumdan emin olmak için ara sokağı hızla taradım ve telefonu açmasını beklerken sabırsızca ayağımı yere vurdum. Açmazsa, agathos barikatını deler ve onun yerine kendim giderdim, sonuçlara lanet olsun.

"Quiet Riot. Yılan yuvası nasıl?"

"Olmasını beklediğin kadar tatsız," diye cevap verdim sertçe. "Benim için Dare'i kontrol edebilir misin?"

Diğer uçta bir süre sessizlik oldu, muhtemelen ondan yardım istememe şaşırmıştı. Bullet'in yeteneğine *inanmadığımdan* değil, sadece hoşuma gitmediğinden. Geleceğin bizim için hazırlandığına, kaderimiz üzerinde hiçbir kontrolümüz olmadığına inanmak istemiyordum.

"Elbette," dedi Bullet, alışılmadık bir ciddiyetle. Bullet'in neşeli maskesinin düşmesi nadiren olurdu, genellikle maskesini korumaya çok dikkat ederdi. En azından bu günlerde. Bullet daha gençken, kaderiyle ilgili acısını gizlemek için bu kadar uğraşmamıştı.

"Peki ya sen? Sen nasılsın?"

"Benim için endişeleniyor musun Riot?" diye takıldı, her zamanki gibi konuyu saptırarak. Grace'le aramızdaki bağı tamamlamak istesem de, bunun bana onun duygularını şu ankinden daha iyi okumamı sağlayacağını düşünsem de, Bullet'in buna daha çok ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum. İnsanların sadece görmelerini istediği şeyleri görmelerini sağlama konusunda daha iyiydi.

"Bir dakikalığına hıyarlık etme," diye iç geçirdim. "Doğum gününe ne kadar kaldı?"

Büyük 3-0. Hiçbir Oneiroi o günden sonra yaşamamıştı. Ama Bullet yaşayacaktı. Buna inanmak *zorundaydım*. O Grace'in ruh bağıydı, zaten diğer Oneiroi'ler gibi değildi.

"Hâlâ üç ay var," diye cevap verdi Bullet, parlak sesi çok daha zoraki çıkıyordu.

"Grace bu olasılıktan haberdar mı?"

"Onun yeterince işi var," dedi Bullet küçümseyerek. "Onu senin için getireceğim."

Arka planda bir hareket duydum ve aptal kalbim, burada mahsur kaldığım her gün onunla en az bir kez konuşmuş olmama rağmen, Grace'le tekrar konuşmak üzere olduğumu bilerek çarptı. Çiftliğe döndüğümde ve o kaçamadığında, Bullet'le bu konuşmayı bitirdiğimizden emin olacaktım.

"İsyan mı?" Bu tek kelimenin içinde o kadar çok endişe vardı ki, doğruca kırsal bölgeye geri dönüp Grace'i kollarıma almaktan başka bir şey istemiyordum.

"Hey, Gracie. Her şey nasıl gidiyor?" Kendimi çok gergindim ve kopmak üzereymişim gibi konuşmamaya zorlayarak sordum, çünkü bu muhtemelen onun için işleri kolaylaştırmayacaktı.

"Son derece endişeliyim ve senin her şey yolunda sesin beni gerektiğine ikna etmiyor," diye cevap verdi Grace. Sesindeki ısırik tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı. Grace'in kusursuz kibarlığının biraz kayması hoşuma gidiyordu.

Duygusal itiraflarda bulunmak bana pek doğal gelmiyordu - eskiden olsa babamdan dayak yerdim - ama bu, Grace'in iyiliği için üstesinden gelmeye kararlı olduğum bir takıntıydı. Nasıl hissettiğimi duymayı hak ediyordu ve psikopat ailesiyle tanışmamdan edindiğim izlenime göre ona harika, güzel ve özel olduğu yeterince söylenmemiştir.

"Seni deli gibi özlüyorum," dedim açık yüreklilikle. "Cildim yanıyor gibi hissediyorum ve çok yorgunum ama uyuyamıyorum. Burada her ne bokla uğraşıyorsam, senden uzakta olmanın yanında *hiçbir şey*."

"İsyen," diye nefes aldı Grace, tedirginliği yerini onun fazlasıyla sahip olduğu ama bende hiç olmayan o yumuşak şefkate bırakmıştı. "*Sensiz aklımı kaybediyorum.*"

Bağlandıktan sonra bu durum düzelse iyi olur, çünkü bu sürünme hissi kimsenin yaşayabileceği bir şey değildi. İlk başta, sürekli kaşınan rahatsızlığın, ikimizin de yerine getirilmemiş bağ ile yaşadığımız gerçek *acıya* göre bir gelişme olduğunu düşünmüştüm. Şimdi o kadar da ikna olmuş değildim. Her iki durumda da Grace'in tanrıçası henüz seks yapmadığımız için bizi cezalandıran bir psikopattı.

"Bana ne yaptığını söyleyebilir misin?" Grace cevabı zaten biliyormuş gibi bir sesle sordu. Yalan söylememe, hile yapmama ya da çalmama içgüdülerini zorlayacağını bildiğim için söyleyemedim ama yine de söylemek istemedim. Bu pisliğin ona dokunmasını istemiyordum.

"Viper için ayak işlerini yapıyorum. Nasıl gidiyor? Yeni oda arkadaşınla rahat mısın?"

Grace hemen, "*Nazik ve misafirperver olmaktan başka bir şey yapmadı,*" diye cevap verdi.

"*Mükemmel bir beyefendi.*"

Mükemmel bir beyefendi, ha? Grace bundan hoşlanıyor muydu? Çoğunlukla centilmence davranmıştım, bağlanma dürtüleri beni aklımdan çıkarırken yapabildiğim kadarıyla. Ama aynı zamanda *onu* da çıldırtıyorlardı ve böyle durumlarda centilmence yapılması gereken şey ona yardım etmektir.

Kelimenin tam anlamıyla.

"İhtiyacın olanı alamıyor musun, Gracie?" Sesimi içgüdüsel olarak biraz daha alçaltarak sordum.

Bir kalp atışı tereddüt etti, bana öyle olduğunu söylemek istediğini ama bu konuda yalan söyleyemeyeceğini anlatmaya yetecek kadar.

Görünüşe göre Bullet'ın oyununu geliştirmesi gerekiyordu.

İnsanların kumarhaneden çıkarken çıkardıkları gürültülü konuşma sesi beni o andan çekip çıkardı, nerede olduğumu ve hâlâ yapacak bir işim olduğunu hatırlattı.

"Siktir. Gitmem gerek Gracie, ama seni sonra ararım, tamam mı?" Tereddüt ettim, ona yardım etmekten nefret ediyordum çünkü Bullet'ın Grace'in yanında olması fikrinden *nefret* etmesem de, onu onunla *paylaşma* fikri hâlâ yabancı ve bir nevi korkunçtu. Lanet olsun, bana yaptığı onca psişik yardımdan sonra bu benim için bir iyilik olabilirdi. "Bullet biz gençken ve hep birlikte okula giderken hiç kimseyle çıkmadı. Hiç kimseye o gözle *bakmadı*. Sen her zaman onun son oyunuydun, ama belki de ete kemiğe büründüğünde biraz daha korkutucusun."

"*Korkutucu olan ben miyim?*" Grace inanamayarak tekrarladı. "*O çok... mistik. Sahip olduğu yetenek inanılmaz derecede göz korkutucu. Yine de ne demek istediğini anlıyorum. Belki de daha ileri gitmeliyim?*" Gözlerimi , bunu söylerkenki yüzünü hayal edebilirdim, burnunu buruşturmuştu. "*Beni aramayı unutma,*

İsyan. Senin için paniklemediğim tek an sesini duyabildiğim andır."

Bana neler olduğunu merak ederek göğsümdeki ani ağrıyı ovuşturdum.

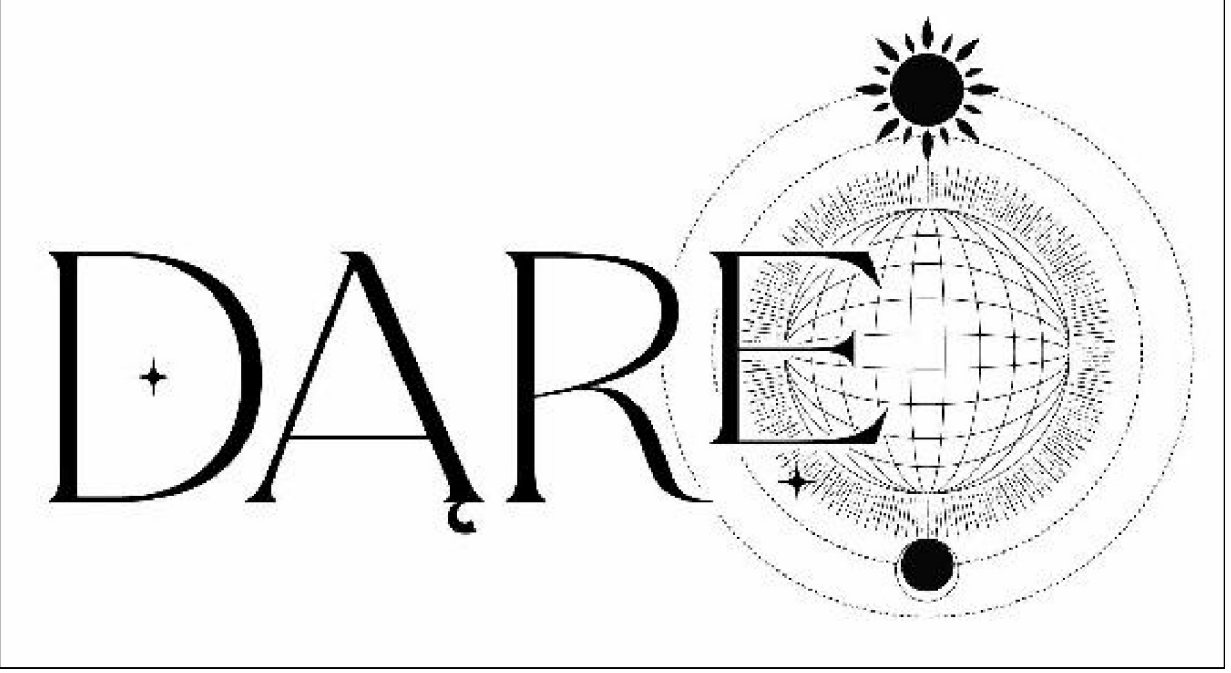
"Unutmayacağım," diye kısık sesle konuşmayı başardım ve nasıl bir his olduğunu bile bilmediğim bir anda onu sevdiğimi ağzımdan kaçırmak gibi aptalca bir şey yapmadan telefonu kapattım.

gel, Riot.

Duvarı ittim, kumarhanenin girişine doğru yürürken telefonumu cebime soktum. *Bu Grace için.* Onu güvende tutmak, şeytanla yaptığım anlaşmayı sürdürmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım, çünkü aklımda buna değdiğine dair hiçbir şüphe yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

W Bu öğleden sonranın sönük geçtiği kanıtlanmıştı.

Elimde bir sustalı bıçak ve gözlerimde şiddetle ortaya çıktığım anda, önümdeki iki agathos kuyruğunu kısıtırıp kaçmıştı. Şimdi iki blok boyunca onları takip ediyordum, onları bir daimon mahallesine doğru sürüyordum, böylece onlara ortaya çıktıkları kapalı topluluğa geri dönmeleri için uygun bir uyarı verebilirdim.

Elbette, bu kadar vahşi göründüğümde sustalı tek başına korkutucuydu, ama bir daha annemin evinin etrafında dolaşırlarsa aletlerini kesmek için iyi yazılmış bir tehdit muhtemelen daha etkili olurdu ve ben mükemmeliyetçi değilsem hiçbir şey değildim.

Genel olarak oldukça barışçıl bir adamdım. Philotes var olan en az şiddet yanlısı daimonlardı ve bizi kızdırmak için çok şey gerekiyordu. Ama agatholar günlerdir başımın belasıydı -ilk olarak Milton'da evimi darmadağın ettiklerinde

ve Şimdi de burada, annemin kasabasinda. GörünüŐü göre haberler hızla yayıldı. Riot *meşhur* olmuştu.

Önümdeki iki agathos hızla yürüyordu, başlarını eŐmiŐlerdi, bu yüzden önlerindeki bardan çıkan daimon'u fark etmediler, kendisine doŐru geleni görünce yüzünde vahşi bir sırtıma belirdi.

"Boo," diye fısıldadı, iki agathosa doŐru ilerlerken.

Soluk soluŐa durdular ve ben de aramızdaki mesafeyi kapatıp daimonlara başımla selam verdikten sonra onları yakalarından tutup bir ara sokaŐa sürükledim, bu kadar kolay gelmelerine Şaşırmıştım. Spor yapıyordum ve vücudumun üst kısmı oldukça güçlüydü ama iki adamı kolayca kaldırıp odanın öbür ucuna fırlatabilecek devasa bir Keres daimon gibiydim.

Mücadele etmemeleri kanımdaki öfkeyi soŐuttu ve onları öfkeden çok bıkkınlıkla tuŐla duvara doŐru ittim. EŐer akıllı olsalardı, kana susamış gibi görünen yaşlı bir adamdan daha güvenli olduŐumu fark ederlerdi.

Bana doŐru döndüler, sırtlarını duvara dayamıŐlardı ve neredeyse altlarına iŐeyeceklerdi, o kadar korkmuş görünüyorlardı. Daha yakından incelediŐimde 14 yaşından büyük olduklarından Şüpheliydim. Uzun boyluydular ama sanki henüz uzuvları tam olarak geliŐmemiŐ gibi  etrefilliydiler ve yüzleri hala gençlikten kalma bir yuvarlaklıŐa sahipti, sakal yerine birkaç tane bıyıkları vardı.

Hah. Biri benim gibi Asya kökenliydi, diŐeri ise koyu renk saçlı ve zeytin tenliydi. Bana kendimi ve Riot'un o yaŐlardaki halini hatırlatıyorlardı, tek fark biz skinny jeanler ve Green Day kap Őonluları giyiyorduk, haki pantolonlar ve polo tiŐörtler deŐil.

Belki de bu benzerlik yüzünden onlara doŐru dürüst bir ders verecek gücü kendimde bulamıyordum. Bir de onlar çocuktu. Tam bir canavar deŐildim.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek inledim. "Neden günümü *gençlerin* peşinden koşarak geçiriyorum ki? Yapacak ödevin yok mu senin? Yapman gereken dans yarışması videoları? Bugünlerde gençler ne yapıyorsa artık."

29 yaşındasın, 89 değil, diye hatırlattım kendime. Sadece içten içe yaşlı hissediyordum.

Küçük Agathos klonum titrek bir sesle, "Siz, siz bizim kadınlarımızı alıyorsunuz," dedi ve cesaretlendirmek için başını sallayan arkadaşına, yani Baby Riot'a endişeyle baktı.

En iyi '*ciddi olamazsın*' yüz ifademle onu kıstırdım. "Milton'daki bir Agathos kadınının bir daimonla bağlantısı var. Senin doğaüstü, tanrıça gibi bağlantılarından biri gibi. Sana anlatılan saçmalıklar sadece saçmalık. Adımı gerçekten tanıyorum, kimseyi kaçırmadı."

"Sizin türünüzle ruh bağı kuramayız," diye yanıtladı Mini Dare başını sallayarak. "Bizim kadınlarımızın sizinkilerden daha iyi olduğunu fark ettiği için onu zorla almış olmalı. Ve eğer durdurmazsak bu olmaya devam edecek. Bir kenara çekilip kadınlarımızı almanıza izin vermeyeceğimizi size göstermeliyiz. Karşılığında daimon kadınları istemediğimizi de."

Kendimi durduramadan güldüm. "Bir daimon kadın seni canlı canlı yerdi ve sen de bu ayrıcalık için ona teşekkür ederdin. Senin türünün yalan söyleyemediğini biliyorum ama seni korkutmak için tasarlanmış bazı yarım gerçeklerle beslenmişsin gibi görünüyor."

Kollarımı kavuşturdum ve sabırla bunu anlamalarını bekledim. Agathos hakkında pek bir şey bilmiyordum ve Riot da kız arkadaşı hakkında çok ketum davranıyordu ama emin olduğum bir şey varsa o da Grace'in adamlarının onu onun kaptığı ve isteği dışında Auburn'e sürüklediği idi.

"Buraya geldiğiniz için genç ve aptalsınız, ama aynı zamanda güçler tarafından becerildiğinizi düşünüyorum. Biraz daha soru sorun, biraz daha gözlemci olun ve tüm tanrıçalar aşkına, yüzleriniz bozulmadan ayrılmak istiyorsanız buraya geri gelmeyin. Anladınız mı?"

Baby Riot başını salladı, Mini Dare'i dirsekleyerek hareket etmesini sağlarken ben de karşı duvara yaslanıp onların kaçışını izledim. Bütün bu durum berbattı. Umarım o *çocuklar* buraya gelip ortalığı karıştırmayı, agathos liderleri kirli işlerini yaptırmak için sesleri hâlâ çıkmayan çocukları gönderdiği için değil de sert olduklarını düşündükleri için seçmişlerdir.

Hiçbir şey beni şaşırtmazdı, artık neler olup bittiğini bilmiyordum. Bildiğim dünya etrafımda parçalanıyormuş gibi hissediyordum ama herkes bunu göremeyecek kadar öfkesine gömülmüştü.

Duvarı ittim, sustalının cebimde güvenli bir şekilde durduğundan emin olduktan sonra ara sokaktan çıktım. Doğruca eve dönmek niyetindeydim ama dönüş yolunda beni oyalaması için bir bakkala girip dev bir enerji içeceği aldım.

Kahretsin, yorgundum. Bir keresinde Riot'la birlikte babasının zulasından birkaç hap aşırımı ve bir müzik festivalinde aralıksız 48 saat ayakta kalmıştık ve *o zaman* yorgun olduğumu düşünmüştüm. Bu, şu anda hissettiğim kemik derinliğindeki yorgunlukla kıyaslanamazdı. Zaten genelde pek uyumazdım, ama annemin çalışma odasındaki boktan katlanabilir yatakta dinlenmek için uzandığımda bile, hiçbir zaman gerçekten kapanabileceğimi hissetmedim.

Etrafımızda sessiz sedasız bir savaş patlak verirken olmazdı. Artık o kadar da gösterişsiz değildi -insanlar haberlerde şiddet olaylarındaki artışa dikkat çekmeye başlamıştı. Milton'da başlayan olaylar Doğu Yakası'na kadar yayılmıştı ve içimden bir ses bunun durmayacağını söylüyordu.

Özellikle de agatholar daimonların *tüm* kadınlarını çalmaya çalıştığına ikna olmuşlarsa. Lanet olası drama lamaları. Zaten birkaç yerel daimonu Riot'u gerçekten tanıdığımı, hayır, kızını kaçırmadığına ve burada daha büyük güçler olduğuna ikna etmek zorunda kalmıştım. Biz burada

Ancak daimonların çoğu Gece Tanrıçası'na, bir işte parmağı olduğundan şüphelendiklerinde kendi işlerine bakacak kadar saygı duyardı.

Daimonların *heyecanlandığı* bir şey varsa, bu da duruma pek yardımcı olmuyordu. Özellikle yaşlı olanlar, birkaç Agathos'un kışını tekmeleme fikriyle adeta ağızlarından köpükler saçıyorlardı. Annemin Philotes kanına bulaşması konusunda çok fazla endişelenmeme gerek yoktu ama Riot'un babasının Milton'da neyin peşinde olduğunu düşünmekten korkuyordum. Muhtemelen kapısının önüne asmak için agathos kemikleri ve bağırsaklarından dekoratif bir çelenk yapmıştır.

Ayaklarımı kaldırım boyunca sürükleyerek annemin evine geri döndüm, annemin yine bir "misafiri" gelebilir diye geri dönmek için acele etmedim. Daimonlara göre sekse ve fiziksel dokunuşa yakınlık oldukça iyi bir özellikti ama söz konusu annem olunca biraz sarsıcı oluyordu. Daha da kötüsü, aldığım aksiyonun *yetersizliği* konusunda benimle uğraşıyordu ve bu da egom için pek iyi şeyler yapmıyordu. Kimse annesinin bir süredir seks yapmadığına dikkat çekmesini istemezdi.

Ben sadece harika bir aleti olan bir et parçası değildim. Duygularım vardı. *Duygularla* seks yapmak istiyordum. Bunu istemek çok mu fazlaydı? Hareket eden her şeyi becerme dürtüsüyle sürekli bir mücadele halindeydim, ancak daha yüksek bir güç tarafından bana dayatılan istekleri tatmin etmek için dışarı çıkıp biriyle takılma fikri çok aşağılayıcıydı.

Genelde insanlarla flört ederek ve onları oynaşmaya teşvik ederek idare edebiliyordum, ayrıca dövme yaparak fiziksel dokunuştan da nasibimi alıyordum. Aslında pek sayılmazdı ama gerginliğimi azaltmaya yetiyordu. Şu anda buna bile sahip değildim.

Riot'un burada olmaması çok kötü. Lisedeyken, özellikle muhtaç hissettiğimde bazen ona sarılmama izin verirdi, çünkü "daimonların arkadaşı olmaz" demesine rağmen böyle bir kankaydı. En iyi arkadaşımı özlediğim kesindi.

Annemin yaşadığı sitenin ortasındaki iğrenç büyüklükteki havuzun etrafından dolandım ve bana verdiği anahtarı çıkararak kapıdan içeri girdim.

"Selam anne," diye seslendim, kapıda durup ayakkabılarımı çıkardım ve beni evlatlıktan reddetmesin diye girişteki rafa düzgünce yerleştirdim.

Akşam yemeği için nikujaga yaptığı mutfaktan "Çok uzun sürmedi," diye cevap verdi. Öngörülebilir bir gelecek için burada sıkışıp kalacaksam, en sevdiğim yemekleri yapması için ona zorbalık edecektim.

Birkaç yıl önce Milton'dan taşınmadan önce bana hepsini nasıl yapacağımı öğretmişti ama yemek başkaları yapınca daha lezzetli oluyor.

"Evet, tam anlamıyla çocuktular," dedim sola, küçük yemek köşesine ve mutfığa doğru dönerek. Burası benim tarzımın tam zıttıydı. Hizmet verilen apartman tipi bir yerdi - ortak bir havuz alanı etrafında inşa edilmiş, bünyesinde bir spor salonu ve kafe bulunan bir grup bağlantılı birim. Annem her zaman tropik bir adada tatil köyü tarzı bir yaşam hayal etmişti ama bu hedefine tam olarak ulaşamamıştı.

Buranın insan sahibiyle yattığından %90 emindim ama bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım. Hepimiz bir yerlerde dokunuşlarımızı düzeltmek zorundaydık. Ne zaman beyefendiler gelse, üzerinde uyuduğum katlanabilir kanepenin olduğu küçük çalışma odasında kaybolur ve

Kulaklığımın sesi o kadar yüksekti ki henüz kulak zarımı patlatmadığıma şaşırdım.

Annem, uzun siyah saçları dağınık bir şekilde ve şık siyah giysileri tüm evi kaplayan bej üzerine gri-bej renk düzeniyle çelişkili görünerek mutfakta dolaşıyordu.

Elimdeki boş enerji içeceği kutusuna dik dik baktı, onu geri dönüşüme gönderirken bir yandan da vücuduma daha fazla saygı duymam gerektiği konusunda mırıldandı. Riot'la uğraşırken ne kadar çok şeyin tadına baktığımı bilse çıldırırdı.

"Şimdi de çocukları mı gönderiyorlar?" Annem alay etti. "İğrenç."

"Onları *gönderip göndermediklerini* bilmiyorum. İlk başta Agathos adamlarının öfkeli olduklarını ve kendi istekleriyle hareket ettiklerini düşündüm ama bu ikisi bazı yarım gerçeklerle beslenmiş ve çok karışık çocuklardı. Açıkçası o kadar da kötü görünmüyorlardı," dedim ve arkasına geçip buzdolabından bir bira aldıktan sonra yemek masasına oturdum.

"Çok yumuşaksın," diye azarladı annem, tahta kaşığını havaya kaldırıp bana vurarak. "O insanların şehrine yaptıkları yüzünden şu anda eve bile gidemiyorsun."

Ne katılıyor ne de katılmıyor gibi dalgınca mırıldandım. Belki de haklıydı, ama bu çocuklar sabahın erken saatlerinde Milton'da beyzbol sopaları ve havai fişeklerle ortaya çıkan psikopatlara benzemiyorlardı. Onlar sadece... çocuktü. Korkunç gözleri olmasaydı, onları normal insan gençler .

Gençken hepimiz aptalca şeyler yapmışızdır, değil mi? İnsanların evlerinin önünde dolaşıp onları taciz etmek gibi aptalca şeyler değil, sıradan aptalca şeyler. Birinin bana verdiği her türlü cesareti üstlenme isteğim, lakabımı kazanmamı sağladı.

"Ben şahsen gölgelerde yaşamaktan bıktım," diye devam etti annem, agresif bir şekilde patatesleri cızırdayan sığır eti ve soğanla birlikte tavaya ekledi.

"Gölgelerde yaşayamayız," diye belirttim. Varlığımız insanlardan öylesine gizlenmişti ki, insan *ebeveynimiz* bile yavrularının insanlığı yok etmeye programlanmış küçük bir psikopat bebek olduğunu bilmiyordu.

"Pah, ne demek istediğimi biliyorsun," diye annem. "Her zaman insanların gölgesinde yaşayacağız - onlar her zaman tanrıların en sevdiği ölümlülerdi. Sadece Gece Tanrıçası bizi kayırır. Ama ben agathosların gölgesinde yaşamaktan bıktım. Diğer daimonların iddiaları ne olursa olsun, agathoların sahip olduğu özgürlüğe sahip değiliz. Organize, *militarize* ve etkililer. Bütün bir şehri 24 saatten kısa bir sürede kapattılar! Çok saçma."

"Daimonların da örgütlenebileceğini mi söylüyorsunuz?" Şüpheyi sesimden uzak tutamamıştım. "Daimonlar asla agathoların yaptığı gibi kimseye hesap vermezler."

Annem sinirli bir şekilde iç çekti. "Muhtemelen haklısın. Eski günlerde agathoslar bu kadar düzenli değildi. Ama tanrıçalarının yokluğunda birbirlerinden putlar yaptılar. Eğer *Anesidora*'ları uyanırsa, hoş olmayan bir sürprizle karşılaşacaklar."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tanrıçaları hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. Tek bildiğim bir agathos olmanın kulağa *korkunç geldiği*di.

"Biliyorum," diye kestirip attı annem, herhangi bir konuda onun fikirlerine karşı çıkmamdan her zaman rahatsız olmuştur. "Umarım tekrar yükselir ve onun yokluğunda yaratılışına saygısızlık eden ve kendilerini tanrılar seviyesine yükselten tüm agathoları yok eder."

"Kulağa çok soykırımcı geliyor," diye cevap verdim sertçe. Annemin aslında kendi neslinin çoğu daimonu gibi *olduğunu* hatırlatmak beni her zaman

Gardiyan. Çok kana susamış. Bunun için kimin zamanı vardı?

"Gerçekten de öyle," dedi vahşi bir sırıtışla. "Yine de o gün geldiğinde Riot'un sevgilisinin canının bağışlanacağını umuyorum. Eğer tüm agatholar onun gibi olsaydı, belki de dünya biz daimonlar için bu kadar korkunç bir yer olmazdı."

Agathos ve Daimon dünyalarını alt üst eden kadınla tanışmamıştım ama bir şekilde aynı fikirde olmam gerekiyordu.

Dünyanın ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

T Bugün Riot'un gidişinin üzerinden bir hafta geçti. Gaia ve Olimposlulara açtığı savaş hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendiğim bir hafta, Gece Tanrıçası ve şimdiye kadar yapılmış olan tüm kehanetleri ezberlemek.

Yeni hayatımla yüzleştiğim bir hafta. Ya da en azından eski hayatımın kaybıyla.

Bir hafta boyunca Bullet'la geceleri iffetli bir şekilde sarıldık ve duşta tek başıma öfkeli arzularımı gizlice dindirmeye çalıştık.

Sürekli olarak kendi derimden sürünerek çıkmama üç saniye kalmış gibi hissediyordum.

Riot'u özlemenin acısı ve Bullet ile aramızdaki bağı sağlamlaştırmak için artan dürtüler arasında enkaz halindeydim. Huzursuz, kaşınıtlı, sinirli bir *enkaz*. İştahım neredeyse tamamen kesilmişti. Artık sadece

Uyudum çünkü Bullet beni rüyalarımda esir tutuyordu. Başka bir duş almayı düşünmeye başlamadan önce dikkat sürem yaklaşık iki dakikaydı.

Dayanılmazdı.

Kanepede oturmuş, Bullet'in mutfığı kurcalarken daimonların farklı türleriyle ilgili çıkardığı eski kitabı teorik olarak okuyordum ama sayfada tek bir kelime bile görmemiştim.

İhtiyacım olan şey, aşırı kibar erkekleri baştan çıkarma üzerine bir kitaptı.

Belki Bullet'ı aşağı inmeye ikna edebilirim, böylece tekrar duş alabilirim. Bu şüpheli olur muydu? Bullet herhangi bir şey için aşağıya indiğinde, onunla ihtiyaçlarım hakkında mantıklı bir konuşma yapmak ve aklının nerede olduğunu öğrenmek yerine, günde en az iki kez rahatlamak için oraya gidiyordum.

Kendimi çok suçlu hissettim.

Yapmadan duramadım.

Gerçekleşmemiş *iki* ruh bağına sahip olmanın ıstırabı beni çıldırtıyordu.

Bullet benimle fiziksel bir şey başlatmamıştı ve Riot isteksizce teşvik etmiş olsa da bunu kendim yapacak güvene sahip olduğumdan emin değildim. İstesem bile başlatabilir miydim? Bana hep iyi agathos kızlarının iffetli ve ağırbaşlı oldukları söylenirdi ve bunun dışında bir şey olma fikri hâlâ midemi biraz bulandırıyor.

Yine de iyi bir küçük Agathos kızı değildim. Hiç olmadım.

"Neler oluyor?" Bullet güldü, mutfığı oturma alanından ayıran yarım duvarın üzerinden kollarının üzerine eğildi ve bana sıırttı. Bağ eksikliğini benden çok daha iyi idare ediyor gibi görünüyordu ki bu biraz sinir bozucuydu.

"Duyguların şu anda pinpon oynuyor," dedi bana eğlenen bir kaşını kaldırarak.

Bunu yapabilirsin. Sorun yok.

Bunda utanılacak bir şey yok.

"Ne tür duygular algılıyorsun?" Paha biçilmez kitabı dikkatlice sehpanın üzerine koydum ve kanepede dönerek ona baktım. Sıradan bir ses tonu hedefledim ve fevkalade başarısız oldum.

Bullet'in gözleri parlıyordu ve ilk kez onun dengesini bozmak için ne merak etmiyordum. Belki de hayatında *gördüğü* onca şey onu sarsılması imkânsız biri haline getirmişti.

"Her türlü şey, Amazing Grace," diye cevap verdi diplomatik bir şekilde, başını yana eğerek.

Tamam. Tamam. Tamam, bu bir *hayır* değildi, ama tam olarak yeşil ışık da değildi. Yoksa yeşil ışık mıydı? Şekerim, boyumdan büyük işlere kalkıştım.

"Gelip bir süre benimle oturur musun?" Kulağa ne kadar resmi geldiğimi düşünüp içten içe ürpererek sordum. Orgazm olmak istiyordum ama yaklaşımım o kadar arkaikti ki Jane Austen bana eski moda derdi.

"Her zaman," dedi Bullet kolayca, tezgahı saklayan yarım duvarı geriye iterek ve hafifçe eğilerek küçük mutfaktan çıktı.

Güzel. Güzeldi. Bu iyiydi.

Bullet yanımdaki kanepeye oturdu -en uzak noktaya değil, ortadaki koltuğa, bu da iyi bir şeydi, değil mi?

Kendi başına alana *hükmetmiyordu*. Bullet bunun için fazla ruhaniydi. Bu dünyaya aitmiş gibi görünmüyordu.

"Ee, ne yapıyoruz?" diye sordu, yanağını uzattığı koluna dayadı ve bana silahsız bir şekilde tembelce sırtıttı. "Satranç mı? *Les*

Sefiller şarkısı mı? Strip poker?"

"Satrançta umutsuzum," diye cevap verdim yavaşça, başımı sallayarak. "Ve şarkı söylemek yok."

"Strip poker o zaman?" Bullet'in kaşları havaya kalktı ama yüzündeki o muzip sırıtış hiç kaybolmadı. Onda tanımlamakta yavaş kaldığım bir duygu parıltısı vardı ve aramızda tam bir bağ olmamasının yasını tuttum.

Bunu yapamazsın, diye kendime hatırlattım. Bu fikri düşünmeden önce doğum kontrolü hakkında ciddi bir yetişkin konuşması yapmamız gerekiyordu. Yarı agathos, yarı daimon bir bebeğe hazır değildim.

"Belki, poker kısmı olmadan? Yalan söyleyemediğim için."

Flörtöz bir kahkaha atma girişimim biraz histerik bir şekilde sonuçlandı ve Gece Tanrıçası'ndan bana bir iyilik yapıp tüm bu etkileşimi Bullet'in hafızasından silmesini istemeyi düşündüm. Bu konuda benimkini de.

"Benimle soyunmak ister misin, Amazing Grace?" Bullet sordu, şaşkınlığı tenimde keskin bir şekilde hissediliyordu.

"Evet, ama benimle soyunmak istemediğin izlenimine kapılıyorum," diye cevap verdim yine gergin bir kahkahayla. İkisini karşılaştırmak istemiyordum - gerçekten karşılaştırmamaya çalışıyordum - ama bu kısım Riot'la çok daha kolay olmuştu ve Bullet'in benden bu şekilde hoşlanmamasından mı kaynaklandığını merak etmek zorundaydım.

Riot'un Bullet'in biriyle çıkmaması hakkında söylediklerini duymuştum ama Bullet beni *çocukluğumdan* beri tanıyordu. Ya bana kız kardeşi gibi bakıyorsa? Duşta onun hakkında düşündüğüm pek de kardeşçe olmayan düşünceler düşünüldüğünde bu korkunç olurdu.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Bullet gerçekten de savunmasız görünüyordu. "Ne? Seni *kesinlikle* soymak istiyorum. Ama sana baskı yapmak istemiyorum, hepsi bu."

Dilimin ucunda biraz daha baskı için yalvarmak vardı ama onu rahatsız etmek de istemiyordum.

Bullet bir an tereddüt etti ve yüzündeki kararsızlık o kadar alışılmadık bir durumdu ki sessiz kalıp devam etmesini bekledim.

"Bir gün benim olacağını hep biliyordum," dedi Bullet, konuşurken sinirlerini atmış ve yüzüne her zamanki gülümsemesini geri yerleştirmiş gibi görünüyordu. "Her ne kadar çoğunlukla kadınları kullanılmış ya da nane kondisyonlu nesneler gibi hissettirmek için tasarlanmış olan Bakirelik Bir Sosyal Yapıdır Takımında yer alsam da, bu konuşmanın amaçları doğrultusunda sanırım ben bir bakireyim. Yine de sizi temin ederim ki, tüm bu seks şeyler yeni bir alan olsa da, kesinlikle bu konuda harika olacağım. Seks yani. Araştırma amacıyla milyarlarca saat porno izledim."

"Araştırma amacıyla," diye tekrarladım belli belirsiz, beynimde utanç ve eğlence savaşıyordu. Belli belirsiz bir tatmin duygusu da mı vardı? Bullet'in yalnız kalması fikrinden hoşlandığımdan değil, ama beynimde gizlenen karanlık sahiplenici bir canavardı.

"Evet," dedi Bullet, 'p' harfini patlatarak. "Oral seks tekniklerini öğrenmeye özellikle dikkat ettim ve bunları senin üzerinde denemek için sabırsızlanıyorum."

"Kulağa... hoş geliyor, ama önce öpüşmemiz gerekmez mi sence?" Bu konuşmayı yaptığıma inanmakta güçlük çekerek önerdim.

"Bu mantıklı bir ilerleme gibi görünüyor," diye onayladı Bullet, başını ciddi bir şekilde sallayarak.

Onun konuşmasına bu kadar izin verdiğim için pişmanlık duyuyordum, çünkü kendimizi bir gariplik çukurunun içine atmayı başarmıştık. Oturduğu anda kendimi ona doğru fırlatmalıydım.

Sorun yok. Sorun yok. Bunu yapabilirsin.

Bacaklarımı altıma sıkıştırıp kanepede dizlerimin üzerinde yükselirken midemde kelebekler ya da muhtemelen mide bulantısı olabilecek garip bir his vardı. Ben beceriksizce ona doğru ilerlerken Bullet bir heykel gibi hareketsizdi, yüzüm normalden üç kat daha sıcaktı.

"Şimdi seni öpeceğim," diye mırıldandım.

"Tamam." Sesi her zamanki gibi kendinden emin çıkmıyordu. Aksine, biraz korkmuş görünüyordu.

Lütfen bunlar midemdeki kelebekler olsun. Lütfen kasma.

Bullet'ın dudaklarına odaklandım -çünkü *şekerim*, ıskalarsam utanç verici olmaz mıydı- ve aramızdaki boşluğu kapatırken gergin bir kıkırdamayı bastırmayı başardım. Dudaklarım onunkilere değdiği anda omuzlarımdan binlerce kiloluk bir ağırlık kalktı. İlk adımı atmak korkutucuydu ama Bullet'ın ağzını ağzımda hissetmek dünyadaki en doğal şeydi.

Kararsızca bir elimi Bullet'in çenesini kavrayacak şekilde yukarı kaldırdım, diğer elimle de denge için omzunu kavradım. Onun elleri de belime yerleşirken aynı derecede kararsızdı, parmakları beni daha yakına çekip çekmemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi bana karşı esniyordu.

Genelde içimdeki canavarı derinlere itmeye çalışırdım ama böyle anlarda bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum. Karanlık ortaya çıkıp oynamak için ısrar ediyordu ve ben ona karşı koyacak kadar güçlü değildim.

Dilim ağzının kenarında gezinerek onu rahatlamaya teşvik etti ve birden odadaki deneyimli kişi ben oldum ki bu biraz tedirgin ediciydi. Bullet'in dudakları aralandı, parmakları yanlarıma biraz daha sertçe battı ve dillerimiz birbirini keşfederken ben de onu daha sıkı kavradım. Aramızdaki küçük boşluk bana fazlaymış gibi geldi ve dizlerimin üzerinde öne doğru kıvrıldım.

Yan tarafına bastırdım, göğüslerim utanmam gereken bir şekilde göğsüne sürtünüyordu, ama umursamak için içimde bir şey bulamadım.

Bullet inledi, kalçaları koltuğunda huzursuzca kıpırdandı ve ani bir güç patlamasıyla başım döndü. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmayabilirdi ama bu adam tamamen benim insafıma kalmıştı.

Beni hiçbir şeyden mahrum bırakmazdı, bunu iliklerime kadar biliyordum. Bu gurur vericiydi ve aynı zamanda muazzam bir sorumluluktan. Onu hayal kırıklığına uğratabazdım.

Elim yavaşça Bullet'in çenesinden aşağı indi, boğazının sütununu nazikçe okşayarak başka bir derin, bilinçsiz inilti ortaya çıkardı. Bunun ona ne kadar iyi hissettirdiğini duymanın inanılmaz derecede tatmin edici bir yanı vardı. Göğsünün sert hatlarını koyu renkli gömleğinin lüks kumaşının arasından keşfediyor, o çaresiz sesi tekrar çıkarmasını nasıl sağlayabileceğimi görmeye çalışıyordum. Tırnaklarımla meme uçlarını hafifçe kazıdım ve *bingo*, kendi bacaklarımla arasında yankılanan başka bir ödüllendirici inilti.

Beynimin mantıklı kısmı bana işleri ağırdan almamı söyledi, bana *sonuna* kadar gitmeye hazır olmadığımı hatırlattı, ancak beynimin o kısmı o anda yetkili değildi.

Parmaklarım daha da aşağıya inerek Bullet'in karnını, tişörtünün üzerinden bile belli olan çıkıntıları ve yağsız kaslarını keşfetmeye devam etti ve pantolonunun bel bandında duraksadı. Kalçaları hâlâ belli belirsiz bir şekilde hiçbir şeye sürtünüyordu ama kendi arzusu cehennem seviyelerine ulaşsa bile keşif dokunuşumu daha aşağıya taşımam için beni zorlamadı, bunu tenimde hissedebiliyordum.

Ve başka yerlerde.

Durmalısın, diye azarladı beynimin agathos kısmı.

Biraz daha aşağı inin, arızalı taraf teşvik edildi.

Belki... biraz daha aşağı. Boşalmak için Riot'un kucağına srtndğnden beri bir erkeğin anatomisini çok merak ediyordum. Sadece ellerimle biraz hissetmek istiyordum. Beni zorlamıyor olması daha fazla keşfetme isteğimi artırıyor, ikimizden birinin çok fazla olduğunu söyleyebileceği ve diğerinin duracağı konusunda tamamen güvende hissediyordum.

Ellerimi Bullet'in bel bandında gezdirdim, kalçasını okşayarak uyluğuna hafifçe masaj yaptım, niyetimi belli ettim ve ona elimi itme şansı verdim. Ama yapmadı. Boğazının arkasından çıkardığı ses neredeyse acı vericiydi, dili acıyı yatıştırmadan önce dişleri neredeyse umutsuzca alt dudağımı kazıyordu.

Ani bir netlikle fark ettim ki *kendini geri tutuyordu*. Sonuna kadar. O da acı çekiyordu ama bunu görmeme asla izin vermiyordu.

Serbest bırakılmak için çaresiz olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve Riot beni oraya götürmek için büyük zen göstermişti, onun ihtiyaçlarından çok benim ihtiyaçlarıma odaklanmıştı. Bullet'ın şu anda ihtiyacı olan şey buydu ve ben de onun yanında olabilirdim. Olmak istedim.

Elimi Bullet'in pantolonundaki çıkıntının üzerine yerleştirirken kendime *bunu yapabilirsin* dedim, ne kadar *sert* olduğunu görünce ağzına karşı bir nefes aldım. Mantıken arzunun onu daha sert yaptığını biliyordum ama avucumun altında ne kadar sert hissedeceğime hazırlıklı değildim. *Hareket ettiğine* yemin edebilirdim.

Hissettiğimden daha fazla güvenle, Bullet altımda nefes nefese kalana kadar basınç ve açıyı deneyerek Bullet'i elbise pantolonunun yumuşak kumaşına sürtmeye başladım. Nazik, keşfedici öpücükleri dağınık ve kontrolsüz bir hal aldı, elleri kaburgalarımın üzerinden yukarı kayarken, başparmakları göğüslerimin altını okşarken dillerimiz hakimiyet için greşiyordu.

"Siktir!" Bullet'in nefesi kesildi, avucumun altında bir sıcaklık oluşurken kalçaları birkaç dakika boyunca elime doğru pompalandı. Hareketleri kekeleyerek

Durdu ve nefes alış verişı o kadar zordu ki sanki maraton koşmuş gibiydi.

Bullet'in başı kanepenin arkasına düştü ve bir kolunu belime dolayarak beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti, böylece yan yana sarılmış olduk.

Onu tatmin etmek benim için beklenmedik bir şekilde tatmin edici olmuştu ve daha fazlasını istememe rağmen, korkunç kaşıntı hissi azalmıştı. Belki de Bullet'ın duygularını daha fazla alıyordum ve onun memnuniyeti beni de etkiliyordu. Riot'un duyguları, birlikte geçirdiğimiz zaman ve paylaştığımız fiziksel yakınlık arttıkça daha güçlü hissettirmişti, bu yüzden Bullet'i de şimdi daha güçlü hissetmem mantıklı geliyordu.

"Dürüst olacağım, Amazing Grace, bizimle ilgili bir sürü fantezim oldu ve hiçbirinde bu olmadı. Yine de bir dahaki sefere iki saat kadar sürecek ve seni yüz kez orgazm edeceğim, sonra ezberleyene kadar dilimle amının şeklini izleyeceğim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık mı?" Ciyak ciyak bağırdım, Riot çoktan ima etmiş olsa da hâlâ birinin *yüzünü* oraya koymak isteyeceğine inanmıyordum.

"Harika," diye iç geçirdi Bullet. "Önce toparlanıp temizlenmem için bana üç dakika verin yeter."

Bullet temiz kıyafetler almak için aşağıya indiğinde ve ben yalnız kaldığımda, kaşınan ve sızlayan arzum, Riot'un yokluğunda alıştığım sürekli endişe vızıltısına dönüştü ve ardından Riot yokken Bullet ile öğleden sonra seviştiğim için suçluluk duymaya başladım.

Tanrıça ne olduğunu biliyor, ardından Bullet'in dikkatimi çekmekte yetersiz kaldığı için daha fazla suçluluk duydum.

Herhangi bir agathos'u gururlandıracak kadar suçluluk duygusu taşıyordum.

Bullet, yatağın önünde biraz manik bir şekilde volta attığım yatak odasına girdi ve benim yanımda kendini daha rahat hissettiği için kısa bir an mutluluk duydum. Bir moda dergisinden fırlamış gibi görünen ve evde giymek için garip bir şekilde kullanışsız olan başka bir kıyafet giymişti - bronz jartiyerlerle tamamlanmıştı - ama tarzında oldukça nazik bir şey olduğunu inkar edemezdim.

Yatağa bağdaş kurup oturdu ve iskambil destesini çıkardı, birkaç dakika boyunca sessizce adım atmamı izlerken onları elinde dalgınca karıştırdı.

"Özür dilerim, bu kadar... böyle olmak istememiştim," dedim, belli belirsiz kendimi işaret ederek. "Riot benim yüzümden Milton'da sıkışıp kaldı, benim yüzümden sevmediği bir adam için çalışmak zorunda kaldı ve ben kendimi çok çaresiz hissediyorum. Riot'un başına beladan başka bir şey açmadım ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum."

"Riot'un bu şekilde düşünmediğine sizi temin ederim. Ancak Riot'u Viper'ın elinden kurtarana kadar bir tür bekleme modunda sıkışıp kaldık."

Boğazımın arkasından hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardım ve volta atmaya devam ettim.

"Çılgın bir teorim var ve sanırım bunu keşfetmenin zamanı geldi," diye açıkladı Bullet. Adımlarımı durdurup ona baktım, onu okuma konusunda asla Riot kadar emin olamamıştım. Riot duygularını koluna takma eğilimindeydi, Bullet ise gerçekte nasıl hissettiğini daha az belli ediyordu.

"Çılgın bir teori mi?" Kuşkuyla tekrarladım. "Bu Riot'a yardım edecek mi?"

"Ah evet," dedi Bullet ciddiyetle, başını sallayarak. "Çok vahşi." Will Smith'in şarkısının nakaratını söylemeden önce bir an durakladı

Vahşi Vahşi Batı.

"Kurşun," diye şarkı söyledim, ona bıkkın bir bakış attım. Bir yanım hâlâ konuşmak konusunda çekingendi -her zaman olay çıkarıyormuşum gibi hissederdim- ama daha iddialı olmam gerektiğini biliyordum. Bullet'in ileride olacağını ima ettiği sınavlar için değilse bile, sadece onun odaklanmasını sağlamak için.

Özür dilemeden sıırttı. "Vahşi."

"Senin teorin. Sen öyle diyorsun," diye cevap verdim, kendimi sabırlı olmaya zorlayarak. Belki de kötü ruh halimi sıfırlamak için Bullet temizlik yaparken kendime bir orgazm yaşatmalıyım.

"Daha önce de belirttiğim gibi, ergen bir çocuk gibi pantolonuma boşalmadan önce bakireydim," diye devam etti Bullet, ses tonunda kendinden en ufak bir şüphe izi yoktu. "Her zaman sendin, biliyor musun? Her zaman sen olacağını biliyordum."

Onu beklemediğim için duyduğum suçluluk duygusu mideme yerleşti ve var olan suçlu olduğum şeyler listesine eklendi, ki bu çok saçmaydı çünkü Riot da Bullet kadar benim ruh bağımdı. Bullet'ın biriciğı olduğumu bilmekten tuhaf bir tatmin duysam da, aynı zamanda bunu düşünmemek neredeyse daha kolaydı.

Riot'un benden önce de insanlarla birlikte olduğunu varsayıyordum ama *bu konu* üzerinde fazla düşünürsem, içimdeki canavar tamamen alakasız ve zaten değiştiremeyeceğim bir şey yüzünden intikam hırsıyla ortaya çıkacaktı.

"Kendini kötü hissetme," dedi Bullet, elini dalgınca sallayarak. "Paylaşmak zorunda kalacağımı her zaman biliyordum, ancak yakın zamana kadar sizinle tanışacağımız sırayı bilmiyordum."

"Biz hiç, şey, rüyalarımnda..." Tanıştığımız andan beri aklımda olan soruyu dile getirmekte zorlanarak sözümü yarıda kestim.

"Hayır," dedi Bullet hemen, bu kavramdan hafifçe rahatsız olmuş görünüyordu. "Tüm bu deneyimleri şahsen yaşamak istedim ve sen de bu tür deneyimleri

"Rüyanda bile bir yabancıyla oynayıyorsun."

"Özür dilerim," dedim zayıf bir sesle. "Neden bilmiyorum- yani bilmem gerekirdi-"

"Özür dileme, hatırlamıyorsun," diye araya girdi Bullet, gülümsemesi biraz gergindi. Bastırmadan önce hissettiği hayal kırıklığının kısa bir parıltısını yakaladım. "Kötü hissetmeni gerektirecek bir şey yok."

Kartları bir elinde tutuyor, diğer elini sarı saçlarının arasından geçiriyordu ve bu onun için alışılmadık derecede stresli bir hareketti, hemen yatağa onun karşısına tırmandım ve bacaklarımı onun pozisyonunu yansıtacak şekilde çaprazladım.

"Bunun senin teorinle ne ilgisi var?" Sakinleştirici olduğunu umduğum bir ses tonuyla sordum.

Suçluluk duygusunu bastırmakta yeterince hızlı değildi ve buna neyin sebep olabileceğini merak ettim, çünkü bu hiç de Bullet'e yakışmayan bir duygu gibi görünüyordu.

"İki yıl önce Milton şehir merkezinde yeni bir kulüp açıldı. *Asphodel*. Şehirde çok konuşuluyordu."

İsmi hatırlayarak başımı salladım. O kulübe ya da başka bir kulübe hiç gitmemiştim ama barınağa gelen pek çok insan burayı biliyordu.

Bullet daha önce hiç bu kadar ilginç bir şey görmemiş gibi krem rengi yorgana bakarak, "Sahibi Londra'dan buraya gizemli koşullar altında taşınan bir daimon," diye devam etti. "Kulübüne Yeraltı Dünyası'ndaki bir alanın adını veren birini merak ediyordum ama orayı ziyaret etmek gibi bir niyetim yoktu. Geçerken konuştuğum her daimon ya da insan hakkında imgelemler görmeye başlamak istemedim, anlıyor musun?"

"Bu mantıklı," dedim yavaşça. Suçluluk duygusu yeniden yükseliyordu ve nedenini anlayamıyordum. Onu rahatlatmak istedim ama vücut diliyle ilgili her şey kapalıydı, dokunuşumu reddediyordu.

"La Nuit o gece bana geldi ve kulübe gideceğime dair bir vizyon verdi. Garipti ama ben kimim ki bir tanrıçayı sorgulayayım?"

Bullet rahatsız bir şekilde kıpırdandı, bakışlarını yatak takımına çevirmeden önce bana bir göz attı. Bu hareket içimdeki canavarın patlamasına neden oldu. Zaten onu zar zor uzak tutuyordum ve görünüşe göre bu benim kırılma noktamdı.

Gözlerini benden esirgemeye nasıl cüret eder? Ne *cüretle* saklanır?

Bunu göstermekte yeterince iyi bir iş çıkaramamıştım ama Bullet onun benim her şeyim olduğunu bilmiyor muydu? Onun her parçasını arzuladığımı anlamıyor muydu? Bilgeliğini, mizahını, kırılganlığını maskelemek için kullandığı kabadayılığını. *Acısını*. Onun çektiği acının her damlasını kendim için istiyordum, böylece bir daha asla hissetmek zorunda kalmayacaktı.

O ve Riot kalbimden birer parça koparmışlardı ve ikisinin de bunu bildiğinden emin olacaktım.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve Bullet'in çenesinden tutarak, amaçladığımdan biraz daha az nazik bir şekilde başını yukarı çektim.

"Ne. Ne. Rahatsız Ediyor. Seni?"

"Az önce bana hırladın mı?" Bullet bir anlık sessizliğin ardından bana göz kırparak sordu.

"İçimdeki canavar benden uzak durmandan hoşlanmıyor. Acı çektiğini görmek hoşuna gitmiyor," diye cevap verdim, sesimi daha az hırıltılı çıkarmaya çalışıp başaramıyordum. *Bana neler oluyordu?*

Bullet'in gözleri yumuşadı ve elini uzatarak parmaklarıyla saçlarımın uçlarıyla hafifçe oynadı.

"Bu konuşan annen," diye azarladı nazikçe. "10 yaşındayken bana, hoşlanmadığı tüm yönlerine "canavar" demeye başladığını söylemiştin. Senin içinde canavar falan yok, Amazing Grace. Sadece her şeyi sorgulayan, meydan okuyan ve daha iyisi gerektiğinde daha iyisini talep eden sert, cesur bir kadın. Başkalarını rahatsız ediyor diye en iyi yanlarını gizleme."

Bu kesinlikle öfke yelkenlerimi suya indirdi. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve öne doğru eğilerek Bullet'ın yüzünü kavradım ve ağzımı neredeyse çaresizce onunkine yapıştırdım. Bullet sadece bir saniyeliğine dondu, sonra kollarıyla beni sardı, dizlerimin üzerine çekti ve öpüşmeyi derinleştirmek için başını eğdi.

Tutmaya çalışmama rağmen saçma sapan gözyaşlarım aktı, yanaklarımdan aşağı süzüldü ve muhtemelen onunkileri de ıslattı. En kötü yanıma ortaya çıkarmıştım ve Bullet bunu kollarını açarak kucaklamıştı. Daha da ötesi, kucaklamam için *beni* cesaretlendirdi. Kendimden utanarak sinmemem için.

Bu iyiliğe karşılık vermemin zamanı gelmişti. Giderek hararetlenen bu öpüşmeyi durdurmak anlamına gelse bile, ki bunu yapmaktan nefret ediyordum.

Konsantre olun! Önemli tartışma devam ediyor!

"Mm, konuşmayı bitirmeliyiz," diye mırıldandım dudaklarına karşı, yüzünü sıkıca kavrayışım sözlerimle çelişiyordu.

"Ama bunu yaptıktan sonra beni öpmek istemeyebilirsin," diye sızlandı Bullet, beni bırakmadan önce kollarıyla hızlıca sıktı.

"Yara bandını yırtıp atar mısın?" Kendimi arkama yaslanmaya zorlayarak, tekrar benden tamamen çekilmeden önce ellerini tutup birbirine bağladım ve kucağına koydum.

"Onu öptüm," diye ağzından kaçırdı Bullet, yanakları pembeleşmişti. "İngiltere'den gizemli kulüp sahibi. En üst katta özel bir kulüp var,

Elysium, orası sadece daimonlara ait. Onunla orada tanıştım. Dans ediyorduk - konuşmuyorduk bile - ve onu çekici buldum, bu garipti çünkü cinselliğim her zaman Grace'di, biliyor musun? Sonsuza dek sadece sendin. Her neyse, beni öptü ve daha önce hiç öpülmemiştim ve iki saniye kadar hoşuma gitti, *sonra sen olmayan* birini öptüğümü fark ettim ve kaçtım."

Açılacak o kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağımı düşünürken şoka girebileceğimi sandım.

"Adı Wild," diye ekledi Bullet tereddütle. "Milton'da oldukça iyi tanınır. O gecedan sonra onu hiç görmedim ama Underworld markası altında Milton civarında bir sürü kulüp satın aldı."

"Çılgınca," diye tekrarladım uyuşukça. "Senin *vahşi* teorin..."

"Bence o senin üçüncü ruh bağın ve bu yüzden onunla Riot ile hissettiğim arkadaşlık gibi bir bağ hissettim. Ama aynı şey değil, çünkü Riot'un emo scene çocuğu havası bana hiç uymuyor."

"Hey şimdi," diye takıldım, muhtemelen biraz sulu görünse de ona güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey verdim. "Sahneye çıkan çocuk görünümünü eleştirme. Ben de bu işin içindeyim."

"Anlayabiliyorum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Bullet, gözleri parlayarak.

Bullet'in başka biriyle birlikte olması fikrinin yarattığı kıskançlık, eğer o başka biri de benimse, daha çok *merak* gibi bir şeye dönüştü. Belki de ruh bağları içinde bu normaldi? Babalarım birbirlerine sadece kardeş gibi davranmışlardı ama benim yanımda anneme karşı da şefkatli değillerdi. Bildiğim kadarıyla, hepsi birlikte olabilirdi ve-

Hayır. Bu düşünceyi orada kesiyorum.

"Lütfen bana ne düşündüğünü söyle," dedi Bullet kısık sesle ve parmaklarımı sıkıca kavradı.

"Pek çok şey," diye itiraf ettim. "Bunların çoğu varsayımsal ve daha sonra tartışılabilir. Sanırım aklımdaki en büyük soru neden bu kadar kararsız olduğun? Her şeyi bilmediğini biliyorum ama tüm bunları *görmedin* mi?"

Bullet'in duruşu gevşedi, parmaklarımı tutuşu çaresizlikten ziyade rahatlatıcı bir hal aldı.

"Ruh bağlarınızla ilgili imgelemlerim bazı tarot kartlarıyla temsil ediliyor," diye açıkladı, elini ters çevirerek kolunun iç kısmındaki dövmeyi görebilmemi sağladı. "Riot'la tanıştığında, imgelemlerimdeki tasviri Şeytan'dan şeytan görünümlü bir Riot'a dönüştü."

dövmenin izini sürdüm ve karmaşıklığına hayran kaldım. Beş kart hafifçe üst üste gelecek şekilde dizilmişti. İlki, Bullet'in bileğine en yakın olanı tanıdığım bir karttı: Budala. Soyтары şapkası içinde bir kafatası.

"Bu sensin," dedi Bullet, gözlerimin nerede durakladığını fark ederek. Bu hem doğru hem de belki biraz aşağılayıcıydı? "Ardından benim kartım, sonra da Riot'un ki. Sıralamayı yanlış yapmışım."

"Hayır, tanışmadınız," diye cevap verdim usulca. "Önce tanıştık. Sadece hatırlamıyorum."

Başını eğip bana baktıktan sonra bakışlarını dövmeye çeviren Bullet'in minnettarlığını görmekten ziyade hissettim. Onu ve Riot'u tasvir eden kartları daha detaylı incelemek istiyordum ama henüz tanışmadığım bağları temsil edenlere bakmak için onlara daha sonra geri dönmeye karar verdim.

Bullet, sıçrayan bir atın çarpıcı profilini gösteren dördüncü kartı işaret ederek, "Sırada Savaş Arabası var," dedi. Bir tarafta ay benzeri bir daire, diğer tarafta güneş benzeri ışınlara dönüşerek atı çevreliyordu.

bütün bir hayvan. "Kontrol, irade, kararlılık," diye devam etti Bullet, kartla ilişkili olduğunu varsaydığım özellikleri sıralayarak.

Kötü özellikler değillerdi ama kulağa... zorlayıcı geliyorlardı.

"Peki ya bu?" Son kartın şeklini izleyerek sordum. Bir küreye benziyordu ama içi kareli bir desenle doldurulmuştu ve üstte bir güneş, altta da bir ayla kesişen iki ince daireyle çevrelenmişti.

"Dünya," diye sırttı Bullet. "Tamamlanma, bütünleşme, başarı. Bulmacanın son parçası."

"Peki bunun kim olduğuna dair bir teorin var mı?" Ona bir kaşımı kaldırarak sordum.

Bullet pişmanlık duymayan bir sırıtışla, "Öyle olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi. "Ama burada uyulması gereken bir düzen var. Her güzel şey bekleyenin başına gelir, vesaire, vesaire."

Bu düşünceye kesinlikle katılmıyordum, ancak Bullet bir şeyi henüz açıklamak istemiyorsa, açıklamayacağını birçok kez kanıtlamıştı.

"Peki, bu tereddüt neden?" diye sordum, hâlâ kafam karışık. "Elbette, Wild ile bir tür *akrabalık* hissettiysen ve diğer tek karşılaştırmalı deneyim Riot ile ise, o zaman cevap açık görünüyor."

Ben konuşurken parmaklarım tekrar Savaş Arabası tasvirine gitmiş, güzel mürekkebi parmaklarımla boş boş izliyordum.

Bullet bana alaycı bir gülümseme verdi. "Kaba tavrına rağmen Riot aslında içten içe beni sever. Büyürken birlikte çok zaman geçirdik ve daimonlar tuhaf psişik çocuk olduğum için bana bok attığında her zaman ilk devreye giren o oldu."

İlk içgüdüm Bullet'e bu şekilde davranıldığı için öfkelenmekti, ardından daha iyisini bildiğim için büyük bir sempati duydum

Garip çocuk olmanın nasıl bir his olduğunu çoğu kişiden daha iyi anladım. Kalbim, Riot'un kavramla ilgili takıntılarına rağmen devreye girip arkadaşını savunduğu için minnettarlıkla doldu.

"İşte bu yüzden emin değilim," diye devam etti Bullet. "Riot benden hoşlanıyor. Wild benden hoşlanıyor gibiydi." Yanakları pembeleşti ve gülmek için dudaklarını ısırdım. "Ama onları hiç etkileşimde görmemiş olsam da, Riot ve Wild'ın birbirlerinden *nefret* ettiklerini biliyorum. Riot tüm Yeraltı Dünyası kulüplerinden yasaklandı, bu tamamen bir şey."

Oh. Bu kesinlikle Bullet'ın teorisine karşı bir noktaydı.

"Riot senden hoşlanmıyormuş *gibi görünüyor* ama," diye araya girdim ve Bullet bu durumdan son derece gurur duyuyormuş gibi kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. "Belki Wild için de aynı şey geçerlidir. Belki de onu küçümsemekten ziyade erkeklik taşıyordur."

"Riot'ın paylaşma konusunda biraz alıştırmaya ihtiyacı var," diye kıkırdadı Bullet. "Bunu kişisel olarak algılamıyorum çünkü içten içe biliyorum ki o benim arkamı kollar, ben de onun."

Şekerim, bu içimde sıcacık bir his uyandırdı. Bullet bana bu güvenceyi verene kadar Riot ve Bullet arasındaki ilişkinin beni ne kadar endişelendirdiğini fark etmemiştim. Tüm didişmelerinin altında birbirlerini gerçekten önemsediklerini bildiğim için omuzlarımdaki yükün bir kısmı hafifledi.

"Riot ve Wild konusunda daha az eminim," diye devam etti Bullet. "Erkekçe bir tavır *olabilir* ama Riot, Wild'ın kulübünde uyuşturucu sattı, ki Wild bunu hoş karşılamıyor ve Wild da bu yüzden onu feci şekilde dövdü, ki bu da pek ruh ikizine yakışacak bir şey gibi görünmüyor. Ama onu görene kadar Wild'ın senin olup olmadığından emin olmanın bir yolu yok, değil mi? O yüzden gidip onu görelim derim."

Yüzüm kızardı. "Milton'da mı?"

"Sanırım... değil," dedi Bullet hafifçe kaşlarını çatarak, kartlarına tekrar uzandı ve en üstte üç fincanlı bir tane görüne kadar onları karıştırdı. "Dün gece bizi bu teoriyi keşfetmeye ittiğini *düşündüğüm* belli belirsiz bir imgelem gördüm, ancak konumu tanıyamadım. Kaderin cömert davranacağını ve bize bu konuda daha fazla ışık tutacağını umuyorum."

Bu paniğimi biraz azalttı. Milton'a agathoslar tarafından işgal edilmişken gizlice girmeye çalışmak için kesinlikle acele etmiyordum, eğer yapabilseydim bile. Tanıdığım insanları, benim için çizdikleri çizginin karşı tarafında dururken göreceğim fikri... canımı yakıyordu.

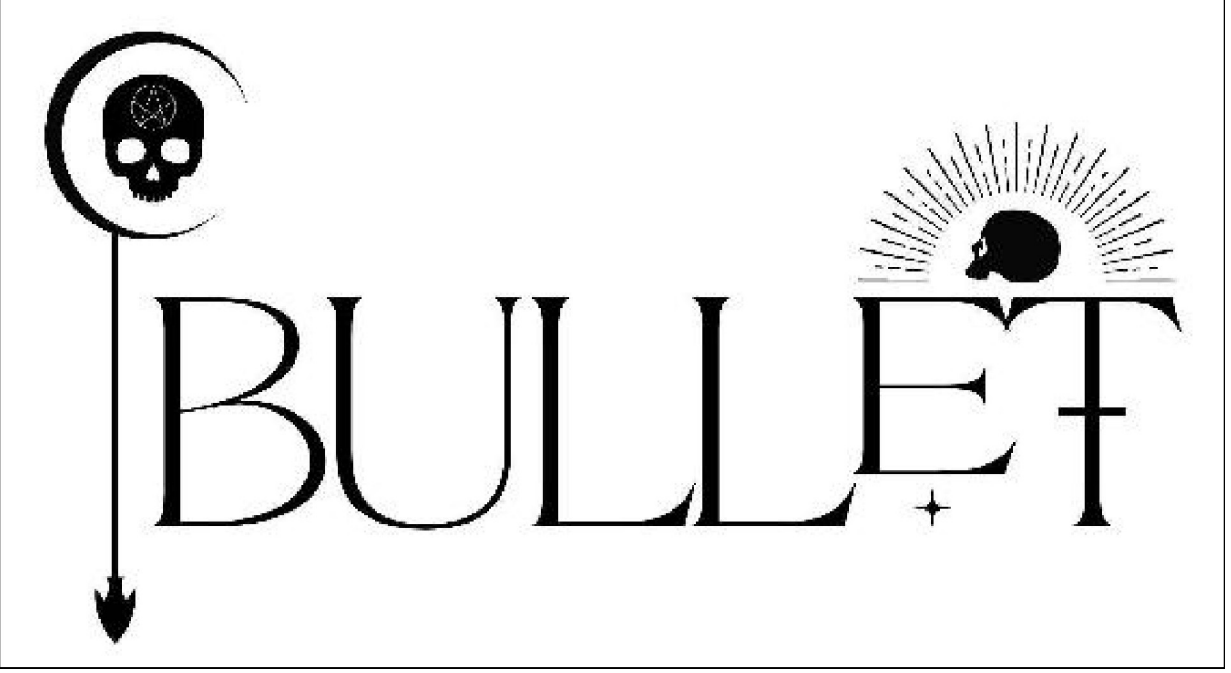
"Bu *Vahşi*'nin benimle tanışmak isteyeceğini mi sanıyorsun? Daimonlar-"

"*Sana tapıyor*," diye araya girdi Bullet ısrarla. "Cidden, imgelemlerim bu konuda çok net. Daimonlar senin çok havalı olduğunu düşünüyor. Hayal edebileceğiniz en pasaklı, en sıkıcı üne sahip olan Riot bile - ki bu, gecelerini çeşitli kulüplerde kokain çekerek geçiren biri için gerçekten etkileyici. Kasabanın köhne sokaklarında. *Seninle*."

"Bazen sana nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim, biraz şaşkın bir ifadeyle.

Bullet sırttı ve kartlarını karıştırmak için elini avucumdan çekti. "Beni takip et, Amazing Grace. Sosyal becerilerimdeki eksikliği, doğrudan La Nuit ve Kaderler'den aldığım içeriden bilgilerle ediyorum. Seni doğru yönlendireceğim."

Bölüm 15

koltuğa çökmüş, diyetime kafein eklemenin zamanının gelip gelmediğini merak ediyordum. Elbette vücudum sadece kafeinle bile tapınak gibi olurdu.

Biraz destek? Yorgunluk alışık olduğum bir duygu değildi ve bundan hoşlanmıyordum.

Gecenin büyük bir kısmını Kader'e sorular sorarak geçirmiş, Grace uyurken yatakta oturup onu yanıma bastırmış, tamamlanmamış bağların acısını hafifletmek için arzuladığı fiziksel teması sağlamıştım. Kanepedeki utanç verici performansından sonra tüm öğleden sonra onu memnun etmek için çok büyük planlarım vardı, ama belli ki Riot konusunda sabrı tükenmişti ve bu öncelikli olmalıydı.

Hangi soruları sorarsam sorayım, cevaplar için verimsiz bir gece olmuştu.

Wild Grace'in üçüncü ruh bağı mıydı? Neredeydi? Onu aramanın zamanı mı? Wild kartta bahsedilen üçüncü kupa mıydı? O ve Riot geçmişlerini arkalarında bırakabilecekler miydi?

Üç Kader'in orada kollarını inatla kavuşturmuş, cevap vermeyi reddederek oturduklarını hayal ettim. Onlar da benim sorgulama tarzımdan bıkmış olmalı ki, belli belirsiz cevaplar bile vermeyi bıraktılar ve sabırsız oldukları her hallerinden belli olan bir tavırla varlıklarını aniden geri çektiler.

Sanki cevapları eski usulle, psişik yardımcı ipuçları olmadan bulmamı istiyorlardı.

Kaba.

Bugün Riot'ı biraz özlüyordum. Temelde hiçbir şey bilmemesine rağmen, şu anda onun fikirleri gerçekten yardımcı olabilirdi. Wild'ın Grace'in ruh bağı olduğu konusunda yanılıyor olsam bile, Riot yeterince yalvarırsa belki onu Riot'un Engerek'le yaptığı anlaşmayı satın almaya ikna edebilirdik. Wild iyi bir müttefik olurdu ama Grace'in ruh bağı örümcek hisleri onun için de karıncalanırsa daha da iyi olurdu.

Grace, Gaia'nın devleri ile Olimposlular arasındaki savaşı anlatan bir kitabı inceliyordu, kaşları endişeyle çatılmıştı. Bunun agatholara öğretilen "Anesidora "nın bir versiyonu olduğundan şüpheliydim - kendi torunlarını devirmeye çalışan, güce aç, intikamcı tanrıça.

Grace'in ruh bağı olmakta *çok* iyi olacağımı düşünmüştüm. Tüm hayatım boyunca buna hazırlandım! Şimdi ona baktığımda görevlerimde başarısız olduğumu görebiliyordum. Huzursuzdu, gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve solgunluğunda buraya ilk geldiğinde sahip olmadığı bir grilik vardı.

Grace'in buraya kanlar içinde ve sıırıslıklam geldiğinde şu anki halinden daha iyi durumda olduğunu düşünmek hiç de hoş değildi. Daha iyisini yapmalıydım.

"Bir telefon görüşmesi yapacağım," dedim ona, ayağa kalkıp dış kapıya doğru ilerlerken. Daha önce de müşterilerden gelen telefonlara cevap vermek için izin almıştım, bu yüzden Grace bunu sorgulamadı ama yüzde bir sinsilik yaptığım için kendimi bok gibi hissediyordum. Yine de onu umutlandırmak istemedim.

Kaderin cilvesi, bu ilişki işi zordu. Yüz yüze iletişim kurmak beklediğimden çok daha zordu ve tüm bu *seks* olayı nasıl yönlendirileceğini bilmediğim bir mayın tarlasıydı.

Aklımda, bir sürü harika hareket ve saatlerce süren dayanıklılıkla bir porno yıldızı gibi performans göstereceğimden emindim. Gerçekte, Grace birkaç dakika boyunca aletimi *kumaşın üzerine* dokundurduktan sonra pantolonuma boşalırdım.

Bu yanlış adım için 30 yıla yakın bekârlığımı suçlayacaktım.
Bir *dahaki sefere*, harika olurum.

Merdivenlerden koşarak indim ve dükkânın girişinin önündeki güvertenin altına sığındım. Gömleğimin üzerine bir ceket giyiyor olsaydım muhtemelen ferahlatıcı hissedeceğim hafif bir yağmur sisi yağıyordu. Hava soğuktu, kış hızla yaklaşıyordu.

Geleceğime dair kurduğum tüm hayallerde başka bir yaz görmemiştim.

Telefonu kulağıma götürürken kendime *acı çekmenin zamanı olmadığını* hatırlattım. "*Alo,*" dedi Riot huysuzca, sesi yarı uykulu ve pürüzlüydü.

"Benim," diye hızlıca cevap verdim, belki aşkımızla telefon seksi yapmak gibi bir fikri vardır diye.

Homurdandı. "*Ne oldu? Grace nerede?*"

"O iyi. İçeride kitap okuyor. Milton'ın içinden bazı bilgilere ihtiyacım var."

"*Ne hakkında?*" diye sordu kuşkuyla. "Vahşi."

Sessizlik. Tam ve mutlak sessizlik. Riot neden o zaman Wild'ın kulübünde kokain satmak zorundaydı? Bu aslında Wild'ın altın kuralıydı. Riot bazen kendini sabote eden bir aptal oluyordu. Ya da en azından Grace'den önce öyleydi.

"Neden?" Riot açıkça sordu.

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır."

Bu bir 'hayır, anlamıyorum' değildi. Kesinlikle bir 'hayır, bu fikri reddediyorum' idi.

"Şu anda Milton'da mı değil mi?" Bastırdım.

Riot hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. *"Hayır. İkinci komutanı Onyx, Asphodel'daki temizlik işlerini yürütüyor ve çalışanların tamamen vahşileşmesini engelliyor. Wild olayların olduğu gece şehir dışındaydı. Askerler gelmeden önce geri dönemedi."*

Bir sonraki adımlarımızı düşünerek kendi kendime mırıldandım.

Wild ile hissettiğim anlık bağ o zamanlar ödümü koparmıştı, bu yüzden hiç olmamış gibi davranmak için elimden geleni yapmıştım. Belki de Wild'ın hayallerini ziyaret etme vaktim gelmişti ama Grace olmadan gitmem mümkün değildi. Beni bir kez öpmesine izin verdikten sonra onunla etkileşime girme konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum. O zamandan beri hayatımın aşkına karşı bu kadar boktan ve sadakatsiz bir ruh bağı kurduğum için kendime kızıyordum.

"Ne planlıyorsun?" Riot sordu.

Doğal dürtüm ona kaçamak bir cevap vermemekti, çünkü genellikle hayatım boyunca ne halt istersem onu yapardım ve La Nuit ve Kaderlerle olan bağlantımın beni doğru yönlendireceğine güvenirdim. Ancak bu muhtemelen ruh eşimle sağlıklı bir güven ilişkisi kurmanın yolu değildi, bu yüzden ona üzerinde çalışabileceği küçük bir şey vermem gerekecekti.

"Onun üçüncü olduğundan şüpheleniyorum. Ve üçüncüsü sadece Grace'in değil, sizin de menfaatiniz için gerekli."

"Benim mi?" Riot alay etti. *"Eğer Wild üçüncü kişiye, Grace'in onu hiç bulamamasını tercih ederim."*

"Sen de onunla öpüşmek istedin mi?"

"Ne?" Riot boğuldu. *"Hayır, adamla tanıştığımda beni bağırsaklarımdan asmasına iki saniye ."*

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkiniz var," diye kabul ettim.

"Neden? Onunla öpüşmek mi istedin?"

"Sayılır." Yani vardı ama bu başka bir gün konuşulacak bir konuydu.

"Benimle öpüşmek mi istiyorsun?" Riot sordu, sesi bu konsept karşısında biraz dehşete düşmüş gibiydi. Kaba.

"Vay, vay, bana teklif mi ediyorsunuz Bay Garner? Korkarım sizi geri çevirmek zorundayım. 'Kötü çocuk' benim tarzım değil," diye takıldım.

"Bunun için şükürler olsun," diye mırıldandı Riot. *"Garip olabilirdi. Ayrıca saçmalık, çünkü Wild tam olarak böyle bir şey ve sen de bunu biliyorsun. Bu konuyu Grace'le konuşsan iyi edersin."*

"Elbette," diye onayladım onu, bunu ima etmesini umursamadan. Öfkesi bana yönelik olsa bile Grace'e karşı bu kadar korumacı olması hoşuma gidiyordu. "Her neyse, bunların hiçbir anlamı olmayabilir. Ya da belki bir anlamı vardır. Onu bulana kadar bilemeyeceğim."

"Çekincelerim var," diye homurdandı Riot. *"Ama Grace'i güvende tutacağına inanıyorum."*

"Her zaman," diye söz verdim.

"Dare'i kontrol ettin mi?"

Bu soru karşısında göğsüm ağrıdı ve ilk kez hediye içerlemedim. Dare'in sorunlarının ne olacağını henüz *görmemiştim* ama Kader onların büyük olacağını ima etmişti.

"Yakın gelecekte endişelenecek bir şey yok. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Telefonu hemen kapattım, kendimi biraz korkak gibi hissediyordum ama aynı zamanda doğru şeyi yaptığımı da biliyordum. Riot Dare için endişeleniyorsa, Dare'in Milton'a dönmenin bir yolunu bulması ya da onu buraya göndermesi için ısrar ederdi. Dare şimdilik olması gereken yerdeydi.

"Her şey yolunda mı?" Grace içeri girdiğimde sordu, bir odun daha atmak için doğruca şömineye yöneldim. Tam bıraktığım yerdeydi, kanepenin köşesine kıvrılmış, bacaklarının üzerine bir battaniye örtmüştü, dizlerinin üzerine dikkatle tünemiş eski bir kitap vardı.

"İyi," diye belli belirsiz cevap verdim, ona en çekici gülümsememi attım.

Öğleden sonraydı ve çağrım Riot'u uyandırmıştı, ki bu bir daimon için oldukça normaldi. Wild'ın kafasının içine girmek istiyorsam, bunu şimdi yapmam gerekecekti.

"Biraz kestirmek ister misin, Amazing Grace?" Şöminenin kapısını kapatarak sordum. "mi?" Grace kaşları havaya kalkarak cevap verdi.

"Yapabileceğimden emin değilim.

Şu anda uyuyamıyorum. Hissediyorum..." diye devam etti, kızararak, nasıl hissettiğini açıklamasına ihtiyacım olduğundan değil. Bağlanma ihtiyacı uyuşukluk, acı ve bir türlü bitmek bilmeyen bir kaşıntı arasında gidip geliyordu. Riot'la aynı duyguları iki kez yaşayan Grace için durumun iki kat daha kötü olduğunu varsayıyordum.

Yani, bu konuyu açmamıştı ama her gün aldığı duşların her orgazm olduğunu *hissedebiliyordum*, bu yüzden dürtüleriyle mücadele ettiğini biliyordum. Onunla sessizce gurur duyuyordum - agathos hakkında yeterince şey biliyordum.

Mastürbasyonun Asla İzin Verilmeyenler listesinde neredeyse bir numara olduğunu biliyordum.

"Sadece uzanıp ne olacağını görebiliriz?" Neşeyle yatak odasına doğru ilerlemeyi önerdim. *Lanet olsun Bullet, baştan çıkarıcı bir şeyler söyle.* Bizi o noktaya nasıl getireceğimi bulabilirsem yatakta kesinlikle harika olurum.

Grace'in heyecanının tenimde keskin bir kıvılcım yarattığını hissettim, ardından sıcak bir utanç fırçası geldi. Acayip sevimli.

Aslında uyumamız gerekiyordu. Bir noktada. Ve bu sefer kesinlikle pantolonumun içine boşalmayacaktım.

Olabilir.

Gömleğimi ve pantolonumu çıkarıp boxer'larımıla battaniyenin altına girdim, Grace kapıda durmuş kararını verirken onu izliyordu. Bir kolumu gözlerimin üzerine sardım, battaniye belime kadar indi ve ben ona bakmadan karar vermesi için ona bir an verdim.

Bir dakika sonra, yanımdaki yatağa tırmanmadan önce giysilerin hışırtısını duydum, kolunun çıplak teni benimkine değene kadar yanıma yaklaştı. Kolumu kaldırıp ona baktım, battaniyeyi vücudunun üzerine çekmeden önce soyunduğu ve kalçasının bir kısmına kadar inen büyük boy tişörtü bir anlığına gözüme ilişti.

Daha önce altına yoga pantolonu giymişti.

Bu bir işaret miydi? Pantolonu çıkarmak bir işaret gibi görünüyordu. Belki de kolumu yastığın üzerine uzatmalıydım ki yanıma kıvrılsın? Bu yan yana sırtüstü yatma pozisyonu baştan çıkarmak için uygun değildi, bunu kesinlikle biliyordum.

Ya da belki küçük kaşık olmakla ilgili bir şaka yapmalıyım ve o küçük kaşık olmak istediğini söyleyecek ve ben de "evet, lütfen!" diyeceğim.

ve sonra sarılırdık. Tabii aletimi onun kıcından uzak tutmak için stratejik bir açı yapmam gerekecekti.

"Kurşun," diye fısıldadı Grace, gözlerini tavana dikerek. Onun arzusunu *hissedebiliyordum*. Elbette bunu mahvedemezdim.

"Evet, Amazing Grace?"

"Gözlerini kapat."

Oh. Belki de bu bir işaret değildi. Belki de doğrudan uyku vaktine geçecektik.

Baştan çıkarma fırsatını kesinlikle elime yüzüme bulaştırdığım için tamamen kendime yönelttiğim hayal kırıklığına uğramış iç çekişimi yutkunarak gözlerimi kapattım ve elimi gözlerimin üzerinde başımın arkasına götürdüm.

Belki Grace'in bu öğleden sonra yıldızları görmesini sağlayamazdım ama ona hatırlamayacağı bazı cevaplar verebilirdim ki bu da... olmasını umduğum harika kurtarıcı faktör değildi.

Belki de Riot'tan cinsel ipuçları istemeyi düşünmeliyim.

Ben bu iç karartıcı fikir üzerinde fazla düşünmeden Grace yataкта kıpırdandı, hareket ettikçe battaniyeler hışırdıyordu. Ona tekrar gizlice bakmayı düşündüm, ama sonra dudaklarının benimkilere yumuşak bir şekilde değdiğini hissettim ve tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitti.

Tek gözümü açtım, acaba bu benim uydurduğum bir rüya mı diye düşündüm ama hayır. Gerçek hayattaki ruh eşim karşımdaydı, bir kolunun üzerinde dikkatlice yükseliyor ve bana doğru eğiliyordu, uzun siyah saçları bir omzunun üzerinden dökülüyor ve kolumun üst kısmını gıdıklıyordu.

Bir daha pantolonuna boşalayım deme, diye kendime sıkı sıkı tembihledim ve aletime ekstra sert düşünceler gönderdim. Dün bana tamamen ihanet eden sikime. Bir daha olmayacaktı. Bu sefer *harika* olacaktım.

Grace'in arzusunu hissedebiliyordum ama aynı zamanda alttan alta gelen, mantıklı ama bir yandan da nefret ettiğim bir gerginliği de hissediyordum. Benim yanımda gergin hissetmesini hiç istemezdim. İlk hamleyi yapma konusunda endişeli miydi? Endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını kesinlikle kanıtlayabilirdim.

Bir elimle Grace'in başının arkasını kavradım, onu daha yakına çektim ve dudaklarını ayırmaya ikna ettim. Bu dünyada hiçbir şeyin tadı Grace'iminkinden daha cazip değildi; o en zengin, en baş döndürücü tatlı gibiydi. Zengin, boğucu ve lezzetli.

"Bullet," diye dudaklarıma doğru nefes aldı, bir eli geçici olarak çıplak göğsümde duruyordu, parmakları kalbimin üzerinde dövmesi olan The Lovers kartını okşuyordu.

Gömleğinin arkasını avuçladım, onu üstüme çektim ve şaşkın ciyaklaması kıkırdamaya dönüşürken dudaklarına gülümsedim.

Başardım. Bayan aşkımla A+ beceriler.

"Sana dokunabilir miyim?" Mırıldandım, sikim centilmence olmayan bir şekilde kalçasına bastırırken bile elim kışının üzerinde centilmence bir mesafede duruyordu. Kahretsin, muhtemelen onu üstüme çekmeden önce sikimi yerleştirmeye daha fazla dikkat etmeliydim.

"Evet," diye cevap verdi Grace kısık sesle. "*Lütfen* dokun bana."

Dokunmam için yalvarıyor *muydu*? Bu fikir gülünçtü. Grace asla bir şey istemek zorunda kalmamalıydı ve eğer öyleyse onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

Saçlarını tutmayı bıraktım ve iki elimi vücudundan aşağı kaydırdım, uzun tişörtü yukarı çıkarken üst uyluklarının ipeksi yumuşak tenini okşadım.

Aletim kalçasına doğru seğirdi ve Grace bu hareket karşısında kalçalarını hafifçe yuvarladı, bu da pantolonuma tekrar boşalmama konusundaki kararlılığıma *gerçekten* yardımcı olmuyordu.

Yine de teni *çok yumuşaktı*. Yapraklar, ipek ve Grace'in kalçaları karın kaslarımda kıvrılırken aklıma gelmeyen diğer yumuşak şiirsel şeyler gibi.

Daha fazlasını istiyordu ve tekrar istemesini istemiyordum.

Parmaklarım yavaşça yukarı çıktı, külotunun kenarına dokunduğumda beni durdurması için ona zaman tanıdım. Ona aldığım külotlar. Bu düz pamuklu kötü çocuklar benim nezaketimdi ve bundan garip bir gurur duyuyorum.

Grace'in elleri göğsümü keşfederken ben de onun vücudunun şeklini ezberlemek, kalçalarını yumuşatmak, dolgun ve mükemmel kalçalarını yoğurmak, nemli külotunu okşamak için bir elimi aramızda gezdirmek gibi yılların fantezilerini gerçekleştiriyordum.

"Kurşun," diye sızlandı Grace, daha ısrarlı bir şekilde hareket ederek. Genelde çıkardığı bir ses değildi ama bağlanma içgüdüsünün onu zorladığını hissedebiliyordum, benim olduğu kadar onun tenini de kaşındırıyordu.

İç çamaşırının kemerini çekiştirdim ve Grace mutlu bir şekilde üzerimden kaydı, dudaklarımızı birbirine yapıştırmaya çalışırken beceriksizce aşağı itti. Belki dürtüleri dindiğinde bu kadar ileri gittiği için utanacaktı ama ona bu fırsatı vermemek için elimden geleni yapacaktım. Onu tutacak, öpecek, övecek ve iyi hissetmesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Grace'in belden aşağısı çıplak olduğu anda onu sırtüstü yatırdım ve başladığımız pozisyonu tersine çevirerek yan tarafıma geçtim. Köprücük kemiğinden kulağının arkasına kadar yumuşak bir öpücük çizgisi çizdim, elim uyluğunun iç kısmına inip bacaklarını daha da ayırırken tüm bu süre boyunca giydiği tişörtlü lanet ettim.

Sakın gelme.

Sikeyim.

O kadar ıslak, yumuşak ve sıcaktı ki, *sakın gelme Bullet. Şu anda gelmene izin yok.*

Parmaklarım kıvrımlarını keşfederken nefesimi tutuyordum, her santimini ezberliyordum, kendimi aletimin boksörümde nasıl patlamak üzere olduğu yerine Grace'in nefesini kesen ve seğirmesine neden olan şeye odaklanmaya zorluyordum. İyi türden bir patlama da değil. Bir bomba gibi patlıyor, yerinde hiçbir şey bırakmıyordu. Çok *acıyordu*.

Kendime not: Muhtemelen mazoşist değilim?

"Klitoris," diye nefesi kesildi Grace'in. "Parmağınla daire içine al."

Ooh, tüm o mastürbatif duş seansları belli ki işe yarıyordu.

Girişindeki ıslaklığı topladım, keşfetme dürtüsüne zar zor direndim Grace'in klitorisine doğru kaymadan ve talimat verildiği gibi daire içine almadan önce.

Tüm eğitici porno eğitimleri için Kader'e şükürler olsun çünkü bunu bulamasaydım muhtemelen utancımından oracıkta ölürdüm.

"Sadece... biraz daha sert," diye inledi Grace, başını arkaya eğdi, elleri göğüslerine masaj yapmak için vücudundan yukarı kaydı ve aptal tişörtü onunla birlikte yukarı itti. Biraz daha baskı uyguladım, gözlerim vücudunda aşağı yukarı geziniyordu, hangi mükemmel kısmına odaklanmam gerektiğinden emin değildim.

Tanrılar adına, Grace çok güzeldi. Onun kaba saba daimon ruh bağlarıyla bir tutulmasına biraz üzüldüm ama o kadar da kötü hissetmedim çünkü ben bencil bir orospu çocuğuydum ve o da *benimdi*.

Tüm bu düşüncelerimi yüksek sesle ifade edemedim, Grace'in yumuşak parmakları boxer'ımın kemerine dokundu ve beynim kısa devre yaptı.

"zorunda değilsin-"

"Bunu ne kadar düşündüğümü bilmek istemezsin," diyerek itirazlarımı kesti Grace.

"Aletim mi?" Elini kumaşın altında oynatırken utanç verici bir umutla sordum.

Grace boğazından onaylar gibi bir ses çıkardı. "Diğer agathoların da böyle düşünüp düşünmediğini bilmiyorum ama... bunu hayal etmeden duramıyorum."

Boxerlarımı tek elle çıkardım, kız arkadaşım merak ettiğinde kolayca erişebilsin diye zihinsel olarak sahip olduğum her çifti ateşe hazırlanıyordum.

Eli geçici olarak şaftımın etrafına sarıldı ve bir nefes emdim, Grace boğazının arkasından sabırsız bir ses daha çıkarana kadar hareketlerim kekeleydi ve bana yapmam gereken bir işim olduğunu hatırlattı.

Onun eli benim elimden çok daha iyi hissettiriyordu. Milyonlarca, milyarlarca kez daha iyi.

"Çok sert ama derisi çok yumuşak," diye kıkırdadı Grace, uygun bir şekilde büyülenmiş görünüyordu.

Boşalt onu! Önce Grace boşaldığı sürece, onun elleri üzerimdeyken iki dakika sonra boşalmış olmam çok utanç verici olmazdı. Muhtemelen.

"Çok yaklaştım," diye fısıldadı Grace, kalçalarını bana doğru sallayarak. "Bana ne yapacağımı söyle, seni iyi hissettirmek istiyorum."

"Varlığın bile beni iyi hissettiriyor," diye . "Ama elini biraz sık, hepsi bu..."

Serbest elimle onunkini kapattım, hareketlerini sevdiğim şekilde yönlendirdim, ancak Grace'in eli yumuşak ve melek gibi olduğu için milyonlarca kez daha iyiydi. Bir ritme oturduğunda, tüm odağımı parmağımla yaptığım dairesel hareketlere verdim, Grace'in nefesini kesen ve seğirmesine neden olan şeye, zirveye yaklaştıkça karın kaslarının ara sıra kasılmasına odaklandım.

"Bullet," diye nefes aldı, sesinde çok seksi bulduğum o hafif sızlanma tonu Grace'den yaklaşık bir saniye sonra beni uçurumun kenarına itti.

Yine de sayılır. Yine de onu ilk sıraya koydum.

Grace'in elini çekmesini ya da en azından biraz iğrenmesini bekliyordum, ama karnımda oluşan lanet *su birikintisine* bakarken ağır nefes alarak şaftımı yavaşça pompalamaya devam etti, tamamen büyülenmişti.

Komodinden beceriksizce bir avuç mendil aldım, bir elimi Grace'in kalçasında tutarak kendimi temizlerken bana hak ettiğimden emin olmadığım yumuşak, hülyalı bir gülümseme verdi.

"Bunu kesinlikle tekrar yapacağız," diye usulca emretti. "Kestirdikten sonra."

Neyse ki, gecenin çoğunu ayakta geçirdikten sonra, bir orgazm beni kolayca rüya alemine sokmaya yetti. İlk başta umursamadığım birkaç hayalin içine çekildim ama Grace'in uykuya dalması daha uzun sürüyor gibi görüldüğü için bu sorun değildi.

Umarım öğleden sonraki faaliyetlerimizden çok etkilendiği ve tekrarını istediği içindir. Bu güzel olurdu.

Sonunda bizi birbirimize bağlayan ipi çekmeyi başardım ve onu rüyalar aleminde Wild'ın kafasını bulmaya doğru çekerken ipin ikimizi de sardığını hissettim.

Birini ne kadar çok ziyaret edersem, aklına girmek o kadar içgüdüsel oluyordu. Wild ile ilk karşılaşmamdan ve hiç olmamış gibi davranmaya çalıştığım öpücükten sonra, bilinçli olarak onun zihninden uzak durmuştum. Bana da onun geleceğine dair hiçbir imgelem gösterilmemişti, ki bunun da

Tanrıçalar, ama şimdi bunun muhtemelen Grace'in ruh bağlarının benden gizlenmiş olmasından kaynaklandığını fark ettim. Grace'le tanışmadan önce Riot'un geleceğine dair gördüklerimde de boşluklar vardı.

Wild'ın rüyasına girdik -ki bu her zaman riskli bir işti çünkü insanlar genel olarak tuhaf düşüncelere sahipti- ama bu tuhaflığın tam tersiydi. Sıkıcıydı. Hatta acımasızdı.

"Neredeyiz biz?" Grace sanki odanın ortasındaki yalnız figürü rahatsız edeceğimizden endişeleniyormuş gibi fısıldadı. Bir tür sıkıcı, endüstriyel spor salonundaydık. Wild bizden uzağa bakıyordu, kaslı sırtının koyu teni terden sırlıslıkladı, kum torbasına vururken kasları dalgalanıyordu.

Grace nefesini içine çekti ve ben de ona sırtıttım, o fark etmedi. Wild iri yarı bir adamdı ve çoğu Keres gibi kaslıydı. Gizemli bir şekilde işi bırakıp Milton'a taşınmadan önce Londra'da yarı ünlü bir boksördü.

Onu ezberlemiş gibi bakıyordu - koyu kahverengi teni, gür siyah saçları, kırmızı atletik şortu, kaslı bacakları. Wild tam bir erkeklik örneğiydi, bu kesindi. Yıllar önceki o öpücük bir hataydı ama kör değildim.

"Vahşi mi?" Grace gözlerini ondan alamayarak nefes aldı. Başımı salladım, hareketlerine baktım. Her vuruşu çok akıcı ve kolaymış gibi gösteriyordu ama yarı gücündeyken bile tek bir vuruşla beni odanın öbür ucuna savurabileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Vahşi," diye onayladım. "Henüz bizi göremiyor. Rüyasında eğitim gördüğüne inanamıyorum. Bu şimdiye kadar ziyaret ettiğim en iç karartıcı rüya ortamı olabilir."

Ve hayatımda çok boktan şeyler gördüm.

"Çok yalnız," diye yumuşak bir sesle onayladı Grace, Wild'ın sarılı yumruklarının çantaya ritmik vuruşları dışında mekandaki tek gürültü onun yumuşak sesiydi. "Hiç dövmesi yok," diye ekledi aniden, başını yana eğerek.

"Biz daimonlara stereotip mi uyguluyorsun?" Omzumla ona vurarak alay ettim. "Wild yalnızlığıyla ünlü biri, dövme yaptırmak onun için çok fazla sosyal etkileşim gerektirebilir. Milton'da küçük bir imparatorluk kurdu ve etkisi bunun ötesine uzanıyor gibi görünüyor ama nasıl olduğunu gerçekten anlamıyorum. Konuştuğunu bile duymadım."

Grace kaşlarını çattı ve yanıma doğru eğildi.

"Seninki gibi hissediyor mu?" Tepkisini izleyerek sordum.

"Ah evet," diye nefes aldı Grace, transa geçmiş gibi ona bakıyordu. "Kesinlikle benim gibi hissediyor. Onunla tanışacak mıyız? Sanki kestirmeden gidiyormuşum gibi hissediyorum. Rüyalar aleminde tanıştığımızı biliyorum ama rüyalar senin yeteneğin."

Hiç pişmanlık duymadan ona sııttım. "Her şeyden önce, ben bir daimon'um. Kestirme yollara başvurmaktan hiç çekinmem. İkincisi, nasıl olsa ikiniz de bunu hatırlamayacaksınız ama eğer onu şahsen ziyaret edeceksek, şu anda nerede olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Bu yüzden konuşmayı bu yönde yönlendirebilerseniz çok yardımcı olursunuz."

Umarım Grace bunu agathos içgüdülerini tetiklemeden yapabilir ve her konuda çok dürüst olabilir.

"Bana katılmayacak mısın?" Grace telaşla sordu.

"Bu konuşma için değil," diye cevap verdim, onu kendime çekip alına bir öpücük kondurdum. Milton'daki her daimon benim bir Oneiroi olduğumu biliyordu, Wild beni görseydi, tüm bunların benim etkimden kaynaklandığını bilirdi. Eğer Grace ortaya çıkarsa

Tek başına, umarım onun bilinçaltının bir tezahürü olduğunu düşünür ve ben neşeyle kulak misafiri olurken tüm sırlarını anlatırdı.

"Hazır mısın?" İçinde bulunduğumuz görünmez balondan çıkmasına izin verebilmek için kendimi ondan kurtararak

"Öyle mi? Tüm hatırlamak zorunda olan sensin," Grace hüünlü bir gülümsemeyle ve ben tam olarak uzaklaşmadan kolumu yakalayıp çenemi öptü.

Benim düşünceli küçük ruh eşim.

"Bir Oneiroi'nin hayatı böyledir. Sen hazırsan ben de hazırım, Amazing Grace." "Yapalım o zaman," dedi Grace, omurgasını çelikleştirerek ve birkaç adım atarak

Geriye doğru. "Eğer bu ilk buluşma korkunç derecede garip geçerse, lütfen bu konuyu hiç açmayın."

Homurdandım, balonu etrafımda sıkıca çekiştirdim, böylece Grace Wild tarafından görülebilir hale geldi. Hemen onunla yüzleşmek için döndü, yumruklarını çenesinin önünde kaldırdı, duruşuyla ilgili her şey savunmaya yönelikti.

Kahretsin, hiçbir evrende onunla dövüşmeye çalışmasını beklemiyordum. Belki de bu kötü bir fikirdi.

Yine de bir bakıştan sonra ifadesi şiddetli bir öfkeden melankolik bir şüpheciliğe doğru yumuşuyordu. Wild'ın yüzüne bakarken Grace'in aklından neler geçtiğini merak ediyordum; kısa siyah sakalı düzgünce kesilmişti ve burnunda eski bir yaradan kaynaklanan belirgin bir çatlak vardı. Çıplak göğsü uzun süre önce iyileşmiş yara izleriyle doluydu ve gözlerinde şimdiye kadar bir daimonda gördüğüm en az mor renk vardı. Neredeyse saf kırmızı irisleri çizdiği korkutucu tabloya yardımcı olmuyordu.

Göz korkutucu ama çekiciydi, eğer buysa.

Grace'i geri çekmeyi düşündüm ama o yaklaştıkça adımları duraksamadı ve ben de birkaç adım geriden onun hareketlerini gölgeledim. Ya

Wild'ın ona zarar vermeyeceğinden emindi ya da işler kötüye giderse onu çıkaracağıma güveniyordu.

"Grace," diye gürlledi düşünceli bir sesle. "Deliriyorum. Sanırım ortadan kaybolduğundan beri her yerde seni görüyorum."

Birincisi, onun kim olduğunu biliyordu. Onun kim olduğunu nereden biliyordu?!

İki İngiliz aksanı. Şahsen daha konuşkan bir adam olmaması çok yazık çünkü o ses işitsel-gazmik bir deneyimdi.

Grace'in adımları ondan sadece bir adım ötede duraksadı. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Başını yana eğdi, kaşları çatıldı ve Grace'in vücudunda aşağıya doğru değerlendirici bir bakış gezdirerek giydiği siyah kot pantolonu ve omzu açık gri bluzu inceledi.

"Her zamanki agathos kıyafetlerin değil," dedi, gözleri odada gezinip beni atlarken sesi şüpheyle doluydu. "Üzerinde çiçekler olan elbiseleri tercih ettiğini sanıyordum."

Bu plan gerçekten de Grace'in hayal gücünün güzel bir ürünü olduğunu varsaymasına bağlıydı ve görünüşe göre durum böyle değildi. Onun adını biliyordu. Ortadan kaybolduğunu. Ne tür kıyafetler giydiğini.

Neyse ki ikisi de bu rezaleti hatırlamayacaktı.

Grace temkinli bir ifadeyle, "Tercih etmiyorum," dedi. "Bugünlerde istediğimi giymek için daha fazla özgürlüğüm var."

"Riot seni çaldığından beri."

"Beni çalmadı," diye karşı çıktı Grace hemen, sesinde sert bir ton vardı. "Çalmak zorunda değildi."

Wild başını salladı, çenesi gergindi. "Oneiroi nerede?"

Grace ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Yalan söyleyemediğinden mi yoksa söylemek istemediğinden mi emin değildim.

"Bana nerede olduğunu söyle," diye usulca emretti. "Seni şahsen ziyaret etmeme izin ver. Benim hakkımda nasıl bu kadar çok şey biliyor gibi görüldüğünü bana açıklayabilirsin."

Wild'ın yanağındaki bir kas . "Hiçbir şeyi yüz yüze açıklayamam."

"Neden?"

Wild başını salladı. "Yapamam. Kendi güvenliğin için uzak durmalısın."

Tanrıça, hepimizi alfa erkeği saçmalığından kurtar.

Grace'e bir kez daha uzun uzun baktı. "Çok güzelsin," diye ekledi alçak, neredeyse hüzünlü bir sesle. "Bu uygunsuz bir durum."

Homurdandım, içimdeki hayal kırıklığı kabarırken balonu düşürdüm. "Grace tatlı ve nazik, meraklı ve cesur. En yumuşak, en sıcak paketin içine sarılmış çelik gibi bir omurgası var. Çok güzel ama güzelliği onun en az ilgi çekici yanı."

Yanında yerimi alıp bir kolumu omuzlarına doladığımda Grace gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Neden bu kadar şaşırmış görünüyordu? Belki de gerçek hayatta ona yeterince iltifat etmiyordum.

"Bundan hiç şüphem yok," diye cevap verdi Wild, gözleri bana kaydı, orada olmama hiç şaşırmış gibi görünmüyordu ama Grace'in etrafındaki kolumu görünce gözleri kısıldı. "Bundan kaçınma nedenlerimin seninle hiçbir ilgisi yok. Bunu kişisel algılama."

"Ruhlarımız iç içe geçmiş durumda. Bunu kişisel algılamamak mümkün değil," diye karşılık verdi Grace ve üçümüzü de şaşırttı.

Wild'ın kaşları yavaşça kalktı, ağzının kenarı seğirdi. Riot'ın yüz ifadeleri konusunda çekingen olduğunu düşünürdüm ama Wild onu son derece hareketli gösteriyordu.

Grace'in omuzlarına yatıştırıcı daireler çizerek, "Bizi aydınlat," dedim. İnatla sessiz kaldı ama sorun değildi. En iyi zamanlarda bile sosyal ipuçlarını çığnıyordum ve zaten ikisi de bunu hatırlamayacaktı, o yüzden boş ver. "Baba sorunları mı? Anne sorunları mı? Terk edilme sorunları? Geçmişte bir kadın tarafından kalbin kırıldı ve tüm cinsiyetin bir kenara atılması gerektiğine mi karar verdin?"

"Kurşun!" Grace soluk soluğa kaldı, agathos tavırları kaymasından sonra yerine geri döndü. ", " diye bastırdım. "En azından hayatını mahvedecek bir şeye takılıp kalmadığını söyle bize.

Eski. Grace her ne kadar öyle değilmiş gibi davransa da şu anda bunu takıntı haline getirmiş durumda."

"Bunu hatırlamayacağım için şanslısın," diye mırıldandı ve bana sert bir bakış attı. Yine de kesinlikle bunu düşünüyordu.

"Eski sevgilinin hayatını mahvetmek yok," dedi Wild sonunda, gözleri Grace'in gözlerinin içine bakıyordu, sanki onun bir şeyi anlamasını istiyordu ama anlayamıyordu. Ona açıklamadığı sürece anlayamazdı.

"Bu," diye başladı Wild, eliyle kendini göstererek. "Ben gerçek hayatta böyle biri değilim."

"Bu umurumda değil," diye anında cevap verdi Grace, ama sesindeki kafa karışıklığını duyabiliyordum. Grace ve ben hemen hemen rüyada olduğumuz gibi görünüyorduk, ancak Grace her zaman gerçek hayatta giydiğinden biraz daha göz alıcı kıyafetler giymeyi severdi.

Diğerleri içinse... Fiziksel bedenlerimizin gerçek hayatta sahip olduğu engeller, biz istemediğimiz sürece burada var olmuyordu. Tekerlekli sandalyeye bağlı olan biri kendi rüyalarında yürüyebilirdi. Eğer istersek uçabilirdik, ancak çoğu insan yeterince büyük hayaller kurmuyordu.

Yine de Wild ile böyle bir şey duymuş ya da fark etmiş olmalıydım.

"Umursayacaksın," diye yanıtladı Wild acımasız bir kesinlikle. "Beni unut."

İçimde bir kıpırtı hissettim, başka bir imgelemin çağrısı, La Nuit'nin kendisi tarafından verilen bir imgelem.

Wild'a sakince, "Yakında tekrar görüşeceğiz," dedim. "Kaderden kaçamazsın."

Wild'ın cevap gülümsemesi yırtıcıydı. "Ama onunla savaşabilirim ve hiçbir şey bir Keres'i savaş heyecanından daha fazla heyecanlandıramaz."

Rüya etrafımızda parçalanmaya başladığında Grace mücadele etti, belli ki Wild'ı geride bırakmak istemiyordu. Ama bensiz burada kalamazdı ve ben başka bir yere çağrılıyordum.

"Geri döneceğiz, Amazing Grace," diye kulağına fısıldadım, kollarımı ona doladım ve Tanrıça tüm dikkatimi ele geçirmeden önce onu kendi rüyalarının güvenliğine geri götürdüm.

Olgun ağaçlar ve yüksek bir taş çitle çevrili etkileyici bir malikanenin ferforje kapılarının önüne indim. Tanrıça'nın bizim için hazırladığı testi geçmiştik. Bize bazı cevaplar veriyordu.

Bölüm 16

I Ash ve Raven birbirlerine kan kustururken ringin kenarında durdum, kollarımı kavuşturdum ama kendimi tetikte ve hazır tuttum

Birinin kendini kaybetme ihtimaline karşı hareket et. Ash'i buraya bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce, kızdırdığı bir insanı neredeyse eşek sudan gelinceye kadar dövdüğünde getirmiştım. Burada iyileşmekte olan diğer Kereler'in yanına yerleşmesi için en fazla bir gün sürecektir hızlı bir yolculuk olması gerekiyordu ama Milton'a giren agathos geri dönme planlarımı engelledi.

Kendi kasabamdan uzak tutulmak çok çirkindi ama agathos'un dikkatini üzerime çekmek istemiyordum ve açıkçası onların yanında muhakeme yeteneğime güvenmiyordum. Grace için gelmişlerdi. Onu tekrar kaçırmak istiyorlardı. Bu affedilemezdi.

Kontrol altında tutmaya çalıştığım öfkemden kurtulmak için her zamankinden daha fazla zamanımı çantalara vurarak geçiriyordum. O kadar da iyi değildim.

Burada, kana susamışlığımızı yeniden kontrol altına almak için kullandığımız bu geçici inzivada kalan diğer Kereler.

Bu evin benim mali desteğime ihtiyacı vardı ama ben burada nadiren vakit geçiriyordum. Buranın başına getirdiğim Keres Rider günlük işleri kontrol altında tutuyordu. Burada bana *ihtiyaç yoktu*. Bana Asphodel'de, Yeraltı Dünyası kulüplerini yönettiğim yerde ihtiyaç vardı. Onyx iyi bir ikinci komutandı ama hiç bu kadar uzun süre tek başına sorumlu olmamıştı.

Hiç değilse, güvenlik kameraları ağıma da dâhil olmak üzere her şeye erişiminin olduğu ofisime geri dönmek istiyordum. Dizüstü bilgisayarımdan birkaçını görebiliyordum ama güvenlik nedeniyle erişim çoğunlukla ofisimle sınırlıydı.

Lanet *kameralarım* olmadan kıza nasıl göz kulak olabilirdim ki? Milton'ı terk ettiğini düşünmüştüm, ki mantıklı olan da buydu, ama Onyx sarhoş bir Creep'le karşılaşmış ve Riot'ın hafta başında kumarhanesinde olduğunu itiraf etmişti.

Küçük bir çakaldı ama Riot onu bir yerlerde terk etmiş olamazdı. Agathos onu bulmayı henüz başaramadığı için benim gözümde biraz yükselmişti ama onu Milton'dan çıkaramazsa tekrar düşebilirdi. Şimdilik, önceki tüm kanıtların gösterdiği kadar işe yaramaz ve kendine zarar veren biri olmadığını düşünmeye meyilliydim.

"Onu buraya getirmen iyi oldu," dedi Rider sessizce, birkaç adım soluma yanaşıp ringdeki iki kadının birbirlerine saldırmasını izlerken. Boz bir ihtiyardı, tutmaya kararlı olduğu birkaç inatçı gri saç teli dışında neredeyse tamamen keldi ve üzerinde yara izi olmayan bir santim deri bulmak, bir santim deri bulmaktan daha zordu. Çoğu Keres, Rider kadar uzun . "Genellikle puslu havadan bundan daha çabuk çıkarlar."

Ash'in öfke dolu hareketlerini dikkatle izleyerek başımı salladım. Her zamanki kırmızı gözleri cam gibiydi ve kolları ile alnındaki damarlar çıkıntı yapıyordu, bu da henüz geçmediğinin iyi bir göstergesiydi.

Uğraşmam gereken yeterince değişiklik varken, uzun süren pus istenmeyen bir değişkendi. Birkaç iyi vuruş şimdiye kadar onu temizlemiş olmalıydı, ama bir haftadan fazla olmuştu.

Rider yanımda duraksadı ve ben de onu konuşmaya davet etmek için çenemi yukarı kaldırarak göz ucuyla ona baktım.

"Bir şey olmayabilir," diye çekindi, sırt ağrısı yaptığı gibi ağırlığını rahatsız edici bir şekilde kaydırđı. "Ama zamanında savaş gördüm ve bu tür bir alevlenme, yok etme ihtiyacının asla tam olarak geçmeyen bir kaşıntı gibi olduğu, genellikle savaş alanlarının yakınında bulunur. Biz bunun için yaratılmışız. Kan dökmeye meyilliyiz. Bunu körüklemek için yaşıyoruz."

Savaş mı?

Bu tam bir saçmalıktı. Milton'a geri dönmem gerekiyordu. Milton'a giren ve çıkan yollarda devriye gezen birlikleri beklemeyi planlıyordum ama şimdi kana susamışlığımın beni ele geçirmesine izin vermeyi ve onları zorla parçalamayı düşünüyordum.

Başımı yüzüğe doğru eğdim ve Rider kontrol altında olduğunu onaylamak için başını salladı, ben de onu denetlemesi için bıraktım. En azından devraldığım ofisten kasabamı biraz olsun izleyebiliyordum, ama her şeyi kontrol etme isteğim bilmiyordu. Rider, dövüşçüler taşkınlık yaparsa fiziksel olarak müdahale edemeyecek kadar yaşlıydı, ancak sözlü komutlarına yanıt vermezlerse onları hortumla ıslattığı biliniyordu.

Gıcırdayan bodrum merdivenlerinden koşarak birinci kata çıktım, geçici sakinlerin çoğu uyanmaya ve mutfaktan yemek almaya başlamıştı. Burası rahatlıkla on beş kişiyi barındırıyordu ve burada on iki kişi vardı

Şu anda. Mülkü bir buçuk yıl önce satın almış ve Keres için bir tür rehabilitasyon merkezine dönüştürmüştüm. Gençken ihtiyaç duyduğum ama var olmayan türden bir yer.

Hepimiz kana susamışlığımızın kölesi olmak istemedik. Rider gibi daha yaşlı daimonlar bile toplum içinde var olabilmek için bu kontrol edilemez öfkeleri bastırma ihtiyacını anladılar.

Kalıcı bir konut değildi; sadece öfkelerini sıfırlamaları gerektiğinde gidecekleri bir yerdi. Sadece Rider tam zamanlı olarak burada yaşıyordu. Milton'da benim için çalışmıştı ve ona da Onyx'e güvendiğim kadar güveniyordum.

değil ama makul bir miktarda.

Buradayken kullanmam için ofisini bana vermişti ve ben de doğruca oraya gittim. Birisi mutfakta domuz pastırması pişiriyordu ve koku ne kadar cezbedici olsa da, odaya girdiğimde aniden sohbetin kesilmesi buna değmezdi.

Sosyal etkileşim, ne zamanım ne de sabrım olan bir rahatsızlıktı.

Ofis, bir tür panik odası olarak ikiye katlanan küçük, penceresiz bir odaydı. Rider neden böyle dar bir alanı laciverte boyamıştı, hiçbir fikrim yoktu. Burada olmak boğucu bir duyguydu - üç monitörün hakim olduğu yerleşik bir masa neredeyse tüm odayı kaplıyor, sadece bir ofis koltuğu ve bir dosya dolabı için yeterli zemin alanı bırakıyordu.

Rider'ın dizüstü bilgisayar bağlantısını değiştirdim, e-postalarımı ekrana getirdim ve Onyx ile Milton'daki bu acil durum saçmalığına yakalanan tedarikçilerden gelen birkaç soruyu yanıtladım. İşler yolunda gidecekti ama bir kulüp sahibi olmak için pek de kazançlı bir hafta değildi.

Lanet olası Agathos.

Genelde çalışırken kendimi kaptırıp saatlerce odaklanabilirdim ama bu gece zihnim kapanmayı reddetti. Her zamankinden daha erken, güneş hala parlakken uyandım ve kendimi kötü hissettim. Keyifsizden de öte, *zgn* hissettim. Beni büyüten teyzem birkaç yıl önce öldüğünde hissettiklerimden farklı değildi. Bu derin bir keder duygusuydu, benim için çok önemli olan biri gitmişti ve Kader lml ipimi kesip beni Yeraltı Dünyası'na gönderene kadar onu gremeyecektim.

Rüyamda Samira Teyze'yi görmüş olmalıyım.

Belki de sadece acıkmıştım. Açlık, tuhaf bir ruh hali için her şey kadar iyi bir açıklamaydı.

Pastırmalı börek yapmak ve varlığım ile herkese genel bir rahatsızlık havası vermek için mutfağı dönmeden önce güvenlik kameralarını açarak etrafı taradım.

Kır evine giden araba yolu uzun ve rzgrlıydı, ormanlık alanın temizlendiğiy ve çitlerin eklendiğiy yerde bir kapı vardı. Yola yönlendirilmiş bir kamera vardı ve parlak bir Ford hibrid yaklaşırken gözlerim daraldı, araç araba yoluna dönmeden önce farları parlıyordu.

Bu benim için işe yaramayacaktı.

Burası sadece davetlilerin girebildiğiy bir yerdi ve kimse ne Rider'la ne de benimle iletişime geçip davetiye talep etmemişti.

Neyse ki, kapının kilidini açmak için kullanılan erişim pedi bu nedenle bu ofisteydi ve tüm i kapıları kilitlemeden önce kapalı olduklarından emin olmak için kapıları üç kez kontrol ettim ve sakinlerden hiçbirinin dışarıda olmadığından emin olmak için araziyi izleyen kameraları taradım.

Daimonların gelip onları ziyaret eden *arkadaşları* yoktu. İlişkilerimiz işlemseldi ve yakınlığı dayanıyordu.

Buradaki grup kavga eder, sevişir ve aynı yerde bulundukları sürece birbirlerini eğlendirir, sonra yollarını ayırır ve muhtemelen birbirlerini bir daha asla görmezlerdi. Bizim yolumuz buydu.

Belki de o bölgedeydiler ve kaybolmuşlardı ama bugünlerde tesadüflere pek inanmıyordum. Tanrılar gizemli yollarla çalışır ve bu yollar genellikle ölümlüler için maksimum miktarda katliama neden olur.

Araba dolambaçlı çakıllı yolda yavaşça ilerlemeye devam ederken kamerayı garaj yolunun bir kısmında kontrol ettim. Hmm. Hibrit SUV bir daimon için alışılmadık bir seçim değildi, ancak *belirli* bir daimon elektrik mavisinin bu tonunda bir tanesine sahipti. Kafamın içinde hızlı bir gezintiyle burayı sorunsuzca bulabilecek biri.

Belki de bu yüzden uyandığımda kendimi tuhaf hissediyordum.

Araba kapının dışında durdu ve sürücü motoru durdururken farları açık bırakarak karanlık ormanı ve araziye aydınlattı.

Bullet şoför mahallinden çıktı ve aracın etrafından dolaşır yolcu kapısına doğru ilerlerken kameraya kibirli bir sırıtış fırlattı. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım ama bu unutabileceğim bir deneyim değildi.

Lanetlenmeden önce, dikkatimi çeken her kim olursa olsun, hem erkeklerle hem de kadınlarla her türlü yakınlaşmadan zevk alırdım. Bazen iyi bir sevişme, eğer yeni başlıyorsa, kan tutkusunu dindirmek için iyi bir dövüşten daha iyiydi. Lanetlendikten sonra, tamamen profesyonel olmayan her türlü etkileşim cazibesini yitirdi.

Güzel Oneiroi iki yıl önce Asphodel'de ortaya çıktığında, doğaüstü çekiciliğiyle odadaki her daimonu kendisine çektiğinde bu kadar çarpıcı olmasının nedeni buydu. O daimon tarafından işaretlenmişti.

Tanrıça, büyüü ona yapıştı ve ona normal daimonların sahip olmadığı bir aura verdi.

Böylece, herkesten doğal olarak nefret etmeme rağmen, onunla dans ettim. Artık kimsenin bana dokunmasına izin vermediğim gerçeğine rağmen, ona süründüm ve yıllar sonra ilk kez şehvet hissettim. Onu *öpmüştüm*, sanki normal şeylerden hoşlanabilen normal bir daimonmuşum gibi, bir gece dışarı çıktığımda çekici bulduğum biriyle öpmek gibi şeyler kesinlikle yapamazken. Artık yapamıyorum.

Ama o benden önce paniklemişti. Kulüpten kaçmadan önce bir heykel gibi donmuş ve bir daha arkasına bakmamıştı. O zamanlar, Oneiroi yeteneklerinin onu üzerimdeki tanrıların büyüünün kokusundan haberdar ettiğini düşünmüştüm. Kimseye bahsetmediğim laneti.

Yolcu kapısını açtığında ve aylardır açgözlülükle takıntı haline getirdiğim, izlediğim ve hayalini kurduğum kadın dışarı çıktığında, durumun böyle olmadığını fark ettim.

Elbette Riot onun bağlı olduğu tek daimon değildi; Agathos'un genel olarak tutucu tavırlarına rağmen birden fazla sevgilisi olduğu iyi bilinirdi. Bullet'in kehanet yetenekleri vardı, onu başından beri biliyor olmalıydı. Grace ona utangaç bir hayranlıkla bakarken elini onun elinin içine soktu ve arabanın etrafında dönüp dahili telefonun önünde durması için ona rehberlik etmesine izin verdi.

Onu her gördüğümde, kamera merceğinden bile olsa, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum. Oksijen bulmak aniden zorlaştı ve ne kadar uzakta olursa olsun parmaklarım ona dokunma isteğiyle kaşındı. Onun güzel yüzünden bu kadar uzun süre mahrum kalmak her zamankinden daha da kötüydü.

Güvendeydi. Agathos onu bulamamıştı.

Yine de bu rahatlama kısa sürdü. Onu neden buraya getirmişti? Daimonlara Agathos'a güvendiğimden daha çok güvenirdim, ama sadece biraz.

"Hellllloooooooo," dedi Bullet dahili telefondan, durumla ilgili her şey düşünüldüğünde doğal olmayan bir şekilde neşeliydi. "Malikânenin lordu nerede?"

Lanet olsun, konuşamamak çok rahatsız ediciydi.

Masanın üzerindeki telefonumu aldım ve Bullet'in adına gelene kadar uzun rehber listemde dalgınca gezindim. Ondan numarasını istememiştim ama yine de öğrenmeye çalıştım. Ne de olsa bilgi para demekti.

Ben:

Çıkarın onu buradan.

Çok etkili bir mesaj değildi ama iletmek istediğim temel bilgi buydu. Grace'in burada işi yoktu ve Bullet'in olumlu bir sonuç *görse* bile onu şiddet yanlısı daimonlarla dolu bir eve getirmesi düşüncesizceydi.

İşte bu yüzden diğer insanlara güvenmiyordum. Aptalca kararlar verdiler.

Kurşun:

Neden böyle bir şey yapayım ki?

"Bullet," diye yumuşak bir sesle azarladı Grace, sesi dinleyebilmek için kasten bağlı tuttuğum dahili telefondan geliyordu. "Onu kışkırtma."

Onu. Ben. Benden bahsediyordu. Aylarca onu uzaktan izledim, Milton'da yaşarken daimonların ona zor anlar yaşatmadığından emin oldum ve gölgelerde kaldım.

Şimdi de kim olduğumu biliyormuş gibi benden bahsediyordu. "daimonlara düşmanlık etmek benim uzmanlık alanımdır," Bullet bir ile yanıtladı

pişmanlık duymayan bir sırıtış. "Kendime engel olamıyorum."

Ay'a yemin olsun ki, o bir belaydı. Kader onları gerçekten eşleştirmiş miydi? Onu gerçekten o aptal Riot'la mı buluşturmışlardı?

Grace de benim miydi?

Ona karşı hissettiğim çekim evet olduğunu gösteriyordu. Ama Kader'in Grace'i tanrılar tarafından zaten lanetli olarak işaretlenmiş bir adamla bir araya getireceğine inanamıyordum. Kimse bunu hak etmiyordu.

Ben:

Grace buraya ait değil. Neden onu buraya getirdin?

"Kim olduğumu gerçekten biliyor gibi görünüyor," diye mırıldandı Grace, mesajı okumak için Bullet'a doğru eğilerek. Bullet onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi, bağlılık ve biraz da inançsızlık karışımı bir ifadeyle başının tepesine baktı. Grace böyle tepemde sallansaydı ben de aynısını yapardım.

"Sanırım Milton'daki onca şeyden sonra bir ünüm var," diye ekledi utanmış bir ses tonuyla.

Oh, sevgilim. Seni bundan çok önce biliyordum.

Kurşun:

Sizinle görüşmemiz gereken önemli konular var.

Mesajının resmi dili, kameraya göz kırpmasıyla bir nebze de olsa zayıfladı. Kibirli küçük bir pislikti. Çok da güzeldi. Geleceğe özel bir bakış atmanın her insanı kibirli yapacağını sanıyordum. Ben çok daha az etkileyici nedenlerden dolayı kibirliydim.

Grace alt dudağını gergin bir şekilde çiğniyor, cevabımı beklerken telefona bakıyordu ve onu herhangi bir şeyden mahrum bırakma fikri kendi göğsümü yırtıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Ben:

İsteğiniz ne olsun, Onyx'e gönderin.

Numarasını engelledim, bu konuyu daha fazla tartışmayacağım mesajını aldıktan sonra engelini kaldırmayı planlıyordum ve dahili telefon bağlantısını kapattım. Başımı sandalyeye yaslayarak gözlerimi kapattım ve içimdeki pişmanlık duygusunun dağılmasını bekledim.

Neye ihtiyaçları olursa olsun, Onyx'ten ne isterlerse istesinler, bunu gerçekleştirecektim. Ama onu *göremiyordum*. Ona yaklaşıyordum.

Fiziksel olarak onunla konuşamıyordum.

Grace için burada hayal kırıklığından başka bir şey yoktu.

Bölüm 17

W Beklediğim gibi gitmedi. Bullet telefonundaki mesajlara başparmağıyla dokunurken hayal kırıklığı içindeydi ama yüzü her zamanki gibi hafifçe eğlenmişti. Etkileyici bir maskeydi.

"Mesajlarım geri dönüyor," diye içini çekti Bullet, güvenlik kamerasına kaşını kaldırarak buyurgan bir tavırla baktı ama Wild'ın çoktan gitmiş olduğunu hissediyordum.

Belki de bu şekilde ortaya çıkmamız biraz uygunsuzdu - Wild, daimonlar arasında oldukça önemli bir kişiymiş gibi görünüyordu ve muhtemelen kapısına kadar gelmemiz - ya da burası her neyse - onu aşağılamıştı.

Yine de bundan daha fazlası olduğunu hissettim. Sesi beni *tanıyormuş*, adımı biliyormuş gibi geliyordu. Öte yandan, daimonlar arasında artık biraz , değil mi? Tüm bunlar önce bile, yaşayan tek agathos bendim.

Milton'da olsaydım, oldukça tanınabilirdim. Daimonlara kötü şanstın başka bir şey getirmediğim halde beni etraflarında istemedikleri için hiçbirini suçlayamazdım - Agathos'un Milton'da yaptıkları yüzünden Wild eve bile gidemiyordu.

Yine de sinir bozucuydu. Onu bir an bile görememiş, sesini duyamamıştım. Gerçekten benim olup olmadığını gösteren hiçbir şey yoktu. Keşke onu *görebilseydim*.

"Gitsek iyi olacak," diye mırıldandım Bullet'ın kolunu sıkarken. "Belli ki bizi görmek istemiyor."

"Ama neden?" Bullet düşünceli bir ifadeyle sordu. "Burada neyi kaçırıyorum?"

Bullet'in ceketini hafifçe çekiştirdim ve isteksizce onu arabaya geri götürmeme izin verdi, sürücü tarafına binerken dramatik bir şekilde iç çekti. Hızla koltuğuma yerleştim, emniyet kemerimi taktım ve uzaktaki heybetli eve son bir kez baktım. Karanlıkta zar zor görülebiliyordu, kapının ötesinde gölgeli bir hattı ve keşke daha iyi görebilseydim.

Wild neden buradaydı, bu görkemli evde? Görünüşe göre La Nuit öğleden sonraki uykumuz sırasında Bullet'a yeri göstermişti ama Wild'ın neden Milton'da değil de burada olduğuna dair herhangi bir ayrıntı vermemişti. Wild'ın en büyük kulübü Asphodel'in önünden defalarca geçmiştim ve buraya hiç benzemiyordu. Asphodel, dış cephesi kırmızı tuğlalarla kaplı, endüstriyel bir havası olan, bu şık mekânın olabildiğince zıttı, devasa bir fabrikadan dönüştürülmüştü.

"Gözlükleri tak," diye hatırlattı Bullet. Başımı salladım, Bullet'in takmamda ısrar ettiği şeffaf camlı kare beyaz gözlüğü aldım ve taktım.

"Biliyor musun, bence sahte gözlüklerin en etkisiz kılık değiştirme yöntemi olduğu çoktan kanıtlandı. En azından yapıştırma bir bıyık eklemeliyim," diye takıldım, moralini yükseltmeye çalışarak.

Karanlıkta dolambaçlı araba yolundan geri geri çıkmaya odaklanırken dudakları seğırdi. "Bu özel gözlükler kızılötesi ışığı geri yansıtarak yüz tanıma yazılımını karıştırır. Yüzünüz herhangi bir CCTV görüntüsünde anlaşılmaz parlayan bir leke gibi görünecektir."

"Bunda şüpheli bir şey yok," diye kaşlarımı kaldırarak ona işaret ettim.

"Gizlilik giderek büyüyen bir endişe kaynağı. Gözlükler garip, ama *o kadar da* değil

garip," diye cevap verdi, aklının başka yerde olduğu belliydi.

Eve dönerken Bullet sessizce düşüncelere dalmış, *Wicked* filminin müziğini neredeyse sağır edici bir sesle bangır bangır çalışıyordu. Ne zaman en ufak bir olumsuzluk ya da hayal kırıklığı hissetsem, hemen ardından ne kadar üzgün olduğuna bağlı olarak hızlıca mırıldanıyor ya da şarkı söylüyordu. Bunun bir başa çıkma mekanizması olduğu açıktı, ancak *neden* bu kadar sık kullanması gerektiğine dair birçok sorum vardı.

Biraz öfke ve hayal kırıklığı ille de kötü bir şey değildi. Hatta sağlıklıydı. Bullet, içimdeki 'canavardan' şikayet ettiğimde bana da temelde aynı şeyi söylememiş miydi?

Müziğin sesini kısıtım ve konuyu en iyi nasıl açacağımı düşünürken Bullet bana sorgulayıcı bir bakış attı. İhtiyacım olduğunda barınakta çalıştığım onca yıllık eğitimim ve uzmanlığım neredeydi? Bullet'ın huzurunda olmak dilimin tutulmasına neden oldu.

"Wild hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu, parmakları hâlâ durmaksızın davul çalışıyordu.

"Hayır," dedim yavaşça. "Senin hakkında konuşmak istiyorum."

"Bu korkunç bir konu," diye kıkırdadı Bullet. "Wild'ın neden bizi görmeyi, hatta bizimle konuşmak için dahili telefonu kullanmayı reddettiği çok daha heyecan verici bir gizem."

"Tek başına çok gizemli birisin, biliyorsun," diye alaycı bir şekilde yorum yaptım. "Bazen... sanki sen kendi başına bir tanrıymışsın gibi hissediyorum." Pencereden dışarı baktım, göz göze gelmediğimiz zamanlarda bu konuşmayı yapmak daha kolay geliyordu.

"Ben mi?" diye sordu Bullet şaşkınlıkla. "Neden?"

"*Üzerinde* sihir var," diye açıkladım beceriksizce, kelimeleri bulmaya çalışarak. "*İçinde*. Tanrıça'nın varlığını her yerinde hissedebiliyorum."

Göz ucuyla ona baktım ve yüzünde neredeyse acımasız bir ifade görünce şaşırdım. Onu rahatsız eden bir şey olduğunda genellikle tercih ettiği zoraki neşeden kesin bir sapmaydı bu.

Bullet sonunda, "Bunu hissedebilirsiniz çünkü oradadır," dedi. "Oneiroi'nin ilahi olanla olan bağlantısının bir açma/kapama düğmesi yok. Sürekli olarak ayarlandığımız bir frekans gibi."

Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışarak kendi kendime kaşlarımı çattım. Zihnini sürekli başka biriyle paylaşıyormuş gibi mi hissediyordu? Hayatı boyunca bununla yaşadığını ve başka türlü süni bilemeyeceğini sanıyordum ama bu fikir... açıkçası biraz dehşet vericiydi.

"Bu bağlantıyı kurmaktan hoşlanıyor musun?" Konuyla ilgili kendi düşüncelerimi ona aktarmak istemediğim için hafifçe sordum.

Bullet alay etti ve kendi düşüncelerini müzikle bastırmak ister gibi gözlerinin gösterge panelindeki ses kontrolüne kaydığını fark ettim.

"Söz veriyorum, bu konuşma bittiğinde ciğerlerinin sonuna kadar *Yerçekimine Meydan Okuyanlar*'ı söyleyebilirsin," dedim ve ona kıkırdamasına neden olan sivri bir bakış attım. "Benimle şu konuda konuşabilirsin"

Bunu biliyorsun, değil mi? Her Şey olup biterken, sana kendini önemli hissettirme konusunda iyi bir iş ıkardığımdan emin değilim-"

"Endişelenecek bir Şey yok, Amazing Grace, söz veriyorum," diye nazık bir gülümsemeyle cevap verdi Bullet, yine de tenime küçük bir hüzün dokunuşu hissettim. "Tanrıça ve Kaderlerle olan bağlantıya gelince? Bir insanın kaldıracılabileceği çok Şey var. Bunun senin değil de benim ykm olmasına sevindim diyelim."

Daha fazla bilgi almak için ona baskı yapmak istedim ama bu itirafın ona ne kadar pahalıya mal olduğunu da *hissede biliyordum*.

Neden evde kalan tek Oneiroi Bullet'ti? Sanki başkaları da varmış gibi konuşmuştu-

"Kendi güvenliğin için arka koltukta bir battaniyenin altına saklanmaya ne kadar isteklisin, böylece biz de arabaya servis yapan bir yerden geçebiliriz?" Bullet aniden sordu. "Bu gece fıyaskoydu ve kendimi daha iyi hissetmek için tapınak gibi bedenimi sadece bu seferlik patates kızartmasıyla kirletmeye hazırım. Ve bahse girerim et zlyorsundur."

Yani. Çok.

"İkna oldum," diye cevap verdim. "Bana bir hamburger sipariş ettiğin sürece. Sonra da denesen bile benden saklayamayacağın halde duygularını saklamakta neden bu kadar kararlı olduğunu konuŐacaęız."

Bullet sırtıttı, restorana yaklaştığımızda kenara çekti, böylece ben de arka tarafa geebildim. "Size iki hamburger ve patates kızartması getireyim, o zaman konuŐamayacak kadar meşgul olursunuz."

Hamburgerimi ve patates kızartmamı yemekle o kadar meşguldüm ki Bullet'i tekrar sorguya çekemedim ve o da bu konuda fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyordu. Eve döndüğümüzde tekrar denemeyi planlamıştım, ama ahırın önüne geldiğimiz anda tüm sorgulama düşünceleri aklımdan uçup gitti.

Riot'un varlığını onu görmeden önce hissettim. Ben kapıyı açıp çakıllı yolda beceriksizce koşarken Bullet kıkırdadı ve Riot'un korkuluklara yaslanmış, şeytani ve lezzetli bakışlarla beklediği merdivenlerin dibine geldi.

Birdenbire, tüm hayatım boyunca bana mütevazı ve saygın olmam öğretilmiş olmasını biraz bile umursamadım. Bana her zaman sevgi gösterilerinin yanlış olduğu öğretilmişti.

Riot'un geri döndüğü ve onu her şeyden çok özlediğim gerçeğini düşünemiyordum. Kendimi onun kollarına attım ve ben beceriksizce saçlarından tutup ağzını benimkiyle buluşması için aşağı çekerken, o da beni şaşkın bir hamleyle yakaladı.

Aramızdaki tam olmayan bağ, dokunduğumuz anda canlandı ve ikimiz de bu his karşısında inledik. Ağrı aynı anda hem azaldı hem de alevlendi. Ya da belki de hareket etti - göğsümdeki ağrı, kalçalarımın arasındaki ağrıya dönüştü.

Riot kendini basamaklara bıraktı, beni de bacaklarının üzerine oturtana kadar onunla birlikte aşağı indirdi, bacaklarımı hapseden dar kot pantolona sessizce küfrettim. Riot'un saçlarını tutuşum acı vericiyse de, kendi elleri sanki yeterince zorlarsa kot pantolonumu gibi arka ceplerimi kabaca çekiştirirken, öpüşmemiz giderek çevremize uygunsuz hale gelirken dili sıcak ve talepkârken bundan bahsetmedi.

Ona bindiğimde o gemi muhtemelen yelken açmıştı.

"Kahretsin, Gracie," diye inledi Riot, kalçaları altımda hafifçe kıpırdandı ve ben de tam onun yanındaydım, kotumun benden esirgediği ten tene sürtünme için çaresizdim.

"Seni özledim," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Seni özledim, seni özledim, seni özledim."

"Merdivenlerde kuru seks mi yapıyorsun?" Bullet arkamdan sordu, sesi eğlence doluydu. "Yani, yapman gerekeni yap, ama muhtemelen içeride daha rahat edersin," diye kıkırdadı, homurdanan bir Riot'un üzerinden tırmandı ve merdivenlerden yukarı çıkıp ön kapının kilidini açarken hala nefesinin altında *Defying Gravity* şarkısını söylüyordu.

Riot iç geçirdi, alnını benimkine bastırdı, ağır ağır nefes aldı. Elleri belimde ve kalçalarımda daha az hararetli bir şekilde , sanki hâlâ orada olduğumu doğruluyordu. Ben de kendimi aynı şeyi yaparken, ellerimi Riot'un kazağının altına sokarken, tişörtünün pamuğunun arasından karnının çıkıntılarını hissederken buldum.

"Seni delirtiyor mu?" Riot ciddi bir şekilde sordu, koyu kırmızı ve mor gözleri benimkilere derin derin bakıyordu.

"Ne?" Sessizce güldüm. "O benim ruh bağım, o benim bir parçam. Tabii ki beni delirtmiyor."

"Şarkı söylerken bile mi?" Riot kuşkuyla sordu.

"Şarkı söylemeyi seviyorum," diye onu temin ettim. "Ve duygularını hissedebiliyorum, bu yüzden seni de o kadar rahatsız etmediğini biliyorum. Onu gördüğün için biraz mutluydun."

Riot dudaklarını omzuma bastırarak tenime karşı anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. İsteddiği kadar şikâyet edebilirdi ama içten içe Riot Bullet'ı önemsiyordu. En azından ortalama bir daimon'un başka bir daimon'u önemsemediğinden daha fazla önemsiyordu.

"Nereye gittin sen?" Riot kaşlarını çatarak geri çekildi. "Dışarıda olmanızı beklemiyordum. Güvende miydiniz? Olağanüstü hal kaldırıldı ama Agathos'un hâlâ sizi aradığını biliyorsunuz, değil mi?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım. Bullet korkulacak bir şey olmadığından kesinlikle emindi ama bunun Riot'a güven vereceğinden şüpheliydim.

"Belki de bunu hep birlikte tartışmalıyız?" Daireye bir bakış atarak kendimi korudum. Bacadan dumanlar yükselmeye başlamıştı ve Bullet'in şöminenin önünde çömelmiş, ateşi yakarken kendi kendine şarkı söylediğini hayal ettim.

İçim yapış yapış oldu.

Riot iç çekti. "Bu konuşma hiç hoşuma gitmeyecek, değil mi? Hadi o zaman, Gracie. Bu sohbet biter bitmez, seni biraz yoğun... sarılmak için çalacağım."

Üzerinden inerken güldüm, ayağa kalktığı anda parmaklarını yakaladım ve onu arkamdan merdivenlerden yukarı çektim. Çekingen davranmanın bir anlamı yoktu - Riot'la yalnız kaldığım anda, onun üzerine atlayacağımı biliyordum.

Belki yalnız bile değil.

Biz ona katılana kadar Bullet lambaları yakmış ve ateşi yakmıştı. Koltuğun köşesinde oturmuş, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, bacaklarını uzatmış, kendi kendine mırıldanıyordu.

Riot ateşe en yakın koltuğa geçti, beni kucağına çekip kollarını belime dolamadan önce nemli kazağını çıkardı. Bullet'ın eğlenen ifadesi bir an için duraksadı ve maskesi tekrar yerine oturmadan önce her zaman saklamaya çalıştığı içindeki adamı bir anlığına gösterdi.

Belki de kıskançlıktı? Onun kucağına hiç bu kadar rahat oturmamıştım. Zamanlama hiç doğru gelmemişti ama ben de gerçekten *denemedim*. Belki de Bullet'in geceleri rahat uyuyamadığı için genel olarak rahat uyuyamadığını düşünmüştüm ki bu pek de adil değildi. O herkes gibi uyumuyordu.

"Peki, bu gece nereye gittin?" Riot şüpheli bir ses tonuyla sordu.

"Wild'ın izini sürmek için Easton'a gittik," diye cevap verdi Bullet gerçekçi bir şekilde.

Riot başını koltuğa yaslayarak inledi. "Grace'in aranan bir kadın olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Benim bir medyum olduğumu biliyorsun, değil mi?" Bullet sırtarak karşılık verdi. "Hiçbir şey olmadı." Başparmağımla Riot'ın kolunda daireler çizdim,

Ona tekrar dokunmanın ne kadar iyi hissettirdiğine hayret ederek. "Onu görmedik bile. Biz kapısının dışındayken Bullet'ın telefonuna mesaj attı ve gitmemizi söyledi."

"Onun senin, bilirsin işte, ruh bağı olduğunu mu düşünüyorsun?" Riot bu fikirden biraz hoşnutsuz görünerek sordu.

"Onu görene kadar bilemeyeceğim," diye özür dileyerek cevap verdim, elini tutup sıktım. "Bullet öyle düşünüyor gibi görünüyor ve belki de Engerek'le yaptığın anlaşmadan bu şekilde kurtulabilirsin. Gerçi artık buradasın, yani bu özgür olduğun anlamına mı geliyor?" Umutla sordum.

Riot hüzünlü bir yarım gülümsemeyle başını salladı. "Olağanüstü hal kaldırıldı, bu yüzden Milton'dan çıkabildim. Eminim Viper beni istediği zaman geri çağıracaktır."

Bu hayal kırıklığı yarattı ama pek de şaşırtıcı değildi. Bullet'ın imgelemlerine bakılırsa, Riot'ı anlaşmasından vazgeçirmek için Wild'ı ziyaret daha fazlasını yapmamız gerekecek gibi görünüyordu.

"Wild senin ruh bağı olsa bile bana bir iyilik yapmaya istekli olmazdı. Ayrıca, seyahatinden bir şey çıkmayacağını *göremedin* mi, ey psişik olan?" Riot Bullet'a sordu ve itiraf etmekten nefret ediyorum ki ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Bullet'in kaşları bir an için çatıldı ama sonra yüzündeki sıkıntılı ifadeyi düzeltti. "Belki de hiçbir şey değildi. Belki de bu geceki yolculuk önemli değildi. Sanırım bazı şeyleri kendi başımıza keşfetmemizi istiyorlar."

"Uygun," diye mırıldandı Riot. "Peki şimdi ne olacak? Askerler gitti. Hâlâ etrafta dolaşan birkaç agatho var -üniformalı değiller- çoğunlukla kavga çıkarıp pislik yapıyorlar ama artık kolayca girip çıkabiliriz. Wild şafağa kadar Milton'a dönmezse çok şaşırım."

"Bizi Onyx'e sormaya yönlendirdi, o yüzden sanırım bunu yapabiliriz. Ama dediğiniz gibi, Viper tarafından Milton'a geri çağrılacaksınız," diye belirtti Bullet. "Yani gidip Asphodel'de Wild ile sohbet edebilirsin."

Riot esprili bir şekilde kıkırdadı. "*Bu konuşmayı imgeleminde görmediğini biliyorum.* Wild'ın bölgesinde ona doğru yürümem aslında bir ölüm cezası-"

"Ne? Hayır, Riot'u tehlikeye atacak bir şey yapmamıza gerek yok," dedim hemen. Sahip olduğum ruh bağlarını henüz tanışmadığım kişilere karşı korurdum, bunu yapmak canımı acıtsa bile.

Belki de Wild'ın benimle konuşmadan beni göndermesine birazcık da olsa kızmıştım. O benim kim olduğumu bildiği halde ben onun kim olduğunu bilmediğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Ve belki de tüm bu etkileşim konusunda kendimi biraz güvensiz hissediyordum.

Riot ona karşı korumacı bir tavır takındığım yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi gizlemeye bile çalışmadı ve ben de hiç düşünmeden koluna hafifçe vurdum.

"Çok tatlısın Gracie," diye mırıldandı Riot. "Bullet benim yokluğumda senin oyuncu yanını mı ortaya çıkardı?"

Hah. Bunu hiç düşünmemiştim ama belki de? Bullet en ağır zamanlarda bile şakacıydı. Belki de bana bulaşıyordu.

"İnsanların içindeki iyiliği ortaya çıkarma eğilimindeyimdir," dedi Bullet ciddiyetle ve beni cevap vermekten kurtardı. "Benimle biraz zaman geçirmelisin, Riot. Çok çalışırsak bir ya da iki iyi özellik bulabileceğimize eminim."

Riot alay etti ama ben onun eğlencesinin tenime değdiğini hissettim. "Seninle zaman geçirmeye zorlanırsam ortaya çıkaracağın tek şey son sinirlerim olur."

Şekerim, bu ikisi tüm o atışmaların altında gizliden gizliye birbirlerine tapıyorlardı, bunu hissedebiliyordum. Kalbimi tuhaf hissettirdi - aynı anda hem çok hafif hem de çok dolu.

Hissettiğim tek şey bu değildi.

Bullet'in bu gece koyu renk ceket ve beyaz gömleğinin içinde ne kadar yakışıklı görüldüğünün farkındaydım, boynuna taktığı altın kurşunun ışıpta parladığını görecektik kadar düğmeleri açıktı. Kendimi zaten gergin hissediyordum ve bu Riot'u görmeden, onun tanıdık kokusunu almadan, vücudunun sıcaklığını bedenimin altında hissetmeden önceydi. Sadece bir hafta içinde, beni tamamen kucağına alma eğilimini, beni hiç bırakmayacakmış gibi etrafımda kıvrılmaktan hiç utanmamasını unutmuştum.

Uzun bir aradan sonra tekrar Riot'un huzurunda olmanın getirdiği fiziksel aşırı yüklenme, aramızdaki tamamlanmamış bağ ve Bullet için sürekli kaynayan *istek* arasında boğuluyordum, içlerinden biri bana yanlış yönden baksa orgazm olmama üç saniye kalmıştı. Ya da doğru şekilde, belki de.

"Duşa ihtiyacım var," diye geveledim, kendiliğinden yanma ihtimalime karşı Riot' dokunmadan üzerinden inmeye çalışıyordum. Biraz yakınlık istiyordum

ama Bullet'la nasıl bilmiyordum ve Bullet'tan kesinlikle gitmesini istemedim.

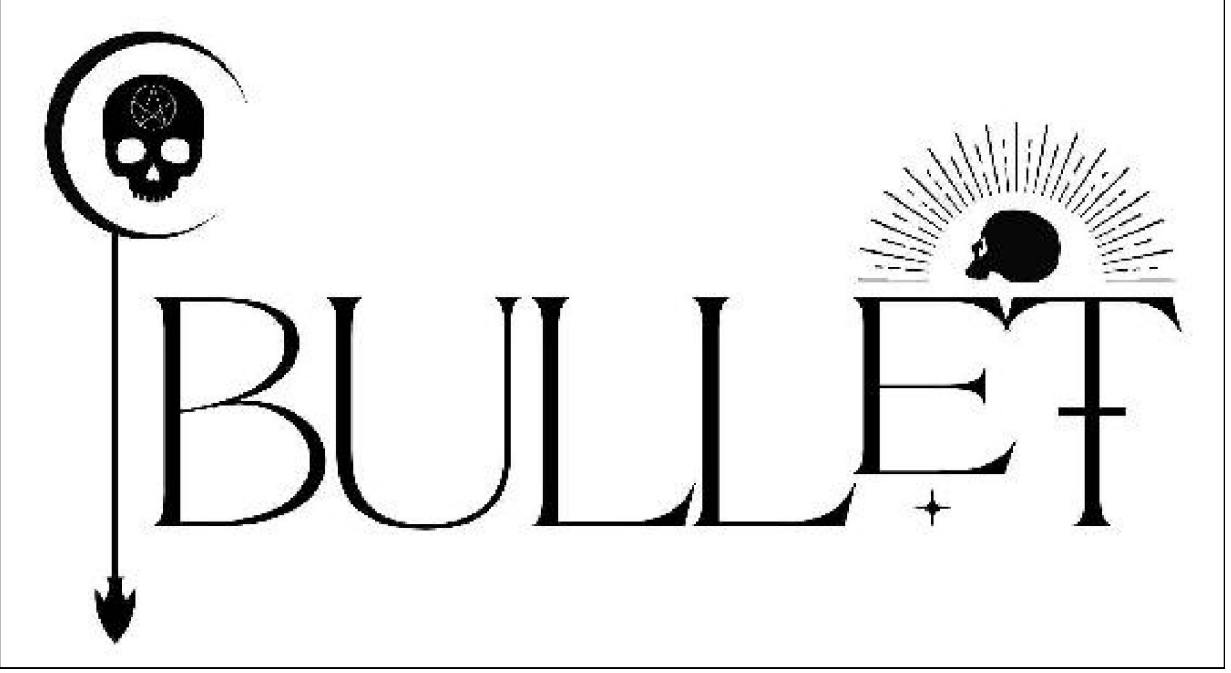
Eğer , iyi olacağım. Bununla başa çıkabilirim.

"Tamam o zaman," diye yanıtladı Riot, kafası karışmış bir sesle. "Ben burada olacağım."

Şekerim, Grace. Kendini toparlamalısın. Ya da bağları tamamlamalısın. Bir şeyler yapmalısın.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

I Telefonumdaki haber makaleleri arasında geziniyor, Gaia'nın bugün doğal felaketlerle herhangi bir hayatı yok edip etmediğini kontrol ediyordum. Riot koltukta gözlerini kapatmış dinleniyordu, şömine ışığı yüzüne hareketli gölgeler düşürüyordu. Odadaki tek ses banyodan gelen duş sesi ve şöminenin ara sıra çıkardığı çıtırtılardı. Sessizliği doldurmak için *The Music of the Night*'i söylemeye başlamak ne kadar cazip gelse de, Riot'ın bundan hoşlanmayacağı izlenimine kapıldım. Her zaman berbat bir zevki vardı. Müzikte.

Grace onu gördüğü için kadar mutluydu ki muhtemelen fark etmemişti bile ama Riot *berbat* görünüyordu. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve cildi solgun ve , ki bunun iyiye işaret olmadığına emindim.

Acısını cesurca gizlemeye çalışıyor, Grace'in bağ eksikliğinin onu ne kadar etkilediğini bilmesini istemiyordu, ama bu onu benim üzerimde olduğundan daha fazla zorluyordu. *Bunun* ne zaman olacağına dair bana herhangi bir işaret gönderilmemiş olması çok kötüydü.

Grace'in şehveti damarlarımıza bir iğne gibi saplanırken Riot boğuk bir ses çıkardı. Benim bağısızlığımın onunkine yetişip yetişmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle aynı şeyi hissetmiştik. Riot sandalyede dikleşti, gözleri anında uyandı.

"Duşta çok mastürbasyon yapıyor," dedim ona dalgınca, hâlâ telefonumda geziniyordum.

Riot tükürüğüyle boğuldu. "Affedersiniz?"

"Ergen bir çocuğun kendini sevmeye seviyesi gibi," diye devam ettim. "Bu harika, değil mi? Bir ömür boyu süren baskıdan sonra - aslında baskının da ötesinde, çünkü agatholar şehveti bile *hissedemezler* - nihayet vücudunu neyin iyi hissettirdiğini keşfediyor."

"Bu... iyi," dedi Riot yavaşça, bana tuhaf bir bakış atarak. Muhtemelen Grace'in tüm ihtiyaçlarıyla neden ilgilenmediğimi merak ediyordu ki bu haklı bir soruydu. Belki de son birkaç gündür ilerleme kaydetmiş olsak da, bu kız arkadaş olayından düşündüğümünden yüzde bir daha fazla korktuğum içindir.

"Ama şimdi buradasın, bu yüzden şiddetli isteklerin muhtemelen azalacak ve Grace bağ için hazır olana kadar her zaman gerginliği azaltabilirsin," diye bitirdim, telefonumu kilitledim ve başımı kanepeye yasladım.

Ve aralarındaki bu kolay yakınlaşmayı kıskanmadım. Hayır, biraz bile değil. Grace'in Riot'ı görür görmez merdivenlerde hoplatması umurumda değildi. Bu iyiydi.

"Nasıl bu kadar iyi *paylaşabiliyorsun*?" Riot hoşnutsuz bir ses tonuyla sordu. Ürkütücüydü, sanki aklımı okuyor gibiydi. *Kayınbiraderler, birleşin!* "Seni öldürmeyi düşündüğüm kadar çok istemiyorum ama içgüdülerim Grace'i kendime saklamamı söylüyor."

"Böyle olacağını hep biliyordum." Omuz silktim ve mutfağa gidip papatya çayı yapacak kadar enerjik olup olmadığıma karar verdim. Arabaya servis restoranında daha çok Grace'in yararı için durmuştuk ve tapınak bedenime ait olmayan kızartmalar yüzünden kendimi iğrenç hissediyordum. "Ayrıca, ben bir Oneiroi'yim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Grace'in emin ellerde olduğunu bilmek istiyorum."

Riot bana sert bir bakış attı. "Belli ki diğer Oneiroi'ler gibi değilsin."

"Evet ve hayır," diye cevap verdim, nefesimin altında *Kim Yaşar, Kim Ölü, Kim Anlatır Senin Hikâyen*'i mırıldanıyordum. Riot benimle Hamilton'ı izlemeyi kabul ederse, göndermeyi anlayacaktı.

"Bullet," diye tersledi Riot, rahatsız olmuş görünüyordu. Belki de koca adam bana gösterdiğinden daha fazla değer veriyordu? Bu çok hoştu. "Ciddi ol. Bu senin başına gelmeyecek."

"Ne olmuyor?" Grace kapı aralığından Riot'la bana bakarak sessizce sordu. Üzerinde düşük bel flanel pijama pantolonu ve belindeki pürüzsüz kahverengi teni açıkta bırakan lacivert bir henley vardı, siyah saçlarını gelişigüzel bir topuzla toplamıştı.

Bu konuşmayı erteliyordum ama eninde sonunda gerçekleşmesi gerekiyordu ve Riot haklı olarak bundan kaçınmama izin vermiyordu. Grace neye bulaştığını bilmeyi hak ediyordu.

"Oneiroi laneti," dedim en iyi ürkütücü öcü sesimi çıkararak. "Kes ! Sen lanetli *değilsin*," diye tısladı Riot. Beni sevdiğini biliyordum.

O düşünceli kötü çocuk dış görünüşünün altında kocaman bir oyuncak ayı vardı. "Sen

tam bir baş belasısın," diye ekledi nefesinin altından.

"Ne laneti?" Grace diğer erkek arkadaşının mırıldanmalarına aldırmadan bize doğru yaklaşırken bastırdı.

"Şey, ben 29 yaşımdayım. Oneiroi 30 yaşından sonra yaşamıyor," dedim ona, duygularımı derinlere iterek. Bunu kabullenmek için tüm hayatım boyunca uğraşmışım ama Grace'i geride bırakma fikri hiç bu kadar acı vermemişti.

"Ne? Neden?" Grace nefes aldı. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve vücudunu kanepeye doğru manevra ettirmek çok acı vericiymiş gibi ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöktü.

Bu, tam da bu nedenle yapmak istediğim bir konuşma değildi. Grace'in korkusu tenime değen soğuk bıçaklar gibiydi.

"Bir ölümlünün zihninin çok şey var. İmgelem bombardımanı, ilahi olanla bağlantı. Sonunda beynimiz bir şekilde yanıyor. Beynimiz aşırı yüklendiği için komaya giriyoruz, sonra da kaybolup gidiyoruz."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. *Acı için zaman yok.*

Grace'e mutluluktan başka bir şey hissettirecek zaman yok. Yapmam gereken buydu, ona bu sefaleti hissettirmemeliydim.

Grace başını sertçe sallayarak, "Hayır, bu sana olmayacak," dedi. "Olmayacak. Sen zaten diğer Oneiroi'ler gibi değilsin. Dediğin gibi, yaşlı daimonlar farklıdır..."

Ona dokunmadan acısına bir saniye daha dayanamayarak öne doğru eğildim ve onu yukarı çektim, kucağıma oturması için onu cesaretlendirdim, kollarımı sırtına doladım. Bencilce bir düşünceydi ama Riot'un dışarıda yaptığı gibi ona sarılabildiğim için mutluydum. Grace başını omzuma yasladı, yüzünü boynuma gömdü, gözyaşları tenime sıçradı. Sebep olduğum acıyı dindirebilmeyi dileyerek onu sıkıca kavradım.

Ara sıra, rüyalarımnda, kısa yaşam süremden bahsederdim. Çoğunlukla gençken ve kaçıracağım onca şeyi kabullenmeye çalışırken. Grace her zaman empati kurardı ama bunu hiç bu kadar kötü karşılamamıştı. Gerçi o zamanlar beni tanımıyordu. Beni daha önce hiç hatırlamıyor olması beni ilk kez hayal kırıklığına uğratmıyordu.

"Kesin bir şey söyleyemem, Amazing Grace. Ben kalan son Oneiroi'yim. Dördüncü ruh bağınızla tanıştıktan sonra geleceğim daha az kesin. Yine de hâlâ senin vizyonlarını görüyorum," dedim neşeli bir tonda, onu neşelendirmeyi umarak. "Bu iyi bir tane."

Dünyayı gezmekle, şöhretle, hüznü gözyaşları ve mutlu kahkahalarla dolu bir gelecek. Engeller de vardı, kat edilmesi diğerlerinden daha zor olan yollar, ama bunların seçenek olduğunu bile kabul etmeyi reddettim. Aklım benden vazgeçene kadar Grace'in geleceğinin *mükemmel* olması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Sen de orada olmazsan bu bizi rahatlatmayacak," diye Riot.

Grace'in başının üzerinden, sırtını okşayarak, "*Beni seviyorsun*," diye mırıldandım. Gözlerini devirdi ama içinde fazla sıcaklık yoktu.

"Bu dört ruh bağını da bulmak için iyi bir teşvik değil," diye mırıldandı Grace boynuma, hâlâ burnunu çekiyordu.

"İstesen de seçme şansın yok," diye kıkırdadım. "Bu olacak. Er ya da geç."

"Bütün bunları Wild'ı aramadan önce bana anlatmalıydın," diye azarladı.

"Eğer bir şey varsa, bu neden erteleyemeyeceğimizin bir örneğidir. Wild'ın Viper ile anlaşmayı bozacak eksik parça olduğuna eminim. Riot'un Viper'ın pençelerinden kurtulmasını istiyorsan, bunu yapmak zorundasın. Dolayısıyla, eğer önsezim doğruysa, üçüncü ruh bağınızla buluşmanız gerekiyor."

"Tamam, o zaman dördüncüyü bulamayız," diye homurdandı Grace. Sırtını okşarken gülümsedim, zamanı geldiğinde karşı koyamayacağını biliyordum. Çağrı çok güçlüydü ve zaten direnmesini istemezdim, benim hesabıma değil.

Riot'un başı yana eğikti ve gözlerini bana dikmişti, gözlerinde sessiz bir soru vardı. Gelecekteki ruh ikizinin kim olduğundan kesinlikle şüpheleniyordu ve ben de ona en iyi arkadaşı ile benim aramda seçim yapmak zorunda kalmayacağını bildirmek için güven verici bir sırtış attım. Grace'in benim çıkarım için kendini geri çekmesine izin veremezdim.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi Grace şiddetle, her an yok olacaktım gibi bana tutunarak. "Bir yolunu bulacağım. Tanrıça'nın seni benden almak için bana verdiğiğine inanmayı reddediyorum."

Ve yalan söyleyemezdi. Grace günlerimin sayılı olduğuna inanmayı reddettiğini söylediğinde, gerçekten ciddiye.

"Bir yolunu bulabilecek biri varsa, o da sensin," diye kolayca kabul ettim, onunla tartışmak istemiyordum. İsteddiği şeyin imkânsız olduğunu ve umutlanmaması gerektiğini, çünkü istesem de istemesem de günlerimin sayılı olduğunu söylemek istemedim.

Ellerimi Grace'in bağından kurtulmuş saçlarıyla oynamak için yukarı kaldırdım. Aşağıya doğru büyük bir kısmı düzdü ama ucunda kalın tirbuşonlar halinde ve her zaman göründükleri kadar yaylı olup olmadıklarını görmek istemiştım. Şimdi Grace kucağımdaydı, bana sarılıyordu, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bana dokunuyordu, bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Çok güzel kokuyordu. Ve çok güzel görünüyordu. Ve çok seksi hissediyordu.

Belki de dikkatimi dağıtacak bir şey ya da günlerimin sayılı olduğunu hatırlatan bir konuşmadan sonra bir bağlantı arıyordum ya da belki de sadece Grace'di, çünkü aniden onun seksiliğini düşünmek neredeyse bunaltıcıydı.

Pijamasının üst kısmı daha da yukarı kalkmış, sırtının alt kısmının büyük bir kısmı ortaya çıkmıştı ve başparmağım açıkta kalan kısmın üzerinde duraksadı, sırtındaki derinin de diğer kısımları gibi ipeksi olup olmadığını görmek istiyordum. Riot bana sırtıttı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve arkasına yaslandı.

"Utangaç mısın ey bilge?" diye sordu, sanki on dakika önce *kıskançlıktan çatlamamış* gibi yargılayıcı bir kaşını kaldırarak.

Grace başını kaldırıp bana baktı, omzunun üzerinden Riot'a bir göz attıktan sonra tüm dikkatini bana verdi. "Bana dokunabilirsin," dedi usulca. "Seni cesaretlendirme konusunda pek iyi olmadığımı biliyorum -aramızdaki yakınlaşmayı cesaretlendirme konusunda- ve ikimiz de utangacız ve bu konuda biraz yeniyiz."

Korkusu geçmemişti ama duşta bir türlü kurtulmayı başaramadığı o kaynayan uyarılma hissi yüzeye çıkmıştı. Tenimde onun paniğinden çok daha hoş bir his uyandırdığı kesindi.

Riot gelmeden önce bile Grace bütün gece beni süzmüştü - muhtemelen yeni takım elbisemin içinde son derece şık görüldüğüm için. Riot ortaya çıktığında, ikisinin yatak odasında kaybolacaklarını ve erkek arkadaşlarının tamamlanmamış bağları ve genel seksapelleri yüzünden Grace'de oluşan uyarılmayı Riot'un halledeceğini düşünmüştüm. Yine de hissettikleri, bana bakışı... Belki de bu gecenin sandığımdan daha büyük bir parçası olacaktım.

Geçen günkü performansımı Riot'un önünde tekrarlırsak biraz utanç verici olur. Hayatımın geri kalanında bana bok atardı.

kısa bir hayatım olacaktı ve bunu bilmek için medyum olmaya gerek yoktu.

Grace'in gözlerindeki cesaretle başparmağımın üstünün altından kaymasına izin verdim ve yumuşak, sıcak tenine dokundum. Rüya aleminde ellerimi ondan nasıl *uzak* tutmuştum? Tebrikler bana. Mükemmel bir centilmen olduğu için Bullet'a on puan.

Grace topuklarının üzerinde arkasına yaslandı, parmakları utangaç bir şekilde ceketimin yakasıyla oynuyordu. Kafasının içinde bir sürü şey dönüyordu; duyguları ulaşamayacağım bir yerde dans eden kelebekler gibiydi. Daha güçlü bir bağı sahip olan Riot, yüzünde dalgın bir ifadeyle Grace'in sırtını net bir şekilde gözlemliyordu.

"Biliyor musun Gracie," dedi aniden, ikimizi de şaşırtarak. "Hazır olduğunda, bence Bullet senin ilk seferin olmalı. İlk seferin. İlk *bağın*."

Grace'in kararsız hareketleri dondu, yaşadığı şok benimkine karıştı. Bay Nasıl Paylaşırsın bunu mu öneriyordu? Onunla tartışacak değildim ama bu beklenmedik bir gelişmeydi ve ben hayatımda çok fazla beklenmedik şeyle uğraşan biri değildim.

Aslında tam tersi.

"Neden böyle söylüyorsun?" Grace ellerini göğsüme dayayarak sordu. Hiçbir şeyi göz ardı etmiyordu ki bu egom için harikaydı. Sadece sesi meraklı geliyordu.

"Çünkü o seni bekliyordu. Çünkü en başından beri hayatında sürekli var oldu," dedi Riot düşünceli bir şekilde. Dürüst olmak gerekirse, yakında öleceğimi hatırlatarak muhtemelen biraz acıma puanı kazanmıştım, ama onları alacak kadar bencildim.

"Yapmak zorundasın demiyorum," diye ekledi Riot aceleyle, Grace'i her zaman rahatlatırdı. "Sadece bunun benim için sorun olmayacağını bilmeni istiyorum. Benimle ilk kez gerçek hayatta tanışmış olman, önce benimle bağ kurman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Mükemmel bir mantık," diye ekledim. "Eğer Mr. Sahiplenici."

Grace dönüp bana baktı, ağzının kenarları kalkmıştı. Başparmağımı tekrar sırtında gezdirdim, omurgasındaki tümsekleri ve çıkıntıları ezberledim, ona dokunmaya alışıp alışamayacağımı merak ettim. Gerçek hayatta! Gerçek bir kıza.

Bugünlerde uyanık olmak rüya görmekten daha gerçeküstüydü.

"Hâlâ sahipleniciyim," diye homurdandı Riot. "Dürüst olmak gerekirse, Grace'in ilk seferinin berbat geçmemesi için sana yol göstermek üzere odada bulunmam gerektiğini düşünüyorum."

Grace'in kaşları yukarı kalkarken benimkiler aşağı indi ve bu fikri ciddi ciddi düşünmeye başladı. Kafamda, ilk seferimizin iki dakikalık garip bir beceriksizlik olmayacağını düşünmek hoşuma gidiyordu ama bu teoriyi sevdiğim kadın üzerinde test etmeye istekli miydim? Belki de kartlara bakmalıyım.

"İyi misin, Amazing Grace?" Kendimi o anın içinde olmaya zorlayarak sordum ve hemen kaçıp Kader'e sormadım.

"Hm? Oh evet, ben iyiyim." Sesi biraz nefes nefese miydi, yoksa ben mi hayal görüyordum? İzlenmek fikri agathoslar için oldukça normal değil miydi? Saflığa yaptıkları tüm vurguya rağmen, *birden fazla sevgilileri* vardı. Birden fazla aşıkları olmalıydı.

"Bence bu fikir hoşuna gitti Gracie," diye ekledi Riot, kapüşonlu gözlerle Gracie'nin başının arkasına bakarken kendini beğenmiş bir sesle. "Bu fikirden ne kadar hoşlandığını hissedebiliyorum."

Daha nazik bir insan olsaydım, Grace'e bu konuşmadan bir çıkış yolu verirdim çünkü yanakları giderek kızarıyordu ama günün sonunda ben hâlâ bir daimon'dum.

"Bağ istiyorum," diye fısıldadı Grace, o kadar sessizdi ki yakalamak için başımı öne eğdim.

"O da neydi?" İnanamayarak sordum. Riot sandalyesinde öne doğru oturmuş, dirseklerini dizlerine dayayarak dinlemeye çalışıyordu.

"Bağ istiyorum," diye yineledi Grace, çok yüksek sesle değil, ama Riot bu kez kesinlikle anlamıştı, eğer gözleri fal taşı gibi açıldıysa. "İstiyorum. Bunu çok düşündüm ve bir sonraki adımı atmaya hazır hissediyorum. Ama hamile kalmak istemiyorum."

Riot köşede boğuk bir ses çıkardı. "Evet. Bunu yapmayalım. Her şey sırayla."

Grace'e usulca gülümsedim, başparmağımla çenesini okşadım. Grace'in geleceğine dair gördüğüm onca imgeleme rağmen onu hiç hamile görmemiştim. Yine de arka planda çocuklu pek çok görüntü vardı, bu yüzden sanırım ben gittikten sonra bir şekilde onun başına gelmişti.

"O zaman prezervatif kullanırız," diye önerdi Riot, Grace'le aramızdaki aşk dolu bakışmayı bozarak.

Grace'in dudakları hafifçe büzüldü. "Lojistik hakkında biraz düşünüyordum." Bu itiraf karşısında yanakları kızardı ve ben de sırtımdan kendimi alamadım. "Bağlanmanın bir bariyerle işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Anlarsın ya?"

"Yani bağı spermlerimizin büyüyle mi sağlamlaştıracamız?" Riot, Grace'in yüzünün etkileyici bir şekilde kıpkırmızı yanmasına neden oldu.

"Şaka yapıyorsun ama tanrılar spermi ciddiye alır," dedim Riot'a, Grace'i cevap vermekten kurtardım. "Kronos Ouranos'un taşaklarını kestiğinde, Aphordite köpüren deniz dölünden tüm ihtişamıyla ortaya çıktı."

Grace utanç içinde inleyerek iki elini yüzüne kapattı. Riot omuz silkerek, "Pekâlâ o zaman," diye cevap verdi. "İyi bir argümanım yok Sihirli sperm teorisine karşı. Doğum kontrolü hakkında ne düşünüyorsun Grace?"

Grace ellerini indirdi, göğsümde dengelemek için geri koydu ve garipliği dışarı atabilecekmiş gibi derin bir nefes aldı. "İnsan doğum kontrolünün bende işe yarayacağından tam olarak emin değilim, bağlı agatholar arasında bu pek teşvik edilmezdi. Bize her zaman çocukları Anesi-Gaia'nın kendi zamanlamasında kabul etmemiz öğretilirdi."

Homurdandım. "Hepiniz Gaia'ya çok fazla kredi veriyorsunuz. Zamanlama, kader, bir insanın hayatının genel hatları, bunların hepsi Kader'in işi. Onlar var olan en meşgul tanrıçalardır."

"O zaman onlara Grace'in hamile kalıp kalmayacağını soramaz mısınız?" Riot, değişiklik olsun diye varsayımında pek de haksız sayılmayacak bir öneride bulundu.

"Yapabilirim," diye yavaşça cevap verdim. "Ama konu aşk, ölüm ve çocuklar olduğunda, cevaplarının muğlak olmasıyla ünlüler. Sanırım bu onlar için bir eğlence."

"Kaçamak cevaplar vermekten zevk mi alıyorlar?" Riot sertçe sordu.

"Onlar Dünya'daki yaşamın her bir parçasından sorumlu ölümsüz varlıklar. Tabii ki bu şekilde zevk alıyorlar."

Yani, tabii ki. Sonsuzluk çok uzun bir zamandı ve acımasız bir işleri vardı.

Riot, "Eğer yardımı olacaksa, daimon kadınları her zaman insan doğum kontrolü kullanır," diye önerdi. "Ben de gidip test falan yaptıracağım. Korunmadığımdan değil ama her ihtimale karşı."

"Ne kadar da geveze bir Cathy'sin bu gece, değil mi?" Onun rahatsız edici saçmalıklarından büyük zevk alarak alay ettim. Bu tür insan hastalıklarına yakalanabileceğimizden bile emin değildim ama yine de tedbirli olmak iyi bir fikirdi. Tabii doktorlarımızdan birini görene kadar beklememiz gerekecekti. Riot, Grace'in omzunun üzerinden bana ölümcül bir bakış fırlattı, ama her zamankinden daha az ölümcül görünüyordu, çünkü Milton'da sıkışıp kaldığı süre boyunca beni kesinlikle özlemişti.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Riot, sandalyesinde geriye doğru çökerek. Grace omzunun üzerinden ona güven verici bir gülümseme gönderdikten sonra dikkatini bana, yani Ölmekte Olan'a verdi ve iki ruh bağının birbirini iğnelemesinden gizliden gizliye hoşlandığını hissettim. Çocukken evdeki sessizlikten çok şikâyet ederdi ama biz varken böyle bir şey yoktu.

"Tamam. Doğum kontrol meselesi hallolur hallolmaz, o zaman bağlanırsınız," dedi Grace iddialı bir şekilde, çenesini inatla yukarı kaldırarak. Ya agathos öz-bilincini yenmeye kararlıydı ya da duşta kendine verdiği orgazm onu cesaretlendirmişti.

"Yine de o zamana kadar başka şeyler üzerinde çalışabiliriz... Gerilimi azaltabiliriz," diye devam etti Grace, sanki tek başına bir gerilimi azaltma seansı yapmamış gibi. Gerçi onun sınırının benimkinden daha sert olduğunu tahmin ediyordum - tamamlanmamış bağ beni *rahatsız ediyordu*, bu yüzden iki tamamlanmamış bağ muhtemelen onu sürekli delirtiyordu.

"Aklında ne var?" Ellerimi omuzlarında gezdirip beline doğru indirdim ve kalçalarının üzerinde kibar bir mesafeye yerleştim. Ona bu şekilde dokunabilmem beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Ona dokunmak, hatta rüyalar aleminin ince perdesi hissi köreltmeden elini tutmak bile. O buradaydı, sıcaktı ve gerçekti, kucağımdaydı.

Belki de çoktan ölmüştüm ve bunların hepsi uzun bir hayaldi, La Nuit'in son bir hediyesi. Bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Grace öne doğru eğildi, dudakları dudaklarıma değdi. "Minnettarlığımı hissedebiliyorum."

"Çünkü çok ama *çok* minnettarım," diye yanıtladım ağzını kovalayarak. "Varlığınız için duyduğum minneti oral seks yaparak göstermeyi çok isterim."

Grace gıcırdadı -fare gibi gıcırdadı- topuklarının üzerinde geriye doğru oturup bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten mi?" Riot kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en az seksi teklifti."

"*Teklif* kulağa çok keyifsiz geliyor," diye karşılık verdim, hayal kırıklığı içinde başımı sallayarak. "Ancak, bu alanda deneyimli olmadığımı kabul edebilirim, bu yüzden belki de bu sefer izleyip öğrenmem daha akıllıca olur."

"Bu konuşmanın kontrolünün bende olduğunu sanıyordum ama hızla elimden kayıp gitti," dedi Grace belli belirsiz. "Siz, şey, öneriyor musunuz..."

"O seni tatmin etmenin en iyi yolunu izleyip öğrenirken, benim de hayalini kurduğum o güzel amcığın tadına bakmamı öneriyor," diye cevap verdi Riot, sesi bu fıkirden çok memnun görünüyordu. "Bu plana katılıyor musun Gracie? Her zaman hayır diyebilirsin, üzülmeyiz."

Kabul edeceğinden o kadar emindim ki, hayır derse tarot kartlarımı yerdim. Alt dudağımı gergin bir şekilde çiğniyor olabilirdi, ama ondan akan şehvet o kadar güçlüydü ki, parmaklarımı kavrayıp tırnaklarımı tenimde gezdiriyormuşum gibi hissettim.

Grace *istedi*.

"Tamam," diye fısıldadı. "Kulağa öyle geliyor, bunu yapabiliriz."

"Yatağa yat o zaman, Amazing Grace," diye sırtarak talimat verdim, poposuna hafifçe vurarak. "Rahatlamak için bolca yeriniz olduğundan emin olalım."

Grace hiç vakit kaybetmeden üzerimden kalktı ve yatak odasına doğru ilerlerken elini tuttum, Riot'un edepsiz konuşmalarına rağmen burada hâlâ kontrolün onda olduğunu belirtmek için parmaklarını sıktım. O da benimkini sıktı ve yatağın ucunda durmadan önce omzunun üzerinden bana yumuşak bir gülümseme attı.

İsteksizce onu bıraktım, şifonyerin üzerinde biraz yer açtım ve zıplayarak yerime yerleştim. Riot'un avını gözüne kestirmiş bir avcı gibi Grace'e doğru sinsice ilerleyişini izledim ve Grace onu görünce eridi.

Riot bir elini Grace'in başının arkasına dolayıp onu kendine doğru çektiğinde hiçbir gerginlik ya da tereddüt yoktu. Ağzı Grace'inkinin üzerine eğildiğinde, eli Grace'in üst kısmının yan tarafını kavradığında ve kalçaları aynı hizaya gelene kadar onu öne doğru çektiğinde her hareketini ikinci kez tahmin ediyormuş gibi görünmüyordu.

Onlar öpüşmelerinde, birbirlerinde kendilerini kaybederken, benim orada olduğumu en iyi şekilde unutarak kendimi rahatlattım. Öfkeli kıskançlığın vurmasını bekledim ama hiç gelmedi.

Riot bir süredir kendi isteği dışında uzakta bulunuyordu ve Grace'le birbirlerini özlemişlerdi. Bundan daha doğal ne olabilirdi? Daha doğru? Bu ana ihtiyaçları vardı.

Çekip gidecek ve onları kendi hallerine bırakacak kadar bencil değildim ama bunun için onlara kızmadım da. Bunun farkına varmak güzeldi.

Riot hayal kırıklığı içinde homurdanarak Grace'in üstünü çekip çıkaracak kadar uzaklaştı ve onu pijama pantolonu ve almakla kesinlikle doğru kararı verdiğim ipeksi beyaz sütyeniyle bıraktı. Hem Riot hem de ben birkaç saniye nefeslerimizi tutmuş, Grace'in utangaçlığını yenip geri çekileceği anı bekliyor gibiydik, ama bunun yerine Riot'un tişörtünün eteklerini çekiştirerek onu da soyunmaya teşvik etti.

Hah. Belki de Riot'tan daha sık kurtulmanın yollarını bulmalıyım, çünkü eve dönüş buna değdiğini kanıtlıyordu.

Riot'un ağzı Grace'in boynuna doğru hareket etti ve bulduğu her hassas noktada duraklayarak, elleri yavaşça kalçalarını yumuşatırken, ona hayır demesi için zaman tanıyarak dikkatini o bölgeye verirken biraz klinik olarak izledim

Elleri pantolonunun bel bandını bulmadan önce, niyetini ona bildirmek için hafifçe çekti.

Nefes nefese mızımız bir ses çıkardı, bu ses zaten sertleşmiş olan sikime doğrudan şehvet fişkırması gibi geldi ve Riot pantolonunu indirdi, külotu da onunla birlikte gitti.

Ah canım.

Kesinlikle yine pantolonumun içine boşalacaktım.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

O Riot'ı nasıl da özlemişim.

Duşta kendi işimi kendim hallettiğim için şimdi kendimi biraz aptal gibi hissediyordum. Elimi *kötü* hissettiğimden değil ama Riot'un elleri üzerimdeyken çok daha iyi hissediyordum.

Aklımın bir köşesinde, bunu doğru yapmadığıma dair rahatsız edici duyguyu hâlâ tam olarak kovamamıştım. Riot'la bir odada, battaniyelerin altında, ışıklar kapalı bir şekilde yalnız kalmalı, bağı tamamlamalı ve hamilelikle sonuçlanması için tüm bu süre boyunca Gaia'ya dua etmeliydim.

Yine de hiçbir şey bana çekici gelmiyordu. Riot'un ağzını ve ellerini vücudumda hissetmek, Bullet'in gözlerini tenimde hissetmek, loş lamba ışığını, açıkta kalan teni ve şiddetli hedonizmi istiyordum.

Bu kadar iyi hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilirdi?

Riot'un küçük bir dürtmesiyle yatağa geri düştüm, vücudumun üzerinde sürünürken kendimi yakalanmış bir av gibi hissediyordum, onun altında kıvrılırken dudaklarımı yakaladı, bana sağlamadığı sürtünmeye ihtiyaç duyuyordu. Acı verici bir şekilde sertleşmiş meme uçlarım ipeksi sütyenime rahatsız edici bir şekilde sürtünüyordu ama bir şekilde kuma çizdiğim çizgi buydu.

Sütyen kalmıştı. Alçakgönüllülük amacıyla. Riot'un devasa gövdesi altında alt tarafım tamamen açıkta kalsa da.

"Her yerde bu kadar tatlı olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Riot ağzıma karşı ve saç diplerimden ayak parmak uçlarıma kadar kızarmamı sağladı.

Ya ? Ya beğenmezse?

Bullet odanın diğer tarafından usulca, "Kafanı topla, Amazing Grace," diye seslendi. "Sadece *hisset*."

Gözlerimi kapadım ve kafamda dönen düşüncelerin gitmesine izin verdim, Riot'un dudaklarının yumuşaklığına odaklandım, vücudumda aşağı doğru ilerlerken, bir meme ucunu ve ardından diğerini ipeksi sütyenimden geçirmek için durakladı, ama ben onu çıkarmaya hazır olana kadar yerinde tuttu. Kumaşın üzerinden beni nazikçe ısırdı ve sırtım yumuşak ve sert arasındaki ani farkla istemsizce kavislendi.

Karnımda aşağı doğru ilerledikçe, kendimden daha az utanır hale geldim. Riot'un hareketleri kasıtlıydı ve hem onun hem de Bullet'ın hissettiği şehvet açıktı. Riot kalça kemiklerimin ve uyluk içlerimin üzerindeki koyu renkli izleri bacaklarım titreyene, alt bedenim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmeyene kadar emdi.

Neden tekrar bağlanma işlemine devam etmek istemedim? Muhtemelen hamile kalmayacaktım. Eminim kimse ilk seferinde hamile kalmamıştır.

Riot dişlerini tenimde gezdirmeden önce, "Kararlılığının azaldığını hissedebiliyorum," diye mırıldandı. "Ne kadar yalvarırsan yalvar Gracie, bu gece kimse seni sikmeyecek. Şehvetin geçtiğinde bunun doğru bir karar olduğunu anlayacaksın."

Bullet çok uzaklardan bir yerden onaylarcasına mırıldandı.

Ama sonra Riot'un hınzır dili yarığımın üzerinde alaycı bir şekilde gezindi ve mantıklı düşünce beynimden tamamen çıktı. Riot geniş omuzlarını kalçalarımın arasına yerleştirip bacaklarımı yoldan kaldırırken, daha önce hiç çıkarmadığımdan emin olduğum utanç verici bir ses çıkardım. Onları kesinlikle müstehcen bir şekilde üst kollarının üzerine sardım, kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor, Riot'un ağzı olan mutluluk kaynağına yaklaşmaya çalışıyordu.

Başparmakları beni ayırdı, beni ona açtı ve tüm ağzını üzerime eğdi, ağzımı öptüğü gibi oramı da derinlemesine öptü.

"Lezzetli," diye gürledi, vücudumun hizasından kızarmış yüzüme bakarak. Gözlerimi açtığımı bile hatırlamıyordum ama ona bakıyor, dağınık siyah saçlarını tutup onu istediğim yere geri itmeyi düşünüyordum.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye alay etti, nefesi aşırı hassas sinirlerimin üzerinde geziniyordu.

"Öyle olduğumu biliyorsun," diye tersledim, sesimdeki sertlikle ikimizi de şaşırttım ve kısa bir süre topuklarımla onu bir at gibi harekete geçirmeyi düşündüm.

"Mm, bu senin eğlenceli yeni bir yönün," diye kıkırdadı Riot, ben tekmeleme planımı uygulamaya koyamadan önce başını eğdi. Dili klitorisimin etrafında dolaştı ve daha sıcak, daha ipeksi ve duşta bunu yaptığımda parmağımın hissettiğinden çok daha iyiydi.

"Ne yapıyor bu?" Bullet merakla yaklaşarak sordu. "şu anda cidden konuşmamı bekleyemezsin," diye nefes nefese kaldım.

"Dene," dedi Bullet neşeyle ve başımın yanına otururken yatağın eğildiğini belli belirsiz hissettim.

"Mm," diye onayladı Riot, sesi boğuklaşmıştı. "Dene."

Kirli sakalları özellikle hassas bölgelerimi tırmaladı ve bir an için ruhumun bedenimden tamamen ayrılıp ayrılmadığını merak ettim.

"Onun, onun dili..." Başladım, salıverilmem arttıkça her şey sımsıkı sarılıyordu.

"Evet?" Bullet sordu. Bir gözümü açtım ve onu yanımda, başını elinin üzerine koymuş yatarken buldum. Ametist gözleri eğlenceyle parlıyordu ama bakışlarındaki sıcaklığı da tam olarak gizleyemiyordu ve yüzündeki ifadeyi gördüğümde hissetmiş olabileceğim küçük bir kızgınlık da yok oldu.

Eğer beni kızdırmak istiyorsa, o zaman iki kişi bu oyunu oynayabilir.

Bullet'in tişörtüne uzanıp onu daha da yaklaştırdım ve kafalarımız çarpışmadan hemen önce bir homurtuyla kendini yakaladı. Kendine gelmesine fırsat kalmadan elim saçlarına dolandı ve ağzını benimkiyle buluşması için aşağıya çekti.

Bullet yakınlık konusunda kendine güvenmiyordu ama kendine güvenmeye kararlıydı, bunu hissedebiliyordum. Ondan akan çelik gibi kararlılıktan, duruşunu değıştirmesinden, dili alt dudağıımı okşarken üzerime daha baskın bir şekilde yerleşmesinden, bana daha önce hiç emretmediğı bir şekilde girmemi *emretmesinden* hissedebiliyordum.

Kendimi kaybetmiştim. Üzerimde iki ağız, vücudumu keşfeden dört el. Riot'un parmakları yavaşça içimi dolduruyordu, önce bir tane, sonra vücudum bu girişe uyum sağıladıkça bir saniye. İsteddiğimden daha yavaş pompalıyordu, sanki üzerinde gezindiğim sınırı uzatmak istercesine.

Çok fazlaydı ve yeterli değildi çünkü ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, bağın tamamlanması değildi. İhtiyacım olan ruhlarımızı birbirine bağlayan son şey değildi.

"Yakında," diye mırıldandı Bullet dudaklarıma karşı, bir eliyle çenemi kavradı. "Bugün değil, Amazing Grace, ama yakında."

Riot onaylarcasına mırıldandı ve ben de iki daimonun ne zaman sorumlu olduklarını sorgulamak üzereydim ama sonra Riot klitorisimi *emdi* ve ruhum gerçekten bedenimi terk etti. Belki de bu dünyayı tamamen terk etti.

Çılgılık mı attım yoksa sessiz mi kaldım, gözlerim kapalı mıydı yoksa açık mıydı, hiçbir fikrim yoktu. Bu sadece zevk üzerine zevkti, beni aynı anda hem dibe çeken hem de yüzdüren dalgalar halindeydi.

Duş kaçamaklarım bir daha asla kesilmeyecekti. Emme olayından sonra olmaz. Bunlardan bahsetmek ne kadar utanç verici olsa da, Bullet'a bunu nasıl tekrarlayacağına dair açık talimatlar verecek kelimeleri bulacaktım. Utanmaya değdi.

Bullet yanıma uzandı, saçlarımla sakinleştirici bir şekilde oynarken Riot jöle gibi bacaklarımı yatağa indirdi ve dirseklerinin üzerinde doğrulup dili üst dudağında gezinirken gözlerimin içine baktı. Kendinden *son derece* memnun görünüyordu ve ben de onun yüzündeki o ukala ifadeyi benimkine benzer yarı şaşkın bir ifadeyle değiştirmekten başka bir şey istemiyordum.

Bu iyiliğe ağzımla nasıl karşılık vereceğimden emin değildim ama daha önce Bullet'a *elimle* kendimi iyi hissettirmeyi başarmış ve bu deneyimden büyük keyif almıştım...

"Gel buraya," dedim Riot'a, yanımdaki yatağı okşayarak.

Riot sırtarak yanıma yaklaştı ve şakacı bir şekilde ellerime vurdu. "Neyim ben, senin için bir et parçası mı?" diye alay etti. "Geri dönmek yok

İyilik gerekli, Gracie. Şimdilik seni tutmama izin ver. Henüz Prens Albert ile tanışmaya hazır olduğunu sanmıyorum."

"Ne?" Bullet gülerken ben sordum. "Prens Albert kim?"

Uyandığımda *inanılmaz* hissediyordum. Dün geceden ve Riot'un üzerine bir battaniye gibi örtülmüş uyumaktan sonra doymuştum. Bullet'ın bana gösterdiği rüyadan sonra duygusal olarak tatmin olmuştum.

Her iki adam da hâlâ iki yanımda uyuyordu -Riot altımda hafifçe horluyor, Bullet ise yatağın kenarına yakın bir yerde sırt üstü uzanmış bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Uyurken Riot kadar sevecen olmadığını fark etmiştim ama ikisi de buradayken aradaki fark çok açıktı. Sanki Bullet hayallerine o kadar dalmıştı ki, vücudu tamamen felç olmuştu.

Aynı yatağı paylaşmaktan hoşlanıyor muydu? Onunla bu konuyu konuşmadan böyle bir şey istediğini düşünmüştüm.

Tanrım, birden fazla ilişkiyi yönetme konusunda gerçekten daha iyi olmalıydım. Riot'un gidişiyle birlikte onun yokluğuna ve aramızdaki bağın fiziksel acısına odaklanmıştım ama bunun Bullet'i tanımaktan alıkoymasına izin vermemeliydim.

Şaşırtıcı bir şekilde, ikisini de uyandırmadan yataktan çıkabildim, gerçi belki de Bullet hâlâ hayallere dalmıştı ve Riot da uzakta geçirdiği zamanın ardından birkaç gün daha dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Gittiği bir hafta içinde uzayan kısa sakalını kesmemesi için onu ikna edip edemeyeceğimi merak ediyordum; sakal onun sertliğine gerçekten katkıda bulunuyordu ve iç bacaklarımdaki hafif kirli sakal yanığını şaşırtıcı derecede seksi buluyordum. Sanki dün gece neler yaptığımızı bütün gün yanımda taşımam gereken gizli bir hatırlatma gibiydi.

Sessizce birkaç kıyafet aldım duş alıp güne hazırlanmak için odadan çıktım. İşim bittikten sonra kafamı yatak odasının kapısından içeri uzattım ve ikisini de aralarında beni gülümseten Grace büyüklüğünde bir boşlukla hâlâ uyurken buldum. Riot yastığıma sokulmuştu ve bu kalbimin göğsümde beceriksizce takla atmasına neden oldu. Onu özlemiştim ve şimdi ikisi de buradaydı ve hepimiz birlikteydik.

Tam bağların olmaması bir yana, ne kadar mükemmel hissettirdiğini düşünmek cazip geliyordu ama zaten başımın üzerinde bir kehanet olduğunu düşünürsek, bu korkunç bir şey olmasını istemek gibi görünüyordu.

Sessizce kapıyı arkamdan kapattım ve sessiz oturma odasından mutfığa geçtim, şafağın alçak ışığı mekânı zar zor aydınlatıyordu. Buraya geldiğimden beri bir kez bile yemek yapmamıştım ve bu gidişle yemek yapmayı unutacaktım. Yalnız yaşarken çoğunlukla yavan, besleyici yemek hazırlama tarzı yemekler yapıyordum ve çok daha tatmin edici olan diğer insanlar için yemek yapma fırsatını boşa harcıyordum.

Tüm malzemeler orada olduğu için krep yapmayı tercih ettim, çalışırken biraz kahve koydum ve sonunda biraz düşük arka plan gürültüsü için televizyonu açtım. Krepleri çevirip ocağın yanındaki tabağa gelişi güzel dizerken dünyanın öbür ucundaki deprem görüntüleri ellerimin titremesine neden oldu.

Bu Gaia'nın kederinin başka bir ifadesi miydi? Öfke, kızgınlık ya da umutsuzluğun mu? Kaderlerin değişim için çağrıda bulunduğunu biliyor muydu? Bu bir tesadüf müydü, yoksa dünyanın her küçük hareketinin bir anlamı var mıydı?

Daha önce Gaia'dan korktuğumu sanıyordum, ona Anesidora dediğimde ve hayatımın her alanını onu memnun edecek şekilde yaşamaya çalıştığım da. Şimdi *dehşete* kapılmıştım. Bullet'in bana bahsettiği Gaia -okuduğum kadim kitapların sayfalarında yaşayan Gaia- intikamcıydı

ve güce açtı ve evet hayat verdi, ama aynı zamanda onu almaktan da oldukça mutluydu.

Sabah haber bülteninde Milton'da olağanüstü hal ilan edilmesine neden olacak kadar Şiddetli çatışmaların yaşandığı bir gecenin ardından birçok şehirde artan Şiddet olaylarının hastalık gibi yayıldığına dair bir habere geçildi. Başka bir açıklama olmadığı için sebep olarak ete Şiddeti gösteriliyordu ama ben daha iyi biliyordum.

Riot ile ailemden saklamaya çalıştığım gizli bir ilişkinin bu kadar hızlı bir şekilde birden fazla şehirde huzursuzluğa dönüşmesi... Tedirgin ediciydi.

Kehanet bunun benden, *bizden* daha büyük olduğunu açıkça ortaya koymuştu ama yine de bu kadar büyük bir tepki için küçük bir katalizör gibi hissettirdi.

Pişirdiğim krep, ters çevirdiğimde kmrleşmişti ve yaptığım yığının yeterli olmasını umarak i çektim. Daha önce hiç keşfedilmemiş Himalaya bitkilerinden yapılan sihirli diyet hapları ya da her neyden bahsediyorlarsa onu duyma havasında olmadığım için televizyonu kapattım.

Krepler için malzemeleri toplamayı bitirip, krepler fırında ısınırken onları yemek masasının üzerine yerleştirirken yatak odasından bir hareketlenme oldu. Bu sabah uyandığımda hissetmediğim huzursuz bir enerji vardı. Bir tür düzeni, benim için belirlenmiş bir yolu izlediğimi biliyordum ve Bullet'a bazı adımların gerçekleştiği gösterilmişti, ama sanki her şey çok yavaş ilerliyordu. Sanki tek yaptığım insanlar için daha fazla sorun yaratmak ve ardımda katliam bırakmaktı.

Riot ve Bullet ortaya ıktılar -Riot sinirli bir şekilde mırıldanıyor, Bullet genişçe sırtıyordu- ve ben de her ikisinin de bunu hissettiğini bilmeme rağmen kötü ruh halimden kurtulmak için elimden geleni yaptım.

"Krep yaptım," diye duyurdum fazla parlak bir gülümsemeyle.

"Bize karşı çok iyisin," diye mırıldandı Riot, kahve makinesine doğru ilerlemeden önce alnımdan öptü.

"Teşekkürler, Amazing Grace," diye ekledi Bullet, çay yapmak için Riot'u mutfığa kadar takip etmeden önce yanağımı öperek.

İnsanların evleri yeryüzünde yok olurken ve daimonların evleri uğruna savaştıklarını iddia ettikleri tanrıça hakkında hiçbir şey bilmeyen agathoslar tarafından saldırıya uğrarken nasıl bu kadar iyi olabilirdim?

"Hayal kırıklığına uğramışsın," dedi Bullet çayını demlerken. "Büyük şeyler geliyor. Kafamın içinde yoğun bir geceydi."

"Bunu detaylandıracak mısınız?" Riot, Bullet'a kaşlarını çatarak sordu.

"Evet ve hayır." Bullet ona sıkı bir gülümseme verdi. "Ama önce kahvaltı. Kızımızın bizim için hazırladığı bu güzel yemeği mahvetmeyelim."

İkisi de biz yemek yerken sohbeti sürdürmek için çok çalıştılar. Riot, Milton'da olup bitenlerin bir kısmı hakkında bizi bilgilendirdi, ancak çok fazla dikkat çekmemek için elinden geldiğince gölgede kalmaya çalışıyordu. Anlatılanlara bakılırsa, yaşlı daimonlar geçen hafta boyunca son derece eğlenmişler, her fırsatta agathoları kışkırtmışlar ve yeteneklerini insan sakinlerini kızdırmak için kullanmışlardı. Kaos büyük ölçüde onların alanıydı ve Riot anlattıkça, agathoların en başta kendi bölgelerini işgal etmiş olmaları daha da saçma görünüyordu. Ne olmasını bekliyorlardı ki?

Birlikte temizlendik ve Riot'un telefonu çaldığında bir fincan kahve daha koymak için mutfığa geçtim. Arayanın Viper olduğunu düşünerek kalbim sıkışmıştı ama Bullet sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi kolunu Riot'ın omzuna attı ve telefon ekranına baktı.

"Rogue. Bunu almak isteyeceksin," dedi Bullet hafifçe, Riot kolunu dalgınca omuzlayıp ekrana kaşlarını çatarken hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu.

Rogue. Dükkândaki güzel daimon kadını hayal meyal hatırlıyordum, ben yeteneklerimi kullanarak onun acısını dindirirken insan soyguncunun dikkatini benim için dağıtmıştı. O ve Riot açıkça birbirlerini tanıyorlardı ama birbirlerini arayacak kadar yakın olduklarını fark etmemiştim.

Bu konuda ne hissettiğimi
bilmiyordum. Kışkandım belki.

"Merhaba Rogue," dedi Riot telefonu açarken, sesindeki can sıkıntısı hissettiği merakla çelişiyordu.

Neden merak ediyordu? Bu arama neyle ilgiliydi?

Telefonun diğer ucundan kadınsı bir ses duyabiliyordum ama ne dediğini anlayamıyordum. Hava durumundan bahsediyor ya da cinsel bir ziyafet için kendini bir tepside sunuyor olabilirdi.

O anda bu seçeneklerden her ikisi de eşit derecede inandırıcı görünüyordu.

Bullet'ın kolları arkamdan benimkilere dolandı ve beni zapt ediyormuş gibi arkamdan çekti. Dün gece görünmez bir dokunma bariyerini aşmış gibiydik ve bu beni çok heyecanlandırmıştı.

Riot iki kaşını da kaldırmış merakla beni izlerken kulağıma "Yeşil tam senin rengin," diye takıldı.

"Bu mantıklı bir tepki değil," diye nefes aldım, kıskançlığımı hissedebildikleri için utanmışım. İkisile de bir ilişki içindeydim, kıskanmaya ne hakkım vardı? Onlar agathos değildi, bu tür bir ilişkiyi bekleyerek büyümemişlerdi.

"Duygular her zaman mantıklı değildir," diye neşeyle cevap verdi Bullet, kollarını köprücük kemiğimin üzerine koyup beni kendine doğru çekti.

Genelde bu kadar kolay sevecen olmazdı ama belki de buna ihtiyacım olduğunu biliyordu. "Hayır, değiller," diye neredeyse ciyaklıyordum, sertlik fırçasını hissediyordum.

Kalçalarını garip bir şekilde benden uzaklaştırırken kıcıma çarptı.

"Ne diyebilirim ki?" Bullet hiç utanmadan konuştu. "Senin bu yönünü seviyorum."

"Bekle, ne?" Riot aniden telefona havladı, kaşları aşağıya indi. "Adı ne demiştin?"

Telefonu hoparlör moduna geçirdi ve önüne uzattı. "*Mercy*," diye cevap verdi sıkılmış kadın sesi. "*Adı Mercy*." Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Daimonlar Mercy hakkında konuşuyor olamaz. Küçük kuzenimin bu her neyse onun içine sürüklenmemesi gerekiyordu. Bu kehanetler, karanlık tanrıçalar ve diğer her neyse.

"Merhamet mi?" Bullet'ı da peşimden sürükleyerek ileri doğru atıldım. "Mercy ne olacak?"

"*Hoparlörde olduğumu haber vermen ne hoş*," diye homurdandı Rogue ve ben onun o gece bakkalda yüzünde beliren etkilenmemiş ifadeyi çok net hatırlıyordum.

"*Mercy'nin de içimizden biriyle ilişkisi var*," diye mırıldandı, bütün bu olanlardan sıkılmış gibiydi. "*Üvey kardeşim Dice*."

Bu nasıl olabilir?

"Ne zamandan beri?" Her şeyden çok kendime sordum.

"*Yıllardır*," diye yanıtladı Rogue. "*O küçük Agathos ekibi Milton toplum merkezini boyamak için ortaya çıktığından beri*."

Şekerim, Joy'un anma töreninden önce onu gördüğümde Mercy'nin bu kadar garip davranmasının nedeni bu muydu? Bana söylemek istemediği bir şey vardı,

Ve Őimdi ona o zamanlar Riot'tan bahsetmediĐim için kendime kızıyordum. Ona karŐı dűrűst olsaydım, o da bana karŐı dűrűst olabilirdi ve tűm bu olanlar boyunca birbirimize yardımcı olabilirdik.

Onun da daimonik ruh bağlarına sahip olabileceği fikri karşısında garip bir korku ve rahatlama karışımı hissettim. KarŐılaŐabileceĐi sınavlar karşısında dehşet, tek olmadığım için bencilce bir rahatlama.

"Sanırım ailenin evindeki suda bir Şey var, ha?" Rogue sertçe sordu ve ben de telefona hırlama isteğimi kabaca bastırdım. *"Her neyse, yıllardır seni aramasını sağlamaya çalışıyorum ama bu konuda çok garip davranıyor. Şu an evde, onu telefona vereceğim. Onunla kız meselelerini falan konuŐacaĐım."*

Mercy orada mıydı? Daimon'un evinde mi? Neden beni daha önce aramak istememiŐti? Beni ve Riot'u Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı, konuŐabileceĐi tek kişinin ben olduğumu bilmeliydi.

Rogue hepimizin irkilmesine neden olacak kadar yűksek sesle *"Mercy!"* diye baĐırdı, bu yűzden konuŐmanın bu kısmından haberdar olmadıĐını tahmin ettim.

"Bunun olacağını tahmin etmiŐ miydin?" Bullet'a sessizce sordum, kollarını tuttum ve ona bakmak için baŐımı geriye doğru çevirdim. İfadesi dűŐűnceliydi, kafasındaki imgeleri tekrar tekrar inceliyormuŐ gibi baŐı yana eğikti. "AsılmıŐ Adam Budala'yı nehrin űzerinden geçirdiğinde, benim durduğum yerin karŐısındaki kıyıda baŐkaları da vardı. Belki onlar da karŐıya geçmek için bekliyorlardı."

"Sen neden ?" Riot dűŐűncelerimi özetleyerek sordu. "La Nuit baŐkalarının da olduĐunu söylemiŐti," diye ekledi Bullet.

"Grace?"

Riot'ın telefonundan gelen Mercy'nin tereddűtlű sesi donup kalmama neden oldu. "Mercy?" Nefes aldım.

"Merhaba. Bugün seninle konuşmayı beklemiyordum," diye cevap verdi. Sesi çok farklı geliyordu. Onunla son konuştuğum zamankinden çok daha az gençti, sanki bir gecede büyümüş gibiydi.

"Neden olmasın? Rogue beni arama konusunda emin olmadığını söyledi. Umarım arayabileceğini biliyorsundur, belki benimle nasıl irtibata geçeceğini biliyorsundur diye düşündüm..."

Ona o mesajı Bullet'in telefonundan göndermiştim ama belki de benden geldiğini fark etmemişti. Ya da belki de umursamamıştı? Ne de olsa gitmiştim. Rogue onu zorlamasaydı bu konuşmayı yapıyor olur muydu?

Mercy'nin bir cevap bulmakta zorlanırken yaşadığı tereddütü duyabiliyordum ve içim içimi yiyordu. Sanırım en iyi arkadaşım artık benden nefret ediyordu? Bu rahatlatıcı bir düşünceydi.

"Sen aranan bir kadınsın, biliyor musun?" Mercy endişeyle güldü. *"Seni riske atmak istemem. Ayrıca, biraz telaşlı bir dönem geçirdim. Dice'la tanıştım ve nasıl gittiğini bilirsin."*

, gözlerim dolmuştu. "Evet, biliyorum. Sen iyi misin? Sana iyi davranıyor mu?"

Mercy biraz savunmacı bir tavırla, *"Zar harikadır,"* dedi.

"Eminim öyledir," diye onu temin ettim. Tanıştığım daimonların hepsi tanıdığım agathoslardan daha iyiydi.

"Doğru. Özür dilerim. Biraz gerginim, hepsi bu," dedi Mercy özür dileyerek. "Milton'da nasılsın?" diye sordum.

"Askerler gittiği için artık daha kolay ama yine de evden çıkmak biraz zor. Ailen Orlando'dan yeni döndü, seni orada arıyorlardı."

Öyle miydiler?

"Belki buluşabiliriz?" Ben önerdim. "Milton artık daha güvenli olduğuna göre?"

"Tabii. Belki bir saat falan?"

Beklediğim gibi coşkulu bir yanıt değildi ama kabul etmişti, bu da bir şeydi. Riot'un hissettiği şüphe derimi çivi gibi kazıyordu ama Bullet düşünceli görünmeye devam etti.

O benim kuzenim, diye mırıldandım Riot'a, verdiği tepkiye kaşlarımı çatarak. Hayatımın büyük bölümünde Mercy'nin sahip olduğum tek arkadaş olduğunu düşünmüştüm, Riot'la tanışana kadar kendimi gizleme ihtiyacı hissetmediğim tek kişi oydu, çünkü Bullet'la olan etkileşimlerimi hatırlayamıyordum.

Artık Mercy ve ben aynı durumda olduğumuza göre, ondan saklanmak için bir neden yoktu. Bu bir *hediye*di. Birlikte ilerleyebilirdik! Bu hafta 18 yaşına giriyordu, artık ailemle yaşamak zorunda bile kalmayacaktı.

"Elbette," diye cevap verdim, heyecanlı sırtışıma yüzümden zorlukla uzak tutarak. "Nereye? Ne zaman?"

"Kurşun," diye tısladı Riot, ona *geleceği hemen şimdi tahmin et* anlamına gelecek şekilde yorumladığım beklenti dolu bir bakış attı.

"Cumartesi mi?" Mercy sordu. "*Belki toplum merkezinin orada? Gerçekten bildiğim tek bölge orası.*"

Bullet merdivenlerden aşağı inmeden önce başımın üstünü öptü, giderken kartlarını çıkardı, Riot ise kaşlarını çatarak telefona baktı. Tarafsız bir zemin mantıklı bir fikir gibi görünüyordu ve Milton'daki dairemi dikkat çekmeden ziyaret etmemiz pek mümkün değildi.

"Doğum günün," dedim usulca. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Um, evet. *Gün ortası mı?*" Mercy ekledi. "*Gün içinde kaçmak benim için daha kolay, ne demek istediğimi anlıyor musun?*"

"Elbette," diye ona güvence verdim. Hâlâ ailemle yaşıyor olmasının onun için ne kadar stresli olacağını hayal bile edemiyordum. Kendim için ne kadar üzülsem de Mercy'nin durumu çok daha kötüydü.

"Ailen bilmemeli," diye homurdandı Riot, ses tonundaki zorlukla gizlenmiş öfke beni sıçrattı. "Dice'tan başka kimsenin seninle gelmeyeceğine dair yemin etmen gerekiyor. Nerede ve ne zaman buluşacağımızı *kimseye* söylemeyeceksin. Yemin et, yoksa anlaşma yok."

"İsyan," diye nefes nefese kaldım, Mercy ile bu şekilde konuşması beni öfkeliendirmişti.

"Cumartesi gününe kadar," diye söz verdim Mercy'ye, gözlerimi Riot'a dikerek. En sevdiğim kuzenimi tekrar göreceğime inanamıyordum. Onu bir daha *asla göremeyeceğimi* kabullenmeye başlamıştım. Belki de gidip bunu mümkün kılan Tanrıça'ya teşekkür duaları etmeliydim.

"Üzgün değilim Gracie," dedi bana, geri adım atmayı reddederek. "Daha önce de ailene güvenmiştin."

"Mercy öyle biri değil," diye karşı çıktım. "O-"

"*değil,*" diye araya girdi Mercy. "*Arkanı kolladığına sevindim. Dice dışında kimseyi yanımda getirmeyeceğime ve nerede ve ne zaman buluşacağımızı kimseye söylemeyeceğime yemin ederim,*" diye ekledi.

"Gördün mü?" Riot'a sivri bir bakışla sordum. *Agathos yalan söyleyemez.* "Endişelenecek bir şey yok."

"Sanırım göreceğiz," diye cevap verdi Riot, hâlâ pişmanlık duymayan bir şüphecilikle. Bir yanım kırılmıştı ama diğer yanım da onun şiddetli korumacı tavrını seviyordu.

"*Sonra görüşürüz Grace.*"

Ses tonunda hiç coşku yoktu ve Riot'un bu kabalığına gücendiği için onu zerre kadar suçlayamazdım. Telefonu kapattı, cebine soktu ve kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu.

Kollarını kavuşturduğunda pazuları çok güzel görünüyordu ve bunu fark ettiğim için kendime kızdım.

"Bu çok kabaydı."

"Tamam," dedi Riot.

"Seninle tanışmadan önce Mercy benim tek gerçek arkadaşım." "Tamam." Başını yana eğdi, sinir bozucu bir sakinlikle. "Ona *hayatım* pahasına güveniyorum," dedim ısrarla. "Tamam."

"Tamam' demeyi kes!"

Riot'ın ağzı kıvrıldı, gözleri parladı. "Tamam."

"Bullet'i bulmaya gidiyorum," dedim hayal kırıklığı içinde ve ondan uzaklaştım. Riot ben fırsat bulamadan harekete geçti, aramızdaki mesafeyi kapattı ve bir kolunu belime doladı. Beni kendine doğru çekti ve ben ne kadar sinirli olsam da Riot'tan akan gerçek endişeyi inkâr etmek mümkün değildi.

Beni daha önce bir kez yatıştırmıştı ve birkaç saat sonra işten kaçırılmışım. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı ve bunun için çoğunlukla minnettardım. Çoğunlukla.

Ona yaslandım, ellerimi kolunun üzerine koydum ve başımı omzuna yasladım. "Mercy benimle doğaüstü bir bağı olmayan tek arkadaşım Riot. Onu hayatım tanıdım. Ona güveniyorum."

"Kalbin vücuduna göre çok büyük Gracie," diye mırıldandı Riot kulağıma. "Tanrılar ve tanrıçalar hakkında bir bok bilmem ama beni sana bu yüzden verdiklerine eminim. Dünyaya ve içinde var olduğunu düşündüğün iyiliğe dair kurduğun yanılsamaları yok eden bir pislik olmam için."

O daha konuşmasını bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım. "Bana sorulması zor sorular sordurtuyorsun ama yine de endişelenecek bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Ve haklı olmanı her şeyden çok istiyorum. Milton'a güvenle gidebilmeni ve en iyi arkadaşınla güzel bir aile buluşması yaşayıp daimon ruh bağlarına sahip olmanın ne kadar tuhaf olduğunu konuşabilmeni istiyorum."

"Ama durumun böyle olacağını düşünmüyorsun, değil mi?" Daha sabahın yarısı olmasına rağmen kendimi aniden yorgun hissederek sordum. "Dice'ı tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Rogue'u tanıyorum ve ondan yaklaşık on yaş küçük bir erkek kardeşi olduğunu biliyordum. Benim endişelendiğim Dice değil."

"Mercy diğer agathoslar gibi değil. O benim gibi. Fark ettiğimden bile daha çok bana benziyor."

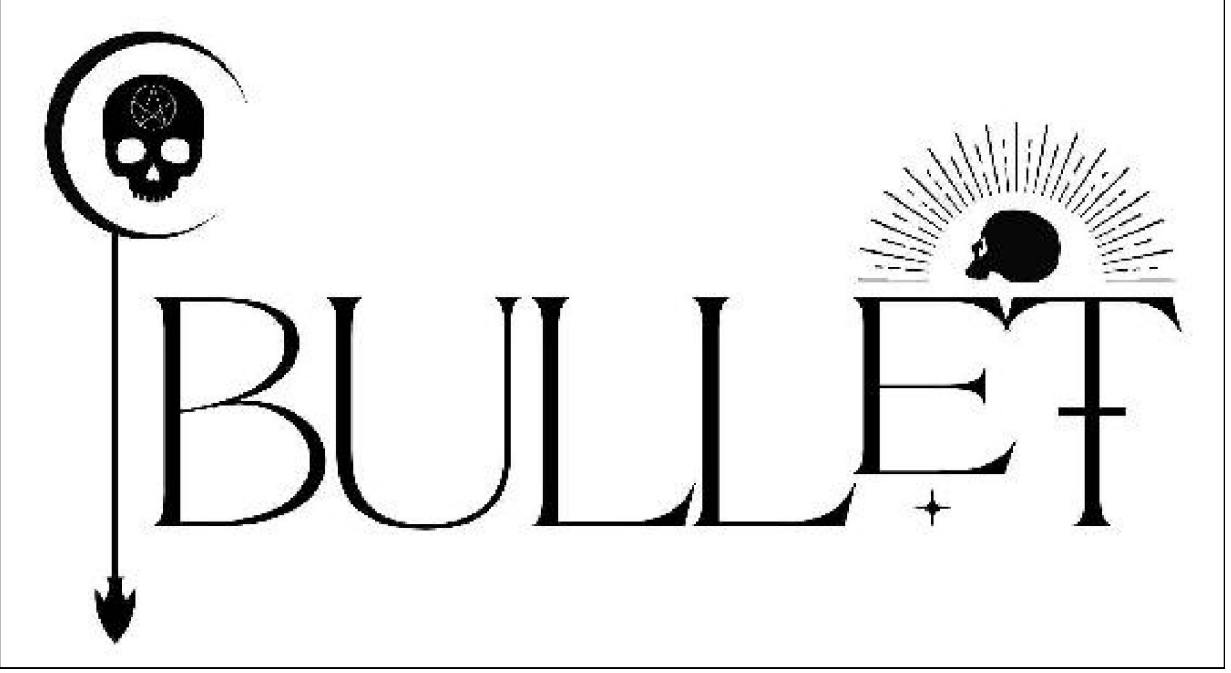
"Ve çekip gitmeyi zor buldun. Her şeyi geride bırakmak, taşımam gerektiğini düşündüğün suçluluk duygusundan sıyrılmak. Sana yaşattıklarından sonra bile *hâlâ* bununla mücadele ediyorsun. Mercy kaç yaşında?"

"Cumartesi günü on sekiz," dedim sessizce.

Riot yüzünü buruşturdu ve haklı olduğunu kabul etmekten nefret ettim. Mercy gençti ve belki benden daha kolay etkileniyordu ama kimseye söylememeye de yemin etmişti. Bunu yaparsa riske atacağı sadece ben ve benim ruh bağlarım olmayacaktı, aynı zamanda kendisi de riske girecekti.

"Haklı olmanı istiyorum Gracie, ama akıllı olmamız gerekiyor. Hadi," dedi Riot, kalçamı hafifçe okşayarak. Bu jestin tanıdıklığı beni biraz daha eritti. "Gidip diğer erkek arkadaşının ne diyeceğine bakalım. İçimizi rahatlatacak biri varsa o da Bullet'tır."

Bölüm 20

I bütün gününü kart okuma salonuna kapanarak, Kader'e sorular sorarak ve Tanrıça'dan vizyonlar almak için ara sıra uyuyarak geçirdi Gecenin. Grace bana birkaç kez yemek ve çay getirdi ama onun dışında, sorularıyla sürecimi bölmeye çalıştıkları ilk seferde onu ve Riot'u dışarı çıkardıktan sonra beni kendi halime bıraktı.

Rogue'un telefon görüşmesinden önceki gece, hepsi de Güneş kartının meçhul bir temsilini içeren kafa karıştırıcı, çoğunlukla korkunç imgelemlerin sürekli bombardımanı altındaydı. Aramadan sonra Mercy'nin Güneş olduğu anlaşıldı. Bu iyi bir şey olmalı- bu kart genellikle iyi şansın işaretiydi -Ama son 24 saat içinde bana gösterilen her şey korkunç derecede kasvetliydi. Mercy'yi görüyor olmam bile garipti - dün gecedен önce, imgelemlerimde öne çıkan tek agathos Grace'ti.

Belki de göremediğim sadece *sıradan* agathoslardı. Grace ve Mercy gibi özel üretim agathoslar farklı vakalardı.

Kendimi banyoya attım ve yatmadan önce üzerimi değiştirip donuma kadar soyundum. Grace ve Riot çoktan uyumuşlardı ve yarınla ilgili endişelerime rağmen, ikisini yatakta görünce içime bir şeyler yerleşti. Pencereden sızan ay ışığı vücutlarını aydınlatıyordu: Grace yatağın benim tarafıma dönüktü, elini uykusunda beni arıyormuş gibi uzatmıştı, Riot da onun arkasındaydı, kolunu beline dolamıştı. O kadar yakındı ki, her nefes alışında saçları dalgalanıyordu.

Grace ile olan ilişkimin *bu* yönünü hayal meyal hayal etmiştim. *-diğer* elementlere sahip olduğu element- beklediğimden daha müthişti. En azından Grace'in ben gittikten sonra bile asla yalnız kalmayacağını biliyordum.

Riot beni burada unuttuğu zamanlarda bile hep arkadaşım olmuştu ama artık o da benim sorumluluğumdaydı. İkisini de güvende tutmak benim görevimdi ve bu çok korkutucuydu. Özellikle de bugün *gördüklerimden* sonra.

Battaniyeyi dikkatlice kaldırdım ve yatağa girdim. Grace hemen uykusunda hafifçe kıpırdandı, kaşları mutsuzca çatılırken eliyle kolumu tuttu. Bu . Grace benim nöbetimdeyken hiç kötü rüya görmemişti ve şimdi de görmesine izin verecek değildim.

Dayan, Amazing Grace. Yola çıkıyorum.

Benim tasarladığım bir çayırda güneşin altında uzanıyorduk - Alacakaranlık filmlerinden büyük ölçüde etkilenmişti çünkü o bir dönemden geçmişti.

bulutsuz gökyüzüne yan yana bakarak onun için yaptı.

"Bu seni üzmüyor mu?" Grace başını çevirip bana bakarak sordu. Bugün beyaz bir güneş elbisesi seçmişti; her zamankinden daha derin göğüs dekoltesi ve neredeyse hiç olmayan askıları olmasa agathos dostu olabilecek bir elbise. "Benim için bu güzel rüyaları yaratıyorsun ve ben onları hiç hatırlamıyor muyum?"

Bakışlarımı gökyüzüne diktim ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Zihinsel kalkanlarım istediğim kadar güçlü değildi ve rüyalarımnda bile yarınla ilgili endişelerimi saklayabileceğimden emin değildim.

"Senin için güzel hayaller kurmayı seviyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Üzüntü için zaman yok. Keşke değiştirebilseydim dediğim şeyleri düşünmeye zaman yok.

Grace cevap vermekte zorlanırken tereddüt ettiğini duydum, belli ki satır aralarını okuyordu. Geçmişte bu konuda endişelenmeme hiç gerek yoktu ama artık beni tanıyordu. Ne zaman yarı gerçeklerle konuştuğumu ve kendisini daha iyi hissetmesi için ona güzel sözler söylediğimi biliyordu.

"Yarın için gergin misin? Bütün gün çok meşguldün, seni neredeyse hiç görmedim," dedi Grace nazikçe ve bana araştıran bir bakış attı.

Onunla asla hatırlamayacağı bir konuşma yapmanın korkakça bir çıkış yolu olduğunu biliyordum. Belki de gerçek hayatta bir korkaktım ve kafamın içinde o kadar çok zaman geçirmiştik ki şimdiye kadar bunu fark etmemiştim.

"Yarın iyi bir gün olmayacak," diye iç geçirdim, Grace'in kaşlarının endişeyle çatılmasından nefret ediyordum. "Annen birkaç gün önce Mercy ve Dice'ı öğrendi. Seni dışarı çekmek için Mercy ve Dice arasındaki ilişkiyi manipüle ediyordu."

"Hayır," diye nefes aldı Grace. "Söz verdi. Eğer bozarsa bana söylemek zorunda kalacak-"

"Mercy sıradan bir agathos değil," diye araya girdim usulca. "O seninle aynı sınırlamalara sahip değil. Kader'in deneylerinden bir diğeri."

"Ne yapacaklar?" Grace doğrulup elime uzanarak sordu. "Beni tekrar götürecekler mi?"

"Seni bir daha asla bizden alamayacaklar," diye yemin ettim ve Grace'in elini tutup sıktım.

"O zaman ne olacak?" Grace elimi biraz çılgınca kavrayarak bastırdı. "Bullet, uyandığımda tüm bunları bana tekrar anlatacaksın, değil mi?"

Göğsüm çatladı. Tam ortasından kocaman bir yarık. "Eğer yapmazsam beni affedecek misin?"

"Yapmak zorunda olduğumu bilmeyeceğim," diye karşılık verdi Grace, bana o kadar büyük bir yıkımla bakıyordu ki her şeyi geri alabilmeyi diledim. Farklı bir gelecek bulmak, farklı bir yol çizmek, bunun dışında herhangi bir şey.

İçimde beni sarsan bir kıpırtı oldu ve bir an için gözlerimi kapattım, tekrar açmadan önce yüzümü sakinliğe benzeyen bir şeye ayarlamaya çalıştım. "Çağrılıyorum, Amazing Grace. Seni şimdilik rüyalarınla baş başa bırakayım."

Grace anında, "Hayır, hayır, bu konuda konuşmamız bitmedi," diye cevap verdi. Kolumu tuttu ama kolum çoktan bu hayal dünyasının dışına çıkmıştı. "Beni de yanında götür!"

"Yapamam. Burada olmaz."

Belki bir gün Grace La Nuit'le kendisi tanışacaktı ama bu Tanrıça'nın şartlarında, onun ölümlü gözlere uygun bir formda olduğu bir zamanda olmalıydı. Ben La Nuit'i bu şekilde görmeye dayanabilirdim ama çoğu dayanamazdı.

Tanrıçanın önünde belirdim ve hemen tek dizimin üzerine çökerek, kısmen yüzümdeki acıyı gizlemek için başımı saygıyla eğdim. La Nuit

Benim için bir taht ve alçak bir bank oluşturdu ve ona doğru işaret ettiğinde yerime oturdum, tanrıça bana hitap etmeye hazır olana kadar bekledim, her ne kadar cevaplanmamış tüm sorularımla onu bombardımana tutmamak için sahip olduğum tüm kendimi kontrol etmem gerekse de.

"Rüyaların Ruhu," dedi Tanrıça, sesi hafifçe eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Bu gece başın dertte."

Başımı salladım. Kesinlikle sıkıntılıydım. Hatta rahatsızdım.

"Önünüzde zorlu sınavlar var ama sebat edeceksiniz. Başarılı olacağına ve sonsuzluğu sevdiğinle birlikte Cennet Tarlaları'nda geçireceğine inanıyorum. Daha fazla cevap ve daha kolay bir yol istiyorsun ama değerlilik testinin parçası da bunları kendin keşfetmek."

Yarın nefret ettiğim bir şeyi yapmak zorunda kalacağımı biliyordum. Alternatiflerin daha kötü olduğunu biliyordum, ama ne zaman bunun neden tek yol olduğunu, neden bu acıyı çekmek zorunda olduğumuzu sorsam, cevaplar benden saklandı.

Elysian Fields'a ulaşmak gerçekten de tüm cevaplara sahip olmamaya değer miydi?

La Nuit zihnimi okuyabiliyormuş gibi güldü -muhtemelen- ve bu ruhani ses o kadar beklenmedikti ki düşüncelerimi yarıda kesti. Etrafımızdaki manzara değişti; muazzam kristal mavisi bir gölün kenarında, akla gelebilecek her renkte çiçeklerle dolu güzel bir tarlaya dönüştü. Suyun karşısında, içi bir sütun dizisiyle gizlenmiş, her yönden yemyeşil ağaçların görüldüğü geleneksel mermer bir tapınak seçebiliyordum. Tüylerinin rengi üst dünyadaki tavus kuşlarından bile daha canlı olan bir tavus kuşu ayaklarımın dibinde kasıla kasıla yürüyordu.

"Hayat kısa, Rüyaların Ruhu," diye yankılandı Tanrıça'nın sesi, ama onu göremiyordum. "Ölümden sonraki hayat uzun. Akıllıca seç."

Burası gerçek Elysian Tarlaları değildi elbette. Sadece gerçeğinin bir rüya görüntüsüydü ama bu bile beni ikna etmeye yetti. Grace'in Yeraltı Dünyası'nın en üst seviyesindeki şansını tehlikeye atamazdım çünkü yarın yapmam gereken korkunç şeylerden bir çıkış yolu istiyordum. Ya da en azından bunların neden gerekli olduğuna dair bir açıklama.

Diğer insanlar her zaman geleceğe dair öngöröleri olmadan yaşamlarını sürdürmüşlerdir.

Kulağa korkunç geliyordu, ama kesinlikle üstesinden gelebilirdim.

"Başka sorum yok," diye nefes aldım, etrafımdaki mükemmel durgunluğu ve illüzyonun güzelliğini bozmamak için bilinçsizce sesimi olabildiğince alçak tuttum.

"Sen bilgesin, Rüyaların Ruhu ve benim lütfuma sahipsin," diye Tanrıça'nın bedensiz sesi, yanımdan memnun olmuşa benziyordu. "Sana elimden geleni göstereceğim. İnançlı ol, korkularını kucakla ve her şey yoluna girecek."

Elysian Fields etrafımda kayboldu ve beni Milton toplum merkezinin dışındaki kasvetli bir otoparkta, içimde büyüyen bir korku düğümüyle bıraktı.

Grace ve Riot yanımda gerinip esnerken uyandım ve gözümü tavana diktim.

Bir ömür boyu gördüğüm imgelemlerden sonra beni şaşırtan ya da üzen pek bir şey olmadı. Hatırlayabildiğimden daha fazla ölüm görmüşüm - hem rüya aleminde hem de Oneiroi akranlarım arasında. Her türden trajedi ve kalp kırıklığı gördüm ardından gelen sefaletle başa çıkmanın yollarını buldum. Çoğunlukla müzikle ve her zaman Grace ile olan bağlantımla.

Mercy'nin geleceğine dair öngörülerim nadiren gözyaşı dökmeme neden olmuştu. Belki de Grace'in kuzeni ve en yakın arkadaşı olduğu içindi. Ya da belki de çok genç olduğu ve önünde çok fazla kalp kırıklığı olduğu içindi. Beni en çok neyin üzdüğünden emin değildim. Emin *olduğum* tek şey Mercy'nin yapması gereken seçimler vardı ve hepsi de oldukça tatsızdı.

Biri kesinlikle daha kötüydü.

Onunki de dahil olmak üzere hepimizin iyiliği için Mercy'nin bu seçeneği seçmediğinden emin gerekiyordu. Hapishane için çok genç ve saftı. Acımasız teyzesine karşı koyamayacak kadar genç ve saftı.

"Sen iyi misin?" Grace uykulu bir şekilde yan dönerek bana baktı ve yorgun gözlerini kısarak sordu. Koyu renk saçları bağlandığı yerden büyük ölçüde kurtulmuş, yüzünün etrafında koyu, tüylü bir hale oluşturmuştu ve daha önce hiç bu kadar güzel görüldüğünü sanmıyordum.

Yüzünde, onu rüyalar aleminde bıraktığımda takındığı o yıkılmış ifadeyi görmeyi bekliyordum ama her şey unutulmuştu. Hissettiğim rahatlama için kendimden nefret ettim.

"Ben iyiyim, Amazing Grace," diye yalan söyledim ve ona en ısıltılı gülümsememi verdim. "Waffle?"

Kahvaltı boyunca gülümsedim ve şakalaştım, parmaklarımı masanın altında uyluğuma vurdum, Grace'in kötü ruh halimi anlamaması için olumlu şeyler düşünmeye çalıştım.

Çoğunlukla işe yaramış gibi görünüyordu. Grace, Mercy'yi göreceği için o kadar heyecanlıydı ki kendi dünyasında kaybolmuş, kuzenine verecek bir doğum günü hediyesi olmadığı için her şeyden daha çok strese girmişti.

Sanırım bir ayağımın öbür dünyada olmasının, Kader'in ölümlü ipimi kesmeye hazır olmasının iyi tarafı, eylemlerimin sonuçları olmasıydı, ama sadece çok kısa bir süre için. Grace'in geleceği söz konusu olduğunda zor görevler bana verilecekti çünkü onlarla en az süre yaşamak zorunda olan bendim.

Grace'in gözlerinde dün gece rüyalarında gördüğüm gibi ihanet görmek zorunda kalsaydım, en azından bu uzun sürmezdi.

Grace ve Riot'a doğru belli belirsiz bir sesle, "Aşağıda bir şeye bakacağım," diye mırıldandım. Mutfakta bulaşık yıkıyorlardı, Grace de Mercy'yle en sevdiği anılarını anlatıyordu, ki bu beni hiç de kötü hissettirmiyordu. Bir saat kadar sonra Milton'a gitmek üzere yola çıkacaktık ve geri dönüşü olmayan olaylar başlayacaktı.

Merdivenlerden koşarak indim, eski derme çatma yatak odamdan geçtim, salona girdim ve sessizce ön kapıdan çıktım. Yağmura rağmen çakıllı araba yolundan aşağıya, tarlanın üzerinden Grace'i kısa bir süre önce götürdüğüm gölete doğru yürüdüm. Açıkta olmak istiyordum, böylece Grace ya da Riot beni aramaya gelirse yaklaştıklarını görebilecektim.

Bencilce, Grace'in gelip beni bulmasını umdum. Duygusal çalkantılarımın farkına varmış ve araştırarak kadar önemsemiş olmasını umuyordum. Mantıken, mücadelemi fark etmemiş olma ihtimali çok yüksekti. Bu kadar heyecanlıyken olmazdı.

Sığınmak için meşe ağacına yakın durarak telefonumun kilidini açtım ve birkaç gün önceki mesajlara göz attım. Orada kaydedilmemiş bir kişi ve benim telefonumdan gönderilmiş, cevap olarak da bir tane gönderilmiş saçma bir şaka vardı. Grace'in kanıtları silip silmeyeceğini merak ettim ama agathos içgüdüleri yalan gibi görünen bir şey yapmasını engellemişti.

Kararımı ikinci kez düşünmeme fırsat vermeden 'ara' tuşuna bastım. Mercy'nin konuşmak için müsait olduğu sadece kısa bir zaman vardı ve bunu kaçıramazdım.

"Alo?" Mercy nefes nefese konuştu. Tanrıça, sesi çok genç geliyordu. Bu yol için çok gençti.

"Teyzenin sana söylediği şeyi yapmalısın ama kanıta ihtiyacın var. Basilinna'nın planını takip et ve her şeyi kaydet; telefon, araç kamerası, elinde ne varsa."

Keskin bir nefes alışını ve ardından hareket ediyormuş gibi hışırtılarını duydum.

"Yapamam," diye tısladı Mercy.

"Sana geri dönmenin yolunu bulacaktır."

"Beni sonsuza dek hor göreceksin ve ben de onu suçlamayacağım," diye cevap verdi Mercy kesin bir ifadeyle. Bazı tavırları Grace'inkine çok benziyordu ama aynı zamanda tamamen farklıydılar. Mercy'nin daha sert olduğu açıktı.

"sağladığınızda anlayacaktır," diye güvence verdim. Sonunda.

"Grace-"

"- muazzam bir affetme kapasitesine sahiptir. Muhalefet ekilmesi gereken bir tohumdur. Öneminizi küçümsemeyin, kaderin sizin için büyük planları var."

"Denedim," dedi Mercy usulca. *"Her şeyi gizli tutmak için çok uğraştım. Dice'ı öğrenmesinler, beni Grace'in zayıf noktası olarak kullanmasınlar diye radarın altında kalmaya çalıştım."*

"Biliyorum," dedim ona ciddiyetle. "Rogue sana Grace'le temasa geçmeni önerdiğinde bu yüzden sürekli ertelediğini biliyorum."

"Benden yapmamı istedikleri şeyi yaparsam birileri zarar görebilir." Sesi boyun eğmiş gibiydi ve ben de bunu anlayabiliyordum.

"Ölümcül değil." İçimi çektim, bu kısmı dört gözle beklemiyordum ve ona ne kadarını söyleyeceğimi merak ediyordum. Mercy'nin geleceğini, bu iyilik hareketine ihtiyacı olabileceğini düşünecek kadar görmüştüm.

Bu *merhamet* eylemi.

Kahretsin, mükemmel kelime oyunumun tadını bile çıkaramayacak kadar kötü bir ruh halindeydim. "Kimse kaderden kaçamaz. Bazen gidilecek farklı yollar vardır-

Bazen yolculuğu uzatırlar, bazen kısaltırlar ama eğer Kader sizin için bir varış noktası seçtiyse, oraya varacağınıza inansanız iyi edersiniz.

"Seçeneklerini gördüm Mercy. Sana nezaketen Basilinna'nın planını takip etmeni söylüyorum. Düşündüğün yedek seçenek sadece seni ve Dice'ı daha da mutsuz edecek ve zaten harekete geçmiş olan şeyi durdurmakta başarısız olacak."

"Ama en azından denediğimi söyleyebilirim," diye fısıldadı Mercy.

"Ödenecek bedel, temiz bir vicdanla kumar oynamak için çok yüksek," diye uyardım. Asaların Dokuzlusu kartı, sanki Kader onu oraya koymuş gibi zihnimde belirdi. "Grace çarkları harekete geçirmek için onu korkutan şeyi yapmak zorundaydı, şimdi sıra sende. Akıllıca seçim yap."

Titrek bir nefes vererek telefonu kapattım ve cebime geri soktum. Bitmişti. Bitmişti.

Olabildiğince hızlı bir şekilde ahıra geri döndüm, kendimi daha iyi hissetmek için mırıldanamayacak kadar gergin bir enerjiyle doluydum. Dünyada bugünkü ruh halimi kurtarmaya yetecek kadar Broadway şarkısı yoktu.

Grace'in üst kattaki kahkahalarını duyabiliyordum ve kendimi eşit bir şekilde nefes almaya ve Grace'in paniğimi hissetmesine izin vermemeye zorladım.

katlanabilir yatağın altında.

Elimden geldiğince sessiz ve verimli bir şekilde, depodaki yedek kıyafetlerden üçümüz için bir şeyler hazırladım. İdeal değildi ama üst kattaki yatak odasından kıyafet toplamaya başlarsam cevaplayamayacağım soruları olacaktı.

Yeterince aldığımıza kanaat getirdikten sonra çantayı gizlice SUV'un bagajına götürdüm ve panik atak geçirmeden önce nefesimin altında *Hamilton*'dan *Guns and Ships*'i hızlıca çaldım.

Olması gereken buydu.

İyi olurdu. Mercy iyi olacaktı. *Ben* iyi olurdum. Grace beni affedecekti.

Grace o kadar heyecanlıydı ki, Milton'a olan araba yolculuğu boyunca dizleri ön koltukta sabırsızlıkla zıplıyordu.

"Viper'a bugün şehirde olacağımızı söyledim," dediğini duydum belli belirsiz Riot'un. "*Anlaşmamız* artık saklanmanıza gerek kalmayana kadar ya da bir yıl boyunca, hangisi önce gelirse, devam edecek," diye açıkladı Grace'e. Güzel. Grace gizlilikle mücadele ediyordu ve en azından Riot ona dürüstlük dürtülerini tetiklemeden anlatabileceklerini anlatıyordu.

"Bu onu rahatsız etti mi?" Grace sordu. "Milton'ı ziyaret etmem mi?"

"Evet," diye homurdandı Riot. "Ama Milton'daki tüm agathosların şehri terk ettiğinden emin. Zaten orada her zaman ev sahibi takım avantajına sahiptik. Yine de agathoların dairenizi izleyen bir kamerası var. Viper herhangi bir şüphe uyandırmamak için kamerayı orada bırakmaya karar verdi."

Her şey yolunda giderse Riot daha uzun süre Engerek'le takılı kalmayacaktı ama yine de bu arada işine yarayacaktı. Engerek'in kat etmesi gereken uzun ve dolambaçlı bir yol vardı.

Bu bana şunu hatırlattı... Telefonumu çıkardım, susturup cebime atmadan önce hızla mesaj gönderdim. Milton'a güvenli bir şekilde ulaşabileceğimizi *görmüş* ve bunu Riot'a iletmiştim ama hem o hem de ben hâlâ sanki bir agathos ordusu havada belirecekmiş gibi sürekli pencereden dışarı bakıyorduk.

"Dün gece bir şey *gördün* mü? Bugünün nasıl geçeceği hakkında?" Grace bana bakmak için koltuğunda dönerek sordu.

Kot pantolon ve taba rengi botlar giymiş, krem rengi bir bluzun üzerine taba rengi yün bir palto giymişti. Saçları yarıya kadar açıktı, krem rengi ve bordo ipek bir eşarpla tutturulmuştu, kırk dakika boyunca banyoda kilitli kaldıktan sonra mükemmel bir makyaj yapmıştı. Kot pantolon hariç, son zamanlarda giydiğinden kesinlikle *daha* agathos bir görünümdü ama Mercy'nin rahat hissetmesini istediğini tahmin ettim.

Elysian Fields'dan bahsetmeli miyim? Grace bunun önemini bilir miydi? Umursar mıydı? Grace bana soyut bir öbür dünyadan ziyade buradaki hayatını önemseyen bir tip gibi geldi. Belki ben de öyle olurdum, eğer bu ölümlü dünyada daha uzun süre kalsaydım.

Telefonumun bluetooth'unu bağlayıp kendimi neşeli tutmak için *In The Heights*'ın müziklerini çalmaya başladığımda Riot sürücü koltuğundan bana bıkkın bir bakış fırlattı.

"Bullet," dedi Grace yumuşak bir sesle, müziğin sesini kısarak ve bana bakmak için biraz daha dönerek. "Duyguların karmakarışık."

Grace ve ben bağ kurduğumuzda ve o benim duygularımı derinlemesine okuyabildiğinde ne olacaktı? Oneiroi ruhlarını paylaşmak için tasarlanmadı.

diğerleriyle birlikte. Tehlikede olan çok şey vardı.

Acı için zaman yok. Zaman yok, zaman yok, zaman yok.

Riot sesinde gergin bir tonla, "Bir şey görmüş olmalısın, harap olmuşsun," dedi. Bugün Milton'a gitmeyi kesinlikle istemiyordu ve ben de onunla aynı fikirdeydim.

"Pek çok şey görüyorum," diye cevap verdim, sesimdeki hayal kırıklığını tam olarak engelleyememiştim.

"Bugünü mü sordunuz?" Riot bastırdı.

"Belli ki," diye mırıldandım. Dick. Sanki Grace'in güvenliği söz konusu olduğunda sormayacakmışım gibi. *Onun hakkındaki tüm güzel düşüncelerimi geri alıyorum.*

Riot tartışacakmış gibi ağzını açtı ama Grace dikkatini bana vermeden önce ona bir kaşını kaldırıncaya kadar tekrar kapattı. Onu sadece bir kaşıyla susturmayı nasıl başardı? Bu bir *yetenekti*.

Parmaklarımı 96000'e vurdum, kalçamı her zamankinden biraz daha agresif bir şekilde dövdüm. Tüm bu ciddi konuşmalar neşeli mizacım için iyi değildi.

"Bugün için pek çok farklı seçenek gördüm," dedim kaçamak bir şekilde, benden bir cevap beklediklerini fark ederek. "Bugün çok önemli bir gün."

"Bu ne anlama geliyor?" Riot sordu.

"Sanırım bir agathos olduğu için Mercy'yi gerçekten göremiyorsun," diye iç geçirdi Grace. Daha iyi bir adam olsaydım, onun varsayımını düzeltirdim, ama bu sadece henüz cevaplayamadığım sorulara yol açacaktı.

"Ama bugün neden önemli bir gün?" Riot dikiz aynasından bana şüpheyile bakarak bastırdı.

Onlara bir şey vermem gerekecekti. Zihinlerini rahatlatacak ve tuhaflığımı açıklayacak bir şey. Hasar miktarını en aza indirmek için günün olması gerektiği gibi gelişmesine izin verecek bir şey.

"Bugün Wild ile tanışacaksın."

"Ne?!" Grace çığlık atarak yüzünü bana döndü. "Gerçekten mi?!"

Hah. Bu beklediğimden daha iyi oldu.

Riot inledi. "Şimdi arabayı geri döndürmek daha da cazip geliyor."

"Wild'a zarar verecek mi?" Grace bana hak etmediğim kadar güven dolu gözlerle bakarak sordu. Başımı sessizce salladım ve o da beni ısılt ısılt bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

"Gördün mü Riot? Her şey yoluna girecek," dedi. "Yani, belki de o benim üçüncü ruh bağım değildir. Bundan emin olamayız."

"Muhtemelen öyledir," diye iç geçirdi Riot. "Tanıştığımız zaman..."

"Evet?" Grace sordu, ben de o meşhur buluşmalarını merak ederek biraz öne doğru eğildim.

"Kişisel hissettirdi," diye itiraf etti Riot. "Wild onun kurallarını çiğnediğim için *kişisel olarak* üzülmüş gibiydi. Bir kulüp sahibini ilk kez kızdırıyor değildim ama beni dövdüğünde garip bir şekilde üzüldüm. Kişisel bir ihanet gibiydi."

Bu bana mantıklı geldi. Riot ve Dare'in kanka olmaya devam etmeleri ve ben taşındığımda beni tamamen unutmaları kişisel bir ihanet gibi gelmişti ama buna üzülecek zamanım yoktu. Ya da başka bir şeye.

"Bunun bir anlamı var gibi görünüyor," dedi Grace nazıkçe. "Vahşi teorin giderek daha fazla doğru gibi görünüyor, Bullet."

Riot homurdanarak cipi halk merkezinin otoparkına çekerken Grace'e zayıf bir gülümseme verdim. Bu konuyu daha sonra konuşacağımızı düşünmek isterdim ama Grace'in bugünkü olaylardan sonra başka bir şey konuşmak isteyeceğinden şüpheliydim.

Milton'daki toplum merkezi, kasabanın dış mahallelerinde yer alan trajik görünümlü bir kutuydu. Grace yakın zamanda yapılan bir agathos temizliğinden bahsetmişti.

proje, ancak sefil kahverengi rengin üzerine yeni bir beyaz boya ve dışarıdaki bazı canlı saksı bitkileri, yapının altındaki ne kadar harap olduğunu gizleyemedi. Neredeyse hiç kullanılmıyordu bile - sadece Milton'daki insanların bir 'topluluk' için herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

Kapalı girişin park edilmiş şık gümüş bir SUV, gergin görünümlü bir daimon ve aracın yan tarafına yaslanmış kararlı bir agathos dışında otopark ıssızdı.

Riot araçların arasına biraz boşluk bırakarak karşılına park etti. Park yeri bir çitle çevriliydi ve Riot araçtan inmeden önce sessiz kavşağı ve yukarıdaki üst geçidi taradı. Grace'i yakalayıp arabaya geri bindirmesine bir saniye kadar kalmıştı ama onun yerine, boş park yerlerinden Mercy'ye doğru atılmadan önce elini tutmayı başardı ve onu yavaşlamaya zorladı.

Mercy de büyük kuzeniyle aynı kahverengi tene, opal gözlere ve zarif buruna sahipti ama benzerlikler burada bitiyordu. Uzun saçları daha yuvarlak yüzünün etrafına sık bukleler halinde dökülüyordu ve Grace'den daha kısaydı, ancak takındıkları ifadeler ve kendilerini tutma biçimleri tam bir tezat oluşturuyordu.

Çocukluğundan beri Grace'in her zaman çok sakin, yatıştırıcı bir duruşu vardı ve bu duruşun gelecekteki sınavlarda ona iyi hizmet edeceğini biliyordum. Mercy kesinlikle bu geni miras almamıştı. Mercy bir saldırı bekliyormuş gibi görünüyordu ve saldırı geldiğinde buna hazır olacaktı. Grace'in heyecanlı tepkisi bir gösterge ise, yüzündeki bu ifade pek de alışılmadık değildi.

"Merhamet!" Grace ciyakladı, onlara ulaştığımızda elini Riot'tan kurtardı ve kollarını kıza doladı. Mercy yüzündeki savunmacı ifadeye rağmen bu jesti karşılık vermekte tereddüt etmedi

Grace'e dostça sarılmak için çoğu insandan biraz daha umutsuzca sarıldı.

Bekleyen daimon'a göz ucuyla baktım, tüm bunlardan ne anladığını anlamaya çalışıyordum. Dice benden en az on yaş daha gençti, soluk teni kare bir çene çizgisi ve yüksek elmacık kemikleri üzerinde gergindi ve kırmızı ve mor gözlerinin altında yaşla gelen koyu gölgeler yoktu. Soluk sarı saçları tepede daha uzundu ve zamanı olan gençler gibi ustaca şekillendirilmişti ve ensesinde giyotin bıçağının yapabileceği gibi bir kehanet yoktu. Erkek grubu yakışıklısıydı, film yıldızı yakışıklısıydı ve güzel çocuk Dice bir agathos olsaydı Mercy'nin her gün şanslı yıldızlarına şükredeceğini hayal ettim.

Ablası Rogue ile aynı okula gitmiş olmama rağmen Dice ile daha önce hiç tanışmamıştım. Türümüzün daimonik kardeşlere sahip olması, çoğul olmadıkları sürece yaygın bir durum değildi. Genellikle daimon ebeveynlerimiz ebeveynliğe sadece bir kez çağrılırdı.

Dice, ebeveynlerimizin neslinden ziyade ben ve Riot kalıbında yapılmış bir daimon gibi görünüyordu, sinirlerine ve aralarındaki iki fitlik boşluğa rağmen Mercy'ye bakma şekline bakılırsa, sınırda hayranlık duyuyordu.

Ne kadar rahatsız görüldüğünü fark eden olduysa da bir şey söylemediler. Belki de söylemediler. Grace çok heyecanlıydı, Dice çok aşıktı, Riot çok endişeliydi.

"Seni çok özledim," diye burnunu çekti Grace, kesinlikle biraz ağlıyordu. "Sen iyi misin? Seni terk ettim, kendimi çok kötü hissediyorum."

"Gitmen gerekiyordu," diye mırıldandı Mercy, Grace'in sırtını sıvazlayarak. "Sen doğru olanı yaptın. Sana kızgın değilim."

Grace geri çekildi, kuzeninin yüzünü ezberler gibi incelerken Mercy'nin omuzlarını kavradı. "Sen iyi misin? Nasıl tanıştınız? Ortaya çıkışınız oldu mu?"

Mercy yavaşça, "Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Dice ve ben burada tanıştık. Ben diğer agathoslarla birlikte binayı boyarken yanımdan geçti. Ne olduğunu anlamadım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki... Her neyse, onu gördüm ve başka kimse fark etmesin diye saklandı. Geri gelmeye devam ettim. Onunla konuşacak cesareti toplamam bir hafta sürdü."

Dice ona hüzünlü bir gülümseme verdi. Şu anda ay yüzünü görebilseydi utanırdı, bundan emindim.

"Ve ortaya çıkışım da oldu," dedi Mercy sıkı bir gülümsemeyle. Çok gençti ve cesur olmak için çok çabalıyordu. Ben onun yaşındayken Oneiroi malikanesine yeni kapanmış, tüm evrene küsmüştüm.

"Ve?" Grace bastırdı. Mercy'nin soğukkanlı görüntüsü yarım saniyeliğine dağıldı, solgun gözlerinde bir dehşet parıltısı belirdi.

"Hygeia," diye fısıldadı, bakışları yere düştü.

"Hayır," diye nefes aldı Grace, anında başını salladı, korkusu tenimde buzve keskin bir his uyandırıyor. Riot yüzünü buruşturdu ve onun da aynı şeyi yaşadığını biliyordum.

Lanet olsun. Bu çok *kötü* bir şanstı. Hygeia iyi bir sağlık armağan edebilirdi. Mercy bir daimon olsaydı, bunun bir önemi olmazdı. Eriyen beynim , yeteneklerimizi fiziksel sonuçları olmadan oldukça özgürce kullanabilirdik ama Mercy bir agathos'tu. Ne zaman bir insana sağlık verse, karşılığında kendi sağlığından bir miktar kaybediyordu.

Bildiğim kadarıyla insanlardan çok daha hızlı iyileşiyorlardı ama yeteneklerini düzenli olarak kullandıklarında çok uzun ömürlü olduklarından şüpheliydim. Onlar

günümüzde nadir görülen bir agathos türüydü -insanlar kendi tıbbi bakımlarına güvenebiliyorlardı, hygeia'ya duyulan ihtiyaç yüzyıllar içinde azalmıştı.

"Keşke bana bunun ne anlama geldiğini söyleseydin," dedi Dice kabaca, ruh bağına bakarken gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. Mercy onu fark etmedi bile, bakışları hâlâ Grace'in üzerindeydi ama o konuşurken gerildiğini görebiliyordum.

Kendini koruma, sanırım.

"Pardon, ben Grace," dedi kızım, kibarca kendini Dice'a tanıtarak, o da biraz rahatsız bir şekilde başını salladı. "Ve bunlar da benim ruh bağlarım, Riot ve Bullet."

Dengesini bozmak için neşeyle parmaklarımı oynattım, çünkü Riot gözbebekleriyle hançer fırlatıyordu.

"Peki annemin haberi olmadan nasıl burada olabiliyorsun? Senin nerede olduğunu sanıyor?" Grace sordu, sesinde en ufak bir şüphe izi yoktu.

Mercy ağzını açtı, gözlerinde bir panik parıltısı vardı ama Dice ondan önce cevap verdi.

"Annen burada olduğunu biliyor," dedi kafası karışmış bir sesle. "Bir agathos için biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm, özellikle de senin başına gelenleri düşününce, ama bizi takılmamız için cesaretlendiriyor."

İyi ki güzelmiş, diye düşündüm içimden. Dün gece Dice'ın geleceğinin bir kısmını gördüm. Bugünden başlayarak bu saflığı aşacaktı. Zavallı çocuk.

"Annem ikinizi biliyor mu? Buraya gelmeniz için sizi cesaretlendiriyor mu? Yani, bizimle buluşacağını ona söylemediğini biliyorum ama Mercy... Bunu fark etseydim gelir miydim bilmiyorum. Sanki annem bir tuzak kuruyormuş gibi hissediyorum."

Grace bir adım geri çekilip ellerini Mercy'nin kollarından çekerken kanının donduğunu hissettiğime yemin edebilirdim.

Mercy ağzını açtı. Tekrar kapattı. Grace'in yüzü dışında her yere bakıyordu. Gözleri Riot ve benim aramda gidip geliyordu ve ben de onu arayanın ben olduğumu anlaması için ona sempatik bir gülümseme verdim. Ve bunun onun için ne kadar kötü olduğunu anladığımı ama artık geri dönmek için çok geç olduğunu söyledim.

Ne güzel bir hediye. Ne lanet. Yalan söyleyebilen ilk Agathos.

"Faith Teyze seni aramak için çok sık gitti. Son zamanlarda pek yakın gözetimim olmadı," dedi Mercy kaçamak bir ifadeyle.

"Peki ya babamlar?"

"Valor arama ekibine liderlik ediyor. O ve Earnest seni aramak için Florida'ya gittiler. Faith Teyze eve daha yakın bir yerde arama yapıyor. Creed ve Chance evde Leon ve Tobin'e göz kulak oluyorlar. Ve sanırım ben."

Kardeşlerinden bahsedildiğinde Grace'in keskin üzüntüsünü hissettim. Belki de onlara Grace'in daimon seven bir fahişe olduğu defalarca söylenmemişti ya da diğer üç ebeveyn çok sık gittiğinde parti çizgisi neyse oydu.

Grace hâlâ rahatsız görünüyordu. Rahatsız *hissediyordu* ve Mercy, Grace'in sandığı gibi gizli bir asi olmadığına göre bu konuşmayı nasıl idare edeceğini bilemediğini biliyordum.

"Ee, şimdi ne olacak doğum günü kızı?" Grace bu garip ve anormal konuşmaya biraz normallik katmak için cesurca çabalayarak sordu. "18 yaşındasın. İstersen gidebilirsin."

İşte benim kızım buydu, her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı. Kendisi açıkça rahatsızken başkalarının rahat hissetmesini sağlamaya çalışırdı.

Her zaman başkalarının en iyi yönlerini düşünürsünüz.

"Eşyalarım bagajda," dedi Mercy sessizce. "Geri dönmeyeceğim."

"Sen değil misin?" Dice şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak sordu. "Benim yanıma mı taşınyorsun? Yani, eğer öyleyse sorun değil ama önce Rogue'a sormam gerekecek."

"Mercy, oluyor?" Grace usulca elini sıkarak sordu. "Annem sana bir şekilde eziyet mi ediyor? Neden seni Dice'ı görmen için cesaretlendiriyor? Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Sana yardım edebiliriz, konuş bizimle. Belki benimle bir dakika yalnız konuşmak istersin-"

"Hayır," diye araya giren Mercy başını salladı, gözleri yine endişeyle etrafta geziniyordu. "Hayır, bana yardım edemezsin."

OceanofPDF.com

Bölüm 21

T Onunki aptalca. Sen . Milton'ın dış mahallelerine doğru ilerlerken bu sözler kafamın içinde dönüp duruyordu.

Bir saat önce Bullet'ten '*Milton Toplum Merkezi, saat 12'de' yazan bir mesaj almıştım. Silahlı gel.'*

Bullet oradaysa Grace de oradadır ve ondan uzak durmaya kararlı olsam da geleceği *görebilen* birinden gelen mesajı *görmezden* gelmek aptalca görünüyordu. Özellikle de destek istediğinde.

Tereddüt edeceğimi biliyormuş gibi -ki muhtemelen öyleydi- Onyx'e çok benzer bir mesaj göndermişti, ama daha çok bana yönelikti. Onyx de bir Keres'ti ve aldatıcı bir gülümseme ve kelebek bıçağının bir hareketiyle yetişkin erkekleri dize getiren zorlu bir düşmandı.

Genellikle, havada şiddet kokusu olsaydı yanımda kimin savaşıcağı konusunda bir soru işareti olmazdı, ancak

Grace asla benim olamayacak olsa bile, Grace'in yanımda başka bir kadınla olması bir şekilde saygısızlık gibi geliyordu. Tabii en başından beri benim olması gerekiyorsa.

Onyx ile bu tür bir ilişki kurmayı hiç düşünmemiştim ama ilk algıların ne kadar önemli olabileceğini herkesten iyi biliyordum. Grace'i gereksiz yere strese sokmak istemedim. Bu yüzden Memphis'i benimle gelmesi için kandırmıştım. Kendini sürekli iyi kontrol eden bir Keres'ti, Milton'a taşındığı şehrin adını yaratıcı olmayan bir şekilde almıştı. Bir yıldır Yeraltı Dünyası'nda çalışıyordu ve daha yoğun bir rol için uygunluğunu değerlendirmek istiyordum.

Bugün çok yüksek riskli bir iş görüşmesi vardı. Eğer başarısız olursa, Grace herhangi bir şekilde zarar görürse, onu öldürmek zorunda kalabilirdim.

Ben arabayı sürerken yanıma oturdu, telefonunda boş boş geziniyor ve ara sıra camdan dışarı bakıyordu. Trafik ışıklarında durduk ve ben gözlerimi hafifçe kıсарak Memphis'i dikkatlice gözlemledim. Koyu bronz teni, sürekli sergileniyormuş gibi görünen kasları, kıvrıkcık siyah saçları ve büyüleyici gülümsemesiyle kulüpteki kadınlar arasında çok popülerdi.

Belki de onu yanımda getirmemeliydim.

Daha da kötüsü, ya sadece bir agathos görüp Grace'e saldırdıysa? Onun yasak bölge olduğunu açıkça belirtmeliydim. Ama bu soru işaretleri yarattı.

Hay sikeyim. Bunların hiçbirisi için iyi bir cevap yoktu.

Yeraltı Dünyası çalışanları arasında Riot ve Grace hakkında fısıltılar duymuştum - Bullet hala bir sırda ve konuşmaların tonu çoğunlukla *heyecanlıydı*. Bir agathosun bir daimon *seçmesi* fikri onlar için bir yenilikti. Hepsi ona *iyi kız* diyordu.

Agathos'un peşinden gelmesi ve onu geri çekmeye çalışması, kişisel seçimlere her şeyden çok değeri veren daimonlara karşı bir hakaretti.

Ondan hoşlandılar. Hatta ona hayrandılar. Grace'i farklı bir agathos olarak gördüler ve onun hareketlerinden cesaret alıp onları taklit edecek onun gibi başkalarının da olmasını umdular.

Daimonların çoğı bu konuda aptaldı.

İlahi olanı görmüştüm. Çıplak ellerimle bir tanrıyla güreştim. Karşılığında aşağılayıcı bir ders aldım.

Grace Riot ya da Bullet'la birlikte değildi çünkü öyle olmayı *seçmişti*. Onu onlara çeken şey ışıltılı kişilikleri ya da güzel yüzleri değildi. Kader'in iğnesi çok sıkı çalışıyor, kendi seçtikleri ruhlar arasında ağlar örüyordu.

Eğer ipleri Grace'i beklendiğı gibi dört agathos erkeğine dikmiş olsaydı, Riot ya da Bullet'e ikinci kez bakmazdı.

Hepimiz tanrıların oyuncağıydık.

Yeşil ışık yandı ve gaza bastım, saat öğleyi geçerken parmaklarımı sinirli bir şekilde direksiyona vurdum. Geç kalmaktan hiç hoşlanmıyordum ve Bullet'in bana daha fazla haber vermemiş olması beni sinirlendiriyordu.

Medyum olsaydım, hayatımda bir gün bile geç kalmazdım, kimsenin kalmasına da izin vermezdim. Bu affedilemezdi.

Halk merkezinin yakınında bolca park yeri vardı ama beni bekleyip beklemedikleri ya da Bullet'in ne olacağını düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu - "silahlı gel" demekten daha ayrıntılı bir şey istemek çok mu fazla olurdu?

Otopark, görünmeden daha fazla yaklaşamayacağımız kadar açıktaydı ama yaklaşmam gerektiğini biliyordum. Yeteneklerimi agathoslar üzerinde kullanabilirdim, onları şiddete teşvik edemezdim -bu numara sadece insanlar üzerinde işe yarardı- ama bir Keres olmak kan dökmek için vaftiz edilmek demektir. Serbest bırakılmanın eşiğindeki şiddetin vaadi demir gibi kokuyordu ve buradaki hava onunla yoğundu. Kanımın damarlarımda dolaşmasına, kaslarımın hazır olmak için esnemesine, avuçlarımda silahlarım için kaşınmasına neden oldu.

Binanın önündeki grup sakin bir şekilde konuşuyor gibi görüldüğünden, o belirgin demir tonu şaşırtıcıydı. Grace'e olan yakınlığımı *hissedebiliyordum*, hangisinin o olduğunu bakmadan bile anlayabiliyordum, aramızdaki bağ bir ekran aracılığıyla olduğundan çok daha güçlüydü. Riot ve Bullet'ı tanıdım, onun yanındaydılar ama diğer ikisinden daha az emindim.

"Dice mı o?" Memphis gözlerini kısarak araca yaslanmış adama bakarak mırıldandı. Memphis bana baktı ve ben de başımı sallayarak onu konuşmaya devam etmesi için cesaretlendirdim. Dice adında bir daimon olduğunu biliyordum ama Keres değil de bir çocuk olduğu için ilgi düzeyim neredeyse yok denecek kadar azdı.

"O bir *Ate*. Creep'in kumarhanesinde çalışıyor."

Başımı sallayarak homurdandım. Ate'ler, insanları en pervasız dürtülerini takip ederek mahvolmaya teşvik eden aceleci daimonlardı. Kumarhanelerde büyürlerdi.

Güneş ışığında parlayan sarı saçlarından Bullet'i seçebiliyordum ve diğerleri konuşurken onun etrafı taramasını izledim. Beni mi arıyordu? Burada olanlar için bir şekilde önemli olsaydım, bana biraz daha fazla bilgi vereceğini düşünmek isterdim.

Havadaki o lezzetli, baştan çıkarıcı şiddet vaadi güçlendi ve beni toplum merkezine daha da yaklaştırdı. Memphis'in kasları sıkıca kilitlenmişti,

Elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, kendini yerinde kalmaya zorluyordu.

Onu yanımda getirmekle iyi bir karar vermiştim. Bütün Keres'ler cazibeye karşı koyacak kadar kendini kontrol edemezdi.

Bol kazağımın altında ön kolumun etrafındaki kılıfa bağlı üç fırlatma bıçağı vardı, ancak bu gerçek bir kavgaya dönüşürse şu anda sırt çantamda saklı olan bacak kılıfımdaki altı bıçağa ihtiyacım olacaktı. Durumu değerlendirmek için parmaklarımı sessizce kılıfın oturacağı uyluğuma vurdum. Zaten buradan bir şey yapamazdım. Hayır, yaklaşmak zorundaydım.

Ve kavga Grace'in gidebileceği güvenli bir yerim olmalıydı.

Grace ve Bullet.

Riot, bile değildi.

Telefonumu çıkarıp Memphis'e talimatlar yazdım, minibüsü yaklaştırmasını ama gözden uzak durmasını, işler kötüye giderse Bullet ve kızı alıp güvenli bir yere götürmesini söyledim. Ona mesajı gösterip anahtarları uzatırken çenesi gergindi ama bana sertçe başını salladı ve boynunu bükerek dönüp geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladı.

Onu gözetmen rolüne koymak için aklıma bir not aldım. Memphis etrafta tutmaya değer bir daimondu.

Gitme zamanı.

Elimden geldiğince gizlice, gölgelerin örtüsünden ayrıldım ve sokağın aşağısına, toplum merkezinden uzağa doğru koştum. Eğer görünmeden geri dönebilirim, umarım binanın arkasında bir çöp konteyneri vardı ve bu da bana çatıya tırmanmak için yeterli yüksekliği sağlayacaktı.

Eğer Riot, Bullet ve Grace taktiksel konum olarak burayı seçmiş olsalardı, daha kötüsünü seçemezlerdi. Çekilişe teslim olamayacağımı bilsem de

Grace'in güvenliğinin bu kadar deneyimsiz ellerde olması beni endişelendiriyordu. Oneiroi gelecekte uzman olabilir, ama gerçek dünyadan çok kendi kafalarında var olurlar.

Ve Riot lanet bir aptaldı. *Benim evimde* uyuşturucu satmasının da kanıtladığı gibi.

Kulüp.

Havadaki demir kokusu o kadar güçlüydü ki tadını alabiliyordum. Beni heyecanlandırmak yerine, içimde bir şeylerin çalkalanmasına neden oldu. Daha önce bir kez hissettiğim ve çok ukala olduğum için görmezden geldiğim bir içgüdü. Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktım.

Hızımı artırdım, sokaklarda neredeyse depar atarak ilerledim, gündüz vakti dışarıda olan insanların etrafından dolandım ve şaşkın bakışlarını görmezden geldim. Küçük bir yan pencerenin önünden geçerken, içeriden gelen hareketin açık işaretlerini gördüm, soluk agathos gözlerinin parıltısını, onların fark edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde gözden kaybolmadan önce gördüm.

Bu bir tuzaktı.

Bölüm 22

T konuşması beklediğim gibi .

Bu karşılaşmayla ilgili *hiçbir şey* beklediğim gibi gitmiyordu. Mercy ve ben her zaman yakın olmuştuk, farklı olduğum için beni hiç yargılamamıştı ve onun Riot ve Bullet'la, benim de Dice'la tanışmamın tuhaf olacağını biliyordum ama *bu kadar* tuhaf olmasını beklemiyordum. Benim yanımda daha önce hiç olmadığı kadar rahatsızdı ve onu nasıl rahatlatacağımdan emin değildim.

Belki de Mercy'nin beni gördüğünde benim onu gördüğüm kadar heyecanlanacağını düşünerek saflık etmişim. Tapınakta olanlarla ilgili dedikodularla ve ailemin onu beslediği zehirli fısıltılarla yaşıyordu. Elbette bana eskisi gibi bakmıyordu.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Dice da işlerin böyle gitmesini beklemiyordu. Aralarında kesinlikle bir ilk gün gerginliği vardı

Riot'la deneyimlediğim ve Bullet'la hala deneyimlediğim bir şeydi ama bundan daha fazlasıydı. Dice sanki onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi Mercy'ye kaşlarını çatmış bakıyordu ve Mercy de bana...

Üzgünmüş gibi.

Tuhaf, askıda kalmış bir andı. Yüzündeki ifadeyi anlamlandırmaya çalışırken kaşlarımı çattığımı hissettim. Bullet'ın eli gelip omzumu sıktı ve garip bir şekilde teslim olmuş gibi iç çekti. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyordu.

Sonra toplum merkezinin kapıları hepimizi yerinden sıçratan bir gürültüyle açıldığında Riot'tan saf ve katıksız bir korku fişkırdı.

En az yedi ya da sekiz silahlı agathoslu adam dışarı fırladı, hepsi siyah giyinmişti, bize hareket etmememiz için bağırarak emirler yağdırıyorlardı ve ben onlardan Mercy'ye bakarken kalbim göğsümde durdu.

Bana üzgünmüş gibi değil, *suçluymuş* gibi bakıyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir? Kimseye söylemeyeceğini söylemişti. Sadece Dice ile geleceğini söylemişti. Onun içgüdüleri-

"Yalan söyledin," diye hayretle nefes aldım ve elini beni yakmış gibi bıraktım. *Yalan söyledi. Yalan söyledi.*

Üç daimon da agathosla yüzleşmeye hazır bir şekilde hareket etmeye başlamıştı bile. Riot ve Bullet'ın korku ve adrenalini benimkiyle birleşince kimin duygularının kime ait olduğundan emin olamadım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Mercy, ben bir adım geri çekilirken tekrar bana uzandı. "Grace, özür dilerim!"

Alay ettim, ruh bağlarımın yakın olmak için çoktan arkamı dönmüştüm. "Sana inanmıyorum."

Bir daha ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmayacağım.

Riot çoktan iki adamla kavga etmeye başlamıştı ve dikkatini dağıtmak istemediğim için adını haykırma dürtüsüne karşı koydum. Üçüncü bir agathos onu yakalamak için hareketlendi ve Riot çılgınca savurdu, kalbim boğazıma sıçradı ve ancak darbesi agathosun geriye doğru sendelemesine neden olduğunda normal pozisyonuna biraz düştü.

Dice, Mercy'den uzaklaşmıştı ve yüzünü hedef alan bir agathos'un savurduğu darbeden kolayca sıyrılıyordu.

Çok fazla *şiddet* vardı. Daimonlara karşı şiddet söz konusu olduğunda agathoslar üzerinde herhangi bir kısıtlama yoktu ama biz bundan daha iyi olduğumuza inanarak yetiştirilmiştik. Daimonlarla sokakta kavga etmek gibi barbarca uygulamaların ötesinde. Bu agatholar aynı mesajı almamıştı.

Mercy arkamda bir şeyler bağıırıyordu ama gözlerim Bullet'i arıyordu, kalbim onun Riot ve Dice'la birlikte çatışmada olmamasından dolayı göğsümde gümbürdüyordu. Birkaç metre uzaklaştığını ve kıpırdamadan durduğunu fark etmem bir anımı aldı, sanki... sanki bir şey bekliyormuş gibi? Ona doğru bir adım attım ama *geri çekilmemi* işaret etmeden önce başını hafifçe salladı.

Ne? Neden? Neden? Duygularını her zamanki gibi saklamıyordu ve ondan akan korku o kadar yoğundu ki havadaki tadı alabileceğimi hissettim.

"Kurşun-"

Yine başını salladı, yüzünde teslimiyetçi bir gülümseme vardı. *Geri çekil, Amazing Grace.*

Ben tepki veremedem Riot'un acı dolu hırıltısı dikkatimi çekti, üç agathos onu yere yıktı, vücudunun betona arpışının çıkardığı gümbürtü midemi bulandırdı.

"İsyan!"

İkiye bölünmüş gibi hissediyordum, kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve beni her iki yöne doğru çekiyordu. Riot acı içindeydi ve sayıca üstündü ama agatoların silahlı olmasını umursamadan kendimi ona doğru fırlattım. Teoride birbirimize fiziksel olarak zarar veremezdik ama Mercy bana *yalan söyledikten* sonra bu gerçeği biraz sorgulamaya başlamıştım.

Kıpırdayamadan kollar etrafımı *sardı* ve beni incitmemek için yeterince özen göstererek geriye doğru çekti.

"Çekil!" Arkamdaki devasa adamdan kurtulmak için mücadele ederek hırladım. Karanlığın yavaşça dışarı sızmasına *izin vermedim*, ona doğru eğildim. Onu cesaretlendirdim. Ondan zevk aldım.

Ne yazık ki, yine de agathos dostlarıma fiziksel olarak zarar verme yeteneğini beraberinde getirmedi.

"Yeter, daimon aşığı," diye tersledi arkamdaki adam. "Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Sana dokunmak istemiyorum. Mikroplarını bana bulaştırabilirsin."

Durum bu kadar vahim , gözlerimi devirirdim.

"Ben daha çok aptallığını bana bulaştırmandan endişeleniyorum. Çekil üstümden," diye tısladım, kollarımı sonuçsuzca çekiştirerek. Ne kadar kızgın olursam olayım, benden çok daha büyük birinden fiziksel olarak kaçamazdım. Özellikle de kollarım arkamda bağlıyken -bana gerçekten zarar vermemeye dikkat ederek- ve ayağına bile basamıyorken.

Riot hâlâ şiddetle mücadele ediyordu, şimdi üç agathos onu yere mıhlamıştı ve Bullet tamamen sessiz kalmıştı. Bir başka agathos ona temkinli bir şekilde yaklaştı, aniden ceketinin arkasından yakaladı ve Bullet karşı koyuyormuş gibi onu kabaca tartakladı.

İki adam Dice'a doğru yaklaşırken Mercy'nin çılgılık attığını fark ettim; Dice bunun tahmin etmediğini belli eden çaresiz bir öfkeyle karşılık veriyordu. O

Çok genç görünüyordu, belki 18 ya da 19. Buna maruz kalmamalıydı. Mercy hepimize, hatta ruh bağına bile yalan söylemişti, şimdi iki yetişkin adamla savaşımaya çalışan bir gençti.

Kimseye zarar vermemeleri için çaresizce yalvarmasına rağmen kimse Mercy'yi tutmuyordu. Neden onu zapt etsinler ki? Onları o davet etmişti.

"Sadece bizi alın!" diye bağıırıyordu. "Onları rahat bırakın, bütün bunları yapmanıza gerek yok! Onları rahat bırakırsan biz de seninle geliriz!"

Haklı olmasından nefret ediyordum. Riot ve Bullet'ı rahat bırakırlarsa seve seve giderdim.

Mercy, Dice'ın sustalısını açmayı başardığı anda ona doğru koştu ve yanındaki agathosa bir yumruk atarak adamın pazusunda kanlı bir kesik açtı.

Pandemonium.

Etrafımda kaos patladığında bu kelime aklıma aniden geldi. Agathos yaralanmanın acısıyla uludu ve etrafındaki adamlar benim görebildiğimi göremedikleri için sesten paniğe kapıldılar.

Aslında bir çizikti. Ama
bunu bilmiyorlardı.

Durdukları yerden, sustalının güneş ışığındaki parıltısından, Dice gerçekten de adamı bıçaklamış gibi görünüyordu. Agathos'un tüm saldırganlığına rağmen, sanki o anı bekliyorlarmış gibi hissettim. Daimonların ilk kanı akıtmasını umuyorlardı. Bu işten sıyrılıp "*ama nefsi müdafaaydı!*" diyebilmek istiyorlardı. *Keşke o daimon bizi bıçaklamasaydı!*

'Keşke o daimon bizi bıçaklamasaydı, biz de ona ateş etmezdik!

Böyle derlerdi. Bunu böyle haklı çıkarırlardı.

Bang.

Bang.

Silahın patlamasında ağır çekim bir şey yoktu. Gözümü kırpmamdan daha hızlı, art arda iki el ateş edildi. Kimin ateş ettiğini hemen fark etmedim ve umurumda da değildi.

Herkes sessizliğe gömülürken zaman durmuş gibiydi, kurşunların nereye gittiğini, kimin yaralandığını ve savaşın hangi tarafında olduklarını görmek için ağır çekimde etraflarına bakıyorlardı.

Mercy yüzünü tutarak çığlık attı.

Bullet bir gümbürtüyle dizlerinin üzerine düştü, yanındaki agathos silah sesleri bulaşıcıymış gibi sıçrayarak uzaklaştı.

Halk merkezinin kapısına yakın duran bir agathos silahı titreyen elleriyle tutuyordu, Dice'ın zarar görmemiş sırtına bakarken gözleri genişti, sanki biraz nişan alabilseydi orada olması gereken delikleri arıyordu.

Mercy'nin yanağından kan damlıyordu ama kurşun onu sadece sıyırmıştı. Dice öfkeyle kükredi ama dehşete düşmüş bakışlarım silahı tutan adamdan Mercy'ye, yerde diz çökmüş, öne doğru eğilmiş, eliyle kanayan üst kolunu kavramış, çığlık atmamak için dişlerini sıkmış Bullet'a doğru kayarken bunu ancak fark edebildim.

Onu vurmuşlardı.

Onu gerçekten vurmuşlar.

Onda hiçbir duygu yoktu. Ne soğuk bir korku, ne dehşet, ne şaşkınlık, *ne de başka bir şey*. Çığlık atmadı.

Biri çığlık attı. Birisi çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyordu, sanki yeterince *yüksek sesle* bağırırlarsa yaralarını iyileştirebileceklermiş gibi.

"KURŞUN!"

O bendim. ıglık atıyor, beni tutan agathos'a karşı daha fazla mücadele ediyor, bana zarar vermemesi için pozisyonunu yeniden ayarlaması için onu zorluyordum. Hayal kırıklığı içinde hırladı ve ben de ona karşılık verdim, vücudumun bu canavarı yaralamama izin vermemesine inanamayacağım kadar sinirlenmiştim. Şiddet yanlısı biri değildim ama bu agatholar şiddeti hak ediyordu.

"Sorun yok, Amazing Grace," diye titreyerek seslendi Bullet, gözleri bana odaklanmakta zorlansa da bana güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyordu.

İyi *değildi*. Bununla ilgili hiçbir şey yolunda değildi. Yarasından sızan kan, yaranın üzerine kapattığı eline rağmen parmaklarının arasından akarken bile, benim iyiliğim için kendini sakın olmaya zorladığını biliyordum.

Riot kendini yukarı itmeye çalıştı, Bullet'ın yarasına bakarken gözlerinde panik vardı, ancak üstündeki agatolardan biri onu saçlarından yakaladı ve yüzünü mide bulandırıcı bir çıtırtıyla betona çarptı, botu Riot'ın sırtına .

Riot'un korkusunu hissedemiyordum. Ya da Bullet'ın. Hiçbir şey hissedemedim.

"Dur!" Mercy yaralı yüzünü tutarak ıglık attı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Grace sende. Ben de seninle geleceğim. Onlara zarar vermeyi bırak."

"Onları incitmek mi? Onları içeri götürüp *infaz* edeceğiz," dedi beni tutan kişi inanmaz bir kahkaha atarak. "Seni takip edecek bir daimon bulman Anesidora'dan bir hediye idi. Teyzenizin kuzeninizi saklandığı yerden çıkaracağını fark ettiği bir hediye. Tüm bu çaba tanrıça tarafından kutsanmıştır. Basilinna dua etti ve bu lanetli bağları kırmanın tek yolunun daimonların idam edilmesi olduğuna karar verildi. Açıkçası, sizin miazmanız o kadar güçlü ki, kendi iyiliğiniz için ikinizi de öldürmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Seni yere yatırdım. Yabani hayvanmışız gibi.

Gökyüzüne baktım, Bullet'in kitaplarında okuduğum tanrı ve tanrıçalara dua etmeye hazırlanırken gözlerim yaşardı ama çatıdaki hareket dikkatimi çekti.

Koyu kırmızı gözlerin kısa bir parıltısı, siyah bir başlık, kavgaya doğru küçük bir baş sallama ve elindeki metalin parıltısı.

Kalbim çok hızlı atıyordu, ağzım çoktan kurumuştı, bunun panik mi yoksa bir ruh bağının keşfi mi olduğunu fiziksel olarak ayırt etmenin bir yolu yoktu, ama içgüdülerim biliyordu.

Vahşi. Vahşi olmak zorundaydı. Bunu iliklerime kadar hissettim.

Savaşlar ve strateji hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama sayıca az olduğunu ve çok fazla kaos olduğunu görebiliyordum. Wild'ın *zamana*, dikkat dağıtmaya ihtiyacı vardı, bunu görebiliyordum ama Bullet'a ulaşmam gerekiyordu. O yarayı sarmak zorundaydım, en azından bu kadar ilk yardım biliyordum. Kan kaybı hızlı bir öldürücüydü ve koluna baskı uygulayamayacak kadar güçsüzdü.

Arkamdaki adama bakmak için döndüm ve irkilerek onu tanıdığımı fark ettim. Maxim. Babam Earnest'in ara sıra golf oynadığı bir arkadaşıydı. Beni çok iyi tanımazdı ama hayatım boyunca aile partilerinde ve agathos etkinliklerinde beni pek çok kez görmüştü.

Ve benim uyutulmam gerektiğini düşündü. Büyüleyici.

"Eğer şu anda ruh bağımın yarasıyla ilgilenmeme izin vermezsen," dedim alçak ve düz bir sesle. "Basilinna'nın benden neden korktuğunu sana tam olarak göstereceğim. O bodrumda ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun? Riot oraya varmadan önce yardımına kimin geldiğini onlara sor. Sayınız ve silahlarınızla buradaki en korkutucu kişi olduğunuzu sanıyorsunuz ama Gece Tanrıçası *beni* ve benimkileri kayırıyor."

Devam ederken sesimde zar zor fark ettiğim vahşi bir ton vardı, "Eğer o senin mükemmel ütülenmiş pantolonuna işerse sen de işersin.

Benimle iletişim kurduğu gibi seninle de iletişim kurdu. Belki de bunu ona ben öneririm."

Maxim ellerini benden çekerken sanki yanmış gibi titriyordu. "Ona bak, umurumda değil. Bu sadece onun ölümünü uzatır. Tanrıça'nın gerekli gördüğü şeyi değiştiremezsin."

Çoktan harekete geçmiş, Bullet'ın yanına koşmuş ve ipek başörtümü saçımdan çekip çıkarmıştım.

"Buradayım," diye nefes aldım ve onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Buradayım, buradayım."

"Biliyorum," diye fısıldadı Bullet, elini sol kolunun üst kısmındaki yaradan çekip ceketini olabildiğince hızlı ve nazik bir şekilde çıkarırken gülümsemeye çalışarak. Yakınlarda bir agathos vardı, Bullet'i ilk yakalayan agathos, ama çok yaklaşıp daimon-sever mikroplarımı kapmak istemiyormuş gibi bana bakıyordu.

Güzel.

Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle Bullet'ın gömleğinin kolunu yırttım ve kanayan yarayı ortaya çıkardım. Atkıyla uğraşırken gözlerimden yaşlar süzüldü, yarayı elimden geldiğince sıkıca sardım, kolundaki *deliklere* çok fazla bakmamaya çalıştım, iki deliğın kurşunun onu delip geçtiğı anlamına gelmesini umuyordum.

Filmlerde olan buydu, değil mi?

"Bu benim sonum değil, Amazing Grace," diye homurdandı Bullet. "İyi olacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye titreyerek kabul ettim, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Tamam. İyi olacaksın." " olacağım," diye tekrarladı Bullet, bana güven veren kişi olmasına rağmen

Eşarbı olabildiğince sıkı bağlayıp iyileşme pozisyonuna geçmesine yardımcı olurken acı çekiyor, bayılıp başını yere çarpacağından endişe ediyordum.

beton. Ondan kopardığım beyaz gömlek kolunu aldım ve atkının üstüne sardım, derme çatma bir bandaj iyiye ikisinin daha iyi olacağını umuyordum.

Arkamda daha fazla bağırış çağırış vardı, agatholar hepimizi binanın içine doğru sürmeye çalışıyordu ama Riot yere mihlandıktan sonra elinden geldiğince tekme atıp saldırıyor, Dice ise geri adım atmayı reddediyor, sustalısıyla yaklaşan herkesi silip süpürüyordu. Mercy bile bir tepside sunduğu ruh bağına savunmaya çalışırken araya giriyordu.

Çatıya baktım ve Wild'ın hâlâ kapının yanında duran silahlı adama dik dik bakarken hayal kırıklığı içinde volta gördüm. *Duvara çok yakın* olduğunu fark ettim. Wild her ne yapacaksa yapmak için daha fazla alana ihtiyaç duyuyordu.

Bullet'i iyileşme pozisyonuna getirdim ve ayağa kalktım, kendimi onun yüzüstü yatan formunun önünde konumlandırımdım ve sessizce yakınlarda gezinen agathos'un bana yaklaşmasına cesaret ettim.

"Anesidora en son ne zaman dualarınıza cevap verdi? Gerçekten *cevap verdi* mi?" Havada gezinen adama sordum. Sessizlik. Bana sanki dokunaçlarım varmış gibi baktı.

"Ne zaman?" Bastırdım. "Onun sessizliğini en son ne anlama gelmesini istiyorsan o şekilde yorumladığında değil, yani en son ne zaman onun varlığını hissettin? Sesini duydun mu? *Gaia* hakkında gerçekten ne biliyorsun? O *hayat* verdi ve sen burada durup onun adına *ölümü* talep ediyorsun."

Etrafımızdaki genel katliamı işaret ettim, silahlı agathoslu adam da beni dinlemek için durakladı. Riot baygınlık geçiriyordu ve Bullet tamamen etkisiz hale gelmişti. Sadece Dice'ın boğuşuyor olması ve Mercy'nin baş belası olması, adamları sürükleyip götürmelerini engellemiştir.

ve muhtemelen Mercy ve beni hayatımızın geri kalanını bir zindan tapınağında kilitli geçireceğimiz bir arabaya tıkmak.

Bu sefer yardım için La Nuit'i bile çağıramadım. Bullet'in derslerinden biliyordum ki böyle gün ortasında, güneş ışığı tepemden aşağı süzülürken ortaya çıkamazdı. Karanlıkta büyüyen eşi Erebus da öyle.

Sorabileceğim bir tanrıça vardı. Eğer agathos'a onun iradesini yoktan var etmelerinin yanlış olduğunu söyleyecek olsaydım, o zaman ben de aynısını yaparsam ikiyüzlü davranmış olurum. Bana daha önce hiç cevap vermemişti ama belki...

Agathos'un gözleri üzerimdeydi ve dikkatleri Wild'ın hâlâ kafesteki bir kaplan gibi sinsice dolaşp bir açık aradığı binadan başka yöne çeviriyordu.

Haydi, Wild'ın gecikmesine neden olan silahlı kişiye sessizce vasiyet ettim. Daha yakına gel.

"Sen," dedim silahı tutan agathosa, en sert bakışlarımla onu kıştırarak. "Bugün yaptığın seçimler hakkında iyi hissediyor musun?"

"Ona vurmak istememiştim," diye kekeledi, silahı yanına bıraktı, Mercy'nin kanayan yüzüne bakamadı. "Bağışlanmak için dua edeceğim, Basilinna'dan başka bir agathosa zarar verme suçum için beni temizlemesini isteyeceğim."

"Ama onu vurduğun için değil?" Arkamdaki Bullet'ı işaret ederken üzgün bir şekilde başımı sallayarak sordum. "Seni daha çok aptal yerine koyuyorum. Mercy yalan söyleyebilir ama ben söyleyemem, bu yüzden vurduğun adamın bizzat Gece Tanrıçası tarafından sevildiğini söylediğimde bana inan. Onu ziyaret ediyor, onunla konuşuyor, ona göz kulak oluyor. Ama elbette, sadece Mercy'yi incittiğin için af dile."

Adamın yüzü solup opal gözleri Bullet ve benim aramda gidip gelirken vahşi bir tatmin duygusuna kapıldım.

"Lütfen-" diye başladı, elleri titriyordu, aniden La Nuit'nin gazabı karşısında af dilemeye hazırlandı.

"Belki de bugün yaptıklarından sonra Gece Tanrıçası' tanışacak kadar şanslı olursun," diye ekledim hafifçe. Riot homurdanma olabilecek acı dolu bir ses çıkardı. "Yanıyorsunuz, hepiniz *yanılıyorsunuz*. Umarım bir gün geriye dönüp baktığınızda ne kadar korkunç bir hata yaptığınızı anlayacak kadar iç gözlemci olursunuz ve *Gaia* adına yaptığınız şeyler için bir nebze de olsa pişmanlık duyarsınız ama bunu yapacağınızdan şüpheliyim. Dünyayı, yaşamı, ağaçları, dağları, doğanın özünü yaratan tanrıçanın, sizin büyük evlerinizin, pahalı arabalarınızın ve onun yarattığı Dünya'nın üzerine inşa edilmiş büyük tapınaklarınızın olmasını umursadığını düşünecek kadar *aptalsanız*, hayır."

Maxim rahatsız bir şekilde kıpırdandı, ama Gece Tanrıçası konuşmamdan hâlâ uygun bir şekilde korkuyordu ve bunun onu daha da gerginleştirdiğini gördüğüme sevindim.

"Sence onun inşa ettiği her şeyi yok etmene hayranlık mı duyuyor? Yarattıklarına davranış şeklini takdir ettiğini mi düşünüyorsun?" O kadar ki, göğüs kafesimin bile vücudumun içinde titrediğini, herkesin fark edebileceği kadar yüksek sesle tıkırdadığını hissettim. "Ona soralım mı? Tarihin hangi tarafında olduğunu öğrenelim mi?"

Bir kumar.

Doğam gereği kumarbaz değildim ama sayıca üstün ve güçlüydük ve beni zapt etmemelerinin tek nedeni ciddi bir tehdit oluşturduğumu düşünmemeleriydi. Bunu yapmak için bir silahım olsa bile onlara fiziksel olarak zarar veremezdim. Bir bakıma bu adamlara acıyordum; bunun benim iyiliğim için olduğunu düşünmeye yönlendirilmişlerdi.

Tanrıçaları adına haklı çıktılar. Sadece tanrıçaları onları aksi yönde ikna edebilirdi.

Bana daha önce hiç cevap vermemişti.

Bildiğim kadarıyla, nesiller boyunca kimseye cevap vermemişti.

"Dene," diye fısıldadı Bullet, sesi acı dolu bir törpüydü ve onun için endişelenmekten göğsüm ağrıyordu. "*Dua et.*"

"Gaia!" Beni her fırsatta terk eden tanrıça için sesimdeki acıyı gizlemeye çalışmadan gökyüzüne bağırdım. "Yeryüzü Tanrıçası, Hediyelerin Göndericisi, Ataların Anası. Bugün burada işlenen eylemler senin adına mı yapıldı? Ruh bağlarını koparmak ve daimon kanı dökmek için silahlarıyla buraya gelen agathoslar senin isteğini mi yerine getiriyor? Sessizliğin onların onayı mı?"

Çok gururlu, diye fısıldadı kulağımdaki ses. Bana Felix'i aramamı söyleyen sesle aynı ses. *Alçakgönüllü ol.*

Tek dizimin üzerine çöktüm, ellerimi otoparkın asfaltına bastırdım, bunun yerine parmaklarımın altında toprak ya da kum olmasını diledim, yalvarmak için başımı eğdim ama sesimi otoparktaki diğer herkesin duyabileceği şekilde güçlü ve net tuttum. "Gaia Ana, sana yalvarıyorum. Eğer bu adamların senin adına idam edilmesini istemiyorsan, lütfen bize bir işaret ver."

Hafif bir esintiyi bile kabul ederim. Ne olursa.

Herkes nefesini tutmuş gibiydi ve korkunç bir an için pes ettim. Gaia'nın bizi gerçekten terk ettiğini ya da daha kötüsü, agathos'un eylemlerini zımnen onayladığını kabul ettim. Bullet, Riot ve Dice'ın ölümleri onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti. Neden olsunlar ki? Daha önce ne zaman daimonları umursamıştı ki?

Maxim'in telaşlı ifadesi, kumar oynadığımdan ve kaybettiğimden emin bir şekilde kendinden memnun bir sırıtışa dönüştü ve Riot'un korkusunun bıçak gibi keskinleştiğini hissettim

Tenime değiyor, doğrudan kalbime gidiyor.

Hayır. Bunun son olduğuna inanmayı reddettim. Yolun sonu olsaydı Bullet bize söylerdi.

Değil mi?

Bir kehanet vardı. Yapmamız gereken şeyler vardı, nasıl yakalayacağımızı bulabilirsek daha iyi bir dünya vaadi altındaydı.

Gözlerim doldu ve parmaklarımın altındaki acımasız asfalta bakmak için yüzümü tekrar aşağı indirdim, birkaç damla gözyaşının yüzümden kayarak siyah, ruhsuz yüzeye sıçramasını izledim.

Ve sonra yer yerinden oynadı.

Ellerimin altından, gözyaşlarımın altından, zemin bir dalga gibi dışarı doğru dalgalandı ve asfaltı kırılğan bir çikolata tabakası gibi çatlattı.

Ellerimin olduğu yerde asfalt tamamen parçalandı ve şaşkınlıkla çekilemeden kollarımı dirseklerime kadar canlı mor çiğdemlerin arasına gömülmüş buldum.

Bir solukla kollarımı geri çektim ama bunu düşünecek zamanım olmadı çünkü Dice çoktan hareket etmişti, üzerine sarkan agathos'tan eğilerek kurtuldu ve silahlı adama doğru dalışa geçti, zaten çalkalanan topraktan tökezlemişti ve gevşeyen elinin arkasına çarparak silahı asfalta fırlattı. Adam silahın peşinden koştu, durduğu yerde toprak jelatin gibi sallanırken elleri ve dizleri üzerine düştü. Binanın sığınağından dışarı çıkmıştı.

Wild, dünya durgunlaşır durmaz harekete geçti.

Vınlama sesinin, ardından gelen gümbürtünün ve ardından gelen çığlğın *bıçaklardan* kaynaklandığını anlaması bir dakika sürdü. Agathos'u etkisiz hale getirmek için korkunç bir isabetle fırlattığı küçük bıçaklar.

"Teşekkür ederim Gaia," diye nefes aldım, ellerim adrenalinden titriyordu. Cevap vermişti. Gerçekten cevap vermişti. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. *Láthe biósas*."

Gizli yaşa. Bize hayat veren tanrıçayı onurlandırmak için kullandığım agathos mantrasını uzun zamandır söylememiştim.

Ve her ne anlama geliyorsa, bizim tarafımızda görünüyordu.

Riot'un tepesinde beliren üç adam yere düşmüştü ve Wild hiç vakit kaybetmeden onları etkisiz hale getirdi. Riot ayağa fırladı, yerdeki agatholardan birinin ve topraktaki oldukça geniş bir çatlağın üzerinden atlayarak bize ulaştı.

Riot'un kırılan burnundan kan akıyor, yanağında morarmalar oluşmaya başlamıştı bile. Çevresine baktı, Wild'ın varlığını fark etti ve ayak bileklerini kapmaya çalışan bir agathos'un kaburgalarına hızlı bir tekme attı. Riot'u hiç böyle görmemişim. Düşmanlarının üzerine ateş yağdırmak için cehennemin derinliklerinden çıkan bir savaşçıya benziyordu.

Bana en yakın agathos acı dolu bir *oof* çıkardı ve bıçak belli belirsiz bana doğru fırlatıldığında Wild yerine Riot'u izlediğime sevindim. Mercy kendini duvara doğru attı, yanağından sürekli kan damlarken dehşet içinde titriyordu. Endişe verecek kadar değil ama yine de kalbimi yerinden oynattı.

Agathos etrafımda sinekler gibi uçuşurken ona "Defol buradan," diye bağırdım. "Bu insanların sana yardım edeceğini mi sanıyorsun? Tekrar onların arasında yaşayabileceğini mi sanıyorsun? Gençsin ama aptal değilsin. Ya da en azından bugünden önce öyle olduğunu düşünmüyordum. Aralarında yaşayabileceğin iyi insanlar bulsan iyi olur, çünkü burada sana yer yok."

Yüzündeki dehşet dolu ifade kalbimi kırdı ve belki de ortalık yatıştığında ona karşı bu kadar sert davrandığım için pişman olacaktım ama tek görebildiğim Bullet'in

Kanayan kurşun yarası ve Riot'ın ezilmiş yüzü. Bunu o yapmıştı. Koordinasyonuna yardım ettiği plan buydu. Tasarlanmasına yardım ettiği ihanet.

Mercy bunu bana nasıl yapabildi? Gitmem onu çok mu üzmüştü? Kendi daimonik ruh bağına sahip olduğu için duyduğu kızgınlıktan mı kaynaklanıyordu?

Mercy'nin yeni keşfettiği ruh bağını ve bunun yaratacağı korkuyu manipüle eden annemin elinin iş başında olduğunu hissedebiliyordum. Annemin Mercy ve Dice'ı beni cezalandırmak için bir fırsat olarak gördüğünü, yeğeni üzerindeki etkisini umursamadığını anladım.

Ama ben olsaydım, başka bir yol bulurdum. Dünyaya ne kadar kızgın olursam olayım ya da üzerimde ne kadar baskı olursa olsun, Mercy'yi ya da onun değer verdiği insanları asla tehlikeye atmazdım.

"Git buradan!" Dice bağırdı ve sesi onu harekete geçirmiş olacak ki cipine doğru çılgınca bir koşu yaptı. Onsuz. Buradan çıkabileceğinden bile emin değildim, gerçi Gaia'nın küçük depremi onun durduğu yerden kaçmıştı.

Wild çatıdan aşağı salınırken botların gümbürtüsünü duydum, kalan agathoların arasından su gibi geçti, bıçaklarını çekmeden önce onları canlı ama bir şekilde yerde bıraktı. Bir intikam tanrısı gibi görünüyordu, siyah kapüşonu koyu tenini ve kan kırmızısı gözlerini gölgeliyordu, bıçak kılıfları vücuduna bağlıydı. Bir gölge kadar sessiz, bıçaklarını alırken her agathos'un baygın olduğundan emin oldu, konuşmadı ya da kimseye bakmadı.

Mercy'nin arabası, patinaj yapan lastiklerin çıkardığı bir çığlık ve topraktaki bir çukurun üzerinden geçerken çıkardığı bir gümbürtüyle uzaklaştı ve Dice, gitmesi yönündeki talimatına rağmen aracının ardından tökezledi.

"Buradan çıkmamız gerek," diye bağırdı Riot, burnu kırıldığı için sesi kalınlaşmıştı ve koşarak geldi. Ayağa kalktım ve erişim mesafesine ulaştığı anda onu yakaladım, çarpılmış yüzünü görünce boğazımda sıkıntılı bir ses çıkardım. "Bir şey yok, Gracie. Sadece yüzüm ağrıyor."

Beyaz bir minibüs otoparka girerken lastikler gıcırdadı, yerdeki çatlaklar geçilemeyecek kadar derinleşmeden hemen girişte durdu ve daha fazla agathos'un bizim için geldiği düşüncesiyle kalbim göğsümde tekledi.

"Memphis," dedi Riot, gözlerini kısarak minibüsün şoförüne bakarken, beni sıkıca yan tarafa çekti, ikimiz de Bullet'in üzerinde duruyorduk. "Wild için çalışıyor."

Genç bir daimon minibüsten atladı, etrafta dolaşp arka kapıları açarken gergin görünüyordu. "Lanet olası katliam. Pekâlâ, gidelim," diye emretti Riot'a, Bullet'a başını sallayarak. "Daha fazla kan kaybetmeden. Ya da dünya tekrar parçalanmadan."

Wild bana bakmadan yanımdan geçip gitti, Memphis ve Riot Bullet'i dikkatlice arkaya taşıırken, sürücü koltuğuna tırmanmadan önce yolcu tarafındaki ayak boşluğuna bıraktığı bir kucak dolusu kanlı bıçak taşıyordu.

Kayıp bir kuzu gibi takip ettim, tanımadığım bir minibüsün arkasına binmenin iyi bir fikir olup olmadığından tam olarak emin değildim. Mantıken bunun güvenli *olmadığını* biliyordum ama Wild benim ruh bağımdı, bunu iliklerime kadar biliyordum. Bize zarar vermezdi, değil mi?

Her şey çok çabuk olmuştu ve adrenalinin etkisi geçmeye başladığı için kendimi inanılmaz derecede başıboş hissediyordum.

Yerdeki bir agathos inledi ve ben de şansımı plakasız minibüsteki daimonlarla denemeye karar verdim. Memphis yardım ettikten sonra dışarı tırmandı.

Riot Bullet'ı içeri aldı ve benim için kapıyı tuttu. İçeri atladım, Bullet'in bu kadar savunmasız görüldüğünü görünce uzak duramadım. Bilincini kaybetmişti ve zaten solgun olan teni grimsi bir renk almaya başlamıştı.

Bullet'in sol tarafına diz çöktüğümde kapı çarparak kapandı ve Riot etrafı aydınlatmak için telefonunu çıkardı, bir eliyle tutarken diğer eliyle kanayan burnunu yüzünü buruşturarak sıktı.

"Yarayı yükseltmeli miyim?" Beynim yaralanmalar hakkında bildiğim her şeyi çılgınca araştırırken sordum. "Burkulma için böyle yaparsın, değil mi?"

Bir şey, bir şey, kan akışı için kalbin üstünde bir yara ya da öyle bir şey. Şekerim, bunu neden hatırlayamadım? Kurşun yaraları için ne yapman gerekiyordu?

Minibüs gümbürdeyerek hareket ederken bir elimle kendimi minibüsün zeminine sabitledim ve Bullet'i itip kakmamaya dikkat ederek ileri atıldım.

Riot endişeli bir sesle, "Burkulma değil Gracie," dedi. "*İçinde* bir şey olma ihtimaline karşı kolunu oynatmalı mısın bilmiyorum. Onu sararak harika bir iş çıkardın. Bence yapabileceğin her şeyi yaptın."

"Başka bir şey olmalı," diye karşı çıktım, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. Gözyaşlarım aktı, aktı ve ben belli belirsiz ağlamayı *bırakıp bırakmayacağımı* merak ettim.

"Çok üzgünüm Bullet," nefes aldım, muhtemelen beni duyamayacak olsa da onunla konuşmak istiyordum. "Asla incinmemeliydin. Aklımdan o kadar çok şey geçiyordu ki, orada acı içinde yatıyor olman fikri beni hasta ediyordu ve birlikte neredeyse hiç vakit geçirmemiştik bile. Sana benim için ne kadar önemli olduğunu bile söylemedim ve-"

Sözlerim kesildi ve derin bir nefes aldım, minibüs köşeyi dönerken kendimi tekrar yere sabitledim. Hangi yöne gittiğimi bile bilmiyordum.

İçeri giriyorduk.

"Sanırım bugün ne olacağını biliyordu Gracie," dedi Riot usulca, burnuyla boğuşurken nefes alış veriş gürültüydü. "Bugün buraya gelirken çok gergindi."

Aman Tanrım, çok gergindi. Mercy'yi tekrar göreceğim için duyduğum heyecana o kadar odaklanmışım ki, Bullet'in gergin enerjisini Riot'un endişesiyle aynı şey sanmışım.

Neden onu daha fazla sorgulamadım? Bana söyleyebileceğini düşünmüyordum mu?

"Kendine fazla yüklenme," diye iç geçirdi Riot, minibüsün yan tarafına yaslanmış, bitkin görünüyordu. "Tamamen iyileştiğinde oturup neyi ne zaman bildiğini konuşabiliriz. Fark için kendini suçluyorsun ama eli silahlı bir grup psikopatın o binadan çıkacağı konusunda bizi *uyarmaması* için hiçbir neden yoktu."

"Vurulacağını biliyordu," dedim sessizce, öğleden sonra yaşananlar hasarlı bir film makarasındaymış gibi zihnimde bulanık bir şekilde tekrarlanıyordu. Öne doğru eğildim ve Bullet'in sarı saçlarını dikkatlice yüzünden uzaklaştırdım. "Uzaklaştı ve bana geride durmamı söyledi. Kurşunun geleceğini biliyordu."

Neden bana söylemedin? Gaia'nın bize yardım edeceğini biliyor muydun?

"Gaia..." Sözümlü kesmeden önce başladım. Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyordum.

Bu ne anlama geliyordu? Bir şeyleri değiştirecek miydi?

"Biliyorum," diye cevap verdi Riot, suratı asık bir şekilde. "Bu haber duyulduğunda neler olacağını bilmek bile istemiyorum. Sen Tanrıça'ya Fısıldayan Adam gibi bir şeysin."

"Ya da başka bir şey," diye hafifçe onayladım. "Nasıl hissediyorsun? Sence bizi hastaneye götürüyorlar mıdır?"

Riot alay etti. "Hayır. Sanırım *Asphodel*'e gidiyoruz. Bodrum katında, dövüş ringinin yanında bir revir var. Umarım iyi ağrı kesiciler vardır. Ben iyiyim ama yüzüm berbat hissediyor."

"Kendi revirleri mi var?" Yüzüm kızardı. Kulağa ciddi bir kavga gibi geliyordu.

"Dövüş ringi esas olarak Keres daimonlarının öfkeli enerjilerini boşaltmaları için var. Orası oldukça hararetli olabiliyor."

"Bir ruh bağı için beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu," diye fısıldadım, bizi Wild ve arkadaşının oturduğu yerden ayıran sert duvara bakarak.

Riot'un kanlı dudakları seğirdi. "O asla mutlu olmaz. Seni tehlikede gördüğünde heyecanlandığından şüpheliyim ve Kereler şiddetin etrafında olduklarında biraz çıldırırlar, bu onlar için bir uyuşturucu gibidir. Acaba Bullet ona buraya gelmesini söyledi mi?" diye düşündü Riot. "Toplum merkezinin çatısı herhangi birinin takılması için son derece tuhaf bir yer."

Hâlâ Bullet'ın saçlarını okşarken alaycı bir ifadeyle "Bir sürü bıçakla," diye ekledim. Vahşi hakkında konuşmak Bullet'in uyanmamış olması gerçeğinden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı. "Yine de benimle konuşmadı ya da başka bir şey yapmadı. Yoldan çekilmemi bile söylemedi."

Riot başını yana eğerek bana tuhaf bir bakış attı. "Ne?" diye sordum. Başımı kaldırıp ona bakarak sordum. "Ne oldu?"

Minibüs titreyerek durdu, motor aniden kesildi ve bizi sessizlik içinde bıraktı.

"Wild konuşmaz," dedi Riot sessizce, minibüsün kapılarına doğru bakarak. "Asla. Konuşabileceğini de sanmıyorum."

Kapılar açıldı, bizi kurtarmaya gelen daimonların ikisi de orada duruyordu.

Memphis, Bullet'in yarasına kaşlarını çatarak, "Revirden yukarı bir sedye geliyor," dedi. "Yarayı sarmak akıllıca bir düşünce."

Başımı salladım ve dikkatimi Wild'a çevirmeden önce ona zayıf bir gülümseme verdim. Üzerinde tek bir iz yoktu ve kıyafetlerinin koyu rengi, üzerine bulaşmış olabilecek herhangi bir kanı gizliyordu. Minibüsteki üçümüz muhtemelen kıyaslandığımızda acınası bir durumda görünüyorduk. O da Bullet'in yarasına eleştirel bir gözle bakıyor ve benim bakışlarımdan tamamen kaçınıyordu.

"Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler," dedim beceriksizce. Wild başını salladı, hâlâ göz teması kurmuyordu. "Ortaya çıkmasaydınız muhtemelen çok kötü bir durumda olurduk."

"Bullet ve ben ölmüş olurduk, sen de gitmiş olurdun," diye tersledi Riot ve Wild'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Riot ona kibirli bir sırıtışla karşılık verdi, dişleri kanla boyanmıştı ve Riot'un onu bilerek iğnelediği izlenimine kapıldım. Muhtemelen Riot benim iyiliğim için Wild'ın bir tepki vermesini sağlamaya çalışıyordu ya da belki de kendi keyfi içindi, bilemiyordum.

Doğuştan aşırı çatışmacı bir insan değildim. Ya da belki de öyleydim ama *yetiştirilme* tarzım nedeniyle, bana biçilen kalıba uymak için bu yönümü bastırmıştım. Bu daha olası bir açıklama gibi görünüyordu, çünkü şu anda biraz çatışmacıdan daha fazlasını hissediyordum.

Elbette Wild ve Riot birbirlerinden hoşlanmıyordu. *Bu çok kolay olurdu*. Bu öğleden sonra olan biten her şeyden sonra, Wild ve Riot'ın birbirlerinden bu kadar hoşlanmamaları *gülünç* görünüyordu. Kafalarını birbirine vurmak ve bunu çözmelerini *talep* etmek istedim.

Bullet şimdilik paçayı kurtardı - zaten yeterince kötü bir gün geçirmişti ama bugün vurulacağını gerçekten biliyorsa, Mercy'nin beni arkamdan bıçaklayacağını biliyorsa, Bullet benim de kötü defterlerime girecekti.

Nazik değil, diye zayıfça azarladım. Nazik şeyler düşün. Wild bizi kurtarmaya gelmişti ve Bullet'ın da kendine göre sebepleri olmalıydı.

Tekerlekli bir sedye görüldüğünde dizlerimin üzerinde sürünerek minibüsten çıktım, üç adam da Bullet'i minibüsün arkasından en az itiş kakışla çıkarmaya çalışıyordu.

Öncelik Bullet'ın icabına bakılmasıydı, Wild ve Riot arasında geçmişte yaşanan anlaşmazlıklar daha sonra çözülebilirdi.

Eğer bunları çözemezlerse, kendilerini çok öfkeli bir agathos'un ucunda bulacaklardı. Bu yüzleşme sırasında karanlık tamamen ortaya çıkmıştı ve o cini bir daha şişeye geri koyabileceğimden emin değildim.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

I Memphis, Riot ve Wild acı içinde hareketsiz duran Bullet'ı sedyeye yerleştirirken yanlarında durdular ve Memphis ile Wild'ın bunu her zaman yapardı.

Memphis sedyeyi yükleme alanından geçirerek hepimizin ve sedyenin sığabileceği büyüklükteki servis asansörüne götürdü. Bullet'a bakmakla o kadar meşguldüm ki, elim dizinin üzerinde duruyordu çünkü acır diye koluna dokunmaya korkuyordum, Wild'ın bizimle birlikte asansörde olmadığını fark etmedim.

Muhtemelen gitmesi gereken önemli bir yer vardı. Kalbinin uğruna göğsünden fırlayacakmış gibi attığı kadını tanımaktan daha önemli.

Açık bir bodrum alanına açılan bir servis koridoruna çıktık. Ortada yükseltilmiş bir dövuş ringi vardı ve kenarlarında geniş bir alan vardı.

Seyirciler için oturma yeri olmayan düz bir betonu. Memphis sedyeyi ringin etrafından dolaştırarak bir dizi çift kapıdan geçerek sade bir spor salonuna, oradan da şaşırtıcı derecede sofistike bir tıbbi bölümün bulunduğu başka bir kapıya yönlendirdi. Her yer bembeyazdı ve güven verici derecede sterildi; girdiğimiz anda biraz daha rahat nefes aldığımı hissettim.

Beyaz bir palto giymiş ve bileklerine geçirdiği lateks eldivenleri çekiştirerek dışarı çıkan daimon bir kadın. En azından 50'li yaşlarında görünüyordu, koyu tenliydi ve başının üstünde yüksek bir topuz yaptığı sıkı bukleleri vardı. Memphis'in sedyeyi odanın içine kadar itmesini beklerken kırmızı ve mor gözleri sabırsızlıkla parlıyordu ve ben de şaşkınlıkla elimi Riot'un elinin içine kaydardım.

Daimon doktoru mu?

Böyle bir şeyin var olduğunu bilmiyordum. İnsanlara *yardım* etmek Daimon'un amacına aykırı değil miydi?

"Benim adım Dr. Martinez," diye açıkladı, Bullet'ın yarasını sardığım çatma bandajları çoktan çıkarmıştı. "Wild siz yoldayken bana bilgi vermişti. Çık dışarı, seyirciyle çalışmıyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Memphis yüzünde acımasız bir gülümsemeyle önümüzde belirdi. "Güven bana, onunla tartışmak istemezsin. O bir doktor ama önce bir daimon. Hadi spor salonuna dönelim ve Riot'ın yüzüne biraz buz koyalım."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye kabul etti Riot. "Grace'in en çekici erkek arkadaşı olarak yerimi kaybetmek istemiyorum." Bana göz kırptı ve ben de nafile dikkat dağıtma çabasını takdir ettiğimi belirtmek için elini sıktım.

Memphis bizi spor salonuna geri götürdü ve arka tarafta temizlik ve ilk yardım malzemelerinin bulunduğu bir banka yönlendirdi. Onlar kesinlikle

Sıradan bir gece kulübü olduğunu düşündüğüm bu yer için iyi donanımlı.

Dondurucudan bir buz torbası çıkardı ve kâğıda sararak Riot'a uzattı. Memphis, "Önümüzdeki birkaç gün boyunca şişliği indirmek için soğuk kompres uygulamaya devam et," diye talimat verdi. "Dr. Martinez gerekirse daha sonra yeniden hizalayabilir."

Riot başını salladı ve buruşturarak buz torbasını yüzüne bastırdı. "Bu benim ilk kırık burnum değil."

Memphis homurdandı. "Buraya son gelişinde Wild sana bir tane vermedi mi? Minibüse binmene izin vermesine şaşırdım." Memphis bana değerlendirici bir bakış attı. "Belki de o kadar şaşırmadım. Buraları epey karıştırdın, iyi kız."

"Onunla konuşma," dedi Riot soğukkanlı, ölümcül bir ses tonuyla ve sesindeki kalın bulanıklık bunu sadece biraz azaltıyordu.

Memphis sırtarak buzdolabından birkaç şişe su çıkardı ve bize uzattı. "Oh, bu eğlenceli olacak. Burada bekleyin, Dr. Martinez hazır olduğunda sizi çağırarak."

Memphis uzaklaşmak için dönerken ona usulca "Teşekkür ederim," dedim. "Tüm yardımlarınız için."

Minnettarlığım beklenmedik bir şeymiş gibi kaşlarını hafifçe kaldırdı ve başını onaylarcasına eğerek salondan çıktı. Riot elimden tutarak beni Bullet'e açılan çift kapının yanındaki bankta oturmaya götürdü ve yanına çekti.

"Öğleden sonramızın böyle geçmesini beklemiyordum," diye mırıldandı Riot, ben sudan büyük bir yudum alırken öne doğru eğilip buzu yüzüne bastırdı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı salladım. "Bullet'e kadar değil..."

Bu cümleyi bitiremedim bile. İyi olacaktı, değil mi? Bana iyi olacağını söylemişti.

"O iyi olacak Gracie," dedi Riot, bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. Kucağına eğildim, başımı ona yasladım ve titreyen elimi uyluğuna koydum. Riot bana istikrar ve güvenlik hissi veriyordu ama Bullet'ın parlak ve bilge varlığı olmadan beni rahatlatmaya yetmiyordu.

Dr. Martinez'in kısık sesi içeri girmemizi emretmeden önce, rahatsız bankta birbirimize sokulmuş bir şekilde beklerken ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Riot buz torbasını bir kenara bıraktı, ben de çift kapıyı hızla geçerek kendimi Bullet'ın gözlerinin hâlâ kapalı, nefes alış verişinin düzgün olduğu sedyenin kenarına doğru hızlı adımlarla yürümeye zorladım.

Gömleği çıkarılmış ve yarası düzgün bir şekilde sarılmıştı. Başının yanındaki sehpa da bir kan torbası asılıydı ve bir ip onu iyi tarafındaki kolunun iç kısmına bağlıyordu.

O yaşıyor, kendime hatırlattım. İyileşecek. Sadece biraz daha kana ihtiyacı var.

"Çok şanslıydı," diye açıkladı doktor. "Temiz giriş ve çıkış yaraları, hayati bir şeye isabet etmemiş, birkaç hafta sonra tamamen iyileşir. Yarayı sarmakla iyi yapmışsın, gerçi daha sıkı sarabilirdin, yine de epey kan kaybetmiş. Uygun bir şekilde, vurulduğu yerin yaklaşık bir santim ötesine kalıcı kan grubunu yazmıştı," diye ekledi ve onu sararken bir şekilde gözden kaçırdığım kolundaki 'O+' yazısını işaret etti.

Riot homurdandı. "Ne kadar da düşünceli."

"Şu anda sakinleştirici verildi. Kan torbasıyla bir saat kadar daha kalacak, sonra serumu çıkaracağım ve onu biraz dinlenmesi için üst kata götürebilirsiniz.

İlaç. İstersen biraz takıl."

"Evet lütfen," diye cevap verdim hemen. Bugün karşılaştığımız daimonların hepsi şaşırtıcı derecede dost canlısıydı ama yine de Bullet'i burada yalnız bırakmak içime sinmiyordu. Zaten nereye gideceğimizi de bilmiyordum - buraya geldiğimiz araba toplum merkezindeydi ve Bullet seyahat edecek durumda değildi.

"Stres yapma," diye mırıldandı Riot. "Açıkçası agatholar Viper onları yönlendirene kadar Milton'da olduğunuzu biliyorlar ve daireniz gözetim altında, bu yüzden oraya geri dönemeyiz. Ama Dare'in evi boş ve orada kalmamızda bir sakınca görmeyecektir."

Başımı salladım, boğazım cevap veremeyecek kadar kalındı. Bullet iyileşirken onu rahat ettirmek için ne yapmamız gerekiyorsa yapacaktık.

"Beni arıyor olacaklar," diye fısıldadım, ancak doktor yine de konuşmamızı dinlemeyecek kadar temizlik yapmakla meşgul görünüyordu. "Bugünden sonra daha da motive olacaklar."

Riot mırıldanarak onayladı ve telefonunu çıkardı. "Viper'ı şimdi güncelliyorum ki işini yapabilsin. Anlaşma, artık saklanmana gerek kalmayana kadar seni saklı tutmaktı, yani hala kancada. Ve muhtemelen anlaşmamızdan pişmanlık duyuyor."

"Ama biri bizi buraya kadar takip etmiş olamaz mı?"

Riot güven verici bir şekilde, "Buraya kadar izlerini kaybettirebilecek biri varsa o da Wild'dır," diye cevap verdi. "Kuyruk olmadığından emin olmak için sadık takipçilerinden bazılarını göndermiş olmalı. Ayrıca, toplum merkezindeki agathoların ağzına sıçtı, hepsinin önce tıbbi müdahaleye ihtiyacı olacak."

"Wild'ı gerçekten sevmiyorsun," diye tahmin ettim ses tonundan.

"Wild benden hoşlanmıyor," diye karşılık verdi Riot savunmaya geçerek.
"Ben kararsızım.

Yine de onu bu sabah sevdiğimden daha çok seviyorum sanırım."

Bu bir ilerlemeydi. Birbirlerinden hoşlanmamaları fikri içimde kurşun bir balon gibi patladı. Bu *yanlıştı*. Doğal değildi.

Onu itip kakmamaya dikkat ederek elimi Bullet'in ters dönmüş elinin üzerine koydum ve teninin sıcaklığıyla rahatlardım. Dr. Martinez, Bullet'i kontrol etmek için geri gelmeden önce, görünüşe göre tek kişilik bir sağlık ekibi gibi etrafta dolaşmaya devam etti.

Kafamdaki daimon doktoru fikriyle uzlaşmakta zorlanıyordum ve muhtemelen korkunç derecede basmakalıp davrandığım için kendimi suçlu hissediyordum. Yine de bu, daimonların yapmak için tasarlandıkları her şeye aykırı değil miydi? Belki de sadece daimon hastaları vardı.

"Kafanın karıştığını görebiliyorum, agathos kızı," dedi Dr. Martinez, ama bana bakmıyordu bile. "Sizin türünüz kendi doktorlarınızı ziyaret eder, değil mi?"

Boğazımı temizlemeden önce tereddütle "Evet," diye cevap verdim. "Agathos'un kendi klinikleri var," diye ekledim, kendimi bu denklemden çıkararak.

"Mm. Daimon'lar nadiren tıbbi yardım alma zahmetine katlanırlar," dedi Dr. Martinez, bu durumdan rahatsız olmuşa benziyordu. "Sadece daimonların çalıştığı bir tıbbi tesiste iş bulmak zor. Kariyerimin büyük bölümünde insanlarla çalıştım ama artık sadece burada çalışıyorum."

Riot bu konuşmayla hiç ilgilenmiyor gibiydi ve kaburgalarına dirsek atıp bunun onu nasıl etkilemediğini sormak istedim.

"Eskiden insanları mı tedavi ediyordun?" Tereddütle sordum.

"Ben Geras soyundan bir daimonum," dedi Dr. Martinez, hareketlerini durdurup bana bakarak, tahmin ettiğim gibi bir tanıma kıvılcımı bekliyordu, ama Bullet'in özel derslerinde Geras soyunu ele almamıştık.

"Geralar yaşıllığın getiricileridir. Oradaki Moros'unuzun ilham verdiğiinden farklı türde bir sefalet, ama yine de bir sefalet. Kendi bedeninizin sizi yüzüstü bırakması, her geçen gün yeni ağrı ve sızıların ortaya çıkması, zihin hastalıklarından bahsetmiyorum bile..."

Yaşlanma sürecini hiç düşünmemiştim ama şimdi kendi bedenimin gözlerimin önünde parçalanmasıyla ilgili kâbuslar görmemek için Bullet'in müdahale etmesine ihtiyacım olacaktı.

"Karşılaştığım her insana yaşıllığına kadar rehberlik etme dürtüsü taşıyorum. Bu bazen beni daimon dostlarımla çatışmaya sokuyor ama tıbbi benim için uygun bir alan haline getiriyor. En azından genç hastalarım için," diye ekledi, yaşlı daimonlarla ilgili varsayımlarıma daha iyi uyan hafif zalim bir gülümsemeyle.

Riot ilgisizce esnedi, kollarını arkadan belime doladı ve çenesini omzuma yasladı. "Belki de sana doğum kontrol hapı ayarlamalıyız Grace. Hazır elimizin altında bir doktor varken."

Başımı çevirip ona bakarken gözlerim büyüdü, umarım hem gözlerimle hem de algılayabildiği duygularıyla bu sorudan ne kadar etkilenmediğimi anlatabilmişimdir. Yani, iyi bir fikirdi ama bunu sormak için olabilecek en uygunsuz zamandı.

Riot'ı savunmak gerekirse, oldukça bitkin görünüyordu ve yüzü acıyordu.

"Elbette," diye kolayca kabul etti Dr. Martinez. "Birkaç yıl hamile kalmayı planlamıyorsanız belki bir RİA. Bugünlerde her zamanki agathos doktorunuzda hoş karşılandığınızdan şüpheliyim."

"Hayır, ." Bu hatırlatma beni hazırlıksız yakaladı. Kaybettiğim hayatımın küçük hatırlatıcıları hep böyle yapardı.

Dr. Martinez başıyla onayladı. "Hazır olduğunuzda geri gelin ve bunu tartışalım. Bullet ile oturmak isterseniz sandalyeleri yatağa yaklaştırın.

Kan nakli tamamlanana kadar. Riot, burnunu kontrol etmek istiyorum, sonra da kanlı yüzünü temizlemek isteyebilirsin," diye ekledi ve başıyla köşedeki küçük lavaboyu işaret etti. "Korkunç görünüyorsun."

Riot bundan gurur duyuyormuş gibi sırıttı, Dr. Martinez'in onu birkaç dakika muayene etmesine izin verdikten sonra lavaboya gidip yüzünü temizledi ve oturmamız için iki rahatsız plastik sandalyeyle geri döndü.

Ben oturamadan beni nazikçe lavaboya götürdü, ben giderden akan pembemsi suya bakarken Bullet'in kanını ellerimden dikkatlice temizledi. Üzerimde kan olduğunu fark etmemiştim bile.

Birkaç kâğıt havluyu ıslatıp Bullet'in yanına getirdim, ellerindeki ve kolundaki kanı elimden geldiğince nazikçe temizledim. Kanın artık benimle alay etmediğinden memnun olan Riot ve ben sedyenin yanına oturduk, artık temiz olan elim Bullet'in hala duran elini okşuyordu.

Göğsümde bir duygu savaşı yaşanıyordu. İncindiği için umutsuzluk ve bunun olacağını bildiği için öfke. Kolundaki lekeli *O+* yazısı adeta benimle alay ediyordu.

Sonunda, Dr. Martinez hem Riot hem de Bullet için ağrı kesiciler, Bullet için antibiyotikler ve bunları ne zaman kullanacaklarına dair yazılı bir talimat listesiyle geri döndü.

Başka bir daimon çift kapıyı iterek açıp, gözleri elindeki telefona odaklanmışken bile varlığını yüksek sesle duyururken, Bullet'in kolundaki hattı pratik bir verimlilikle çıkardı.

"Kahretsin," dedi Riot ikimiz de koltuklarımızdan kalkarken. "Leo? Burada çalıştığını bilmiyordum. Grace, bu Leo. Leo, bu... benim Grace'im."

Girişte hafifçe tökezlediğinde kendi kendime gülümsedim, elimi dış uyluğuna dayadım ve ona izin vermek için hafifçe sıktım

alınmadığımı biliyorsun. Daimon dünyasında da ilişkimiz pek normal sayılmazdı.

Leo selamlamak için başını salladı, bakışlarında hiçbir düşmanlık yoktu. 'Leo' adını görünüşünden dolayı mı aldığını merak ettim - bronz teni, uzun kıvılcık sarı saçları ve sakalıyla biraz aslana benziyordu.

"Sonunda ünlü Grace ile tanışmak güzel. Üst katta bazı odalar ve burada yaşayan kulüp personeli için ortak bir yaşam alanı var. Gösterişli bir yer değil ama Bullet iyileşene kadar hepiniz burada bir oda tutabilirsiniz."

"Çok nazıksınız," diye cevap verdim hemen, Wild'ın neden bize kendisinin sormadığını ya da nereye gittiğini şaşırmış bir halde. Onu merak ettiğimi söylemek yetersiz kalırdı - sadece ruh bağımlı değil, *her şeyi* merak ediyordum. Neden konuşmuyordu? Hâlâ bu kadar gençken bu kulübün sahibi olmaya nasıl gelmişti?

Çalışanları için yerinde konaklama imkanı sunması, eksik bulmacanın bir başka parçasıydı.

Leo sözlerine şöyle devam etti: "Sedyeyle servis asansörüne çıkacağız, sonra da Bullet'ı ilaçların etkisinden kurtulması için yatağa nakledeceğiz."

Dr. Martinez'e baktı, o da bize başıyla onay verdi, bakım talimatlarını sıraladı ve Bullet'i düzenli aralıklarla kontrol etmeye geleceğini söyledi.

Leo sedyenin frenlerini pratik bir kolaylıkla bıraktı ve Riot da aleti tıbbi bölümden çıkarmasına yardım etmek için harekete geçti. Leo'nun beni yönlendirdiği kapıları açmak için önden koştum.

Leo, yüzümdeki muhtemelen şaşkın ifadeye bakıp eğlenerek, "Bunu çok yapıyoruz," dedi. "Burada her gece büyük para getiren kavgalar oluyor. Her zaman en az bir çalışan dayak yiyor ve tıbbi bölümden üst kata nakledilmek zorunda kalıyor."

"Burada çalışmak için bu şart mı? Dvşmek mi?" Gizemli Vahşi hakkında daha fazla şey anlamaya çalışarak sordum.

"Ne? Hayır, hiç de değil. Buraya gelenler çoğunlukla acemiler oluyor - ya öfkelerini dindirmek için ya da belalı biri olup dövüşe gireceklerini, binlerce dolarla ayrılacaklarını ve yeni bir hayata başlayacaklarını düşünerek. Bu asla gerçekleşmez, bu yüzden patron bizim beş parasız kılarımız için bir yaşam alanı inşa etti," diye kıkırdadı Leo. "Ben dvşmem. Benim soyumdan gelmiyor, biliyor musun?"

"Bir Keres olmadığını kastediyor," diye açıkladı Riot. "Eskiden Keresler kana susamışlıklarıyla her savaşın tam ortasındaıdı. şimdilerde ise organize dvşlerle yetinmek zorundalar."

Leo başıyla onayladı, asansör kapıları açıldığında bize rehberlik etti, bir duvar boyunca uzanan devasa bir mutfak, yirmi kişinin oturabileceği kadar uzun bir yemek masası ve duvara monte edilmiş bir televizyona bakan devasa kesitli kanepeler ile açık konsept bir yaşam alanı ortaya ıktı. Her şey çok endüstriyel görünümlüydü - cilalı beton zeminler, çıplak kirişler ve gri ve siyah mobilyalar - ama rahattı ve belli ki iyi yaşanmıştı.

Uzun mutfak adasının bittiği köşede siyah metal bir döner merdiven vardı ve yaşam alanından geçerken omzumun üzerinden geriye bakmaya devam ettim, merdivenlerin tepesinde ne olduğunu merak ediyordum.

Leo'nun bizi götürdüğü ve kapıları olan koridor sedyeyi indirmeye yetecek genişlikteydi ve bizi en sona kadar götürüp çift kapıdan, içinde bir kraliçe yatak, bir şifonyer ve yan tarafta küçük bir banyo bulunan, ortak yaşam alanıyla aynı nötr renklere sahip geniş ve rahat bir odaya soktu.

"Burası süslü misafir odası," diye kıkırdadı Leo. "Ranza yok ve kendi banyonuz var. şu anda herkes uyuyor ama yakında uyanırlar.

Bu katta, birkaç duvarın arasında sadece daimonların girebildiği küçük bir kulüp ve alt katta da ana kulüp var, yani muhtemelen geceleri pek uyuyamayacaksınız."

Bunu hiç düşünmemiştim ama muhtemelen bütün gece ayakta kalmaya hazırlanmak için uyumaya çalışmalıyız. Riot ve Leo üçe kadar sayarak Bullet'i yatağa kaldırdılar ve bu hareket onu sarsınca irkildim. Sol kolu sıkıca sarılmış, gömleksiz yatarken çok zayıf görünüyordu.

Leo, "Mutfakta yemek var, buyurun," dedi ve Riot'un omzuna vurarak dışarı çıkmasına izin verdi. Daimonların selamlaşma ve vedalaşma konusundaki törensizliği oldukça ferahlatıcıydı. Agathos'un dünyasında var olan, konuşulmayan politikaların hiçbirisi yoktu.

Ayakkabılarımı tekmeledim ve ceketimi köşedeki sandalyeye bıraktım, üzerindeki kan lekelerini belli belirsiz fark ettim ama çok yakından bakmak istemedim. Riot da aynı fikirde gibiydi, boxer'ına kadar soyundu ve doğruca banyoya yöneldi, duşun açıldığını duydum.

"Şimdi bunun hakkında konuşmak ister misin?" Riot banyodan seslendi ve beni ufacık da olsa gülümsetti.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum," diye cevap verdim, banyo kapısında durmak için hareket ettim ama gözlerimi kaçırdım. Gaia benim isteğim üzerine *dünyayı yerinden oynatmıştı*. Bu neredeyse kavranamayacak kadar büyüktü. "Ama muhtemelen yine de biraz dinlenmeye çalışmalıyız. Belki uyuduktan sonra konuşmaya daha hazır hissederim."

Neredeyse homurdanacaktım. Biraz *kestirdikten* sonra Mercy'nin ihaneti ve Bullet'in sakatlığı hakkında konuşmaya daha hazır hissedecek miydim? Tabii ki hayır. Bu konuları düzgün bir şekilde ele almak için muhtemelen yıllarca terapiye ihtiyacım vardı.

"Bu doğru. Arka planda korkunç bir ev müziğinin gümbür gümbür basları çalarken konuşmak için bütün gecemiz olacak," dedi Riot sert bir şekilde. "Sen git dinlen, ben yakında sana katılırım."

Bullet'in yanındaki yatağa tırmandım, çarşafı ikimizin üzerine çektim, ne kadar hareketsiz olduğunu görünce kalbim sızladı. Bullet çok enerjik, kıpır kıpır bir insandı, onu bu kadar hareketsiz ve sessiz görmek tuhaftı. Sakinleştiiğinde beni rüyalar aleminde bulabilir miydi? Öyle umuyordum. Hatırlamayacak olsam bile, bu uyku ihtimalini çok daha cazip hale getiriyordu.

"Uyan artık," diye fısıldadım Bullet'a, dudaklarımı sağ pazusuna bastırarak. "Mırıldanmanı, düşünürken kartlarını karıştırmanı ve sinirlendiğinde parmaklarını bacağına vurmanı özledim. Uyan ve bana geri dn ki sana yaralandığın ve bize hiçbir uyarıda bulunmadığın için bağırabileyim."

Bas sesleri duyulmaya bağlar bağlamaz hepimiz uyandık. Bullet inledi, sağlam kolunu gözlerinin üzerine attı ve ben de hemen doğrulup biraz üzerine ıktım.

"Beni mi kontrol ediyorsun, Amazing Grace?" Bullet bana zayıf bir gülümseme vererek geveledi. Riot'un bağının altından bir yastık çekerken, boğazımın arkasından bir anlağmazlık sesi çıkardım.

"Benimle uğrağma Bullet," diye uyardım, ona sert bir bakığ attım. "Seninle bir alıp veremediğim var. Biraz ne otur, biraz suya ihtiyaın var."

Bullet, kalkmasına yardım etmeme izin verirken ve yastığı arkasına iterken zayıf bir şekilde "Kol kemiğimi koparma yeter," diye şaka yaptı.

Yarasının hatırlatılması öfkemi biraz olsun dindirdi. Riot kr krne komodini okşadı, lambayı yakmayı ve bir şişe suyu bana doğru itmeyi bağardı, tüm bunları gözlerini açmadan yaptı ve yüzü uykuya geri dnecekmiş gibi gevşedi.

Belki de öyleydi. Riot hepimizin daimon uyku programına alışkındı.

Kapağı açtım ve şişeyi Bullet'in dudaklarına götürdüm, saklamaya çalışmadan önce yüzündeki kısa süreli kırılğanlığı fark ettim, ama duygularını gizlemek o kadar kolay değildi, *gergindi*. Koluna bakarken içmesine yardım ettim, bandajdan sızan kan olup olmadığını anlamaya çalıştım ve temiz buldum.

"Bana kızgın mısın, Amazing Grace?" Bullet bana doğru uzanarak usulca sordu. Yanına bağdaş kurup oturdum ve parmaklarımızı sağ elinin üzerinde birleştirdim.

"Bu ne kadar bildiğine bağlı," diye cevap verdim yorgunca. İnsanlar gece vakti nasıl uyanır ve güne başlardı? Bedenim uyanık olma kavramını reddediyormuş gibi hissediyordum. "Ne kadar kızgın olsam da iyi olmana üç kat daha fazla *sevindim*. Kurşun yarası bir yana."

"Onları biriktiriyorum," diye takıldı, gözlerini göğsüne dikti. Öne doğru eğildiğimde kaşlarımı çattım ve ilk kez göğsünün sağ tarafındaki gül dövmesinin altında zorlukla görülebilen buruşuk bir yara izi olduğunu fark ettim.

Bullet, "Lakabımı aldım," diye açıkladı.

"Kurşunu tuhaf bir ödül gibi boynuna taktığın için olduğuna eminim," dedi Riot, sesi yastık yüzünden boğuklaşarak. Zincirdeki küçük kurşunun altın rengi lamba ışığında parlayarak gözüme çarptı.

"Mm, o da var," diye onayladı Bullet.

Konuşmamızı bölen bir kapı sesi duyuldu ve Riot hemen ayağa kalkıp bana olduğum yerde kalmam için uyarı niteliğinde bir bakış attı, köşeyi dönüp kapıya giden küçük koridorda kaybolmadan önce kot pantolonunu çekmek için durakladı. Sesleri dinledim ama tek duyduğum şeydu

Riot, fermuarını çoktan açtığı ve karıştırmaya başladığı bir spor çantasıyla dönmeden önce eğlenerek homurdandı.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"Ben iyileşene kadar birkaç gün burada kalacağız," dedi Bullet, başını yastıklara yaslayarak. "Bunlar yedek kıyafetler."

"Yani tüm bunların olacağını tahmin etmiştin?" Riot siyah özel dikim gömleğini çıkarıp burnunu kırıstırarak onayladı. Şaşırtıcı bir şekilde, Bullet'a yetenekleri konusunda ne kadar üzüldüğünü düşünürsek, Riot benim kadar üzgün görünmüyordu.

"Çoğunu."

"Mantıken, bize her zaman ne olacağını söyleyemeyeceğinizi biliyorum, ama bizi *biraz* uyaramaz mıydınız? Gaia bana cevap verdi! *Vuruldu*, Bullet!" Öfkeyle söyledim.

"Kızlar yara izlerine bayılır, değil mi?"

"Lütfen ciddi ol, hiç bu kadar korkmamıştım," diye iç geçirdim. Bullet'in mizahı konuyu saptırmak için kullandığını biliyordum ama bazen dürüst bir konuşma yapmasına ihtiyacım oluyordu.

Bullet bana hüzünlü bir gülümseme verirken Riot yatağın ucunda sessizce oturuyor, morarmış yüzündeki acıdan dolayı yüzünü buruşturmadan önce esnemeye devam ediyordu. "Gaia'nın sana cevap vereceğini bilmiyordum. *Bir şey* olacağını biliyordum, senin yaptığın bir şey, ama imgelemlerimde bunun ne olduğu açık değildi. Muhtemelen ne Kaderler ne de La Nuit Gaia'nın ne yapacağını tahmin edemediği içindir. Vurulmak da talihsiz bir yan tabii ki ama bazen kolundan vurulmak *en iyi* seçenektir."

Bir an sessizlik oldu ve zihnim en kötü senaryoları hızla gözden geçirdi. Alternatif ne olabilirdi? Birinin öldüğünü mü görmüştü?

"Biraz daha detay vermen gerekecek," diye tersledi Riot. "Ya ? Ve hepimiz bunu geride mi bıraktık?" Bullet önerdi

Umarım. "Ölü bir atı dövmenin faydası yok. Ayrıca, Yeraltı Dünyası kulüp ağının göbeğinde, gizemli üçüncü ruh bağınızın burnunun dibindeyiz ve bu şu anda konuşmak isteyeceğiniz bir şey değil mi? Hayır mı? Tanrım, sanırım ağrı kesicinin etkisiyle baygınlık geçiriyorum," dedi dramatik bir iç çekişle ve kirpiklerinin altından bana bakmadan önce gözlerini kapattı.

Ben Bullet'in bacağına hafifçe vururken Riot homurdandı. "Bir süredir ağrı kesici bile almadın, daha fazlasını alma zamanın geldi. Ve iyi - daha kötü seçenekler gördün, bu yüzden hala korkunç olan bu seçenekten geçmemize izin vermeyi seçtin ve şimdi bir kurşun yarasından iyileşiyorsun. Mercy'nin... Mercy'nin yaptığı şeyi yapacağını biliyor muydun?"

Bullet'in gülümsemesi sempatik bir hal aldı ve Riot'un benim yaydığım duygulardan beslenen endişesini hissettim.

"Evet."

Başımı salladım ve battaniyeyi karıştırdım. "Bunu anlayamıyorum. Ben de gençken aptalca şeyler yaptım ama o bugün insanların *hayatını* tehlikeye attı. Sadece benim ruh bağlarımı değil, onunkileri de. Ne olmasını bekliyordu ki?"

Riot, "Annen ve o korkunç rahibe muhtemelen ona yapılacak doğru şeyin bu olduğu ve ikinizi de nasıl kurtardığı hakkında özenle yazılmış saçmalıklar anlatmışlardır," diye önerdi. "Bizi öldürmeye niyetli olduklarını ona açıkça söylediklerinden şüpheliyim. Bu konuda oldukça üzgün görünüyordu."

"Mercy de yaralanmıştı," diye belirtti Bullet. "Yüzünü sıyıran kurşun canını yakmış olmalı."

Ona kaçmasını söylediğim için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Aralarına karışabileceği insanlar bulmasını. İnsanlarla tam olarak aynı değildik ve soru işaretleri yaratmamak için onların doktorlarına gitmekten kaçınmaya çalışıyorduk. Yarası için tıbbi bakım alabilecek miydi?

Belki de onu gönderirken çok sert davrandım.

"Kendini suçlu hissetme," dedi Bullet, sesinde duymaya alışık olmadığım bir yalvarış vardı. "Mercy... Önünde bir sürü zorluk var. İlahi olanın dikkatini çeken tek agathos sen değilsin ama Mercy uzun süre yalnız kalmayacak, sana söz veriyorum."

"Onu kontrol edebilir miyiz?" Sessizce sordum. "Dice? İçinizden biri beni bu şekilde kandırmış olsaydı nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum."

"Rogue'u arayabilirim ama kendini tamamen kaybetmesine hazırlıklı olun," dedi Riot, elini yüzüne sürerek.

"Olması gerektiği gibi," diye mırıldandım. Ben de kardeşlerim için aynısını yapardım ve birbirimize yakın bile değildik.

Ben de Mercy için aynısını yapardım.

Riot isteksiz bir iç çekişle telefonunu çıkardı ve içinde gezinmeye başladı. Bullet sağ eliyle pantolonunun cebinden kadife tarot kartları çantasını çıkarırken alışılmadık derecede sessizdi ve beni şaşırttı. Onları taşıdığını fark etmemiştim bile.

Riot telefonu kulağına götürmez elimi uzattım ve sessizce telefonu istedim. Riot'un beni güvende tutmak için ne kadar uğraştığını bile bilmiyordum ama çok fazla olduğunu biliyordum. Bu pisliği kendi başıma temizleyebilirdim.

Riot telefonu mutsuz bir şekilde uzattı ve cihazı kulağıma dayadığım anda Rogue'un kuru, etkilenmemiş sesi filtrelendi.

"Senden, kız arkadaşından ve onun aptal kuzeninden nefret ediyorum."

"Bunu hak ediyorum," diye cevap verdim, herhangi biri tarafından nefret edilme fikrinin göğsümde yarattığı acıyı görmezden gelerek.

"Sakın nazik ve özür dileyici olmaya kalkma," diye iç geçirdi Rogue, sesi sıkılmış gibiydi. "Kardeşim sen ve orospu kuzenin yüzünden eve kırık bir çene ve berbat kaburgalarla geldi. En çok da senin orospu kuzenin."

"Onun adına özür dileyemem. Dileyebilseydim bile dilemezdim."

Affedici olmak benim doğamda yoktu - bir insanın affedilemez olabileceği fikrinden nefret ederdim çünkü öyle olduğumdan korkardım ve bu korkunç bir düşünceydi. Yine de Mercy'yi affedebileceğimden emin değildim. Onun yaptıklarını asla mazur göremezdim.

"Tamam, peki," dedi Rogue. "Senden nefret etmiyorum. Aslında iyi birine benziyorsun. Bir agathos için. Ne olduğunu bilmiyorum. Mercy sabah erkenden buradaydı, biraz gergin ama çoğunlukla normaldi. Sonra bir telefon geldi ve ondan sonra tuhaflaştı."

Kaşlarımı çattım. "Muhtemelen onu arayan annemdi."

"Hayır, bir erkek sesiydi," diye yanıtladı Rogue. "Telefon etmek için Dice'ın yanından sıvıştı, ben de onu takip ettim ve kulak misafiri olmaya çalıştım çünkü gerginliği beni ürkütüyordu. Çok gizliydi, pek bir şey duyamadım."

"Sanırım babalarımın biri de olabilirdi," diyerek kaşlarımı çattım. Bullet'e baktım, yüzünde mahcup bir ifade olduğunu görünce şaşırdım.

"Bendim. O zaman ona mesaj attığında numarasını telefonuma sen koymuştun," dedi Bullet, sanki gazabıma karşı kendini hazırlıyormuş gibi yüzünü buruşturarak.

"Kim o?" Rogue konuşmamızı dinleyerek sordu.

"Kurşun," diye kestirip attım, gözlerimi ona diktim. Sadece o *bilmiyordu* Mercy hakkında, onunla konuşmuştu! Onu lanet telefonda aradım. Aramıştım.

onun numarasını telefonuna koymuştu, bu yüzden öfkem ona olduğu kadar kendime de yönelikti.

"Oh, Oneiroi? Vay be. Kuzenin benim aptal kardeşimi yakaladığı için şimdi kendimi kötü hissediyorum. O bir Ate daimon, hiç etkileyici değil."

Arka planda bir bebek mırıldandı ve Rogue onu kalçasında zıplatıyormuş gibi ritmik bir ses çıkardı.

"Dice iyi mi?" Tereddütle sordum, kelimeleri söylerken bile kendimi aptal gibi hissediyordum. Tabii ki iyi değildi.

Riot ya da Bullet'ın bana Mercy'nin ona ihanet ettiği gibi ihanet etmesi fikri... hayal bile edilemezdi. Wild kendini hemen bana bağlamamıştı ve *bu* bile beni üzüyordu.

Rogue tiksinti dolu bir ses çıkardı. *"Hayır. Ama birbirlerini çok az tanıyorlardı bile ve adam sanki yirmi yıldır evlilermiş de kadın onu sırtından bıçaklamış gibi davranıyor. Başlangıçta sürekli ortadan kayboluyordu. Sonra birkaç hafta önce, onu ilk kez buraya getirdi. Buraya geliyordu ve oturma odamdaki kanepede aralarında iki ayak olacak şekilde oturuyorlardı ve bana kendimi onların bakıcısıymışım gibi hissettiriyorlardı, tam bir kabustu."*

Sesindeki tiksinti karşısında kendime rağmen dudaklarım seğirdi. Rogue gibi bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım -agathos kadınları evlerinin dışında, bir şeyden memnun olmasalar bile her zaman hafif ve coşkuluydular. Annem tanıdıklara kibar bir gösteri sunma konusunda ustaydı.

"Her neyse, yaşayacak," diye devam etti Rogue, sabırsızca bebeği tekrar susturarak. *"Kızınız kaçarken onu olabildiğince takip etti ama kaburgaları kırıldığı için ona yetişemedi."*

"Oh." Buna ne diyeceğimi bilemedim. Ona gitmesini söylemişim, o da dediğimi yapmıştı. Ve yine de onun orada tek başına olduğu fikri.

"Eğer yardımı olacaksa, Auburn'e değil Milton'a doğru ilerledi."

Rogue hazırlıksız bir şekilde söyledi.

Öfkeme rağmen bir endişe vardı. Kimseyi tanımıyordu, daha 18 yaşındaydı ve eğer yaptığı şey duyulduysa, daimon bölgesinde olmak şu anda onun için iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

"Paniğini telefonda duyabiliyorum," diye güldü Rogue, monoton sesine kıyasla şaşırtıcı derecede zengin, gırtlaktan gelen bir sestir bu. "Bak, Dice'ın onda gözü var ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecek. O da ona zarar vermeyecek. Ama onunla konuşmak istiyor ve bu tatsız bir konuşma olacak."

Bebek öyle öfkeli bir çılgılık attı ki irkildim ve Rogue yüksek sesle küfretti. *"Gitmem gerek. Yavrunun beslenmeye ihtiyacı var. Oğullarına onu paketlettiğinden emin ol, böyle bir şey istemezsin. Görüşürüz, aferin kızıma."*

Arama aniden kesildi ve elimdeki telefona bakakaldım, biraz şaşkınlık içindeydim.

"Mercy'nin nerede olduğunu bulmaya çalışmamı ister misin?" Riot telefona uzanarak sordu. Çaresizce başımı salladım, Mercy'nin yaptıkları Riot'un ölümüne neden olabilecekken onun teklifini kabul ettiğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Onu koruma içgüdüğü, kalbime onun koyduğu şiddetli acıyla ve gitmesi yönündeki kendi talebimle savaşıyordu.

Bullet'e baktım, sesimdeki incinmeyi engelleyemiyordum. "Sadece bilmekle kalmadın, onunla *konaştın* da. Neden bir şey söylemedin? Gerçekten tek seçenek bu muydu? Bunun beni ne kadar *inciteceğini* göremedin mi?"

Bullet'ın ifadesi teslim olmuş gibiydi. Elinden geldiğince yatakta doğruldu, kolunu iterken acıdan yüzünü buruşturdu ve ellerim otomatik olarak ona uzanmak, onu yatıştırmak isteyerek büküldü.

"Birden fazla seçenek vardı ama hepsi de berbattı," dedi Bullet yavaşça. "Mercy'yi aradım ve Basilinna'nın emirlerine uymasını söyledim çünkü bu işten sıyrılmak için yaptığı yarım yamalak plan Dice'ı kalıcı bir omurilik yaralanmasıyla baş başa bırakacak ve Mercy'yi hapse attıracaktı. İster inanın ister inanmayın, çoğu genç usta stratejistler değildir."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım. Açıkçası alternatif kulağa korkunç geliyordu ve bunun gerçekleşmemiş olmasına sevindim.

"Dice'ın yerinde mi yaralandın?" Riot kaşlarını çatarak sordu.

"Daha önce de vuruldum, üstesinden gelebileceğimi biliyordum," diye yanıtladı Bullet, bu konuda fazlasıyla soğukkanlıydı.

"Kurşun!"

"Zarar görmeyeceğini biliyordum," diyerek muhtemelen rahatlatıcı olduğunu düşündüğü bir gülümsemeye bana karşılık verdi.

"Bunun beni daha iyi hissettirmemesi ne tuhaf," diye iç geçirdim, şakaklarımı ovuşturarak. Bas gitarın aralıksız vuruşu beni şimdiden sinirlendirmeye başlamıştı ve daha yeni başlamıştı.

"Mercy'ye bazı fikirler sundum," dedi Bullet gizemli bir şekilde, gözlerini duvardan ayırmadan. "Önerime uyup uymayacağını göreceğiz." Riot telefonunda agresif bir şekilde bir şeyler yazarken, "Lanet ," diye mırıldandı.

"Engerek

Mercy hakkında bana hiçbir bilgi vermeyecek."

"Neden?" Bullet benden önce sordu, sesi şaşkındı. "Her şeyi bir bedel karşılığında yapmıyor mu?"

Riot acı bir şekilde, "Çifte işler dışında her şey," diye cevap verdi. "Dice'ın gözü bu yüzden onun üzerinde. Viper'ın radarında."

Kalbim mideme inerken Bullet, "İlginç," diye mırıldandı. *İlginç mi?! Bunca zamandır Riot'u rehin tutan adam bu değil miydi?*

"Endişelendiğini biliyorum, Amazing Grace," dedi Bullet yumuşak bir sesle. "Kafanda Mercy'nin senin küçük kuzenin olduğunu ve onu farklı bir şey olarak görmekte zorlandığını biliyorum ama başına ne gelirse gelsin üstesinden gelebileceğine güven."

Bullet'in bana açıkça yalan söylemeyeceğini bildiğimden - gerçi ihmal yoluyla yalan söylemek gri bir alandı - ama Mercy'nin sıfır gerçek dünya deneyimi olan bir genç kızdan başka bir şey olduğu fikriyle mücadele ederek yatağa uzandım.

"Gidip bize yiyecek bir şeyler bulacağım," dedi Riot ve çantasından son moda bir eşofman altı ile ona uygun bir kapüşonlu sweatshirt çıkarıp onlara bıkkın bir bakış attı. Riot'un tarzı Bullet'inkinden çok daha sade ve başka bir gün olsa Riot'un bu kadar şık giyinmekten dolayı homurdanmasını izlemekten keyif alırdım.

"Her şey yoluna girecek, Amazing Grace," dedi Bullet sessizce. "Göreceksin. Seni güvende tutmak için binlerce kurşunu göze alırım."

Riot'un bizim için getirdiği mikrodalga yemekleri yedikten sonra, Bullet daha fazla ağrı kesici aldı ve ben duş alırken, Bullet'in benim için yedek kıyafetler hazırlamış olmasından yararlanarak kendinden geçti.

Bunlar kesinlikle onun evinde kullandığım üst kattaki dolaba stokladığı kıyafetlere benzemiyordu. Sanki bunları satın almış ve sonra

Onları depoda tutuyordu çünkü bana verip vermemekte kararsızdı.

Bu spor çantasındaki iç çamaşırları, ahırdaki dairemdekilerden *çok* daha daracıktı; hepsi ipek ve danteldi ve inanılmaz derecede kullanışsızdı. Ama duş alıp zümrüt yeşili sütyen ve külot takımını giydikten sonra kendimi *seksi* hissettiğimi itiraf etmeliydim, yani belki de küçük iç çamaşırları için söylenecek bir şey vardı.

Uzun kollu ama sadece kalçamın ortasına kadar inen siyah örgü bir kazak elbise çıkardım ki bu genelde giydiğim elbiselerden çok daha kısaydı. Saçlarımı parmaklarımla tarayıp at kuyruğu yaptığımda Riot da yeniden uykuya dalmıştı.

Bir an için her ikisine de baktım; güvendeydiler ve kan içinde *değillerdi*. -Ve henüz tamamen benim olmasalar da benim olmalarını takdir ettim. Bu, mümkün olan en kısa sürede düzeltmek istediğim bir şeydi ve muhtemelen dolu olduğu gece dövüş ringine inmekten korkmasaydım, hemen gidip Dr. Martinez'e doğum kontrolü hakkında sorular sorardım.

Bunun yerine, yürüdüğümüz personel ortak alanına gitmeye ve eğer bütün gece ayakta kalacaksam kafein ihtiyacımı gidermeye karar verdim. Bullet birçok kez hiçbir daimonun benimle sorun yaşamadığını söylemişti ve burada tanıştığım herkes gerçekten çok sevecendi.

Tamam, belki *sevimli* değildi ama kimsenin benimle bir sorunu varmış gibi görünmüyordu. Belki Wild'ın kendisi hariç, ama onun bölgesinde tamamen güvende olduğum izlenimini edindim. Beni görmek istemeyebilirdi ama kesinlikle incindiğimi de görmek istemiyordu. Bana tek kelime etmemiş biri için cesur bir varsayımdı ama başımız beladayken bıçak fırlatma becerilerini göstermek için aniden ortaya çıkmıştı ve bunun *bir* anlamı olmalıydı.

Bullet, Wild'ın orada bulunmasını da ayarlamış mıydı? Neredeyse kesin.

Üzerinde kesinlikle kan olan botlarımı tekrar giymek zorunda kalmadığım için memnun bir şekilde, ince bilek bantlı basit siyah sivri uçlu düz ayakkabılar vardı.

Korkutucu derecede güzel bir kadın dışında mutfak boştu. Tezgâhta duruyordu ama bana bakmak için döndü, kıpkırmızı gözleri beni tepeden tırnağa değerlendiriyordu. Kızardım, yargılandığım ve eksik bulunduğum için eski güvensizliklerim çirkin başlarını kaldırdı.

Şekerim, bir modele benziyordu. Yüz hatları keskin ve mükemmel bir simetriye sahipti; yanlardan kısaltılmış ve tepede daha uzun, bir tarafa doğru şekillendirilmiş kısa siyah saçları bunu vurguluyordu. Vücuda oturan gri atleti ve dar kot pantolonundaki yırtıklar, bacaklarının da muhtemelen kolları kadar karmaşık dövmelerle kaplı olduğunu ortaya koyuyordu.

"Dövmelerini beğendim," dedim usulca, garipliği kırmak için, *ne* söyleyeceğimden tam olarak emin değildim ama tehdit olmadığını göstermek istiyordum. Şüphesiz hakkında bir şeyler duyduğu diğer agathoslar gibi değildim. Dövmeleri çok güzeldi; görebildiğim kadarıyla Zodyak'ın karmaşık tasvirleri. Ön kolundaki iki Balık balığını seçebiliyordum, takımyıldızlarının arka planına karşı birbirlerine doğru bükülmüşlerdi. Diğer üst kolunda Saggitaurus okçusu vardı; bir sentor, oku çentikli, köprücük kemiğine doğru işaret ediyordu.

"Onları Dare yaptı," dedi kadın, kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Muhtemelen adını duymuşsundur, erkek arkadaşlarının mürekkebini de o yaptı. Giyinip kuşanmışsın, bu gece daimonlarla parti yapmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır, *erkek arkadaşım* birkaç kıyafet hazırladı. Burada kalmayı beklemiyordum."

"Muhtemelen aynı bedeniz, sana bir çift bulurum," diye cevap verdi, sanki bana büyük bir iyilik yapmıyormuş gibi. "Bu arada ben Onyx Li. Ve sen de iyi kız Grace'sin."

Ona göz kırptım, keşke mutfak tezgahına yaslansaydım ya da daha az yersiz görünmek için biraz çaba gösterseydim. "Evet?"

"Buraya taşındığından beri sana 'iyi kız' diyorum," diye açıkladı Onyx sırtarak. *Son derece* havalı görünüyordu. O boğucu ve kendinden emin ifadeyi takınmaya çalışsaydım gülünç görünürdüm. "Artık duramam, bu bir alışkanlık."

Bu alışkanlığını bana da geçirdiği hissine kapıldım -Memphis aşağıda da bana 'iyi kız' demişti.

"Buraya taşındığımda biliyor muydun?"

"Ah evet," diye yanıtladı Onyx, dikkatini tekrar kahve makinesine çevirerek. "Kahve içer misin, güzel kız?"

"Ah, evet. Öyle." Bu lakap beni gülümsetti, belki de Onyx bunu çok sevecen bir şekilde söylediği için.

Onyx makineyle uğraşırken, "Ben Wild'ın bir başkan yardımcısıyım," dedi.

Kıskançlık boğazımda safra gibi yükseldi. Bu tamamen profesyonel bir ilişki miydi? Yoksa daha fazlası mı? Benden bu yüzden mi kaçıyordu? Benden *çok daha soğukkanlı* ve kendine güvenen biriymi. Aramızda bir seçim yapmak gerekirse, bu bir rekabet bile olmazdı.

Wild'ın eline ilk fırsatta ortadan kaybolmasına şaşmamalı.

"Her neyse," diye devam etti Onyx, içimdeki mücadeleye aldırmadan. "Wild buraya taşındığından beri sana göz kulak oluyor." Çenesini odanın en üst köşesine doğru eğdi, orada bir güvenlik kamerası gördüm. "Milton'ın çoğunu gözlüyor."

Beni izliyor muydu? Sanırım bu, onunla buluşmak için o kır evine gittiğimizde neden kim olduğumu biliyormuş gibi konuştuğunu açıklıyordu.

Madem beni daha önce görmüştü, neden bana hiç yaklaşmamıştı? Belki de bu *yüzden* bana hiç yaklaşmamıştı. Beni kamerada görmüş ve eksik bulmuştu.

Ben tüm bunların ne anlama geldiğini düşünürken Onyx kalçasındaki bir şeyle oynuyordu. Eğer aylardır benden haberdarsa, Wild'ın benden uzak durmasını basit bir tesadüf olarak görmemek mümkün değildi.

Bullet bir gün dört bağ kuracağımdan çok emin görünüyordu. Belki de bu, Vahşi'nin peşinden gitme sorumluluğunun bana ait olduğu anlamına geliyordu? Agathos çevrelerinde bu pek yapılmazdı. Kadın ruh bağlarının izini sürerdi ama herhangi bir *kur* erkeğin tarafından gelmeliydi.

"*Gaia*'yı gerçekten çağırdın mı?" Onyx sordu. "Anesidora, her neyse."

Bu olayla ilgili söylentiler hızla yayılmıştı. "olsam *çağrıldım*. Sanırım onun fikrini sordum."

Onyx alaycı bir tavırla, "Belli ki," diye cevap verdi. "Açıkçası, bu *çok* daha az etkileyici.

Bunda hiç de inanılmaz bir şey yok. Sıradan bir Cumartesi, değil mi?" "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedim zayıf bir sesle.

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Merak etme, etrafta dolaşp bunu duyurmayacağım. Eğer bu konu açılırsa, muhtemelen sen de konuşmayı bu uzaklaştırmaya çalışmalısın. İnsanlar neler yapabildiğini öğrendiklerinde ya seni sevecek, ya senden nefret edecek ya da seni evcil hayvan olarak tutmak isteyeceklerdir."

Tüm bu küçük deprem olayının duyulması beni az da olsa şaşırtmamalıydı, ama insanların bana Riot'un dediği gibi bir tür 'Tanrıça Fısıldayıcısı' gibi bakması fikri en hafif tabirle tedirgin ediciydi.

Agathos şimdiden benden nefret ediyordu. Annem Gaia'nın çağırma cevap vermesinden gurur duymazdı. Onu kötü gösterdiğim için çok öfkelenirdi.

Onyx kahve fincanını elime tutuşturduğunda irkildim, kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki kahveyi bitirdiğini fark etmemiştim. Bir şeyin keskin kenarı avucuma battı ve ne olduğunu görmek için elimi kaydırmaya çalıştım ama Onyx'in tutuşu sıkıydı. Ellerini çekmeden önce kameraya doğru sivri bir bakış fırlattı.

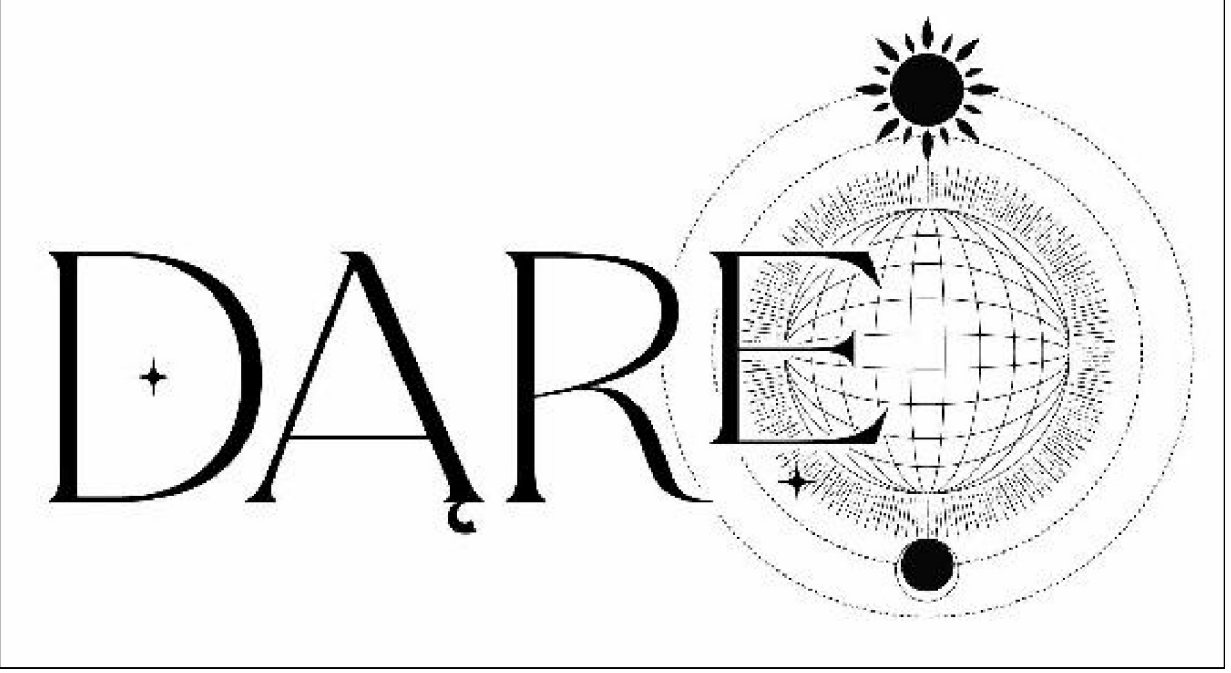
"Acil durumlar için," dedi şakacı bir göz kırpmayla. "İyi şanslar, iyi kız."

Kahvemde krema olmamasını umursamayacak kadar elimde ne olduğunu merak ettiğim için aceleyle yatak odasına döndüm ve çocukları uyandırmamak için kapıdan mümkün olduğunca sessizce içeri girdim.

Çoğunlukla çıplak olan odayı kameralar için taradıktan ve neyse ki hiçbirini bulamadıktan sonra kapıya yaslandım ve avucumu açtım. Alçakgönüllü nesne bana baktı ve ben de yeterince sert bakarsam bunun nedeni sihirli bir şekilde zihnimde belirecekmiş gibi ona ters ters baktım.

Onyx bana neden bir anahtar vermişti ve bu anahtar neyin kilidini açıyordu?

Bölüm 24

"Y İyi olacağına emin misin?" Anneme duvara yaslanıp ellerimi ceplerime sokarak sordum.

koridordaki aynanın önünde kan kırmızısı rujunu sürdü.

Döndü ve bana sert bir bakış attı, hareket ederken düz siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Seni kim büyüttü sanıyorsun? Ara sıra kasabaya gelip üzerime titreyen iri ve güçlü bir oğlum olmadan önce nasıl idare ediyordum sanıyorsun?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Bu benim için bir gizem." "Ach, eve ne zaman dönüyorsun?"

"Benden bıktın mı anne?" Ona sırtarak alay ettim.

Eve dönebilirdim. Milton'daki olağanüstü hal kaldırılmıştı ve Riot stüdyoyu kapatmıştı, işleri halletmem için hazırды, ayrıca biraz da evimi özlemiştim. Annemi burada tek başına bırakmak doğru gelmiyordu.

Agathos'un daimonlara yaptığı saldırılar yüzünden. Zamanla azalacağını düşünmüştüm ama daha da kötüye gidiyordu. Agathos'un üst düzey yöneticilerinin kasıtlı olarak alevleri körükleyip körüklemediklerini merak ediyordum, ancak adamlarına ne söylüyor olabilecekleri konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim kadarıyla Riot Milton'da Viper için çalışıyordu ama kız arkadaşı.... bir yerlerdeyken kendini gizliyordu. Nerede olduğunu bilmiyordum ve o da bunu benimle paylaşmamıştı ama umarım kız güvendeydi.

Aslında yeraltına çekilmişlerdi. Daimon'lar kendi işlerine bakan insanlarla uğraşmazlardı ve benim kafamda, ortadan kaybolmaları her şeyin sonu olmalıydı. Görünüşe göre Agathos böyle .

"O pisliklerin seni evinden uzak tutmasına izin veriyorsun, bu utanç verici," diye kııptı annem, dikkatini tekrar yansımasına çevirerek. "Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

"Beni neredeyse hiç büyütmedin," diyerek gözlerini devirdi. Daimon'lar pek eli açık ebeveynler değillerdi. Öyle bir yapıları yoktu.

Annem bana alaycı bir bakış fırlattı. "Yarın döneceğim. Gece burada kalacağım."

"Lütfen bana söyleme," diye yalvardım, bir çocuk gibi kulaklarımı kapatmayı düşündüm.

"Eve gelip bana birçok sevgilinden bahsetsen *gurur* duyardım," diye burnunu çekti annem. "Berbat bir Philotes'sin, biliyorsun. sırada biriyle birlikte olsaydın belki de bana bu kadar annelik yapmazdın."

"Anlaşıldı," diye cevap verdim ve kendimi durduramadan güldüm. Duvarı ittim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Dikkatli ol."

"Yine yapıyorsun. Beni tamamen çıldırtmadan önce bu gece git kendine istekli bir sevgili bul." Annem kapıdan çıkarken kibirli bir şekilde talimat verdi, kullanışsız ipek siyah trençkotu arkasında sallanıyordu.

Ben bunu yapmazdım. Orgazm ruh halimi düzeltebilirdi ama bunu sadece elimle de yapabilirdim. Ara sıra yabancılarla anlamsız seks yapmayı denedim ama aletim bu fikri tamamen reddetti. Kalkmak için en azından bir kişi olarak onlarla *ilgilendiğimi* hissetmem, ideal olarak *ilgilerini* çekmem gerekiyordu. Gece Tanrıçası'nın bir Philotes daimonuna neden bu kadar seçici bir penis verdiği beni aşırıyordu. Belki Bullet benim için ona sorabilir? Hatırladığım kadarıyla zaman zaman tanrıçayla sohbet ederdi.

Siyah bomber ceketimi ve spor ayakkabılarımı giydim, kapıyı arkamdan kilitledim ve karanlık sokaklarda ilerlerken tetikte durarak yürüme mesafesindeki daimon işyerleri bloğuna doğru ilerledim. Sokak lambaları bölgeyi içimi rahatlatacak kadar iyi aydınlatmıyordu, özellikle de son zamanlarda çok daha ince agathos saldırıları olduğu için. Birkaç gün önce karanlık bir ara sokakta yürüyen bir daimon kaburgalarının arasından bıçaklanmıştı; hala daimon doktorunun yakınlarda kurduğu derme çatma bir bodrum kliniğinde saklanıyordu.

Aynı riski almak beni ne kadar strese soksa da, yardım etmek için her gece buraya gelmeye başlamıştım. Daimon'lar doğaları gereği topluluk odaklı değillerdi, ancak son birkaç hafta içinde tüm yerel yetişkinler birbirlerinin bölgelerini korumak için doğal olarak bir araya gelmeye başlamıştı. Sayıların güvenliği falan.

Bir tür kumbaya, ateşin etrafında biralar güzeldi.
Muhtemelen düşünen tek kişi bendim, ama her neyse.

"Cesaret," diye homurdandı Axe, barına yaklaştığımda onaylarcasına. Duvara yaslanmış, sigara içiyor ve muhtemelen gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

tüm potansiyel müşterilerini uzaklaştırdı. Yıllarca dışarıda çalışmaktan bronzlaşmış derisi, bir petrol platformunda çalışarak kana susamışlığını kovması ve her gördüğümde ağlamak istememe neden olan tüylü yeşilimsi dövmeleleriyle yaşlı, boz bir Keres daimonuydu. Bana bir şans verse harika bir örtbas yapabilirdim.

"Bu gece özellikle vahşi görünüyorsun," not düştüm yanına yaklaşırken.

Gözlerini devirdi. "Duymadın mı? Aradıkları Agathos prensesini bugün erken saatlerde buldular."

Kalbim atmayı bıraktı. Göğsümde tamamen durdu. "Ne oldu?" Axe'ı hazırlıksız yakalayarak tersledim.

"Sanırım daimonlar karşılık verdi. Görünüşe göre bıçaklarla. Ve belki de bir deprem olmuştur? Bilmiyorum. Her neyse, kız kaçtı ve agatholar şimdi daha da öfkeli. Zor bir gece olacak."

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerek," diye mırıldandım, yıllar önce agathoslu gençlerle karşılaştığım ara sokaktan aşağı kayarken telefonumu cebimden çıkarmıştım bile.

Riot'un iletişim bilgilerini çıkardım ve cevap vermesini beklerken dar alanda volta attım.

"Hey."

"Hey?!" Patladım. "Az önce rastgele bir adamdan agathos'un senin kız için tekrar geldiğini ve çabaları için bıçaklandığını öğrendim ve sen 'hey' ile mi cevap veriyorsun? Sen bir pisliksin."

"*Bunu hak ettim,*" diye kıkırdadı Riot, ama sesi her zamankinden garip ve kalındı. "*Boktan bir gündü ve şimdi de boktan bir gece olacak çünkü Viper'a gidiyorum ve o bu karmaşayı düzeltirken, Grace'i Milton'a getirdiğim için tüm bunları başıma nasıl açtığımdan yakınıyorum.*"

Hıyarlık etmek istemedim ama bu konuda Viper ile aynı .
Ne düşünüyordu ki?

"Yargılamayın," diye mırıldandı Riot yorgun bir sesle. "Onu vazgeçirmeye çalıştım ama kuzeni bizimle buluşacağını kimseye söylemeyeceğine yemin etti. Bazı agathoların yalan söyleyebildiği ortaya çıktı, bu yüzden buna dikkat edin."

"Bazı agathoların daimon erkek arkadaşları var," diye belirttim. "Artık bir şey varsayabileceğimizi sanmıyorum. Homurdanmalarınızdan anladığım kadarıyla fiziksel olarak iyi misiniz? Sesin tuhaf geliyor."

"Burnum kırıldı," diye cevap verdi. "Yüzümü yere çarptılar. Yine de şikayetçi değilim, Bullet vuruldu."

"Ne?!"

"Kolundan," diye ekledi Riot aceleyle. "Şansı varmış. Ya da belki de şans değildi, geldiğini gördü ve hasarı mümkün olduğunca en aza indirdi. Asphodel'de ağrı kesicilerin etkisiyle uyuyor."

Bullet'ın onlara yardım etmesi çok hoştu. Gençliğimizde Riot ve benim için iyi bir arkadaştı ve şimdi onu sadece yeni bir dövme istediğinde gördüğüm için kendimi biraz pislik gibi hissediyordum.

"Asphodel?" Adımlarımı durdurarak sordum. "Bu nasıl oldu?"

"Vahşi bizi kurtarmaya geldi," diye cevap verdi, sesi eğleniyor gibiydi. "Küçük bir deprem oldu - bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum - ve sonra bom. Wild ortaya çıktı ve lanet bir ninja gibi çatıdan bıçak fırlatarak sağlı sollu agathosları indirdi. Bu adamın hiçbir zaman hayranı olmadığımı biliyorsun, ama daha sonra ortaya çıksaydı muhtemelen ölmüş olurum, bu yüzden ona tebrikler, sanırım."

Sesindeki isteksiz saygıya homurdandım. Riot yıllar boyunca pek çok dayak yemişti ama Wild'ın ona attığı dayak

en kötülerinden biri. Bir haftayı kanepemde uyuyarak ve babasının gazabından kaçarak geçirdi.

Bu olaydan sonra Wild ve Riot'un ezeli düşmandan daha az bir şey olacağını asla düşünmemiştim.

"Neden sana yardım etti?" Kafam karışmış bir şekilde üsteledim. "Aranızda kaybolmuş bir aşk yok."

"Benim için değildi," dedi Riot, sanki gülmeye çalışıyormuş ama kırık burnu onu rahatsız ediyormuş gibi bir sesle. *"Wild, Grace için araya girdi."*

Kırmızı tuğlalı duvara kaşlarımı çatarak, "Burada bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ettim. "Neden kız arkadaşına yardım etsin ki? Kız arkadaşınla nasıl tanışmış olabilir ki?"

Hattın diğer ucunda garip bir sessizlik oldu, bu garipti çünkü Riot'la aramızda hiç garip sessizlikler olmazdı. Birbirimizi anaokulundan beri tanırdık.

"Agathos kadınlarının birden fazla erkek arkadaşı vardır, hatırladınız mı? Birden fazla ruh bağı. Kader ya da onun gibi bir şey tarafından seçilen dört tane," dedi Riot garip bir şekilde.

Oh.

Ohhhhhhhhh.

"Yani, onun *ruh bağlarından* biri mi?" Tuhaf terimi kekeleyerek onayladım. Daimonlarda böyle bir şey yoktu.

Daha önce sormamışlardı. Bu soruyu sormak neden canımı yaktı?

Belki de kıskanç bir orospu çocuğu olduğum içindir. Şimdiye kadar tanıştığım daimonların arasında bir ilişkiyi en çok isteyen bendim. Cinsel ihtiyaçlarımı, bunu yapmak için ruhumun parçalarını feda ediyormuşum gibi hissetmeden karşılayabileceğim anlamlı, samimi bir ilişki.

"Evet. Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim, üzerlerinde hedef olan sırtların sayısını azaltmaya çalışıyorduk. Ben, Bullet ve Wild."

"Ve bir tane daha."

"Ve bir tane daha." Acı verici derecede uzun bir duraklamanın ardından temkinli bir şekilde kabul etti, aramızda söylenmemiş bir sürü kelime kaldı.

Neden ben değilim? Ben olabilirdim. Ben olmamam için hiçbir sebep yoktu. İki insan ruh bağı olup olmadıklarını nasıl anlardı?

Sokaktan bağırışlar geliyordu ve ben hayal kırıklığı içinde homurdandım. "Gitmem gerek. Başka bir kavga daha. Bu konuşma daha bitmedi."

Telefonu kapatırken Riot *"Dikkatli ol,"* diye talimat verdi.

Genellikle geceleri buraya gelen daimonların en çekingen olanlarını görürdüm. Çoğunlukla kavga aramazdım. Yapılacak doğru şey gibi geldiği için katılırdım. Bu gece değil. Bu gece kan istiyordum. Yumruklarımın altında çıtırdayan kemikleri hissetmek, yere düşen bilinçsiz bedenlerin gümbürtüsünü duymak ve sonra kendime bile tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı kamyonetime binip yol boyunca ayağımı gaza basarak doğruca Asphodel'e gitmek istedim.

Kanı ve kiri temizlemek için beş dakikalık bir duş aldıktan sonra güneş doğarken açılır yatağa yığıldım. Neredeyse uykuya dalmıştım ki telefonum başımın yanında çalmaya başladı ve inleyerek elimi telefona attım, ekranda kimin adının olduğunu görmek için gözlerimi mümkün olduğunca az açtım.

Kurşun.

Kahretsin, muhtemelen bunu almak zorunda kalacaktım.

"Merhaba," diye mırıldandım, ağzımın yarısı yatağa gömülmüştü.

"Henüz geri gelemezsin."

Bu beni uyandırdı.

"Boş ver onu. Şu anda arabayla dönmememin tek nedeni gözlerimi zar zor açık tutabilmem. Bu gece evde olacağım," diye tersledim.

Araştırmam gereken belirsiz bir teori vardı ve onu araştıracaktım, *lanet olsun.*

o.

"Yapamazsın," diye iç geçirdi Bullet ve onu terslediğim için kendimi biraz kötü hissettim

Çünkü sesi tam bir bok gibiydi.

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek Bullet. Neden eve gelemiyorum? Olağanüstü hal sona erdi. Zaten geri dönmeliydim."

"Ama bir nedenden dolayı yapmadın," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Bullet. "Ve yapamazsın da. Bir şeyler olacak ve orada olmazsan kendini asla affetmeyeceksin."

"Ne şimdi?" Kısık sesle sordum, aklım hemen anneme gitti.

"Jersey'de kal, tamam mı? Bu çok önemli. Lütfen. Yalvarmak gibi bir alışkanlığım yok, Dare."

"Öyle olmadığını biliyorum," diye mırıldandım, teslim olmuş hissederek. "Bana söyleyemez misin, eğer o..." *Benimkini.*

"Şu anda aradığınız cevaplara sahip değilim," dedi Bullet sempatik bir şekilde. Bu 'sana söylemeyeceğim' anlamına gelen bir medyum konuşması gibiydi ama neyse. Bullet'i istemediği bir şeyi bana söylemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Uyarı için teşekkürler, sanırım," diye iç geçirdim.

Başka sorular soramadan telefon kapandı. "Agathos annemin hayatını mahvedecek mi?" ya da "Kız arkadaşın aynı zamanda benim kız arkadaşım mı?" gibi.

Bunu düşünmek için hiçbir nedenim yoktu, gerçekten. Onu hiç görmemiş, onunla hiç tanışmamıştım. Riot her konuda o kadar ketum davranıyordu ki tek bildiğim adı ve Milton'daki barınakta çalışan Auburn'lü bir agathos olduğuydu.

Kaderin ya da Tanrıça'nın ya da oradaki ilahi güç her neyse, bana bir ruh bağı kadar değerli görünen bir bağlantı hediye ettiği *umudunu* hâlâ içimden atamıyordum.

Riot ve Bullet'ı tekrar kontrol etmek istesem de, Grace'i geri alma ya da Riot ve Bullet'ı öldürme girişiminin başarısız olması - buradaki insanlar bu konuda kararsız görünüyordu - agathosları çılgına çevirmişti. Hatta *ikinci* bir agathos kadınının kaçırıldığına dair söylentiler vardı ve Riot'un bahsettiği kuzenin o olup olmadığını merak ettim. Belki de onları daimonlara çeken gen her neyse sadece Grace'in ailesinde vardı, çünkü burada böyle bir şey olmuyordu.

Buralarda gerçekleşen tek agathos-daimon etkileşimi cinayet sınırındaydı. Bildiğim kadarıyla henüz bir ölüm olmamıştı ama bu sadece bir zaman meselesiydi.

Her zamankinden daha erken uyanmıştım çünkü Axe telefonumu patlatıyor, zaten ekstra güce ihtiyaçları olduğu konusunda ısrar ediyordu. Çoğunlukla yaşlı, çileden çıkmış agathos erkekleriyle dolu arabalar dalga dalga geliyor, ya kavga çıkarmak için araçlardan iniyor ya da yanlarından geçerken camlarından şişe fırlatıyorlardı.

Buraya gelip bizimle kavga etmeleri teorik olarak iyi ve güzeldi, ama sadece yetişkin daimonlar yoktu. Birçok

Bu mahalledeki daimonların çoğunun şiddetten etkilenen çocukları vardı ve sadece hayatlarına devam etmeye çalışan, kasabalarının neden etraflarında sessizce savaşıyor gibi görüldüğüne şaşırmış birçok insan vardı.

Agathos insanları asla doğrudan yaralamıyordu ama hayatlarını mahvetmek için bunu yapmaları da gerekmiyordu.

Bir başka amansız şiddet gecesinin ardından tökezleyerek içeri girdim, en kirli giysilerimi kapıda bıraktım, böylece annemin mezar gibi model evinde gezinmedim ve yatağında güvende ve sağlam olduğundan emin olmak için hızlıca odasını kontrol ettim. İyi olduğundan emin olduktan sonra çantamdan temiz kıyafetlerimi alıp duşa girmeye gittim ama bir mesaj dikkatimi dağıttı.

Onyx:

İyi kız, mahkemeyi koruyor.

Yanlışlıkla bana mesaj atıp atmadığını merak ederek ekrana kaşlarımı çatarak baktım. Onyx'i mürekkeplemek için çok zaman harcamıştım ama *arkadaş olduğumuzu* söyleyemezdim. En iyi ihtimalle sıradan tanıdıklardık.

Cevap veremedi bir video eki geldi ve merakım daha da arttı.

Garip kafeterya ortamını tanıyamadım ama Asphodel'de olduğunu tahmin ettim. Hepsi daimon olan bir grup insan güzel bir kadının etrafında durmuş, sanki birbirlerini hayatları tanıyormuş gibi onunla sohbet ediyorlardı.

Ve Tanrıça, çok güzeldi.

Pürüzsüz kahverengi bir ten, gür siyah saçlar, onda o kadar da ürkütücü olmayan ışıltılı agathos gözler. Birinin söylediği bir şeye gülümsüyordu - gerçek bir gülümseme, gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir gülümseme, bu beni şaşırttı. Zihnimde agathoslar kampanya politikacılar gibi gülümserdi, inci gibi dişler ve soğuk gözler, ama Grace öyle değildi.

Beklenmedik derecede seksi bir kıyafet giymişti: kısa siyah bir etek ve içine soktuğu bir erkek gömleği, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, ince zarif ön kolları ve mürekkeplemek için can attığım pürüzsüz, parlak cildi sergiliyordu. Eteğiyle yeterince oynarsa daha da uzatabilecekmiş gibi çekiştirip durduğundan, bu kadar bacak göstermeye alışık olmadığını tahmin ettim.

Yazık, çünkü bacakları *muhteşemdi*. Grace onları ayak bileklerinden çaprazlamıştı ve ayaklarının dibinde diz çöküp bacaklarını ayırmak, birini omzuma atmak ve yüzümü minik eteğinin altına gömmekten başka bir şey istemiyordum.

Bundan daha fazlasıydı. *Arzudan* daha fazlasıydı. Sanki içimde beni ekranın içinden ona doğru sürükleyecekmiş gibi hissettiren bir çekiş vardı. Bu büyüleyici kadına bakarken kalbim göğsümde çarpıyor, kan kulaklarıma hücum ediyordu. Karanlık daimonların denizinde bir ışık feneri.

Kendimi sapkın bakışlarıma o kadar kaptırmıştım ki Riot'ın belindeki ellerini fark etmem bir dakikamı aldı, parmak eklemlerine dövme olarak yaptırdığım koyu mor ay evreleri suçlayıcı bir ifadeyle bana bakıyordu.

Ne halt ediyordum ben? Bu Riot'un kızıydı ve ben ona bir sürüngen gibi bakıyor, ona dokunabildiği için kıskançlık hissediyordum. Riot'la daha önce birlikte olmamış değildik, ama onlar tek gecelik olaylardı. Hangimizin yatakta daha iyi olduğu hakkında şakalaşırken bir kıza hayatının en iyi zamanını gösterme görevleriydi.

Belli ki bendim.

Ama bu aynı şey değildi. Değil miydi? En iyi arkadaşımın kızını arzuladığım için kendimi yanlış hissetmeliydim ama bir yanımda onun benim olması gerektiğini düşünüyordu.

Riot, Bullet ve Wild'ın kızı, diye hatırlattım kendime. Her neyse. Semantik. O benim kızım değildi. Ya da belki de öyleydi ve bu yüzden ondan bu kadar etkilenmişim?

İçimde garip, rahatsız edici bir his vardı, bu belki umut belki de hazımsızlık olabilir. Videoda etrafında daimon hayranlarından oluşan bir çember varken bu zayıf bir argüman gibi görünüyordu. Onlardan birinden farklı olduğumu kim söyleyebilirdi ki?

Aptallık ediyorsun. Philotes daimonlarının ilişkileri yoktur.

Biri ona tek eşli olması gerektiğini söylese annem ölüp giderdi.

Sonra tekrar... Keres daimonlarının ilişkileri yoktu. Moros daimonlarının ilişkileri yoktu. Oneiroi daimonlarının kesinlikle ilişkileri yoktu. 20'li yaşlarının sonunda öldüler.

Kahretsin. Bullet iyi miydi? Neredeyse 30 yaşındaydı.

Elbette, Grace'e bağlıysa, bu her an nalları dikmek üzere olmadığı anlamına geliyordu.

Kendimi ekranı kilitlemeye zorladım ve videoyu tekrar oynatıp ona tekrar bakmadan telefonu bir kenara fırlattım. Belki de Bullet beni bu yüzden uyarmıştı? İlişkilerine bir şekilde müdahale ettiğim bir gelecek mi görmüştü? Oraya ait olmadığım halde kendimi Grace'in hayatına dayatmaya mı çalışmışım?

Bu çok boktan bir hareket olurdu. Ben kesinlikle böyle bir şey yapmazdım.

Telefonum tekrar çaldı ve katlanabilir kanepeye dalıp onu kaparken kararlılığım anında parçalandı.

Onyx:

Buradaki herkes ona aşık olmuş bile. Etkileyici.

Onyx bunu bana neden gönderiyordu? Riot hakkında beni bilgilendirmek için garip bir girişim miydi yoksa beni kışkırtmaya mı çalışıyordu anlayamadım. Kasabaya yeni gelen kız hakkında mesaj yoluyla dedikodu yapacak kadar yakın değildik.

Ben:

Bunu bana neden söylüyorsun?

Tamam, en incelikli çalışmam değil ama her neyse. Onyx sanki telefonuna bakıp cevap vermeme bekliyormuş gibi anında üç küçük nokta belirdi.

Onyx:

*Çünkü ben orta derecede zeki bir insanım. Sen+
Riot+ Bullet= garip çocukluk arkadaşları Bullet +
Wild = anında seksi bağlantı
Riot + Wild = anında öfkeli bağlantı Riot+
Bullet+ Wild= Grace'e takıntılı*

Grace = agathos
Agathos= dört kişilik harem
Ergo, sen= muhtemelen dördüncü adam

Hah. Onyx'in Wild'ın ikinci komutanı olmasına şaşmamalı, gerçekten hiçbir şeyi kaçırmadı.

Dördüncü adam olduğumu hissediyordum ama o bu varsayımını sadece Riot ile yakın olmama ve Bullet ile de eskiden yakın olmama dayandırıyordu. Daimonların bizim sahip olduğumuz türden arkadaşlıklara sahip olması alışılmadık bir durumdu, ancak bu en güçlü argüman değildi.

Ayrıca, Bullet ve Wild arasında "anında seksi bir bağ" mı vardı? Bu da ne demek oluyor? Bullet lise boyunca cinsiyetsiz bir robottu. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen Grace'i imgelemlerinde zaten gördüğünü ve ona önceden sadık kaldığını fark ettim. Bu çok şirindi.

Ben:

Güzel bir teori ama onunla hiç tanışmadım bile.

Onyx:

*Bir daimon'un ekrandaki bir video aracılığıyla bu kıza
bağlanabileceğini ilk elden gördüm.*

*Eğer Grace'in 4 numaralı kapısının arkasındaysanız, bana
sırtımda dev bir leo dövmesi borçlusunuz, hem de ücretsiz.*

Ben:

Eğer değilsem, senden iki katını alırım.

Telefonumu bir kenara fırlatarak homurdandım. Bir bahsi kaybetmeyi hiç bu kadar istememiştim. Kahretsin, eğer o güzel kadının sadece küçük bir parçasını kendime alabilecek kadar şanslı olsaydım, Onyx'e hayatımın geri kalanında ücretsiz dövmeler yapmaktan mutluluk duyardım.

Bullet ile tekrar iletişime geçip cevaplar talep etmeyi düşündüm ama bunun iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar on yıl önceki yeteneklerini hatırlıyordum. Bazen cevabı bilmiyordu ve bildiği zamanlarda da bunu paylaşmamak için iyi nedenleri vardı.

Bana şu anda gidersem pişman olacağımı söylemişti ve kendimi ona güvenmeye zorladım. Grace'in benim olmaması gerekiyorsa, yine de mesafemi korumam daha iyi olacaktı. Jersey'deki agathos'u onun kapısına kadar götürmek istemedim.

Onyx'ten bir mesaj daha geldi ve resim yüklenirken inledim. Şaşkın bakışlı Grace'le çektiği bir selfie'ydi. Onyx'in kolu omzuna atılmıştı ve kameraya sırtıyordu, Grace'in yüzü ise ona dönüktü, kaşları hafifçe kalkmış ve ağzının kenarında bir gülümseme oynasıyordu.

O çok güzeldi. Çok güzeldi.

En iyi arkadaşının kız arkadaşının resimlerine bakarak mastürbasyon yapamazsın. Onun senin de sevgilin olduğundan emin olana kadar olmaz.

Onyx:

*Sırtıma ücretsiz olarak dev bir aslan dövmesi yaptıırken size
bu güncellemeleri gönderdiğim için minnettarlığınızı
hatırlayın.*

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Riot'un hiç de azımsanmayacak vücut ağırlığının yarısı yatakta elimden geldiğince geriniyor, ayak parmaklarımı işaret edip esnetiyor ve gece çökerken uyanmak için kendimi zorluyordum. Uyku düzenimdeki bu ani değişiklikten nefret ederek yine düzensiz bir uyumuştum ama birkaç gün sonra yavaş yavaş alışmaya . Ya da bütün gece ayakta kaldıktan sonra çökecek kadar yorgundum ama

En azından biraz dinlendim.

Beş gün boyunca, Bullet'ın kolu ve Riot'ın yüzü iyileşirken Wild'ın kompleksinde zaman öldürdük. Beklenmedik şekilde güzel geçmişti. Ağrı kesicilerle çok fazla dinleniyorlardı ve benim korkunç regl kramplarım vardı, bu yüzden fazladan sarılmanın tadını çıkararak ve doğaüstü hiçbir şey yokmuş gibi davranarak zaman geçirdik.

Yeraltı Dünyası kulüp ağı büyük bir aile gibiydi; hatta diğer kuruluşlarda çalışan bazı çalışanlar bile bu binada yaşıyordu. Bir yandan

Birçok yönden agathos değildim, benimle ilgili en agathos şeylerden biri insanların etrafında olmayı sevmemdi. Sonrasında rahatlamak için zamana ihtiyacım vardı, ancak insanlarla etkileşime girmekten ve onların hikayelerini dinlemekten gerçek bir keyif alıyordum - Riot ve Bullet'in kesinlikle paylaşmadığı bir duygu. Elime geçen her fırsatta, çalışanların ortak kullanım alanına gidiyor ve burada çalışan daimonlarla tanışıyordum.

Benimle, özellikle de toplum merkezinde olanlarla *son derece* ilgiliydiler, ancak soruları gerçekten bilmek istedikleri şeyin etrafında dans ediyor gibiydi ve Onyx'in deprem konusuna çok yaklaştıklarında uyarı bakışları attığını fark ettim.

Ya bu konu hakkında konuştuğumuzda rahatsızlığımı anlamıştı ya da Wild bunun konuşulmasını istemiyordu. Tüm yokluğuna rağmen, o istemediği sürece burada hiçbir şey olmadığı izlenimini edindim.

Riot herhangi biriyle konuştuğumuz süre boyunca yanımdan ayrılmadı ve daimonların komik bulduğu güvensiz bakışlar attı. Çoğunlukla Wild ve Riot arasındaki tartışmanın bir efsane olduğu ve Riot'un tesise girmesine bile izin verilmesine şaşırdıkları için.

Ne yazık ki gecenin bir vakti Viper Riot'ı istediği işleri yapması için çağırıyordu. Riot nereye gittiği ya da Viper'ın ondan ne yapmasını istediği hakkında hiç konuşmazdı ama bunun ona verdiği zararı tahmin etmek zor değildi. Biz Milton'da ortaya çıktıktan sonra agathos'u yeniden yönlendirmiş ve tüm sıkı çalışmasını geri almıştı ve Riot'a verdiği işlerde bunun için onu cezalandırdığı izlenimini edindim.

Wild'ı bulmam gerekiyordu. Benden kaçmak *için mükemmel* bir iş çıkarıyordu ve belki de beni istemiyordu... iyi değildi ama kabullenmem gereken bir şeydi. Buna rağmen hâlâ umutluydum.

Riot'u bu anlaşmadan kurtarabileceğini söyledi. Bullet, Kader'in ona söylediği şeyin bu olduğuunda ısrar etti ve sürekli Kupa  kartına atıfta bulundu.

Bunu göremedim. *Anlattıklarına* bakılırsa bu kart bir dostluk kutlamasıydı, sanki... sanki üçünün bağ kurması gerekiyordu, ilişkileri benimle olan ilişkilerinden ayırıydı.

Bu teoride iyiydi ama Wild hiçbirimize bakmıyordu bile. Belki de Riot ve Bullet'ın pr dikkat ilgisine ve bunu en başından beri bana göstermelerine çok alişmıştım. Muhtemelen bu, ruh bağı bağlantısının tüm özelliğine rağmen, ne kadar inanılmaz hissettirirse hissettirsin, çoğu daimon'un bir agathos'a doğaüstü bir şekilde bağlı olmak istemeyeceğini hatırlatıyordu.

Bunun için Wild'ı suçlayamam. Ben de bir agathos'a bağlı olmak istemezdim.

şimdi benim hakkımda ne düşüneceklerdi? Elbette toplum merkezindeki agathos onlara Gaia ile karşılaşmamdan bahsetmiştir. Benden daha çok korkarlar mıydı? Benden daha fazla nefret ederler miydi? Olaylar karşısındaki tutumlarını yeniden değerlendirip fikir değerştirirler miydi?

Güzel bir ryaydı ama bir kehanet olduğunu bilseler ne hissederlerdi hayal bile edemezdim.

"İyi akşamlar," diye esnedi Riot, belime doladığı koluyla beni kendine daha da sıkı çekti. "ok zor düşünüyorsun."

"Sabrın mı tükeniyor, Amazing Grace?" Bullet diğer tarafımdan alay etti, bir noktada sessizce uyandı. Bullet uyurken o kadar hareketsizdi ki bazen nefes bile almadığından endişelenirdim. Sonra aniden gözleri açılır ve tamamen uyanmış olurdu.

Bana Mercy'den bahsetmediği için hâlâ biraz kötü defterimdeydi ama sakat kolu ve Dr. Martinez'in ona yazdığı ağır ağır kesiciler yüzünden perişan haldeydi ve bu da öfkemi biraz dindirmişti.

"Sabrım tükeniyor," diye kabul ettim, zihnim ele geçirilmesi zor üçüncü ruh bağıma geri döndü.

"Bu ne anlama geliyor?" Riot tek gözüyle bana bakarak sordu, siyah saçları her yöne doğru uzanıyordu.

"Bu gece Wild'ı bulmak istiyorum demek. Ve eğer her gece yüksek sesle varlığımı duyurduğum ortak alanda bana gelmeyecekse, o zaman ben ona gideceğim."

"Öyle mi?" Riot daha uyanık görünerek sordu.

Bullet bilerek mırıldandı. "Bu büyük gece."

"Bunun için teşekkürler Bay Cryptic," diye mırıldandı Riot. "Güvenli mi?"

Bullet güldü. "Eğer öyle değilse biraz geç oldu. Zaten daimon kulübü canavarının karnındayız, tüm hafta boyunca buradaydık. Dışarı çıkın ve keşfedin. Burada güvendesiniz."

"Bize katılmayacak mısınız?" Riot'un elinden kurtulup doğrulmak ve Bullet'a bakmak için kıvrınarak sordum.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve başını hafifçe salladı, bana uzanmadı. Geçtiğimiz hafta boyunca iki adım geri atmış olmaktan *nefret* ediyordum ve ileriye doğru adım atması gereken kişi ben olmalıydım. Bullet aradaki boşluğu doldurmamı, ona gelmemi ve her şeyin affedildiğini bilmesini sağlamamı bekliyordu.

miydi?

"Karşılaştığım herkes hakkında imgelemler görmeye başlamak istemiyorum," diye açıkladı Bullet. "Ayrıca, kaliteli bir meditasyon için gecikmiş durumdayım."

"Eğer eminsen," dedim yavaşça, son zamanlarda yalnız zaman geçirememenin onun için zor olduğunu biliyordum. "Uzun sürmeyecek ve-"

"Cidden, bahaneye gerek yok," diye güldü Bullet. "Git. Eğlenmene bak. Wild'ın izini sürebilecek misin bir bak. Biraz dans edin. Viper'ın bu gece dikkati dağınık, o yüzden Riot serbest bir daimon. Bakalım gece seni nereye götürecekt."

Gecenin beni nereye götüreceğini çok iyi biliyor gibiydi ve gülümsememeye çalışarak başımı salladım.

Reglim bitmişti ve RIA'yı Dr. Martinez'e biz geldikten bir gün sonra, Riot'un burnunu düzeltmek için aşağı indiğimizde taktırmıştım. Aybaşı dönemim ve onların yaralanmaları arasında inanılmaz derecede *iffetli* bir hafta olmuştu, ancak neredeyse sürekli sarılma bağ baskısının en kötüsünü azaltmıştı ve ben daha fazlası için hazırdım.

Belki de her şeye hazırdım? Son engel de ortadan kalkmıştı, artık onlarla tam anlamıyla bağ kurmamı engelleyen tek şey yakınlık konusundaki kendi takıntılarımdı. Kazanmasına izin vermemeye kararlı olduğum rahatsız edici utanç.

Yataktan kalktım ve aralarından seçim yapmam gereken kıyafet torbalarına doğru ilerledim. Elimde sadece Bullet'in hazırladığı spor çantası yoktu, Riot da dün Viper'ın evimden toplayıp kaçmışım gibi göstermek için aldığı rastgele şeylerden oluşan bavulla gelmişti.

Bullet'in koleksiyonunda çok daha fazla *kulüp kıyafeti* vardı ama içinde ne kadar rahat edeceğimden emin değildim. Elbiselerden biri o kadar daracıktı ki, aslında slip olduğunu düşünmüştüm.

"Oh," diye soluklandım, bavuldan pas rengi pamuklu bir elbise çıkardım. Yazlık elbiselerimden biriydi, geniş askılarla arkadan çaprazlama bağlanan önlük tarzı bir üst ve tam bir eteği vardı. Genellikle altına bir tişört giyerdim ama işe yarayabilirdi...

"Ooh, çok *heyecanlıyım*," dedi Bullet neşeyle, aslında oturduğu yerden ne bulduğumu göremiyordu ama onun yerine duygularımı okuyordu. Ya da

belki de geleceğe gönderme yapıyor.

Makyaj malzemelerimi toplarken kendi kendime gülümseyerek, "Ben duşa giriyorum," dedim. Bir daimon, hatta özellikle seksi bir insan gibi görünmeyecektim, ama yine de rahat olurken biraz asi hissedecektim ve umarım akşamki dans partnerim daha açık kıyafetimi takdir ederdi.

Ama Wild'ı baştan çıkarmaya yetecek mi?

Bir saat sonra çıktım, açıkta kalan sırtımın ve omuzlarımda inanılmaz derecede farkındaydım, ince pamuklu elbisemin altındaki sütyen eksikliğinden bahsetmiyorum bile. Saçlarımı topuz yapıp koyu renk göz makyajımı daha da dramatik hale getirdim, böylece elbiseyi daha az sundress gibi göstereceğini umuyordum, sonra da eksik olduğunu fark etmediğim en şık altın halka küpelerimi seçtim.

Ahırda kaldığım süre boyunca daha az agathosvari giyinmeye, daha az makyaj yapmaya ve saçımınla daha az uğraşmaya çalışmışım. Bunların hepsi annemi rahatsız edecek şeylerdi ve sıradan görünüşümün onu rahatsız edeceğini bilmekten küçük bir tatmin duyuyordum.

Ancak son beş gündür etrafım göz alıcı insanlarla çevriliyken, odadan çıkmadan önce saçım ve makyajım için daha fazla çaba göstermeye başlamışım. Sınırlı seçeneklerimle, normalde giydiklerimden biraz daha skandal olsa bile, sevimli kıyafetleri bir araya getirerek eğlendim.

Bu şeylerden hoşlandığımı ve sırf annem değer veriyor diye bunlardan hoşlanmamak zorunda olmadığımı fark etmişim. Makyaj yapmayı sevebilirdim ve

Agathos için dış görünüş önemli olduğu için değil, hoşuma gittiği için kıyafet deniyordum.

Zaten annem de bu kıyafeti onaylamazdı. Muhtemelen bana fahişe ya da daha kötüsü derdi.

Yatak odasına yeniden girdiğimde Bullet hülyalı bir şekilde, "Seksi bir pişmiş toprak saksıya benziyorsun," diye iç geçirdi.

"Yapmak istediğim şey bu değildi."

Ona göz kırptım, acaba bunun yerine daracık bir elbise mi seçmeliydim diye düşündüm.

"Neyin var senin?" Riot öfkeyle sordu, Bullet'a hiç de sıcak olmayan bir yan bakış attı. Her zamanki zevklerinden daha resmi olduğunu bildiğim kıyafetler giymişti bile - koyu renk bir elbise pantolonu ve göğsünü nefis bir şekilde saran siyah bir gömlek. "İltifat oyununun ciddi bir çalışmaya ihtiyacı var. Gracie, yenilebilir görünüyorsun."

"Ben de bunu kastettiğimden emin değilim ama teşekkür ederim," diye güldüm, yüzüm anında ısındı. "Sen de çok hoş görünüyorsun."

Her ihtimale karşı Onyx'in bana verdiği anahtarı gizlice elbisemin cebine soktum ve çantadan bir çift taba rengi blok topuklu ayakkabı çıkarıp giydim, tüm gençlik ve yetişkinlik yıllarımı topuklu ayakkabılarla geçirdikten sonra daha rahat ayakkabılar giymeye ne kadar çabuk alıştığıma şaşırdım. Anahtarın tam olarak neyi açtığını hâlâ bilmiyordum ama ortak alanın köşesindeki gizemli spiral merdiven oldukça güvenli bir bahis gibi görünüyordu.

Bu gece Wild'ı halka açık bir yerde görmeyi, kendimi ortaya koymayı ve onun bana gelmesini umuyordum ama Onyx bana anahtarı verdiğinden beri anahtarı hep yanımda taşı mıştım. Bazı şeyleri hafife alacak birine benzemiyordu.

Bullet yatağın etrafından dolaştı ve ben ayak bileği kayışlarını tamamlarken bekledi, bütün hafta olduğu gibi gömleksiz ve eşofmanlıydı, böylece yarasını rahatsız etmeden giyinebilecekti. Bundan nefret ettiği belliydi -Bullet mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş olmaktan daha azına alışkın değildi.

Ayağa kalktım ve ona belli belirsiz bir gülümseme verdim, gözlerim yüzüne geri dönmeden önce sargılı koluna kaydı. Aramızdaki iki adım sanki bir uçurum gibiydi.

Riot, "Ben dışarıda bekleyeceğim," diyerek odadan çıktı.

"Kolun bugün nasıl?" Bandajın altından yarayı görebilecekmişim gibi bakarak sordum.

"Daha iyi."

Yüz ifadesi her zamanki gibi okunamayacak kadar neşeliydi ve Bullet'i anlamamanın benim için neden bu kadar zor olduğunu ilk kez merak etmiyordum.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Anladığım tek şey Bullet'in beynindeki bilgi miktarını asla kavrayamayacağımdı. Çok şey *görmüş*, çok şey öğrenmiş ve bu bilgilerle ne yapacağı konusunda çok fazla sorumluluğu vardı.

Benim hakkımda bildiği onca şeyi hesaba katmıyorum bile. Hayatım boyunca tek taraflı bir ilişkimiz olmuştu.

"Bana bir şey ver," diye fısıldadım, kaşları çatıldığı anda uzanıp kaşlarını düzeltme isteğine karşı koydum. "Bildiğiniz şeyleri bilmenin bir yük olduğunu biliyorum. Mantıken, yapabildiğin zaman bize yapabildiğini anlatmanı ve bazen doğru kararı verip vermediğini sorgulamamı anlıyorum, her ne kadar bu kararları vermenin senin için nasıl bir şey olduğunu anlamam mümkün olmasa da."

Bullet nefesini içine çekti ve şaşkınlığının tenime değdiğini hissettim.
Sürpriz ve *rahatlama*.

"Her zaman aynı fikirde olmayacağız ama aramızdaki bu gerilimi de istemiyorum," diye bitirdim sözümü, biraz beceriksizce omuz silkerek. Tam olarak ne söyleyeceğimi bildiğimi sanıyordum ama tam karşısında dururken kelimeler kafamdan uçup .

"Beni asla affetmemene hazırlıklıydım," diye itiraf etti Bullet ve kaşlarının çatıldığını hissettim. "Seni hayatım boyunca sevdim, Amazing Grace-"

Bu açık ve dürüst itiraf karşısında şaşkın bir nefes aldım.

"-ve sanırım yolumuzdaki tek engelin henüz tanışmamış olmamız olduğunu ve bu engeli aştığımızda her şeyin yerli yerine oturacağını ve kolay olacağını düşündüm."

Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Engellere gelince, oldukça büyük bir engeldi." "İkimizin de kaderinde kolay bir hayat yok," diye onayladı Bullet. normalden çok daha az kolay gülümsüyor. "Garip bir şekilde söylemeye çalıştığım şey, *ilişkimizin* gerçek hayattaki boyutuna hazırlıklı olmadığım ve tanrıçaların yolumuza daha fazla engel koymadığı. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

Başımı salladım. "Öyle bir şey yapmadın ve sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim. Üzerindeki baskıyı anlayamıyorum ve bu baskıyla nasıl başa çıktığın hakkında hiçbir fikrim yok. İlişkiler, uğraşmak zorunda olduğumuz tüm ekstra hususlar olmadan bile zordur, ancak birbirimizle konuşmalıyız, tamam mı? Bize dayatılan sınırlamalar dahilinde olabildiğince açık olmalıyız. Ben senden vazgeçmeyeceğim, umarım sen de benden vazgeçmezsin."

Bullet yutkundu ve benim her zaman gülümseyen, neşeli, yaramaz ruh bağım birden savunmasız göründü. "Senden asla vazgeçmem, Amazing Grace."

"Güzel." Yüzünü tuttum ve onu kendime doğru çektim, artık topuklu ayakkabı giydiğim için aynı boyda olmamız hoşuma gitti ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir dahaki sefere konuş benimle, lütfen," diye fısıldadım dudaklarına karşı, dilimle dudaklarını nazikçe ayırmadan önce, bir haftadır bastırdığım şehvet içimde patlamaya hazırdı.

Bullet bir anlaşma sesi gibi inledi, sağlam eli belimdeydi, başını yana eğip dili benimkine dolanırken parmakları sırtımın çıplak tenini okşuyordu.

Şu anda kendimi bu kadar heyecanlandıramazdım. Üzerimde sütyensiz ince bir elbise vardı ve bu gidişle göğsümle tüm kulübe yayın yapıyor olacaktım.

"*Mmph*, sonra," diye mırıldandım, kendimi geri çekilmeye zorlayarak. "Uygulamam gereken bir planım var, unuttun mu?"

Bullet'ın dudakları kıpırdadı, eğlenen sakinlik maskesi tekrar yerine oturdu, ama ben

daha yerleşik olduğunu *hissettim*. Keşke aramızda tam bir bağ olsaydı.

Keşke bunu bu gece yapabilmemin bir yolu olsaydı.

Ayaklarım donmadan önce bir adım geri attım, beynim Bullet'in söylediği en önemli şeyi yakaladı. *Seni hayatım boyunca sevdim*.

Bu itirafı öylece bırakıp gidemezdim. Kurallar vardı, bu sözlerin belli bir şekilde ele alınması gerekiyordu-

"Git," dedi Bullet usulca, beni kapıya doğru döndürerek. "Döndüğünde hâlâ burada olacağım ve ne zaman söylemeye hazır olursan o sözleri duymaya hazırım. Görevinde iyi şanslar, Amazing Grace."

Aklımın bir köşesinde, söylemeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir şeyi söyleme baskısı hissetmemek için bana verdiği kaçış fırsatı için minnettar olmam gerektiğini fark ettim. Ama uzaklaşırken, ruhumda durumun böyle olmadığını biliyordum.

Bullet'ı sevdim ve yalan söyleyemem.

"Gitmeye hazır mısın?" Riot koridordaki duvara yaslanmış, beni görür görmez telefonunu kilitleyip cebine atmış ve tüm dikkatini bana vermişti.

Ah canım. Onu ben de severdim.

Bunun farkına varmak, Wild'ın izini sürmek, Riot'u yatak odasına geri sürüklemek ve... için yaptığım tüm bu saçma planı iptal etme isteği uyandırdı.

Ve?

Bağları mühürlemek

mi? Evet. Senetleri

mühürleyin.

"önce gitmeliyiz," diye ekledi Riot, elinin altında olduğum anda bana uzanarak.

"Neyi kaçıracaksın?"

"Tacos, tabii ki," diye cevap verdi Riot, midemde kelebeklerin patlamasına neden olan o lezzetli yarım gülümsemelerden birini atarak.

Belki de bağlanma planını biraz erteleyebilirim. Taco alacak .

"Aç karnına içmene izin vereceğimi düşünmedin değil mi? Ne tür bir ruh bağı olduğumu sanıyorsun?" Riot alay etti.

"Gerçekten düşünceli biri," diye cevap verdim, içim biraz eriyerek. Zaten sarhoş olmayı planlamıyordum ama yemek kulağa harika bir fikir gibi geliyordu.

Riot omzunun üzerinden geriye baktı, kaşları *gerçekten mi* der gibi hafifçe kalktı. *Ben mi düşünceliyim?* Kendine yeterince değer vermiyordu. Sadece

çalışanların girebildiği arka koridorlarda ilerlerken uzaktan, kahkaha ve seslerle karışık müziğin sabit gümbürtüsünü duydum. Mantıken, kulüpteki insanların muhtemelen filmlerde olduğu gibi içip dans ettiklerini biliyordum, ama içimdeki küçük sese engel olamıyordum.

Kafamdaki agathos paranoyasının bir ipucu, bana toplu bir seks partisinin ortasında birbirlerinin vücutlarından uyuşturucu aldıklarını söyledi.

"Burada insanların olması için biraz erken değil mi?" diye sordum. "Kulüpler hakkında çok şey bildiğimden değil ama erken gibi geliyor."

"Öyle," diye kıkırdadı Riot. "Ama bugün Cuma gecesi ve işten sonra bir sürü insan içki içmeye . En iyisi erken gitmek, Asphodel Cuma geceleri tıklım tıklım olur. Dışarıdaki kuyruk çok saçma."

Issız koridorda Riot'a bütün hafta boyunca sormak için can attığım soruyu nihayet sordum. "Wild sen, bilirsin işte, neden bu kadar kızgındı?"

"Dans pistinde kokain mi sattın?" Riot bana sırtarak önerdi.

"Evet, o." Bir agathosun bu konuda neden sinirlendiğini anlayabiliyordum ama bu hafta konuştuğum tüm daimonlar bu tür çok rahattı. Hepsi sadık bir şekilde Wild'ın arkasıdaydı ama Riot'tan yaptığı şey için *nefret* etmiyorlardı. Çoğunlukla, sadece eğlenmiş görünüyorlardı.

"Bodrum katındaki dövüş ringi yasadışı," diye açıkladı Riot. "Wild diğer her şeyin kurallara uygun olması konusunda çok katı. Sanırım diğer faaliyetlerine istenmeyen bir dikkat çekmek istemiyor. Burası sırf daimon kulübü olduğu için bir kötülük yuvası değil Gracie," diye dalga geçti Riot.

Yüzüm kızardı çünkü aklım beni oraya götürmüştü.

"Hayır, elbette değil," diye kabul ettim. "Dövüş ringi insanları eğlendirmenin yanı sıra bir işleve de hizmet ediyor gibi görünüyor."

Riot başıyla onayladı ve elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Keres'lerin saldırganlıklarını gidermek için güvenli bir alana sahip olmadıkları bir Milton'dan hoşlanmazdın. Yıllarca böyle oldu ama hiç eğlenceli değildi. Sokaklarda bir sürü kavga oluyordu."

Hah. Riot'un anlattığı şekliyle, bodrumdaki organize dövüş kulağa neredeyse hayırseverlik gibi geliyordu. Beynim bunu daimonik olmadığı gerekçesiyle hemen reddetmek istedi ama kendimi varsayımlarımı kontrol etmeye zorladım. Daimonlarla ilgili bildiğim neredeyse her şey yanlıştı, neden bu da yanlış olmasındı?

"Um, nereye gidiyoruz?" Riot'un beni geçen hafta Wild ve Memphis bizi buraya getirdiğinde vardığımız arka otoparka çıkan metal merdivenlerden aşağıya indirdiğini fark ederek sordum.

"Arka tarafta bir yemek kamyonu var," dedi Riot. "Cuma geceleri hep buraya park ederler ve Milton'daki en iyi tacoları yaparlar."

"Binadan çıkmamız güvenli mi?"

Lütfen 'evet' de. Tako istedim. Tercihen etli olanlardan. Burada yaşayan herkes vejetaryendi ve sadece ortak alandaki endüstriyel büyüklükteki dondurucularda saklanan dondurulmuş mac n' cheese gibi hazır yiyeceklerle hayatta kalıyor gibiydiler.

Mülkten ayrılamayacak kadar korktuğumu itiraf etmek istemiyordum ama son birkaç gündür hiçbir yere gitmem gerekmemesi işime gelmişti.

"Bullet'e sordum," dedi Riot hemen. "Herhangi bir sorun çıkacağını öngörmedi ve çalışmayan Yeraltı Dünyası personelinin çoğu da dışarıda yemek alıyor olacak. Sana bir şey olmasına izin vermeyecekler, ben de vermeyeceğim."

"Herkes çok nazik davrandı. Sanırım yanımda getirdiğim onca sorun yüzünden beni sevmeyeceklerini düşünmüştüm," diye itiraf ettim, elbisemdeki var olmayan kırıklıkları düzeltirken.

Riot alay etti. "Senin gelmiş geçmiş en havalı agathos kötü kızı olduğunu düşünüyorlar ve şimdi ben de senin ilgini paylaşmak zorundayım. *İki* daimon erkek arkadaşın olduğunu bilmeleri daha da kötü. Birçok daimon gerçekten

tüm ruh bağı olayını anlıyorlar, sadece, bilirsiniz, yatakta tuhaf olduğunuzu falan düşünüyorlar."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?!" Ciyakladım. Herkes hem Riot hem de Bullet ile olan ilişkilerim konusunda oldukça rahat davranırken, *bunun* nedeninin *bu* olduğunu hiç düşünmemiştim.

Senin gelmiş geçmiş en bakire bakire olduğunu bilseler kahkahalarla gülerlerdi, diye düşündüm alaycı *bir tavırla*. Bu gece bunu düzeltiyordum, buna hiç şüphe yok.

"Elbette," dedi Riot kolayca, yangın kapısını açıp beni dışarı çıkarırken bana eğlenen bir bakış attı. "Yine de kimsenin seninle bir şansı olduğunu düşünmediğinden emin olmak için gözümü dört açacağım."

Üzerinden akan sahiplenme duygusunu neredeyse hissedebiliyordum ve havadaki soğuğa ve giydiğim tamamen uygunsuz kıyafete rağmen içimi ısıtıyordu.

"Ya dördüncü ruh bağı buradaysa?" Daimon kalabalığına doğru ilerlerken sesimi alçak tutarak meydan okudum. Bu tamamen imkânsız değildi - bu binada iki farklı kulüp ve dövüş ringi vardı, hepsi de daimonlarla doluydu. Belki bu gece Wild'la değil ama başka biriyle karşılaşacaktım.

Riot beni sıranın önüne götürürken "*Bundan şüpheliyim*" gibi bir şey mırıldandı ve yemeklerimizi sipariş ettik.

Yemeğimizi ayakta duran masalar olarak kurulmuş varillere taşıdık ve hafta boyunca tanıştığım diğer daimonlardan birkaçına katıldık; hepsi Riot'un yüzü morarıncaaya kadar elbisem için ıslık çalıp yuhaladılar.

"Hey! Bu benim ikizim!" diye bağırdı tanımadığım bir kadın, varilin etrafında oluşturduğumuz küçük çembere katılarak ve bana hafif sarhoş bir gülümseme vererek.

"Ben mi?" diye sordum, kafam karışmıştı. Benzer yapı, siyah saç ve kahverengi ten dışında birbirimize pek benzemiyorduk, gerçi onunki benimkinden daha açıktı. Yüz hatlarımız tamamen farklıydı ve açıkçası başka biri bize ikiz deseydi, tüm kahverengi insanların aynı görüldüğüne dair iğneleyici bir karşılık verirdim.

"Evet, twinnie," dedi, yanındaki küstah görünümlü daimondan bir taco ısırtığı kaparak. "İğrenç," dedi burnunu kırıştırarak. "Büyükannemin tacolarını bir kez yedikten sonra, başka hiçbir şey onunla kıyaslanamaz."

Riot masanın karşısında öne doğru eğilerek, "Stellar," dedi. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Evet, ne hakkında konuşuyoruz?" Onyx yanıma sokularak sordu. Buraya gelirken kalabalığın arasında dolaşmasını izlemiştim, insanlara ilgi göstermekle onlarla sohbete dalmamak arasındaki dengeyi ustalıkla kuruyordu.

Benim slip olduğunu düşündüğüm elbiseye çok benzeyen bir elbise giymiş, savaş botları ve kat kat gümüş kolyeler takmıştı.

Gerçekten de o güne kadar gördüğüm en çekici kadınlardan biriydi. Kendi bilincimle Riot'a baktım, gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu görünce rahatladım.

"Kışt," diye ekledi Onyx, sadece dördümüz kalana kadar varilin etrafındaki diğer daimonlardan kurtuldu. "Nerede kalmıştık?"

"İyi kıza ikiz olduğumuzu anlatıyordum," dedi Stellar, kelimeleri hafifçe geveleyerek.

Onyx gözlerini Stellar'a dikerek, "Sanırım öyle," dedi. "Eğer gözlerin arızalıysa."

Stellar kıkırdadı ve Onyx'in bu neşeli ses onu itmiş gibi kaçtığına yemin edebilirdim. "Bu kadar kısa sürede Viper'ın seçenekleri sınırlıydı."

Riot yanımda kasıldı ve Onyx bir kaşını kaldırdı, öne doğru eğilirken açıkça meraklanmıştı.

"Anlıyorum. Peki ne yapman gerekiyordu?"

"Arabada otur," diye güldü Stellar. "Hayatımda kazandığım en kolay iki yüz dolardı. Tüm bu süre boyunca gülmemeye çalışıyordum çünkü Viper siyah bir peruk takıyordu ve parmak eklemlerine o korkunç ay dövmelelerini çizdirdi, gülünç görünüyordu."

"Eminim," diye cevap verdi Riot, parmaklarını esnetirken kendi ay evresi dövmeleleri değişiyordu ve ben gülümsemeye karşı koydum. "Nereye gittin?"

"Boston. Hiç gitmediğime inanabiliyor musun?"

"Hayır. Bu inanılmaz," diye tersledi Onyx. "Neden Boston?"

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Boston, Milton'dan sadece iki buçuk saat uzaklıktaydı ve agathos konusunda pek de zayıf sayılmazdı.

Stellar dalgın dalgın, "Demek diğer kız Maine'e giden taziye binebiliyor," dedi. "Hani şu kıvrıkcık saçlı ve berbat suratlı olan. Adı neydi... Purity ya da Chastity gibi bir şey miydi?"

"Mercy?" Homurdandım.

"İşte bu! Pek konuşkan değil, değil mi? Ve Viper çok kötü bir şirket, bu yüzden o kısım ideal değildi. Onunla benden çok daha fazla ilgileniyordu ve yıllardır onunla yatıyorum, bu konuda çok utanıyorum. Neyse, Riot, hala satıyor musun? Canım bir şeyler çekiyor-"

"Riot değişmiş bir adam," diye araya girdi Onyx yumuşak bir sesle. "Ve Yeraltı Dünyası mülkünde hiçbir şey elde edemeyeceğini düşündüğünü biliyorum."

"Ah, evet. Sen ve senin *kuralların*," diye homurdandı Stellar. "Belki onun yerine kumarhaneye giderim. Tanıştığımıza memnun oldum, ikizim!"

Tökezleyerek uzaklaştı, ama yanından geçerken gülen bir daimon kadına dağınık bir öpücük kondurmadan önce değil.

"Stellar tanışabileceğin en ateşli pislik," dedi Onyx sert bir ifadeyle ve tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Aslında burada çalışmıyor. Aslında hiçbir yerde çalışmıyor, sadece Viper gibi insanlar için ufak tefek işler yapıyor."

"Yani, agathos muhtemelen senin Boston'da olduğunu mu düşünüyor?" Riot düşündü.

"Bu şiddeti açıklıyor," dedi Onyx. "Son birkaç gündür sokaklarda çatışmalar yaşanıyor. Viper seni bilgilendirmedi mi? Müşteri sen değil misin?"

Riot homurdandı. "Teorik olarak."

Onyx düşünceli bir şekilde mırıldandı ve belki de Wild'ı Riot'un borcunu üstlenmeye ikna edip edemeyeceğini merak ettim. Wild bize isteğimiz her neyse Onyx'e götürmemizi söylemişti.

"Teorik olarak Viper'ın yöntemlerinden memnun olmasaydık ve alternatif bir sağlayıcı arıyor olsaydık," diye başladım, ne istediğimi nasıl soracağımdan tam olarak emin değildim.

Onyx göz kırparak, "*Vahşi* tarafta bir yürüyüşe çıkmanı kesinlikle tavsiye ederim," dedi. "Bunu ona ben söyleyeceğim ama sen önerirsen bu fikri kabul etme olasılığı çok daha yüksek."

"Sana bunu düşündüren ne?" Riot, Onyx'i gözlemlemek için etrafıma eğilerek sordu. Wild'ın benim ruh bağım olduğu herkesçe bilinen bir şey değildi ama daimonların neden burada kaldığımıza dair kendi teorileri olduğunu tahmin ediyordum.

Onyx ona *ciddi olamayacağını* açıkça söyleyen bir ifade verdi, söze gerek yoktu. Belki de anlamıştı?

"Fotoğraf zamanı, aferin kızıma," diye duyurdu Onyx, yüzünü benimkinin yanına bastırarak ve telefonunu selfie için kaldırarak.

"Fotoğrafları gerçekten seviyorsun," dedim yüzümü buruşturarak, fotoğraftaki yüzümde hafif bir şok ifadesi vardı. En azından çenemde sos yoktu.

"Tüm bu görüntülerle ne yapıyorsun?" Riot homurdandı, bir kolunu belime doladı ve beni nazikçe yana çekti, böylece telefonuna bakan Onyx'in üzerine gelebildi. Ekranı göremiyordum ama her ne yapıyorsa ondan saklamaya çalışmıyordu ve bir agathosla mesajlaşıyorsa Riot'un müdahale edeceğine güveniyordum.

Onyx burada bulunduğumuz neredeyse her gün benimle selfie çekmişti. Çoğunlukla, ben onun arazisindeyken beni takip etmenin bir yolu olarak bunları Wild'a gönderdiğini düşünmüştüm. Wild ile aramdaki doğaüstü bağlantıyı tahmin ettiyse bu teori daha da olası görünüyordu.

Riot'un bir anlık şaşkınlığını yakaladım, yüzündeki hafif çatıklığı fark ettim ama fark ettiğim anda kayboldu.

Tamam mı? Ağzımı açtım.

Onyx'e tuhaf bir bakış atarak başını salladı. *Daha sonra*, o da karşılık verdi.

Evet, bu gece kesinlikle bağ kuruyorduk. Bu bağın Riot'un ruhuna getireceği derinlemesine içgörüyü istiyordum. Onun geri dönülmez bir şekilde benim olmasını istiyordum. Riot yanımdayken, bu dünyada bizi ayırabilecek hiçbir güç olmadığından emin bir şekilde kalabalığın içine yürümek istiyordum.

Sadece Riot değil. Kesinlikle sadece Riot değil.

Bullet'ın yukarıda tek başına oturduğunu, yaralı koluyla beceriksizce kartlarını karıştırdığını, aşk itirafının aramızda havada asılı kaldığını hayal ettim ve bu geceki planım daha da saçma göründü. İlk iki ruh bağımı daha sağlamlaştırmamışken neden üçüncü ruh bağımı bulmaya gidiyordum ki?

Riot şakağıma bir öpücük kondurdu ve boş tabağı elimden alıp çöp kutusuna bıraktı. "Şey, her ne kadar ben

Adamı göreceğim için heyecanlı değilim, Viper'la yaptığım bu lanet anlaşmadan kurtulmamı sağlayacaksa gururumu ayaklar altına almaya hazırım. Bir şeyler içmeye hazır mısın, Gracie?"

Bullet'in üst katına çıkma arzuma rağmen başımı salladım. Bu gece düzgün bir makyaj yapmış, fosforlu kalemimi falan çıkarmıştım, en azından kulübe girebilirdim.

Binaya geri dönerken Onyx "Elysium," diye seslendi. "Doğruca Elysium'a gidin."

Kalabalığın arasından sıyrılırken teşekkür etmek için ona el salladım. "Sanki başka bir yere gidecekmişiz gibi," diye alay etti Riot. "Asphodel insanlarla dolu ve senin bu gece Şans Meleği'ni oynamanı karşılayabileceğimizden emin değilim."

Anında, içgüdülerim bunun yerine Asphodel'e gitmem için baskı yaptı, insanları kasıtlı olarak yeteneklerimi onlara bahşetme şansından mahrum bıraktığım için mutsuzdum.

"Çabuk ol," diye ısrar ettim Riot'a. "Bana Elysium'a gitmemiz için başka bir neden söyle."

Riot omzunun üzerinden bana baktı ve yüzünde anlayışlı bir ifadenin belirmediğini gördüm. "Ee, Elysium'da umutsuzca bir porsiyon şansa ihtiyacı olan insanlar olabilir mi?"

Apaçık bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk, ama bu bile derimin altındaki, hemen gidip sihirli dokunuşumu insanlar üzerinde kullanmamı isteyen kaşıntıyı durdurmaya yetti. Bu '*olabilir*', bu olasılık kelimesi bana bir çıkış yolu verdi, kendi kafamın içinde bile.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım nefes verirken. "Stellar olayının beni kızdırmamasına şaşırdım doğrusu."

Riot homurdandı. "Yani, muhtemelen sana hiç benzemediği ve Viper da bana hiç benzemediği için. O kadar kötü bir yalan ki, sayılmaz bile."

Başını sessizce salladı, muhtemelen Gaia'ya agathos'a koyduğu sınırlamalar için zihninde milyonlarca farklı şekilde lanet okuyordu.

Mercy'nin arabada olduğu gerçeği yerine buna tercih ederek, "Bullet'in yerine geçecek biri yoktu," diye . *Maine*. Felix'in bir sosyal yardım gezisine sürgün edilen kardeşinin de Maine'e gitmiş olması tesadüf müydü? Orada agathos için bir şeyler mi vardı?

"Agathos, Bullet'in yaralarının ölümcül olduğunu düşünmüş olabilir," dedi Riot sessizce, parmaklarımızı sıkıca birbirine bağlayarak. Bu düşünce bende hemen geri dönüp onu bulma isteği uyandırdı.

Bullet'i benden alacak bir lanet olduğuna inanmayı reddetsem de, onun ölümlülüğünden bahsetmenin beni endişelendirdiğini inkar edemezdim. Her ne kadar tamamen iyi olsa ve ona hiçbir şey olmayacak olsa da.

O diğer Oneiroi'ler gibi değildi. Bağlantımız bunun kanıtıydı.

Bullet hepimiz kadar uzun yaşayacaktı ve ben onun yaşayamayacağı fikrini aklımdan bile geçirmeyi reddettim.

"İşte başlıyoruz," dedi Riot. "Elysium'a hoş geldiniz."

Bölüm 26

G *Elysium* yazılı neon tabelanın bulunduğu parlak siyah çift kapıya yaklaştığımızda kollarımda şişlikler belirdi.

yukarıdan parlıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, mekânın karanlığı beni daha az değil daha çok rahat hissettirdi. Yine de her zaman kötü bir agathos olmuşumdur.

Sıkılmış görünümlü bir fedai bize ikinci bir bakış atmadan el salladı ve biz kulübe girerken Riot sanki fedainin fikrini değiştirip onu yumruklamasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden geriye baktı.

"Bu asla tuhaf olmaktan çıkmayacak," diye mırıldandı Riot. "Herhangi bir kulüpte, ama özellikle bir Yeraltı Dünyası kulübünde."

Hayatımda ilk kez gittiğim bu kulübe o kadar dalmıştım ki cevap veremedim. bir tarafını uzun bir bar kaplıyordu, arkasındaki duvarda alkol şişeleri sıralanmıştı ve tüm alanı kaplayan pembe ve mor ışıkların altında ruhani bir şekilde parlıyordu. Beklediğimden hem daha fazlası hem de daha azıydı-

kesinlikle daha az keyifsiz ve g nahk r, ama aynı zamanda daha az göz alıcı, hatta daha *sıradan*. Renkli ışıklar ve vurmali ritim bir yana, siyah deri koltuklar ve büyük boy sedirlerle çevrili bir bar ve dans pistine sahip kare bir odaydı.

O kadar da korkutucu değildi.

Kayalık bir sahil şeridinde g ne lenen periler gibi mobilyaların üzerinde uzanan göz alıcı, cılız giyimli daimonlar biraz daha korkutucuydu.

Midem bulandı ve nabzım ruhuma yakın bir şekilde değil, belirgin bir şekilde gergin bir şekilde yükseldi. Neden bunun akılcıca bir plan olduğunu d   nm   t m ki? İyi bir agathos değildim ama bu kesinlikle daimonlarla ko mak için biçilmiş kaftan olduğum anlamına gelmiyordu. Hiçbir yere uymuyordum.

" ok fazla giyinmi im," dedim Riot'a, beni duyabilmesi için yakınımaya eğilip sesimi müziğin üzerinde yükselterek. Bir kolunu belime doladı ve barın ıssız bir ucundan odayı izlerken beni kendine doğru çekti.

"Bu gece aynaya baktığında kendini nasıl hissettin? Buraya gelmeden önce?" Riot odayı tarayarak sordu. Ba ı dönüyor, tehdit arıyordu ama ba parmağı güven verici bir şekilde sırtımın çıplak derisi üzerinde geziniyor, dikkati benden hiç uzakla mıyordu.

Soruyu düşündüm, giymeyi çok istediğim ama denesem muhtemelen tesettür paniği geçireceğim daracık mikro elbiseler ve ı ıltılı tulumlar içindeki güzel kadınları görmeden önce nasıl hatırlamaya çalıştım.

"Kendimi iyi hissettim," dedim yavaşça, biraz daha yanına eğilerek. "Kendimi güzel hissettim."

"Önemli olan da bu zaten," diye cevap verdi Riot, belimi sıkıp bana lezzetli ve baştan çıkarıcı bir sırtıfş fırlatarak. "Sen kendini iyi *hissettiğın* sürece, başkalarının ne giydiğı kimin umurunda? Ne olursa olsun, bence ne giyersen giy gezegendeki en seksi kadın sensin."

O anda bir barmen belirdi ve Riot, ben saçma ama garip bir cevap vermeye fırsat bulamadan bize içki sipariş etmekle meşguldü.

"İşte," dedi Riot, bana meyve ve yapraklarla dolu uzun bir bardakta parlak pembemsi kırmızı bir içki uzattı ve kendisi için bir bira aldı. "Ahududulu mojito. Oturup insanları izlemek ister misin? Wild genelde buralarda olur, her şeye göz kulak olur. Eminim çok geçmeden aşağıya inecektir."

Koltukların çoğı çoktan kapılmıştı, dans pisti hâlâ oldukça boştu, ama ikimizin de içine sıkıştığı büyük boy bir koltuk bulmayı başardık, bacaklarım Riot'unkilerin üzerinde açılı duruyordu ve ben sığmak için yan otururken onun kolu belime sarılmıştı. Belki de diz boyu bir elbise giyiyor olmak o kadar da kötü bir şey değildi. En azından sergilenmemesi gereken herhangi bir şeyin sergilenmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Kokteyli desenli kâğıt pipetten yudumladım ve ne kadar lezzetli olduğunu görünce neredeyse inleyecektim. Agathos genellikle sadece bira ve şarap içerdi, çoğunlukla özel günler içindi. Bunun içinde ne tür bir alkol olduğundan bile tam olarak emin değildim ama bu benim yeni favori şeyimdi.

Barın arkasındaki her bir kişinin yüzünü ezberlerken birkaç dakika boyunca insanları izledik, buna gerçekten gerek yoktu çünkü Wild'ın burada olmadığını zaten biliyordum. Burada olsaydı hissederdim, ama ona doğru olan çekim beş gün önce buraya geldiğimizden ve o hemen ortadan kaybolduğundan beri olduğu gibi zayıf kaldı.

"Sence neden beni görmeye gelmedi?" Riot'a sessizce sordum, güvensizliğimi yüksek sesle dile getirdim.

Riot mırıldandı, parmaklarını hafifçe kalçama vurarak ritim tuttu ve cevabını düşünürken birasından uzun bir yudum aldı. "Yalnız biri olduğumu sanırdım ama Wild tamamen farklı bir münzevi seviyesi. Buradaki herkes onu idol olarak görüyor ama onun arkadaşı değiller. Onyx bile değil, sanmıyorum. Belki de onu biraz korkutuyorsun."

"Başlangıçta seni biraz korkuttuğum kesin," diye takıldım.

"Çok göz korkutucusun," diye onayladı Riot sırtarak. "Belki de Wild benden senin yanında olamayacak kadar nefret ediyordur."

Riot önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama bastırmaya çalıştığı utancı hissedebiliyordum. Olduğu kişi fikriyle benden daha çok mücadele ediyordu.

Yanağından öpmek için eğildim ve içeri girdiğimizden beri bizi merakla izleyen yakındaki daimonların eğlenen bakışlarını üzerimde topladım. Burada çalışmayanlar ve bütün hafta boyunca bizi izlemeyenler.

"Burada olduğun hafta babanı hiç gördün mü?" Sessizce sordum. Daimon bir kadın karşıdaki koltuktan kalktı, arkadaşının kolunu ısrarla çekiştiriyor ve dans pistine özlemle bakıyordu. Arkadaşı -eğer bu iki daimon için doğru terimse, Riot her zaman arkadaşları olmadığında ısrar ederdi- homurdandı ama sonunda teslim oldu, etkileyici yüksek topuklarının üzerinde dengede durdu ve diğer kadını dans pistine kadar takip etmeden önce elbisesini aşağı çekti.

"Onu *gördüm*," dedi Riot gözlerini devirerek. "Kumarhanenin dışında para için bir insanı silkeliyordu. Bunu bana aktarmaktan büyük zevk alan Viper'a göre, babam birkaç gün sonra iki Agathos askeriyle kavga etmiş."

"Aman Tanrım-"

"O iyi," dedi Riot, elini dalgınca sallayarak. "Köprücük kemiği kırıldı ama çoğunlukla ağır dozda utançtan muzdarip."

Riot'a iyi bir baba olamadığını biliyordum ama yine de onun için biraz üzülüyordum. Geçen hafta burada bu kadar çok genç daimonla birlikte olmak Bullet'in genç neslin ebeveynlerinden biraz farklı yaratıldığı teorisini güçlendirmişti ve empatiden yoksun gibi görünen yaşlı daimonlara acımıştım. Beni gerçekten biraz korkutan tek daimon, muhtemelen ellili yaşlarının başında olan Dr. Martinez'di.

Riot gizlice odadaki bazı insanları işaret ederken içkilerimizi bitirdik ve gerçekten de *herkesi* tanıyor gibi görünüyordu. Hafta boyunca etrafımızda ne kadar çok insan toplandığını düşünürsek, bize bu kadar çok alan tanınması garipti. Sanki buradaki tüm daimonlara bizi yalnız bırakmaları talimatı verilmişti.

"Hadi dans edelim," dedi Riot muzip bir gülümsemeyle ve boş içkilerimizi yan masaya koydu.

"Ben böyle dans edemem!" Yanımızdaki bir çifte bakarak ciyakladım. Bu iki kadın bir trend başlatmış gibiydi; giderek daha fazla daimon dans pistine çıkıyordu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Riot kıkırdadı. "Tam olarak koreografi sayılmaz Gracie. Tek yapman gereken bana tutunmak ve kendini iyi hissetmek. Bu konuda biraz pratik yapmıştık, hatırladın mı?"

Bana göz kırptı ve onun üzerinde döndüğüm zamanı aklıma getirme cüreti karşısında ağzım açık kaldı, tüm vücudum bu anıyla ısındı.

Neden yine buradaydık? Riot'ı sürükleyip götürmeden önce Wild'a ortaya çıkması için beş dakika veriyordum. Yapacak işlerim vardı.

"Hadi," dedi Riot, benden aldığı belli olan şehvetin üzerine atılarak. Ayağa kalktı, beni kendisiyle birlikte kaldırdı ve ayaklarımın üzerinde sabit durana kadar kalçalarımı kavradı. Zaten çok içen biri değildim ve Bullet hiç içmediği için alkol almayalı epey olmuştu. Yüzüm hoş bir şekilde sıcaktı ve her şey iyi bir tür karıncalanma hissediyordu, ama işimin bittiğinden oldukça emindim. Bir meyveli içki yeterliydi.

Riot beni dans pistine çıkardı ve beni kollarına almasına izin verdim, elleri belimdeydi, başparmakları sırtımın açıkta kalan derisine değebilecek kadar yüksekteydi. Ellerimi göğsüne dayadım ve etrafımızda muhtemelen bu garip Agathos kızına bakan insanları görmezden gelmeye çalıştım.

"Kendini iyi hisset," diye mırıldandı Riot, dudakları kulağımın kabuğunu okşarken. Kalçalarını hafifçe eğdi, kalçası bacaklarımın arasına girdi, onu istediğim yer için yeterince yüksek değildi. Ona *ihtiyacım vardı*.

Gözlerimi kapattım, şarkıyı tanıımıyordum ama ritmin bedenimi hareket ettirmesine izin verdim, Riot'un avuçlarımın altındaki sıcak, sert göğsünün hissine, başını yaklaştırdığında saçlarının ara sıra omzumu , parmaklarının sert pedlerinin sırtımın yumuşak derisinde hareket etmesine odaklandım.

Birdenbire daimonlarla dolu bir odada olmamızın hiçbir önemi kalmamıştı. Dışarıda kalan tek kişi olmam umurumda değildi, hatta Wild'ın yakınlardaki varlığına dair en ufak bir ipucu hissetmemiş olmam bile umurumda değildi.

Siktir et onu, diye mırıldandı kafamın içindeki sessiz bir ses. Ezmeye alıştığım karanlık, acı yanımdı. *Ruhu seninkine bağlı bir adamın sana birazcık ilgi göstermesi için kendini yem gibi sallaman gerekmemeliydi.*

Wild söz konusu olduğunda, odaklanabileceğim ilişkilerin zararına olacak şekilde, güvensizliğimin beni ezmesine izin verdim. Odaklanmalıyım.

"Gracie?" Riot başını kaldırıp gözlerinde endişeyle bana bakarak sordu. "Nereye gittin sen?"

"Hiçbir yerde," dedim başımı sallayarak.

"Neyin var?" Parmaklarının arasından kayıp gideceğimden endişelenmiş gibi kalçalarımı sıkıca kavradı. Beni hep böyle tutardı.

Sanki yok olmanın eşiğindeydim.

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım, terli ve gıcırdayan vücutlarla çevriliyken yaptığım bu pek de romantik olmayan açıklamadan sonra kaçmaya çalışırsa diye ellerim gömleğinin üzerinde sıkılaştı.

Riot bana göz kırptı. "Ben mi?"

"Ne? Evet, tabii ki sen."

"Bunun için şükürler olsun," diye iç geçirdi Riot. "Sana o kadar aşığım ki. Göğsüm ağrıyor." Bileğimi tuttu ve elimi yavaşça kalbinin üzerine gelecek şekilde hareket ettirdi. "Tam burası. Çok sıkı ve tuhaf hissediyorum."

"Umarım beni seviyorsundur. Ya öyle ya da kalp krizi geçiriyorsun," diye güldüm.

"Bu hafta tüm bu daimonların etrafında dolanarak çok arsızlaştın. Ama evet, bu kesinlikle aşk," Riot boğucu bir yarım gülümsemeyle kabul etti ve elimi göğsünden kaldırıp bileğimin iç kısmını öptü. Bu küçük jest, şaşırtıcı derecede hassas olan bu noktadan koluma doğru ilerleyerek vücuduma yayıldı ve ne kadar *muhtaç* hissettiğimin farkına varmamı sağladı.

"Artık odamıza dönmek istiyorum," diye fısıldadım Riot'un gömleğini yumruklarken. "Peki ya senin çok önemli görevin?" Riot alay etti, başparmağı iç bileğimin üzerinde daireler çiziyor.

Gözlerimi kısarak barın arkasındaki daimonlara bakarak odaya göz gezdirdim. "Hayır, burada değil. Hadi gidelim."

Riot güldü, daha önce *hiç* duymadığım kadar zengin ve lezzetli bir sesti bu, ben de kolumu beline doladım ve bizi kulüpten çıkarırken yanına sokuldum. Barın arkasındaki daha önceden tanıştığım daimonlardan birkaçı sırttı ama ben utanacak bir şey bulamadım.

Bunda utanılacak bir şey yoktu. Birbirimizi seviyorduk! Kader bizi yıldızlara yazmıştı. Bunu kalıcı hale getirmenin zamanı gelmişti.

Odamıza dönüş yolculuğu bulanıktı. Riot'un önderlik etmesinden memnundum çünkü beynim bulanıktı ve kararlılığıma rağmen, gerçek fiziksel eylemin kendisi hakkında hala biraz gergindim.

Ben de Bullet ile olan bağı mühürlemek istedim, belki önce Bullet, ama ikisi de bu konuda ne düşünürdü?

Eylemin kendisi zarar verir mi?

Kanar mıyım? Tanrım, lütfen çarşaflara kan akıtmama izin verme. Onlar benim çarşaflarım bile değildi.

"Seni sinsi küçük Oneiroi," diye sessizce güldü Riot loş yatak odasına girerken. Tüm ışıkların kapalı olduğunu ve odanın *mumlarla* aydınlatıldığını fark etmem bir anımı aldı.

"Bunları nereden buldun ki?" Şaşkınlıkla sordum.

"Oniks," diye yanıtladı Bullet neşeyle, köşedeki koltukta otururken. "Çok yardımseverdi."

Riot düşünceli bir şekilde mırıldandı ve ben de daha önce gönderdiği mesajı ve ilişkilerimle neden bu kadar ilgilendiğini sormak için bir not aldım. Daha sonra soracaktım. Şu anda Onyx hakkında konuşacak havada değildim.

Mum ışığı Bullet'in sarı saçlarını eğirilmiş altın gibi gösteriyordu ve bir elinde tarot kartlarını karıştırırken bana baktığında ametist gözleri neredeyse parlıyor gibiydi. Neredeyse uhrevi bir şekilde inanılmaz derecede güzeldi.

Yanımda, Riot'un kaslı kolu omuzlarımın üzerindeydi, yakınlığı yerine getirilmemiş bağın güçlü ağrısını hafifletiyordu ama yeterli değildi. Karanlık, içimdeki açlık, neredeyse acı verici bir şekilde içimi kemiriyor, düşünce akışımı takip ediyordu. Sanki içimde bir baraj yıkılıyordu, haftalardır bastırılmış şehvet beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Bullet gülümserken Riot yanımda inledi.

"Vay, vay, ne tür ahlaksız düşünceler içindesin, Amazing Grace?" Bullet alay etti, beş günlük gergin mutluluktan sonra her zamanki şakacı tonu geri gelmişti. "Uyarılman enfes hissettiriyor, biliyorsun. Sanki tenimi yalıyormuşsun gibi."

Bunun arzumu azaltması gerekirdi ama tam tersi bir etki yarattı.

"Gracie," dedi Riot yavaşça, çenemi parmaklarının arasına alıp yüzümü ona doğru çevirdi ve yüz ifademde bir şey ararken beni olduğu yerde tuttu.

"Bundan sonra geri dönüş yok," diye uyardı, çenemdeki tutuşu sıkılaşıp beni daha yakına çekerken bile gözbebekleri büyüyordu.

"Seni seviyorum. Geri dönmek istemiyorum."

Riot'un biraz eridiğine yemin edebilirim. Bu üç kelime onun için gizli bir silah olabilirdi.

"Seni seviyorum ve seni istiyorum. Ama geçen gün sen ve Bullet hakkında söylediklerimde ciddiydim. İkinizin birkaç gün boyunca sarsıntılı günler geçirdiğinizi biliyorum ve eğer bir şey varsa, bu ikinizin buna neden bu ihtiyaç duyduğunuzu doğruluyor. Onunla

yetenekleri, taşıdığı yükler... Size neyle mücadele ettiğini söyleyemediğinde Bullet'ın ruh halini okuyabilmeniz *gerekıyor*."

"Sen benim en sevdiğim ruh ikizimsin," dedi Bullet hülyalı bir şekilde, ben Riot'a hayranlıkla bakarken, onun bu konu hakkında ne kadar çok düşündüğünden etkilenmiştim.

Riot sırtarak, "Ben senin tek kayınbiraderinim," diye cevap verdi.

"Şimdilik," dedi Bullet hafifçe, ben Riot'un elinden kurtulup Bullet'i kolundan tutarak ayağa kalkması için cesaretlendirirken. Riot'a o üç kelimeyi söylerken Bullet'ın saklamaya çalıştığı hayal kırıklığının fırçasını hissetmiştim ve bu benim için kabul edilemezdi.

Bullet önümde durmuş, uzuvlarıyla ne yapacağını bilmiyormuş gibi neredeyse huzursuzca ayaklarını sürüyordu. Sergilediği on santimlik dövmele teni, dikkatimi çeken göğüs ve karın kaslarının düzlemleri ve çıkıntılarıyla bile neredeyse sevimli görünüyordu.

"Kartlarda senin hakkında ne hissettiğimi göremiyor musun?" Kolunu güven verici bir şekilde sıkarak nazikçe alay ettim.

Bana küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Kendi zamanımızda keşfetmemizi istedikleri bazı şeyler var."

"Sevindim sayılır, bu korkunç mu?" diye sordum. "En azından sana ilk kez söyleyebileceğim, söylediğimde yüzündeki ifadeyi görebileceğim ve gerçekten *hatırlayacağım* bir şey olduğu için mutluyum."

Bullet biraz hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve bu içten konuşma bana doğal gelmese ve bir şekilde toprağa karışmak istesem de devam için kendimi zorladım.

"Belki aramızdaki ilişki hızlı ama hızlı hissettirmiyor. Sanki seni tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi geliyor."

"Hatırlıyorsun, Amazing Grace," dedi Bullet elimi sıkarak nazikçe. "Hatırlamadığını biliyorum ama aklının bir köşesinde

Bir yerlerde hala kilitli bir anılar kasasında varım."

"Ben de öyle düşünmeyi seviyorum," diye kabul ettim, çünkü şimdiye kadar paylaştığımız her etkileşimin beynimden parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gittiği fikri düşünmek için çok üzücüydü. "İşte bu yüzden birbirimizi şahsen çok uzun zamandır tanımıyor olsak da senin hakkında ne hissettiğimi biliyorum. Sen yanımdayken içimde bir doğruluk ve tamamlanmışlık hissi olduğunu biliyorum. Seni sevdiğimi biliyorum. Seni *seviyorum*."

Bullet'ın gülümsemesi *ıslıl ısıldı*. Her zamanki Cheshire Kedisi sırtısına benzemeyen bu gülümseme saklanmak ve saptırmak için değildi, saf bir neşe ifadesiydi.

"Seni hayatın boyunca sevdim," dedi kolayca. "Sana aşık olduğumu sanıyordum ama seninle rüyada karşılaşmanın verdiği his, gerçek hayatta karşılaşp seni yeniden tanımanın yanında hiçbir şeydi. Seni seviyorum, benim Muhteşem Grace'im."

Arzu içime çökmüştü, tenimin her santimi çok hassas, çok az uyarılmış, çok fazla şey hissediyordu. Aynı zamanda, Bullet'in sözleri ağlama isteği uyandırdı, ki bu muhtemelen havayı bozardı.

"Benimle bağ kur," diye nazikçe emrettim, Riot'un bunu hâlâ onaylayıp onaylamadığını görmek için omzumun üzerinden baktım. Bu onun fikriydi ve Bullet ile ben, bir ömür boyu saklı kalmış anılardan sonra birbirimizin ilkleriymişiz gibi hissediyorduk.

Riot kaşlarını şakacı bir şekilde bana doğru salladı. "Kalmalı mıyım yoksa gitmeli miyim?"

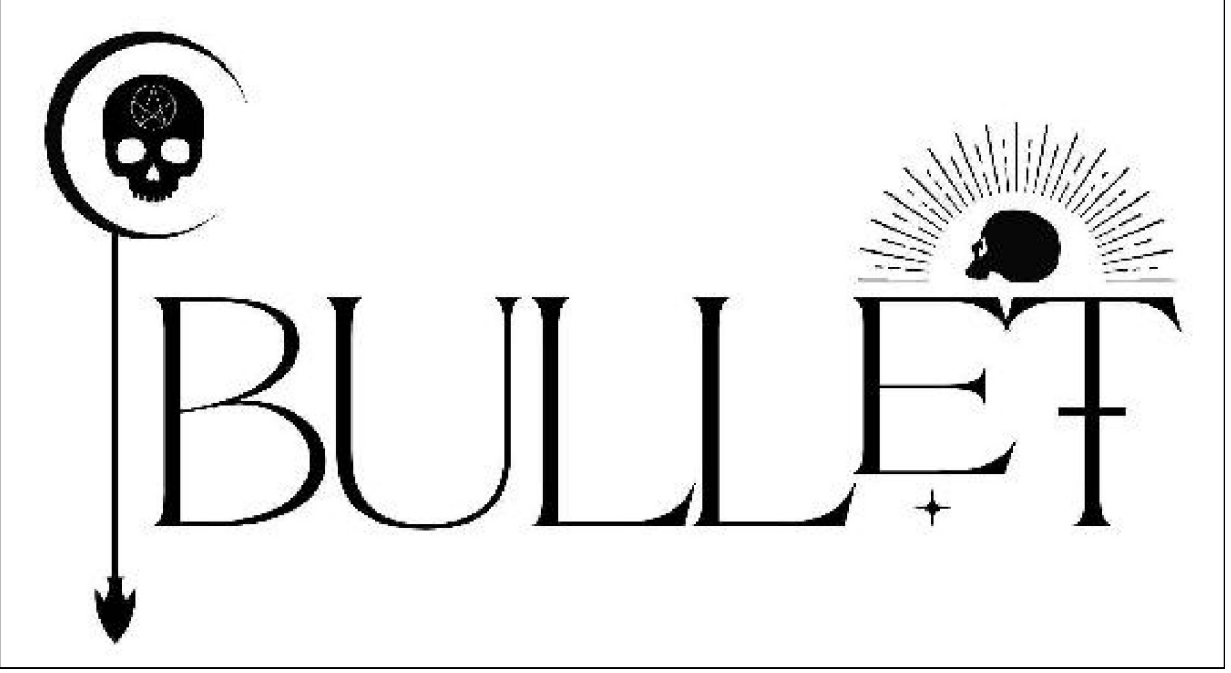
"Kal," dedim hemen, başını sallayarak onaylayan Bullet'e baktım, yumuşak gülümsemesi biraz daha az sıcak ve bulanık ve biraz daha yırtıcı bir şeye dönüştü.

Bullet'in dudaklarına hafif bir öpücük kondurmak için öne doğru eğilmeden önce uzun bir nefes verdim ve geri çekildiğimde beni kovalamasını sağladım. "Beni senin yap," diye fısıldadım.

"Ben her zaman senin oldum, ama bunu memnuniyetle resmileştireceğim."

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Yarış topuklarını çözdü, beni yatağa doğru çekmeden önce **G** beceriksizce tekmeleyerek çıkardı, yanaklarını koyulaştıran kızarıklık yatağın içinde bile görülebiliyordu.

alçak mum ışığında.

"Bu işte iyi olamayacağım için endişeliyim-" diye başladı.

"Seks mi?" Ağzımdan kaçırdım. Kuşkusuz en baştan çıkarıcı anım değildi. Kahretsin, romantik konuşmayı çok iyi beceriyordum ama sonra vücudumdaki tüm kan sikime hücum etti ve beynim çalışmaz oldu.

Grace hafifçe öksürdü. "Evet. Bu. Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum."

"Bütün işi ben yaparım," diye gönüllü oldum hemen. Riot sessizce kıkırdadı ve köşedeki koltuğa yığıldı. Muhtemelen mutlak bir inançsızlığın gülüşüydü bu, ama ben onu olmakla suçlamak için bir şansım yoktu.

Grace'in dudakları benimkilere sürtünüp tüm dikkatimi almadan önce kendine aşıırı güvenen bir erkek fahişıeydi.

"Siz ikiniz sonra tartışırsınız," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, göğsümde hareket eden huzursuz elleri saklamaya alışıtığı sinirlerini ele veriyordu.

"Baskı yok," dedim ona hafif öpücükler arasında, kendimi vücudumun tepesindeki başıımla düşünmeye zorlayarak. Bu sözler Grace'e olduğı kadar kendime de bir hatırlatmaydı. "Belki bu sefer dünyayı sarsacak bir şey olmayacak ama bir yolunu bulacağıız."

"Biliyorum. Gerginim ve biraz kafamı dağııtmaya ihtiyacım var."

"Bunu kesinlikle yapabilirim," diye söz verdim, bunu yapabileceğıımden tam olarak emin değııldim ama Riot yanımda durup bana talimatlar verecekse, sorun olmayabilirdi. Belki de bu ifte bakire olayı iyi bir fikir değıildi. Riot en azından ne yaptığıını biliyordu.

Grace, aramızdaki ince kumaş çok fazlaymışı gibi sabırsızca elbisesini çekti ve bunu yapmakla ilgili tüm şüphelerim dağııldı. ne doğıru eğıildi ve dudaklarını göğsümdeki Aşııklar dövmesine bastırdı, ben de sağılam elimle elbisesinin düğmelerini ve kemer bağıını yavaşça çözdüm, kendimi tamamen kck düşürmemek için sütyen giymediğıine sessizce şükrettim.

"ok güzelsin," dedim sessizce, kumaştan sıyrılıp Riot'un sessizce inlemesine neden olan bir çift beyaz dantel klotla onu orada bırakırken.

"Sen de öylesin," diye fısıldadı, saçlarını hızla bağıından kurtardı ve göğüslerini örtecek şekilde ne doğıru çekti. "Belki de daha fazla alkol almalıydım."

"Hm, sanmıyorum," diye karşı çıktım, onu yatağa yönlendirirken. "Utangaçlığın geçecek ve umarım bunu hatırlamak isteyeceksin."

"Yapacağım," dedi Grace kesin bir ifadeyle. "Seninle daha fazla unutulmuş anı yaşamak istemiyorum."

yaslandı ve ben de sağlam kolumu onun üzerine koydum, dudaklarını öpmek için eğildiğimde aptal kurşun yarasına lanet okudum. Geçen gece Riot'un Grace'i yere serişini izlediğimden beri neredeyse başka hiçbir şey düşünmüyordum - vurulmak bir yana - ve dilimle ona yıldızları göstermeye kararlıyım.

Grace öpücüğün içinde rahatladı, dudakları benim için kolayca ayrıldı, dili hevesle benimkine sürtündü. Daha şimdiden kendine olan güveninin kaybolduğunu hissediyordum ve dişlerimi alt dudağının üzerinde hafifçe gezdirdim, kafasındaki düşünceler yerine hislere odaklanmasını istiyordum.

Yavaşça vücudunda aşağı doğru ilerledim, boynunu ve köprücük kemiğini öptüm, dilimi her sivri meme ucunun etrafında döndürmek için duraklamadan önce kısa nefesleriyle ağır bir şekilde yükselen ve düşen göğüslerinin şişmesi. Yalarken, emerken ve hafifçe ısırırken her tepkiyi katalogladım, Grace'in dudaklarının nasıl ayrıldığını veya başının nasıl geriye eğildiğini yakalamak için her seferinde yukarı baktım.

"Kurşun," diye nefes aldı Grace, eli belli belirsiz başıma uzandı ve beni aşağı doğru *hafifçe* itti.

Lanet olsun. Bana talimat vermeye başlarsa, yine pantolonuma boşalacaktım.

Ona aldığım için *çok* memnun olduğum dantel külotun bel bandını çekiştirirken kalçalarını kaldırdı ve ben de külotu tekmeleyip çıkarana kadar kabaca dizlerinin üzerinden aşağıya doğru çektim.

Utangaçlığım geçmeden bacaklarının arasına girdim, arzusunun kokusunu ezberledim ve yavaşça yarığını yalamaya başladım.

Grace iç çekti, kalçaları daha da açıldı ve bacaklarını iki yanıma dizerken tenine karşı gülümsedim.

Cennet. Burası cennetti. Grace altımda ıslak ve istekliyken Elysian Fields'a ihtiyacım . Oksijene bile ihtiyacım yoktu.

Tamam, belki oksijen. Geriye kalan her şey gereksizdi.

"Dalga geçme," dedi Grace nefes nefese, saçımı hafifçe çekiştirerek. Arka planda Riot'un sessiz kahkahasını ve Grace'in buna karşılık gelen kızgınlık *mırıltısını* belli belirsiz duydum. "Dayanamıyorum, bu gece olmaz."

"O zaman istediğin yere götür," diye meydan , sırtarak vücudunun çizgilerine baktım.

Grace'in gözleri kısıldı ve biraz tereddüt bekledim, ama görünüşe göre bunun için çok sıkı sarılmıştı. Yüzümü aşağıya doğru *iterken* saçlarımdaki tutuşu biraz daha talepkar hale geldi. Dilim Grace'in kıvrımlarında gezinirken içimden sikime *beklemesini* hatırlattım ve o da beni hafifçe klitorisine doğru çekti.

Görünüşe göre pozisyonumdan memnun, ben duşta tanışmak için çok uzun zaman harcadığı o hassas sinir demetini keşfederken başımı yerinde tuttu. Hafifçe daireler çizdim, Riot'un zevkten yarı sayıklarken yaptığını söylediği gibi hafifçe emmeden önce dilimle deneysel olarak fiskeledim.

Hızlı öğrenen biri değildim.

"Kurşun!" Grace'in nefesi kesildi, vücudunun üst kısmı kıvrıldı ve saçımı tutuşu acı verici bir hal aldı. Boşalırken karnının kasılmasında son derece erotik bir şey vardı ve ben umutsuzca

Orgazm olurken geri çekilip amına bakmak istedi ama bu utangaçlığının geri dönmesine neden olabiliirdi.

"Devam et," diye tembelce talimat verdi Riot köşeden. " yalayarak geç. Tekrar boşalmasını sağla."

Pekala, bunu yapabilirim.

Ben bakıma devam ederken Grace ciyakladı, bacakları beni itmek ister gibi biraz tekmeliyordu ama eli hâlâ başımı yerinde tutuyordu. Çelişkili küçük vahşi kedi.

"Aman Tanrım," diye inledi Grace, sağlam kolumla kalçasını sıkıştırma çabalarımına rağmen vücudu hâlâ altımda kıvranıyordu. "Asla bitmeyecek. *Çok* iyi hissettiriyor."

Bunu yapmak ona çok pahalıya mal oluyormuş gibi acı dolu bir sesle Grace başımı çekti ve ona en büyük, en minnettar gülümsememi verirken dudaklarımı yaladım. Tadı güneş ışığı gibiydi. Ya da şeftali. Belki de kayısı. Her neyse, bu benim yeni favori tadımdı.

Grace bana gülümsedi, gözleri her zamankinden biraz daha kapalıydı. "Arkana yaslan," diye talimat verdi. "Yaralısın, ağırlığını kolundan uzak tutmalısın."

Bunu sorgulamadım bile. Çıplak kız arkadaşım yüzünde nazlı bir gülümsemeyle beni izlerken sırtüstü yastıklara uzandım. Tüm gün boyunca ondan emir almaktan mutluluk duyardım. Utangaçlığı şimdilik gitmiş, her zaman "karanlığı" ya da "canavarı" olarak adlandırdığı şeyin girintilerinde saklanmıştı. Beyninin agathos'tan biraz daha daimon olan kısmı.

"Pantolonunu çıkar," diye anons etti ve o eşofmanımı aşağı çekerken ben de itaatkâr bir şekilde kalçalarımı kaldırdım. Sakatlığım nedeniyle şu anda çirkin, kolay erişilebilir kıyafetler giymek zorunda olmamı bile umursamıyor gibiydi. Grace

Bana baktı, sanki eşofman giydiğimde de en az bir pantolon giydiğimde olduğu kadar seksiymişim gibi.

Boxer giymiyordum çünkü tek elimle ne kadar az kıyafet çekersem o kadar iyiydi ve Grace pantolonumu sonuna kadar indirirken dudağını ısırды, aletim yukarı doğru kıvrıldı ve şimdiden precum sızdırıyordu.

Başımı amına dayadıktan sonra, sadece prekumdan daha fazlası olmaması küçük bir mucizeydi.

"Gözlerim burada," diye takıldım, sanki tüm sorunlarının cevabı ondaymış gibi sikime hiç rahatsız olmamıştım.

"Demek öyle," diye mırıldandı Grace, gözleri parlayarak. Bu birkaç gün ona iyi gelmişti, daimon topluluğunda aşağılanmadığını görmek omuzlarından bir yükü kaldırmıştı. Bakışları tekrar, onun ilgisi altında hevesle seğiren sikime kaydı. "Vücuduma yerleştirmeyi düşündüğüm için şimdi çok daha büyük görünüyor."

"Tam burada durabiliriz," diye ona güvence verdim, şaftımı kavradım ve yavaşça okşadım çünkü *ağrı*maya başlamıştı, ama fikrini değiştiriyorsa Grace'i zorlamak istemedim. "Başka bir gün tekrar deneyebiliriz."

"Hayır, durmak istemiyorum," dedi Grace başını sallayarak, dizlerinin üzerinde yatakta bana doğru ilerlerken. Riot'un yaklaştığını duydum ve neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

"Rahatlamana yardım edeyim Gracie," diyerek yanımdaki yatağa uzandı, gözleri Grace'in üzerindeydi. "Çok iyi gidiyorsun güzelim. Çok cesur davranıyorsun."

Riot'un düşük güvenceleri, kullandığı pornografik seslendirme sanatçısı tonuyla birleştiğinde Grace kriptonit gibiydi. Onu kucağıma oturtana kadar yönlendirirken gözlerinde hiçbir tereddüt belirtisi yoktu.

Tamamen çıplak. Bana sarıldı.

Gelmeyin. Gelmeyin. Gelmeyin.

Riot, Grace avuçlarını göğsüme koyarak kendini sabitlerken, ıslak sıcaklığı onu istediğim yerin bir santim üzerinde geziniyor ve göğüsleri yüzüme baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaşıyordu.

Dudakları buluştuğu anda Grace'in vücudu tamamen uysallaştı. Kalçaları alçaldı, amcığı aletimin üzerine hafifçe süründü ve ikimizin de temas sırasında nefes nefese kalmasına neden oldu.

"Kendini iyi hisset, unuttun mu?" Riot onu tekrar içeri çekmeden önce dudaklarına talimat verdi, bir eli meme uçlarıyla oynamak için yukarı kayarken dili ağzını süpürdü.

Sağlam elimi Grace'in kalçasına koyarak onu aşağıya doğru cesaretlendirdim ve tırnaklarının azarlaracasına göğsüme battığına yemin edebilirdim. Kahretsin, neden bu kadar ateşliydi?

Beni kırbaçlamasını ve zincirlemesini istediğimden emin değildim ama beni yatağa bağlayıp yüzüme oturtmak isterse hayır demeyecektim. Muhtemelen yalvarırdım.

Yavaşça, Grace'in kalçaları yuvarlandı, vücudu klitorisini şaftıma sürtmek için eğildi ve beni kendi zevkini almak için kullanmasına *bayıldım*.

Riot'la öpüşmesini keserek dikkatini bana çevirdi ve sanırım bilinmeyen tüm sapkınlıklarımı keşfediyordum çünkü bu da çok ateşliydi. Dili benimkinin üzerinde gezinirken, az önce onu öpüyor olmasını umursayan bir yanımdı yoktu.

Aksine, memnun olmuştum. Grace bir tanrıçaydı ve bir tanrıça gibi tapınılmayı hak ediyordu.

"Daha fazla," diye soludu ağızıma karşı, aramıza uzanarak. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Hazır mısın?"

Bu retorik bir soru muydu?

"Ben hazırım," diye neredeyse gülecektim. Yani 29 yaşındaydım. Bunun için çok uzun zamandır bekliyordum.

Sakin gelme! Grace'in eli şaftımın etrafına sıkıca sarılırken ve kalçaları beni girişiyle hizalayarak kaldırırken vücuduma emrettim. *Ciddiyim. Sakin gelme. Daha tam girmeden boşalırsam bu çok utanç verici olacak.*

Riot bunu unutmama asla izin vermeyecek.

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki Grace yere çöktüğünde kanamamasına şaşırdım, tırnakları artık daha çok rahatsızlıktan kaynaklandığını tahmin ettiğim bir şekilde göğsüme daha da sert batıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum, sesim gırtlaktan geliyordu.

"Rahatlamaya çalış," diye nazikçe talimat verdi Riot, elleri sürekli vücudunun üzerinde geziniyor, aynı anda hem okşuyor hem de yatıştırıyordu.

"Baskı gibi geliyor. Çoğunlukla baskı," dedi Grace sonunda. "Ve biraz da acıtıyor."

"Yavaş ol," diye öğüt verdi Riot. "Erkeğini öp ve rahatla."

Tam hangi adam olduğunu açıklamasını isteyecektim ki Grace öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak sormadığım soruyu cevapladı. Dilinin her vuruşunda, dişlerimin her kısırtışında Grace daha da aşağıya battı, sıkı, ıslak sıcaklığı hayal ettiğimden bile milyar kat daha iyi hissettirdi.

"Siktir," diye homurdandım Grace'in ağızına karşı, karın kaslarım çılgınca kasılıyordu. *"Siktir.* Bu sanki... Ne kadar iyi hissettirdiğini açıklayamam bile."

"Açıklamana gerek yok," diye nefes aldı Grace, başı geriye eğilmiş ve gözleri kapanmıştı. "Ne kadar iyi hissettiğini hissedebiliyorum. Konsantre ol, aramızdaki bağa odaklan. Değiştiğini hissetmiyor musun?"

Dürüst olmak gerekirse, aletimdeki hisse odaklanmıştım ama bunu bir kenara ittiğimde Grace'in haklı olduğunu anladım. Göğsümde bir güneş ışığı topu gibi büyüyen ve genişleyen, beni içten dışa ısıtan bir sıcaklık vardı. Aramızdaki zayıf bir iplik gibi hissettiren bağ şimdi titanyumdan yapılmış gibi hissediyordu.

Grace'in duyguları sadece tenimde dalgalanmıyor, kalbimde de yankılanıyordu. Her zaman içimdeki o yerden çekip onu orada bulabilir, ne hissettiğini anlayabilir, iyi olup olmadığını kontrol edebilir, bazen kendi hislerimi bastırmakla tehdit eden ona duyduğum tüm sevgiyle onu doldurabilirdim.

Grace benim kalıcı bir parçamdı.

Ayrıca orgazma çok ama çok yakındı.

Riot yanımda uzun bir nefes verdi ve şu anda delicesine kıskanç olduğunu bilmek için herhangi bir bağa ihtiyacım yoktu, ama onun da zamanı gelecekti. Hakkını yemeyelim, dikkatini tamamen Grace'in üzerinde tuttu, hâlâ onu okşuyor ve hareketleri hızlandıkça göğüsleriyle alay ediyordu. Elleri omuzlarımı kavramak için yukarı kayd ve tekrar aşağıya çarpmadan önce dizlerinin üzerinde kendini tamamen kaldırdı, kıcı kısa hayatımın geri kalanında mastürbasyon yapacağımdan oldukça emin olduğum bir şekilde uyluklarıma çarptı.

Başparmağımı yaladım ve Grace'in uyluklarının birleştiği yere getirdim, benden önce önümüzdeki üç saniye içinde zirveye çıkmasına ihtiyacım vardı ve klitorisini fırçalarken yumuşak bir şekilde inledi, duvarları etrafımda çırpındı.

Nasıl oluyordu da gittikçe daralıyordu? Mantıken bunun olacağını , ama amının beni bir kedi gibi kavrayışına hazırlıklı değildim.

zirve yaparken.

Hareketlerim hızlandı ve ikimiz de aynı anda zirveye ulaştığımızda evrendeki tüm tanrıçalara şükrettim. Bu his, rüyalar âleminde seyahat etmenin hissettirdiklerinden pek de farklı değildi; sanki milyarlarca küçük parçaya ayrılıp tekrar bir araya getiriliyormuşum gibiydi ama bu çok daha iyiydi. Farklı bir adam olarak yeniden yaratılıyormuşum gibi hissediyordum.

Daha iyi bir adam. Zihninin gölgelerinde unutulmuş bir şekilde beklemek yerine, bu dünyada kaldığım sürece Grace'yanında yürüyen biri.

Grace bana doğru yığıldı, nefesi boynuma değiyordu ve elinin Riot'un koluna uzanmak için bedenime doğru uzandığını hissettim.

"Bullet'i hiç bu kadar sessiz duyduğumu sanmıyorum," dedi Riot, sessiz kahkahalarla titreyerek.

"Sadece beden dışı bir deneyim yaşadım," diye cevap verdim uykulu bir şekilde, alnım Grace'in omzuna yaslanmıştı. "Kısa süre içinde her zamanki iğrenç halime döneceğim."

Aramızdaki bağ sanki uğulduyor gibiydi, parlak ve güçlüydü. Grace'in hoşnutluğunu, *rahatlamasını* ve derin memnuniyetini hissedebiliyordum. Ufacık bir utanç sızısı vardı, bir ömür boyu süren yargılamadan kalma bir akşamdan kalma ve ben de parlayan güneş ışığının içindeki o küçük karanlık noktaya odaklandım, kendi sevgimi ve mutluluğumu ona akıttım, onun geri kalanı kadar parlak olana kadar parlattım.

Grace tekrar iç çekti ve gülümsemesini tenimde hissettim. "Bunu neden ertelediğime dair hiçbir fikrim yok. Bu... her şey."

Eğer Riot üzgünse, bunu gizlemek için harika bir iş çıkardı, ama uzun süre beklemek zorunda kalmayacağı hissine kapıldım.

Görülerim bana bunun hepimiz için büyük bir gece olduğunu ve daha yeni başladığını söylemişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 28

I Bullet'ın göğsünde ne kadar uyukladığımı bilmiyorum, aramızda akan, güvensizliklerimi yatıştıran, beni sevgiyle dolduran, beni rahatlık ve güvenlikle çevreleyen akıntıyla neredeyse uykuya daldım. Kulüplerden gelen bas sesleri rahatsız edici olmaktan rahatlatıcı geliyordu çünkü az önce , vücudumda dolaşan hislerden başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar mutluydum. Riot ve Bullet geri dönülmez bir şekilde *benimdi*. Yarın ve ertesi gün ve ondan sonraki gün, kehanetler, tanrıçalar ve Wild'ın beni neden istemediği hakkında düşünmek zorunda kalacaktım ama karanlıkta, duvarlardan süzülen ev müziğinin aralıksız ritmiyle geçen birkaç saat boyunca bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey sevdiğim iki adamdı, ruhları artık tamamen iç içe geçmişti ve ben onları asla bırakmıyordum.

Bu bağ düşündüğüm her şey ve daha fazlasıydı. Daha kapsayıcı, daha tatmin edici, daha *yoğun*. Bildiğim kadarıyla bir kapatma düğmesi yoktu ve başka birinin duygularının zihnimde ve bedenimde bu kadar mevcut olmasına alışmak kesinlikle biraz zaman alacaktı. Aramızdaki bu bağla Bullet'in benden bir şeyleri nasıl saklayacağını bilmiyordum, gerçi sır saklamanın bir yolunu bulabilecek biri varsa o da muhtemelen Bullet olurdu. Başka bir gün için bir savaş.

Her şeyin bunaltıcılığına, her şeyin ne kadar *büyük* hissettirdiğine rağmen yavaşlamak istemedim. Yavaşlayamazdım. Kendimi bu kadar dengesiz hissederken olmazdı. Sanki ruh bağlarımdan biri bana sıkıca bağlıyken diğeri rüzgârda savruluyordu ve bu kabul edilebilir bir şey değildi.

Daha fazlasını
istedim. Riot'ı
istedim.

Bullet ve ben yakınlaşıırken kıskançlığını ve özlemini cesurca bastırmaya çalışmıştı, ama yanımızda uyanık yatarken, gözleri sürekli benim üzerimdeyken yüzeye yakın bir yerde geziniyordu.

Bullet altımda hafifçe horladı ve ben onun tenine karşı gülümsedim, kendimi dikkatlice çözmeden önce göğsüne hafif bir öpücük koymak için döndüm.

Riot yer değiştirdiğim anda uyandı ve Bullet'i uyandırmadan onu indirmeme yardım etmek için uzandı. Uyanık olmamın bağ aracılığıyla Bullet'i rahatsız edip etmeyeceğini ya da gece boyunca imgelemlerinde hissettiği şeyleri benim de hissedip hissetmeyeceğimi bilmiyordum. Bu ikimiz için de bir öğrenme eğrisi olacaktı.

Riot beni kollarına çekerek sessizce, "Onu ," diye alay etti.

Yataktan kalkmadan önce Riot'un yanağına bir öpücük kondurdum, ben bu kadar çıplakken mumların çoğunun yanmış olmasına sevinmiştim. "Tamamen uyandım. Benimle duş alır mısın?" Sıradan olmayı hedefleyerek önerdim. Riot'un şaşkınlığı

Tenime değdi ama beni küçük banyoya kadar takip etmekte tereddüt etmedi.

Kapıyı arkamızdan kapatıp içeri girdiğimiz anda kendimi sorgulamaya başladım. Işık sarsıcı derecede parlaktı, yatak odasındaki alçak mum ışığı gibi değildi ve vücudum hakkında ve Bullet ile birlikte olduğum ve Riot'un bundan sonra benimle ilgilenip ilgilenmeyeceğı konusunda kendimden utanıyordum-

Riot suyu açmak için etrafıma eğildi, içimdeki şüphe akımını susturan mutlak bir güvenle kıyafetlerini çıkardı.

"Her şeyi fazla düşünmeyi bıraktın mı?" Riot kaşlarını kaldırarak sordu, suyun sıcaklığını kontrol etmek için eğilirken çıplak vücudu benimkine yaslanmıştı.

"Hayır. Biraz. Bilmiyorum," diye itiraf ettim ve beni ılık spreyin altına götürmesine izin verdim.

"Fazla düşünecek bir şey yok," diye cevap verdi Riot kolayca, etrafımı sararak. "Yıkanacağız, sen rahatlayacaksın ve belki biraz öpüşeceğiz, sonra kurulanacağız, giyineceğiz ve aşık çocuk uyuklarken mutfakta biraz mikrodalga patlamış mısır bulacağız."

Ben ılık suyun vücudumda gezinmesine izin verirken, Riot'un katı sıcağı arkamdayken, sözlerinin algılanması bir an aldı.

"Ne?" Ben sordum. "Hayır, bunu yapmıyoruz. Bağ kuruyoruz."

Riot boğuk bir ses çıkardı. "Bekaretini yeni kaybettin, Gracie. Acımıyor mu-"

Bullet'ın sözlerini papağan gibi tekrarlayarak, "Bekâret sosyal bir kurgudur," diye araya girdim. Hayatım boyunca bana söylenenlerin tam tersiydi ama geçen hafta bu fikir üzerinde biraz düşünmüş ve hoşuma gittiğine karar vermiştim. Bazı rahatsızlıklar olsa da, kendimi kurcalanmış bir mühür gibi hissetmemiştim.

düşünmeye şartlandırıldığım gibi yırtılıp açılmıştı. Ben de hiç kan görmemiştim.

Ya sadece kadınlarla ilgileniyor olsaydım? Kaç partnerim olursa olsun sonsuza kadar "bakire" mi kalacaktım? Bekâret kavramı hakkında düşündükçe, şimdiye kadar öğrendiğim her şeyi daha fazla sorguluyordum.

"Biraz ağrım var ama beni durduracak kadar değil," dedim Riot'a kararlı bir şekilde. "Yani, sen istemiyorsan tabii ki. Sana baskı yapmak istemiyorum."

Riot omuzlarımdan tutup beni yüzüne döndürdü. Çırılçıplak. Hem de çok çıplak. "*İstemiyor* musun?" Riot kuşkuyla tekrarladı.

"Beni paylaşma fikrinin bir şey olduğunu biliyorum ve beni ve Bullet'ı birlikte izledin-"

"Bu benim fikrimdi, unuttun mu?" Riot kuru bir kahkaha attı. "Ve, bilmiyorum. Sanırım düşündüğüm kadar tuhaf değildi. Eninde sonunda yolumuzu bulacağımızı bilsem de seninle böyle bir bağ kuramadığım için kıskandım ama aslında seni birlikte *görmek* iyiydi. Aslında biraz seksiydi." Çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Bullet'e karşı bana karşı olduğundan daha otoriter olduğunu hissediyorum, bu yönünü görmek eğlenceliydi."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Bullet'e karşı oldukça talepkar olduğumun belli belirsiz farkındaydım ama bana gözlerinde o kadar büyük bir şehvetle bakmıştı ki bunu sorgulamadım. Daha sonra tırnaklarımla göğsünde ve omuzlarında bıraktığım hilal şeklindeki izleri gördüğümde biraz utandım. Adam birkaç gün önce *vurulmuştu* ama ben onu vahşi bir kedi gibi tırmalıyordum.

Riot yanımdan geçip sıvı sabun şişesine uzandı, ellerine biraz alıp birbirine sürterek omuzlarıma masaj yaptı. Saçlarımı suya doğru yatırdım, bu sırada saçlarımı yıkamaya niyetli olmadığımı unutmuşum.

yıkıyordum ama Riot'ın yatıştırıcı dokunuşları beni kemiksiz yapıyordu. Ayrıca, eğer onları açarsam, gözbebeklerimi pek de kadınsı bir yöne yönlendiremeyecektim.

Hareketleri beni heyecanlandırmak için tasarlanmamıştı, gerçekten değil, ama zaten heyecanlanmaya o kadar yakındım ki bunun bir önemi yoktu. Parmak uçlarını göğüslerimin üzerinde hafifçe gezdirdiğinde dizlerim titremeye başladı.

Belki bir bakış. Bakmamı umursasaydı benimle çıplak duşa girmezdi herhalde?

"Gracie," diye uyardı Riot. "Canın yanıyor. Bunu kendin söyledin."

Bullet ve benim bacaklarımın arasındaki sevişme izlerini dikkatlice silerken ona sert bir bakış attım.

"Aslında, 'biraz ağrım var' dedim, ki bu 'acıyor'dan çok daha az dramatik ve her neyse, iyi bir ağrı türü," dedim ona ilkel bir şekilde. Elimi ama ani bir ilham geldi. Parmaklarımı oldukları yerde bıraktım, yavaşça yukarı doğru çekerek klitorisimi daire içine aldım. *Bu* acı vermiyordu.

"Sen tam bir belasın," diye mırıldandı Riot, büyülenmiş gözlerle onu izlerken. "Ve ben iyi olmak için çok çabalıyorum."

"Belki de kötü olduğun zaman seni daha çok seviyorumdur," diye nefes nefese takıldım, ilk şehvetli dokunuшта tüm vücudum yeniden canlandı. Riot'la bu şekilde alay ederek belki kabalık ediyordum ama onu benim yapmadan rahat edeceğimi sanmıyordum.

Onu *sevdiğim* ve bu adıma hazır olduğum gerçeği bir yana, orantısız bağ beni aşağı çekiyormuş gibi hissediyor ve onu da benimle birlikte aşağı çekmesinden endişeleniyordum.

Riot ellerini iki yanında kavuşturarak, "Kendimi zar zor toparlıyorum," diye mırıldandı.

Ellerinin hareketi bilinçaltımda bakışlarımı aşağıya doğru çekti ve şaşkın tepkimi gizlemeye çalıştım. Bir piercingi vardı! Hem de... üyesinde! Şeker. Ucunda, ince bir çubukla penisinin alt tarafındakine bağlandığını tahmin ettiğim küçük bir metal top vardı.

Aman Tanrım.

Acımadı mı? Belki

de iyi

hissettirmiştir.

Bana iyi gelir mi?

"Seni izlemenin seksi olduğunu söylediğimde ciddiydim ve içgüdülerim seni *sahiplenmem* için kükrüyor ve Grace," diye devam etti Riot, sessiz soru akışımdan habersiz. "*Kendine dokunmaya* devam edersen *kendimi* tutamayacağım."

"Bunun beni vazgeçirmesi mi gerekiyor?" Hafifçe meydan okudum. "Senin kontrolden çıkma fikrin beni zerre kadar korkutmuyor, Riot. Şimdiye kadar senin her parçanı istediğimi bilmen gerekirdi."

"Siktir! Siktiğimin baştan çıkarıcısı," diye homurdandı Riot, bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekerek elimi aramıza hapsedti. Ondan akan sevgi ve şefkati hissedebiliyordum ve Riot'un yüzündeki hafif vahşi bakış beni duraksattığında, beni rahatlatmak için bu sıcak bulanıklığa yaslandım.

Ağzı benimkine çarptı ve öpüştüğümüz gerçeğini, dilinin benimkiyle baskınlık için savaştığını ancak o çekilmeden önce yakalayabildim, beni arkasından eğilmiş halde bıraktı. Sonra aniden parmağı orada, alt dudağıma bastırdı, bir soru ama tam olarak bir emir değil.

Kesinlikle benim nazik, her zaman beni kontrol eden Riot'ım olamayacak kadar heyecanlıydı, ama sözleriyle olmasa bile yine de dikkatli ve güven vericiydi.

Bu iyiden de öteydi. Riot'un pürüzlü yanlarının yanı sıra rafine yanlarını da görmek istedim.

Dudaklarımı araladım, orta parmağını ağzıma sokarken onunla göz temasını sürdürdüm ve avucunun topuğunu kullanarak çenemi hafifçe yukarı itti. İçgüdülerimi takip ederek parmağını dilimle yavaşça okşadım, Riot'ın gözlerinin kararmasının ve çenesindeki küçük tikin ne kadar etkilendiğini ele vermesinin tadını çıkardım.

Parmağını bir *patlamayla* serbest bıraktı ve sıfır önsözle bacaklarımın arasına getirdi, tüm vücuduma bir elektrik şimşeği gönderecek kadar hafifçe sıyırmadan önce kendi elimi kabaca yoldan itti. Eli orada oyalandı, ıslak parmağı hassas sinirlerimle oynadı, aniden geri çekilmeden önce daha sert bastırdı, tüy hafifliğini muhteşem bir baskı izledi.

Ellerim onun pazularını buldu, aniden bacaklarımın sağlamlığından emin olamadım.

Riot'un parmağı yavaşça hafifçe ağrıyan girişime doğru hareket etti, beni eline doğru sallayan, daha fazlasını isteyen alaycı daireler çizdi. Bir parmağını kanalıma sokarken boğazının arkasından alçak bir ses çıkardı, elinin topuğu hassas sinirlerimi kabaca ovuyordu.

Riot iç duvarlarıma nazıkçe masaj yaparak, "Ağrın var," diye tekrar homurdandı. "Hoşuma gidiyor," diye karşı çıktım nefes nefese, başımı arkaya eğerek. "Yalan söyleyemem.

İyi hissettirdiğini söylediğimde bana inanın."

Riot ikinci bir parmak ekledi ve acı arttı ama zevk de arttı. Sırtım serin fayans duvarlara değecek şekilde bana açığı verdi ve bir elini başımın yanına koyarak üzerimde durdu, ben avucunun üzerinde kıvrılırken vücudunun üst kısmı üzerimde kıvrıldı.

"Lütfen, Riot. Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım.

"Öncelikle, bana hiçbir şey için yalvarmana gerek yok Gracie. Sana her zaman istediğin *her şeyi* vereceğim. Ama bu bizim ilk seferimiz ve seni duş duvarına karşı becermeyeceğim," diye homurdandı Riot.

İç duvarlarım parmaklarının etrafında çırpınırken ve kelimeler zorlaşırken "Tamam," diye nefes nefese kabul ettim. "Belki bir dahaki sefere."

"Mm, belki bir dahaki sefere. İşte böyle Gracie, parmaklarıma gel. Sonra seni kurulayacağım, yatağa yatıracağım ve Bullet bizi izlemek istemiyorsa gözlerini kapatabilir."

Bunların hepsi kulağa harika geliyordu. Belki de. Beynim kısa devre yaparken ne dediğini tam olarak anlamamıştım. Mutluluk dalgaları azalırken, Riot duşu kapattı ve beni kabinden dışarı çıkardı, çenesinin gerginliğine rağmen beni nazik bir özenle kuruladı.

Havlumu etrafıma sardı, kendini kurulamak için bir adım geri atmadan önce beceriksizce göğsümün üzerine sıkıştırdı. Kendimi ona doğru fırlatmadan önce bunu yapması için ona yaklaşık beş saniye verdim, göğsüne çarptım ve kollarımı boynuna doladım, dilim dudaklarına girmeyi talep etti.

Daha, daha, daha.

Onu delirecek kadar çok istiyordum. Sanki Riot'a olan ihtiyacım, sağlıklı bir kendini koruma duygusuna sahip makul bir insan gibi tıbbi yardım almak yerine uzun süre kontrolsüz bıraktığım bir hastalıktı.

Banyodan hala iç içe geçmiş bir şekilde tökezleyerek çıktık, yatağa giden yolda olası her engele çarptığımız için kapı arkamızdan çarptı.

Bullet oturuyordu, battaniye çıplaklığını örtmek için kucağının üzerindeydi ve sanki bunun başından beri biliyormuş gibi sakın bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

"Gitmemi ister misin?" diye sordu nazikçe, ama cevabı zaten biliyormuş gibiydi. Umarım gerçekten de gözlerinin önüne

Riot ve ben onun önünde sevişiyorduk.

"Umurumda değil," diye homurdandı Riot, beni yatağın ayak ucunda döndürüp Bullet'le yüzleştirdi ve kendine doğru çekti. "Gracie?"

Havlu düşüp Riot'un elleri göğüslerime uzandığında, başım omzuna yaslanırken parmakları meme uçlarımı ustalıkla yuvarladığında, "Kal," diye nefes aldım. Hayal meyal, çok çıplak olduğumu ve belki de üzerimi örtmeye çalışmam gerektiğini hatırladım, ama umursayacak gücü kendimde bulamadım.

"Bir gün-" diye mırıldandı Riot kulağıma, iğrenç vaatlerle dolu bir sesle. "-Seni yatağın üzerinde domaltacağım-"

Bir adım geri çekildi, başparmakları sırtımda gezindi ve omurgamın dibindeki çukurlara yerleşti.

"-Ve bu güzel bacakları aç-"

Elleri daha da aşağı indi, kalçalarımın üzerinden ve uyluklarımın dışından aşağıya doğru kaydı.

"-Ve ayaklarının dibinde diz çöküp, sen domalmış daha fazlası için yalvarırken arkadan amını yiyeceğim-"

"Vay anasını, *Riot*," diye mırıldandı Bullet, yanakları benim gibi pembeleşmiş bir halde.

"-Ve ancak dilime boşaldığında ve daha fazlası için ayağa kalkacağım, kalçalarını kavrayacağım ve *sonunda*, *sonunda* sana sikimi vereceğim," diye alçak bir sesle bitirdi, aniden kalçalarımı tam olarak söylediği yerden kavradı ve beni havlusuz, piercing'inin soğuk metali tenimi öperken, belirgin ereksiyonuna doğru geri çekti.

Sonra Riot yüzümü ona dönmem için beni cesaretlendirirken nazik elleri geri geldi, beni yatağa geri yatırıp üzerime uzanırken alaycı gülümsemesi her zamankinden biraz daha yoğundu.

"Sana hiçbir şey için yalvarmak zorunda olmadığımı söylemiştin," diye mırıldandım, bu odanın ne zaman bu kadar sıcak olduğunu merak ediyordum.

Riot'un cevap sırtışı suçluydu, şişkin kolları başımın iki yanına dayanmıştı, katı vücudu benimkinin bir santim üzerinde ve hala çok uzakta duruyordu. "Ama bazen bunu isteyeceksin."

Şimdi biraz istedim.

"Ama bugün değil. Bugün bir *centilmen* olacağım," dedi Riot sertçe, kalçalarını indirip sertliğini kıvrımlarıma sürterken bile gözleri eğlenceyle parlıyordu. Hassas sinirlerimi delen pürüzsüz metali şaşkın bir nefes almama neden oldu, farklı dokuların bana sürtünme hissiyle gözlerim açıldı.

"Bana karşı her zaman bir centilmensin," diye soluk soluğa söylemeyi başardım, bir bacağımı kalçasına dolayarak onu daha da yaklaştırdım. "O pis ağzınla bile."

Birkaç dakika boyunca bana karşı sallandı, o delici ben uyarılmamın közlerini cehenneme çevirdiği için *çok* hoşuma gitti.

Riot'un dudakları *nihayet* aramıza ulaştığında yukarı doğru eğildi, girişime hizalandı ve yavaş, yumuşak bir itme ile ileri doğru itti. Tüm kirli konuşmasına ve talepkâr ellerine rağmen, hareket dikkatliydi, bana ona uyum sağlamam ve durmasını söylemem için zaman veriyordu. Ve kesinlikle biliyordum ki eğer ona durmasını söylersem, hiçbir soru sormadan duracaktı.

Ona olan bu inanç rahatlamasını kolaylaştırdı. İki bacağımın da Riot'un kalçalarına dolanması için. Piercing'inin metali iç duvarlarımda hareket ederken ve Riot tamamen içime otururken, kalçalarımız aynı hizadayken, sert göğsü acı verici derecede hassas meme uçlarıma sürtünürken, başımın coşkuyla geriye eğilmesi için.

Bağ, göğsümde genişleyip çözülüyor, küçük bir iplik düğümünden uzanan güçlü ve sağlam bir ipe dönüşüyor gibiydi. Bir başladı

Kalbimde bir üs, sonsuz bir bağlantı ve duygu havuzu vardı ve bu tamamen Riot'a aitti. Bullet'ta olduğu gibi, bu havuz Riot'la yaşadığım ve yaşayacağım her anının oluşturduğu gümüş ay ışığından oluşan serin ve parlak bir deniz gibiydi. Şu anda sahip olduğu her duyguyu ve henüz deneyimlemediği her duyguyu.

Her şeyi kapsıyordu ama bir şekilde aramızdaki potansiyelin sadece yüzeyini çiziyordu ve tanrılar bize o zamanı verecek kadar nazik olsalardı bu bağlantıyı keşfetmek için bir ömür harcayacağımı biliyordum.

Sürekli ağrı, yerine getirilmemiş bağın her zaman var olan kaşıntısı, hepsi bir anda yok oldu. Riot'la tanıştığımdan beri ilk kez kendimi *gerçekten* rahatlamış hissediyordum.

Bağ değişip oluşurken Riot'un hareketleri durmuştu ve neler olduğunu anladığında yaşadığı şok, şaşkınlık ve minnettarlık karışımını hissettim. Memnuniyet dolu bir ses çıkardı, başını boynuma gömdü, nefesi köprücük kemiğimin üzerinde yayıldı.

"Gracie," diye mırıldandı saygıyla.

"Biliyorum," diye fısıldadım, parmaklarımı siyah saçlarında gezdirirken. "Ama artık gitmeni gerçekten çok istiyorum, lütfen."

Riot kıkırdadı ve Bullet'ın sessiz kahkahasıyla yatağın sallandığını hissettim.

"Siktir de," diye takıldı Riot, ayağa kalkıp bana bakarak. "Sadece bir kez."

Bu fikir yüzümü kızarttı ama verdiğim tepkinin saçma olduğunu biliyordum. Kelimenin tam anlamıyla içimdeydi! Elbette, eğer *seks yapabiliyorsam*, küfür de edebilirdim.

"İsyan," dedim yavaşça, nefes vererek. Gözbebeklerindeki kızılık loş ışıktaki daha da parlıyordu, yavaş gülümsemesi yırtıcıydı.

"Evet, Grace?"

Bullet'in nefesini tutarak beklediğine yemin edebilirdim. "Lütfen... beni şimdi *siker* misin?"

"Zevkle, bana bir yastık uzat," diye emretti Bullet'a. O da hemen bir yastık fırlattı ve yaramaz bir kelime söylediğimi duyunca zevkle inledi. Bullet'ın arzusunun bağ aracılığıyla arttığını hissedebiliyordum ve şekerim, bu çoklu sevgili olayı için söylenecek bir şey vardı.

Riot dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarımı yukarı kaldırıp altıma bir yastık sıkıştırdı, sonra dirseklerini dizlerimin altına geçirip tekrar içime girdi ve artık benimle nazıkçe sevişmiyordu.

Beni kesinlikle *beceriyordu*, daha derine ve daha sert itiyor, içimdeki o noktaya ulaşıyor ve her seferinde inerring doğruluğu ile beklentiyle her şeyi sıkıyor ve karıncalanıyordu.

Yeni pozisyonun ve onun artan yoğunluğunun ne kadar *iyi* hissettirdiğine hazırlıksız olduğumdan, karnımda sıcaklık kıvrılırken ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı. Hem Riot hem de Bullet bağlarından şehvet yayıyorlardı ve ben onun etrafında kenetlenip bir milyon parçaya ayrılmadan önce bu arzu seviyesinden uçup uçamayacağımı merak ettim.

Riot'un hareketleri hiç duraksamadı ama çenesini o kadar sıkı sıkıyordu ki acı verici görünüyordu. Yavaşça gerçekliğe , Riot kendini serbest bıraktı, kanalıma sıcaklık dolarken üzerime çıktı. Başım yana düştü ve pazılarındaki damarların kabarmasını izledim, memnuniyetini *hissederek* kendi kendime gülümsedim.

Riot'ın hep böyle hissetmesini istedim. Sanki ruhunun eksik bir parçasını yerine oturtmuş gibi. *Ben* böyle hissediyordum.

"İyi misin?" Riot şaşkınca mırıldandı, utanç verici derecede ıslak bir sesle çekildi ve yığıldı. Yarı yarıya Bullet'ın bacağının üzerine indi ve

Bacaklarını çekerken Bullet sırtına hafifçe tekme attı ve sessizce güldü.

"Her şey yolunda," diyebildim, sesim biraz bulanık çıkıyordu. Bas sesleri hâlâ binanın her yönünden geliyordu ama bu beni hiç rahatsız etmiyordu. Kendimi iki bağın arasına sokup biraz kestirmek istiyordum.

Benim ikim *bağlandı*. Ruh bağı değil, sadece *potansiyel* değil, Tanrıça'ya kadar gerçek bir bağ.

Belki de önce temizlenmek istiyordum. Aklımı okuyan ya da belki de bağımı okuyan Bullet yataktan çıktı ve banyoda bir bezi ıslattığını duydum.

OceanofPDF.com

Bölüm 29

Sabahın erken saatlerinde daireme çıkan spiral basamakları tırmanırken, yorgun bedenimi yukarı sürüklerken botlarım metal merdivenlerde çınılıyordu. *Uyumak. Uykuya ihtiyacım vardı.* Her geceye düş almadan önce sıkı bir antrenmanla başlıyor, sonra geceyi alt kattaki dövüşleri yöneterek ya da üst kattaki parmaklıkların arkasında çalışarak geçiriyordum. Meşgul olmak zorundaydım. I günaha girmekten kaçınmak zorundaydım.

Onun yerini her zaman bilmek zorundaydım.

Kim olduğu ya da ne yaptığı değil, sadece nerede olduğu önemliydi. Grace Bellamy'nin, son altı aydır göz kulak olduğum güzel agathos kadınının, sadece ilahi güç tarafından emredilebilecek inkar edilemez bir bağ hissettiğim kişinin benim mülkümde olduğu gerçeğini düşünmeme izin veremezdim. Benden birkaç metre ötede, çatımın altında uyuyordu.

Muhtemelen sevgililerinden birini ya da ikisini birden beceriyordur.

Bu görüntü beni tahrik mi etti yoksa kızdırdı mı karar veremedim.

Bunu düşünme.

Onları takip eden Dr. Martinez ve Onyx'e göre Bullet iyileşiyordu. Riot'un yüzü çoğunlukla her zamanki haline dönmüştü; asık surat ve kibir karışımı bir yüz. Grace yara almamıştı ve burada olduğu süre boyunca gelişmeye devam etmiş, açık fikirliliği ve hayatlarına duyduğu gerçek ilgiyle karşılaştığı her daimonu büyülemişti.

Daimonlarımın, korumaya değer bulduklarımın arasında bu kadar rahat olması bana hiç de hissetmemem gereken bir gurur verdi. Hele de küçük grupları her an saklandıkları Oneiroi mülküne dönmeye hazırlarken. Grace'i orada görmedim, Onyx'e bahsetmemiş olsaydı orada olduklarını bile bilemezdim.

Grace'in orada geçirdiği zaman benim için cehennem gibiydi. Dikkatli gözlerimden uzakta, hiçbir daimon'un ona bulaşmamasını sağlıyordum. Ama gitmesi en iyisiydi.

Benden ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyi.

Tanrıların üzerime yerleştirdiği lanet, asla yıkayamayacağım ince bir yağ tabakası gibi tenime yapışmıştı. Sümüksü ve boğucuydu ve ne kadar çalışırsam çalışayım, ne kadar terleyip mücadele edersem edeyim, bu lekeyi ruhumdan ne kadar çıkarmaya çalışırsam çalışayım, ondan kurtulamıyordum.

Kaldırılmazdı. İlahi olanın sözünün nihai olduğu katı bir yasaydı; hiçbir tanrı ya da tanrıça bir başkasının yaptığını geri alamazdı. *Değiştirilebilirdi* ama asla tersine çevrilemezdi.

Hiçbir kadın böyle bir yükü hak etmiyordu. Özellikle de Grace gibi biri. Tanrılar tarafından *kutsanmıştı*. Bektan bir topluluğun çatısında durmuştum.

ve uzun zamandır öldüğünü varsaydığım bir tanrıçadan bir yanıt çıkarmasını izledim. Dizlerinin üzerine çökmüş, kendini alçaltmış ve bir yanıt istemişti ve Gaia da ona bir yanıt vermişti.

Bu bilgiyi gizli tutmak için elimden geleni yaptım, Memphis'e gizlilik yemini ettirdim ve sadece sahadaki gözüm kulağım olan Onyx'i bilgilendirdim. Yine de yayılıyordu. Viper ya cırtlak kuzeninden ya da Dice'tan öğrenmişti ve Viper sessizlik taleplerime yanıt vermedi. Muhtemelen Grace'i dinlerdi ama onunla buluşması almak istediğim bir risk değildi.

Grace temas ettiği herkesi zahmetsizce büyülemişti - burada çalışan ve omuzlarında Teksas büyüklüğünde bir çip olan her daimon ve hatta iki gece önce ortaya çıktığında Elysium'u ziyaret eden daimonlar bile onu bir mucize gibi izlemişlerdi. Cinsel anlamda değil, yoksa ofisimden hışımlla çıkıp küstahlıkları yüzünden hepsini kör ederdim. Grace'i gerçek değilmiş gibi izlediler.

Ben de daha iyi değildim. Ona her baktığımda, bir güvenlik kamerasının filtrelenmiş merceğinden bile olsa, ona *sahip* olmak istiyordum. Bu sadece onu becermek istemenin ötesinde bir şeydi -ki bunu yaptım- bundan daha karanlık, daha kalıcı bir şeydi. Zaten iki sevgilisi vardı ve Agathos kadınlarının dört sevgilisi olduğunu biliyordum. Bu ilişkilerin önceden belirlenmiş olduğunu biliyordum.

Onlardan biri olduğumu biliyordum. Aylar önce onu ilk gördüğüm andan beri biliyordum.

Grace'i toplum merkezindeki o minibüsün arkasından sürükleyip çıkarmamak ve ait olduğu yere, ön koltuğa, kucağıma oturtmamak için kendimi kontrol etmem gerekmişti.

Eğer yapsaydım her şeyin biteceğini biliyordum. Ona dokunmuş, onunla göz teması kurmuş olsaydım aramızdaki *bağ* güçlenecekti. İkimiz için de

Aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. Sonsuza kadar.

Yine de gitmeden önce Grace için bir şeyi halledebilirdim. Beni kızdıran insanları affetmek pek doğamda yoktu ama Riot için tek bir istisna yapabilirdim. Onyx beni ikna etmeye çalışırken düşmanca davranmıştı. Ayrıca, Grace'in ondan vazgeçmeyeceği açıktı ve onun biraz daha az berbat görünüyordu. Viper'la ilişkiye girmeyecek kadar değil ama bu kolay bir çözümdü. Fiyatı uygun olursa Engerek'in yapmayacağı şey yoktu.

Riot beni bir daha kızdırırsa, işyerlerime girmesinin yasaklanmasından daha büyük sorunları olacaktı. Onu Asphodel'de kokain satarken kameralara yakaladığım gün verdiğim tepki kendimden bile beklenmeyecek bir şeydi ve taklitçilerini caydırmak için uzun bir yol kat etmişti.

Bunu çok *kişisel algılamıştım*. O günden önce Riot'la hiç tanışmamıştım bile ama yine de bir şekilde yaptıkları bana derin bir ihanet gibi gelmişti. Ona attığım dayaktan sonra kalıcı yaraları olsaydı şaşırmazdım.

Bu fikir aklıma yatmamıştı ve bunun bir tesadüf olduğunu düşünecek kadar saf değildim. Grace bizi birbirimize bağlayan bağıdı.

Anahtarımı merdivenlerin üstündeki dairemin kilidine soktum, kilidin zaten açık olduğunu fark edince duraksadım. Tuhaftı. Onyx'in bir acil durum anahtarı vardı ama onu hiç kullanmazdı ve onu kilitlemeyi unutmak bana hiç yakışmazdı. Kalbim göğsümde daha sert atmaya başladı ve kısa bir süreliğine aklımı kaçırıyor muyum diye düşündüm. Burada kimse benimle uğraşacak kadar aptal değildi. Daimonlarım daha iyisini bilirdi.

Başımı sallayarak daireye girdim, Onyx'in burada olup olmadığını görmek için birkaç adım attım ama kapı arkamdan anında kapandı. Etrafımda döndüğümde, her şeyime musallat olan meleği buldum.

Sırtını kapıya dayamış, çok renkli gözlerinde daha önce hiç görmediğim ateşli bir meydan okumayla anı yaşıyordu.

Kontrol etmek için çok uğraştığım o Keres açlığı içimde yükseldi ve aramızdaki küçük mesafeyi geçip onu duvara yaslamamak, bacaklarını belime dolamamak ve o güzel küçük agathos elbisesinin altında ne tür bir külot giydiğini görmemek için sahip olduğum tüm irade gücümü harcadım.

Şehvet, kana susamışlığın hoş bir ertelemesiydi, ama her halükarda onu dehşete düşürecekdim.

"Neden benden kaçırıyorsun?" Grace, ellerini yumruk yapmış bir vaziyette sordu. Öfkeli bir tepkiden çok gergin bir tepkiye benziyordu, sanki kendini bu yüzleşmeye hazırlıyordu. "Benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsan neden bize yardım etmek ve bizi buraya geri getirmek için çaba sarf ediyorsun?"

Sessizlik. Ben de öyle cevap verdim çünkü verebileceğim tek cevap buydu. Kibrim bundan emin olmamı sağlamıştı. Konuşmaya *çalışma* fikri bile boğazımı ağrıtiyordu.

"Neden bana söylemiyorsun?" Grace sordu, sesi çatlıyordu, bu his göğsümde yankılandı.

Başka biri olsaydı, çeker . Onları görmezden gelir ve yalnız hayatıma huzur içinde devam ederdim. Yine de bu kadını *aylardır* uzaktan takip ediyordum, varlığını bilmeden çok önce ruhuma sahip olmuştu.

Onu tutamazdım ama ona bir açıklama yapabilirdim. Ona söyleyemediklerimi *gösterebilir* ve sonra da onu gönderebilirdim.

Başımı eğerek beni takip etmesini işaret ettim ve dar alandaki mobilyaların etrafından dolanarak kitaplığın önünde durdum. Rafın üzerinde duran *İlyada'nın* basılı nüshasını açtım.

Sahte kapağın arkasındaki kapı tokmağı, Grace arkamdan bir şaşkınlık sesi çıkarırken kendime küçük bir gülümseme izni verdim.

Bu anahtar sadece bende vardı. Gizli kapının kilidini hızla açtım ve rafı içeri doğru ittim, küçük özel ofisime girdim ve Grace'in takip etmesi için kapıyı açık bıraktım, daha rahat edeceğini umduğum çıkışa yakın bir yerde kalmasına izin verdim.

Ondan çok daha büyüktüm. Aramızdaki bu bağa rağmen benimle yalnız kalmak istemesine şaşırmıştım.

Masama oturduğumda Grace'in varlığını arkamda hissettim, ben tuşlara dokunup kimlik doğrulama işlemini gerçekleştirirken monitörler canlandı.

Bu iş istasyonundan tüm mülklerimdeki kameraların yanı sıra şehir genelinde mülklerime bağlı olmayan bazı kameralara da erişebiliyordum. Hazırlıksız olmayı seven bir adam değildim.

Sinirden kaynaklandığını kabul etmeyi reddettiğim bir nefes üfleyerek Grace'e göstermek istediğim yayını açtım ve tepkisi için kendimi hazırladım.

"Şekerim," diye nefes alarak sandalyeme yaklaştı. "Bu benim dairem mi?"

BONUS SAHNE:

Wild'ın Grace'i ilk kez gördüğü ve saplantısının başladığı anı
görün.

<https://BookHip.com/XJDTDDR>

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Sonuna kadar geldin! Yaşasın! Bu kitap Run Riot'tan çok daha uzundu, bu yüzden hala orada takıldığına sevindim.

Gümüş Kurşun'u yazmak, tüm kızgınlıklarına rağmen çok keyifliydi. Bu karakterlere bayılıyorum ve özellikle Bullet'ın kafasında zaman geçirmeyi çok sevdim. İlginç bir yer! Üçüncü kitap, Vahşi Oyun, çok uzakta olmayacak - gizemli Vahşi'den uzun süre uzak kalamayacağım. Zarafet Devleti serisi toplamda beş kitaptan oluşacak.

Birkaç kişinin agathos ve daimonlar hakkında ve bu mitolojinin ne kadarını uydurduğumu merak ettiğini fark ettim. Okumayı kolaylaştırmak için mitolojiyi çok basitleştirdim, ancak bir *agathodaimōn* antik Yunan dininde "asil bir ruh" ve bir *kakodaimōn* "kötü bir ruh" idi. Oneiroi, Moros, Keres, Philotes vs. tıpkı Kaderler gibi Nyx'in (ben ona La Nuit ya da Gece Tanrıçası diyorum) daimonik çocuklarıdır ve Gaia Nyx'in kız kardeşi ve ilkel bir tanrıcadır. Hem iyi hem de kötü olan bu ruhların hepsi kendi başlarına ölümsüz tanrılardı. Agathos'un Gaia'ya özel olarak tapınması gibi, yetenekleri olan ölümlü torunların varlığı da benim kendi buluşumdur.

Siz sevgili okuyucularımla başlamak üzere birkaç teşekkürüm var. Kitabımı almak için zaman ayırmanız benim için dünyalara bedel ve bu hayali mümkün kılan her birinize minnettarım.

Bu kitap Yeni Zelanda'da bir başka sokağa çıkma yasağı sırasında yazıldı, yüzden dizüstü bilgisayarına zincirlenmiş bir şekilde gerçek hayatla kafamdaki kurgusal dünyaları dengelemeye çalışırken gösterdikleri sabır için kocama ve kızıma kesinlikle teşekkür etmeliyim.

Tüm beta okuyucularıma, *inanılmazsınız*. Her zaman yanımda olduğu için kız arkadaşım Lucy'ye ve TS, Rory, Steph ve Ashley'e özel olarak sesleniyorum. Hepiniz inanılmazsınız. ARC ekibime - hepinizi seviyorum harika insanlar! Red Line Editing, her zaman başarılısınız.

Ayrıca Stephen Fry'a bu kitabı yazarken ve serinin tamamını planlarken son derece yardımcı olan üç mükemmel özlü kitap -**Mythos, Heroes ve Troy**- yazdığı için teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum. Yunan mitolojisine az da olsa ilginiz varsa, bu kitaplar harika bir başlangıç noktasıdır.

En son haberler ve tanıtımlar için [Colette Rhodes Facebook Grubuna](#) [olun](#)katılın veya haber [bültenime](#) [abone](#).

Colette x

[OceanofPDF.com](#)

MERMİNİN YAŞAM MÜZİĞİ

- Neyi Kaçırdım - Hamilton Aşk
- Mevsimleri - Rent
- La Vie Boheme - Kiralık
- The Bare Necessities - The Jungle Book
- Don't Rain On My Parade - Funny Girl Put
- On A Happy Face - Bye Bye Birdie My
- Shot - Hamilton
- Bir Hayalim Var - Mamma Mia
- Take A Chance On Me - Mamma Mia Waterloo
- - Mamma Mia
- In The Heights - In The Heights
- Singing In The Rain -
- Dinle - Dreamgirls
- You Can't Stop The Beat - Hairspray
- Defying Gravity - Wicked
- Gecenin Müziği - Phantom of the Opera
- Kim Yaşıyor Kim Ölüyor Hikayenizi Kim Anlatıyor - Hamilton

- ♦ Silahlar ve Gemiler - Hamilton
- ♦ 96000 - In The Heights

OceanofPDF.com

TARAFINDAN COLETTE RHODES

Grace'in durumu:

[Run Riot](#)

[Gümüş Kurşun](#)

[Vahşi Oyun](#)

Üç Ayı düeti:

[Yıldızlı Karışıklık](#)

[Altın Kaos](#)

Küçük Kırmızı

düet: [Kırmızı](#)

[Gören Kızıl Felaket](#)

Empatisi Bulundu:

[Korkunç Hediye](#)

[İstenmeyen Meydan Okuma](#)

İsteksiz Bekçi

Ölümcul Ejderhalar:

Lanetli (Değil) Ejderha

Tatmin Değil) Ejderha

Olmuş (Audax Paketi

(MF):

Yangın ve Benzin

Tek başına: Kan

ve Para .

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.